

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

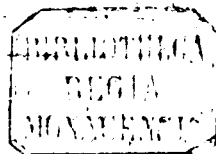

VOLUMEN SEXTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICIDCCXG

E I K O N E Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἢ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργῶν ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἑναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυῖς τι τὸ θεῖμα Φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτὸ

1 EIKONES) Vid. Schol. 1 ΥΠΙ. EIK.

I M A G I N E S.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. NUMQUID ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerim.

Pol. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum,

Lucian. Vol. VI.

A

πάσχεις ὥστε θᾶπτον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐκ᾽ παρυστά-
ναι αὐτοῖς κεχρηνότες, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις,
ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἶπέ μοι,
τίς ἡ λίθοποιός αὐτῇ Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς
καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς
θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον σου καὶ
αὐτοὶ παραπεπηγένηαι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ περιω-
πῆς μόνον ἀπίδης ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάν-
των ἀκινήτοτερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνη-
κώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἦττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις·
εἰ δὲ καὶ ἐκείνη προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀπο-
στῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα αὖ
ἐβέλη, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

1 Σίπυλον) * Ὅρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾗ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου
πιπιοῖται. V.

sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat;
quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians,
& saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantalī filia. Verum
dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut
nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidi-
bis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex
propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere.

Lyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specu-
la adspexeris, attonitum, & magis, quam statuae sunt, im-
motum redditura est. Quamquam hoc quidem forte paca-
tius fuerit, & minus letale vulnus, ipse si videas: si vero
ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Re-
vinctum enim te, quorsum voluerit, abducat, quod magnes
facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστίν;

ΛΥΚ. Οἶε γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέ-
δια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινέσαι δοξῶ, παρὰ
τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐ-
τὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ
ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μείζον γε, ἢ κατὰ ἰδιω-
τικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τοῦνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν
θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε,
Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυ-
μαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν
καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος
καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύετο ἐπ' αὐτῇ.

Pol. Define, Lycine, portentosam pulchritudinem effin-
gere; sed dic mihi, quae fit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui me-
tuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar:
tanto illa apparebit praestantior. Verum quae fit, non ha-
beo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus. & eunuchorum multitudo, & ancil-
lae sane multae, atque in universum maior, quam pro for-
tuna privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Specta-
torum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Ta-
les quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenfes*; nec mirum, si pul-
cherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Vi-
debatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse, qui dice-
bat; adeo illa gloriabatur.

3 ΠΟΛ. Οὐκ αὖν ἐπεὶ λίθου τοῦτο γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκεῖνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ αὖ οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΤΚ. Ὅρας ἤλίκον τοῦτο ἤτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θάυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, αὖ ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἡ εἰ τις Φειδίας, ἡ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενεία τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως αὖ τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΤΚ. Καὶ μὲν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς ἐκείνων τεχνιτῶν παράκαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπελλῆς) Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν καὶ σμυνῶν. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quatenam esset: certe formam illius, quantum eius fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum sit, quod petiisti: non est facultatis dicendi, meae praefertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrumpero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculofus ille conatus, si viro amico ostendas imaginem, quomodocunque lineae se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturus videor, si veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant.

I M A G I N E S. 5

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἥνπερ σὺ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνεσθαι τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίῳ; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκ οὖν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθεῖη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαβὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι· τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi respondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne aliquando es, Polystrate, in urbe Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea ci-
ves, amore aliquem captum statuae, clam cum relictus es-
set in templo, coisse, quoad eius fieri potuerit, cum sta-
tua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero,
(hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quoque respon-

κρίναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους εἰώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ραθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλάσμάτων παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῆνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι τοῦνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεῆση. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἶόν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sim negligentissimus; si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contemplatus fueris?

Pol. Vidi & illam saepius.

Lyc. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [*Minervam*], cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Iovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coag-

τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχουσαν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον ταυτὶ γένοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἂν εὐρυμύατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγῆς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τίνα συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσιν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν 6 εἰκόνα, ᾗδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἡκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεῖσεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὐγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐπέησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν

mentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportione & varietate.

Pol. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praebet, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amissum facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam

ἄμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφύλαξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δέ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήφεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγαγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφήν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ ῥίνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἐτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδιάμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλές δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικίον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω, τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσκει-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam, & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quatenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi,

σθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῆ;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναιοτάτε, καταλέλοιπας τι 7
κάλλος ἔξω τοῦ ἀγαλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς;

ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δόξει
ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῶς, καὶ τὸ ἐκάστῳ
πρέπον ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα,
λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν
καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσ-
δεῖν. πάθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἥ παρακαλέ-
σαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφέας, καὶ μάλιστα ὅποσοι αὐ-
τῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐ-
καιρον ποιῆσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακε-
κλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀ-
πελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν
Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν·

*Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime,
si accuratissima ratione perficiatur?*

*Pol. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudi-
nis aliquid extra imaginem, qui sic omnia in illam contulisti?*

*Lyc. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pau-
ca tibi ad formae decus conferre color, & cuiusque rei con-
decentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba au-
tem, quae oportet esse talia, & ruborem ubi decet efflore-
scere. Et quantum ad haec talia, forte illud, quod maximum
est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus? an
advocemus scilicet pictores, & maxime, quotquot illorum
optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempestive alli-
nendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille,
& Apelles, & Aëtion. At hi divisis operis, Euphranor co-
mae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-*

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἶαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὡς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρή, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δεῖξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκόν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ
 8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἀριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλαῦ δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφοινιγμένῳ, τοῖόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῶ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσασθαι· καὶ Φιλομείδῃ δὲ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ
 7 Ῥωξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. G.

ro superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint, quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, ebori ea comparans leniter *purpurascanti*, tale sit universum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspicuam: adiuvabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui supercilium elaboret. Etiam *risus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roseis digitis*, & aureae Veneri similem faciet iustius multo, quam Brisei filiam. Atque ista qui-

Βρισεύς. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφείων καὶ 9
ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις,
ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες,
καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι
δύναίτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ᾧ Λυκῖνε, Φῆς, καὶ
διήπετες ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ
πράσσουσαν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημέ-
νον· καὶ ἐώκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεισθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ
ἤδη ἀνεγνώκεναι. μεταξὺ δὲ προϊούσα, διελέγετο τῶν
παρομαρτούντων τινί, οὐκ οἶδ' ὅ, τί οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον
ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ᾧ Πολύστρατε, ὁδόν-
τας ἐξεφῆνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅ-
πως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμέ-
νους; εἶπου κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων,
καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύ-

dem statuariorum, & pictorum, poetarumque filii efficient.
Quod autem in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia,
quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt
Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine; & a Iove revera
demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur coe-
litus. Sed quid facientem vidisti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, vi-
debaturque alteram quidem partem illius legere, alteram ve-
ro iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo co-
mitantium nescio quid: neque enim ita, ut exaudiri posset,
loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat,
quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, & sibi
invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vi-
disti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad se-

κεσαν' ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθρή-
ματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῷ τοῦ Ὀμήρου ἐλέ-
φαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν,
οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλ-
λά τις πάντων ἰστοιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος
ἐν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα
καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερ-
πεπαικός.

- 10 ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινὰς
καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας,
καὶ τῇ πατρίδι καὶ εὐνούχους δὲ τινὰς ἐπεσθαι αὐτῇ
ἔφης, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συν-
οὔσαν, ᾧ μακάριε, τὴν αἰοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τοῦνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ᾧ Λυκῖνε, καὶ
ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labio-
rum. Inter illa enim nitebant, *festili* apud Homerum *ebori*
similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero emin-
entes, aut distantes, quales plerisque; sed quaedam omnium
aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae iun-
cti: in universum autem magnum quoddam miraculum spe-
ctaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mu-
lierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti au-
tem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam
quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissi-
mam illam, dicis.

Lyc. Quod vero est illi nomen?

Pol. Valde ipsum quoque venustum, *Lycine*, & amabi-
le. Est enim cognominis pulchrae illi *Abradatae* uxori. No-

νῇ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαι-
νούντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νῇ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω δια-
τίθεμαι, ὅποτεν κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούῳ λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποιήται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα- 11
πὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν,
ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῶ τινι ἄμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινῶνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὢν. καὶ
γάρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ Φιλάνθρωπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

fti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam
quandam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus
sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armave-
rit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar il-
lam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in
promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum
autem animae eius nihil vidisti; nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac
divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea,
popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti,
mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, &
temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὅπταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμη ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἄξιαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γε αἱ ταιαῦται ὁμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καὶ κεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὺς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνησμένος· ἔνδον δὲ ἦν ζῆτῆς τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἴβις, ἢ τράγος, ἢ αἰλουρος. ταιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. οὐ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὲ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὄρμοις,

digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed il-

ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φιλανθρωπείᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου 12
ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασίν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γάρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὥς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθύναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐδήςσα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μάλ-

ῖς Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασί) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ. ἴσως δὲ παροιμιῶδες. V.

lis, quae praedixi, virtute, & modestia, & acquitate, & humanitate, & reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

Lyc. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer.

Pol. Non parvam, sodalis, materiem certaminis iniungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculis incurrit, & ea, quae videri non possunt, sermone declarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat! Eloquentes primum & arguta: atque illud *Dulcius a lingua*

λον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἂν εἴ-
 ρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ Φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος,
 οὔτε βαρὺς, ὥς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λε-
 πτός, ὥς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ'
 οἷος γένοιτ' ἂν παιδί μῆπω ἡβασκοντι, ἡδὺς, καὶ προση-
 νής, καὶ πράως παραδύομενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὥς καὶ
 παυσαμένης ἑναυλον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐν-
 διατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνουσαν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἴχνη τῶν λόγων μελι-
 χρὰ ἅττα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμ-
 πάνουσαν. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδῃ, καὶ μά-
 λιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν
 ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιζι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα
 γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης,
 ἰδιῶτις καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχεὰ τὴν Φω-
 14 νὴν ἀΦήσιν. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵτερ' ἐπαγω-

14 Καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης) Τὴν Πρίκνην, ἥτοι τὴν ἀνδράνα. V. Πρό- κην λέγει ἢ φιλομήλην· εἴτουν ἀν- δράνα καὶ χελιδόνα. V.

favis, de ipsa potius, quam de Pylio illo fene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis, ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam cum defuit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pulchrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim vero tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cynos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istae* omnia. Et si Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat. Orpheus autem

γότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ αἴψυχα ἐπι-
καλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε
ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεσαν
σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέ-
στατον διαφυλάττειν, ὥς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ρυθμοῦ,
ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θεοσε διαμεμετρησθαι τὸ
ᾄσμα, καὶ συνῶδον εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ
γλῶττι τὸ πλήκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ
τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ
Θρακί ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαιρῶνα μεταξὺ βοιω-
κολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὦ
Λυκίνε, καὶ ἀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ τῶν Γορ-
γόνων μόνον ἔση πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γεγόμενος,
ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶση, ὅποιόν τι ἦν. παρεστήξῃ
γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκληλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπι-
λαβόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ

9 Τῷ Θρακί) Τῷ Ὀρφεί. V.
10 Τὸν Κιθαιρῶνα) Ἀμφίονα λί-

γει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιω-
τίας, ὑπὸ αὐτῷ καὶ κιθάρα. V.

& Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus va-
lebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi,
puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audien-
tes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne
quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestitiva ac
positione dimensum habere cantum, & consonare citha-
ram, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, &
faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, un-
de haec contigissent isti Thraci, & illi alteri per Cithaero-
nem inter boum curam meditantī citharam? Itaque si quan-
do, Lycine, etiam canentem illam audieris, non iam il-
lud solum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut
lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de
Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi,
delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι
 Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παιδεύμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν αὐτῶ
 ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών, Φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆς
 ὥδης ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χει-
 λῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιούσαν. ἑώρακας δὲ καὶ
 15 αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ
 ἀκριβὲς τοῦτο τῆς Φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
 ὁμιλῆσαι στωμύλῃ, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων
 ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
 προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως ἔχρην, μετέχουσιν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνο θαυμά-
 σαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ
 ὁμιλεῖ, τοῦ Ὀμήρου πολίτις οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ
 Λυκίνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ὥδης εἰκὼν, ὥς ἂν τις
 ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας·

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: ta-
 lis auditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpomenes,
 aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis
 complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim,
 eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit,
 qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti au-
 tem ipse, quam dico: itaque puta, te etiam audisse. Accu-
 ratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in
 consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum
 habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
 & ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat,
 quae ipso coloniae iure, Atticae civitatis sit particeps. Ne-
 que vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gaudet, &
 multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum
 haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus
 imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι
διέγνωκα, ἦττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῆναι,
κάλλη τοσαύτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν
αὐτὸ αὐτῷ ἀναμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυ-
χῆς ἀρεταί, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς
τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἐορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λώϊον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν
μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο
ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετητὰ,
φέρει καὶ ταύτην ἥδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ
πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς
πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συληβόδη τὰ ἐκ

vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum tamen pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est, in quo maiorem a me gratiam inire possis.

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eruditionem necesse est, earum praesertim, quae meditatione constant; age, hanc quoque iam constituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τε ἐκάστη ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξηιχόχασιν, ἡ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἡ φιλόσοφοι παρηνέκασιν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποισίς τιςι Φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσθαι. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γὰρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλλαι, παιδείας πέρι μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· οὐ μεμπτή γὰρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

Ἔν τε ἐκάστη) Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλης φασὶν ἴφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὴ μὲν ἱστορίας, ἥς καὶ εὐρετὴν εἶναι φασί, Θαλείαν κομφοδίας,

Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένη τραγ. οῦδίας, Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὴν κυμβάλων, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

ita, ut universim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis munera. Quaecumque enim vel poetae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videretur, ponatur haec etiam imago. Neque enim, puto, est reprehendenda.

Lyc. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta,

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως 17
 εἰκὼν γραπτέα. δέησει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα παλλῶν τῶν πα-
 ραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐ-
 τοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχί-
 νης Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλό-
 τatoi τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἔρωτος ἐγράφον.
 τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ Ὀ-
 λύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, οὐ Φαῦλον
 συνέσεως παράδειγμα προδέμενον, ἀπόσον ἐμπειρίας
 πραγμάτων, καὶ οὐότητος ἐς τὰ παλιτικά, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν
 ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ. πλὴν
 ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐχέγραπτο, αὕτη δὲ
 κολλήσσιαία τὰ μέγεθος ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι Φημί τὰς

Pol. Post hæc vero sapientiae & prudentiae pingenda
 imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus,
 antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico: pictores au-
 tem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse So-
 crates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore pingebant: Nempe illam ex Mileto
 Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quo-
 que dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exem-
 plum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, &
 acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando,
 & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accu-
 rata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in par-
 va *quasi* tabella picta erat, hæc autem Colossæa magni-
 tudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse ima-

- εἰκόνας, ὁμοίας οὐσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων
ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις.
ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε
ἀμείνων αὐτῇ, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ
τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ
ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανώ, συμβαλλο-
μένη εἰς τὴν γραφὴν· ἡ Σαπφώ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς
προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπήνεσεν
αὐτὴν, εἰκυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνε-
σιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὐτῇ, Λυκίνε,
ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.
- 19 ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὐσα.
σὺ δὲ ἄλλας γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε,
καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανεῖ τοῦ τρόπου,
καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηγές.

8 Ἡ Σαπφώ δὲ) Ὅσον εἰς σῶ- ἄλλο ἢ ἀνδρῶν, ἀμέρφοις τοῖς πτίλοις
μα εἰδελχιστάτη Σαπφώ μικρὰ τε ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι περιειλημένη.
καὶ μέλαινα ὀρωμένη. καὶ τί γὰρ V.

gines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope
quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesen-
ti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad simili-
tudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior,
tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium
exemplum, Theano illa, & Lesbia poetria, & super illas
Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum con-
ferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Dioti-
mae vero non iis solum, propter quae Socrates illam lau-
davit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio.
Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pingē, be-
nignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum inge-
nium declaret, & propitium adversus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τῆς 20 σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σάφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) ἡ καὶ, ἡ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἥς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλῃν καὶ ταύτην, ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἀπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίων 21 περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μῆτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μῆτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πικ-

Pol. Similis ergo ipsa quoque reddatur cum Theano illi Antenor's uxori, tum Aretae & eius filiae Nauficaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis fit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum perfecutus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram ex-

στεύσασαν τῇ τύχῃ· Φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυ-
τὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ Φορτικὸν Φρονεῦσαν, καὶ τοῖς
προσιούσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσΦέρε-
σθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ ΦιλοΦροσύνας ΦιλοΦρονεῖσθαι,
τοσούτῳ ἡδῖους τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσω καὶ παρὰ μεί-
ζονος ὁμως γεγόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὥς
ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ
καὶ πρὸς εὐπορίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα
τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὠφθησαν. καὶ μό-
νοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίΦθονον διαφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ
ἂν Φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐ-
τυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄθην
ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδέεστε-
ρον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν
ἀπειροκαλία τῆς τύχης· ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν
τοιούτου ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι.

6 Οὐδὲν τραγικὸν) Οὐ προσ-
ποιτὸν ἢ μεθ' ὑποκρίσεως γινόμε-
νον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθείας
γνάμης κατορθούμενον. V.

fertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet,
nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque
aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque
præstat humanitatem. Quæ quidem tanto sunt his, qui
cum illa versantur, iucundiora, quo maior est, a qua pro-
ficiſcuntur, nec tamen *fastum* tragicum præse ferunt. Adeo
qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad be-
neficientiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna da-
tis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque
enim *temere* quisquam eminenti invideat, si moderate illum
uti videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius Ates
per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid est
imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperi-
tia quadam fortunæ, usu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφοραῖσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἀναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπιπτόντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχορήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐταῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερά, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερά, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν τὰ γαβὰ.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία 22

tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factas; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas soli praebeant: hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona affluere.

Lyc. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὔσα, καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναικα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἴποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖη αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ Φυήν, Φησὶν Ὀμηρος, οὔτ' ἄρ' Φρένας, οὔτε τι ἔργα.

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῆς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἥν τε σὺ ἔπλασας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταβέμενοι, παρέχωμεν

non corpore modo, ut Helena ista, pulchra sit, sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & iuncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat, cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae. Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. Non membra, ut Homerus ait, aut instar, non mentem, aut denique facta.

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permixtis iam imaginibus, tum ea, quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibea-

ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὔσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω
 ἔσομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ρασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου,
 καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπινοαῖς εἰκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτῃ εἰκῶν
 γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα
 ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum.
 Durabilior enim Apellis, & Parrhasii, & Polygnoti *tabulis*
 fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum ha-
 beat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta
 est, sed *adspirato* a Musis commento efficta, quae quidem
 accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul declaret.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Υ ΠΟΛ. **Ε**ΓΩ' σοι, ὦ Λυκῖνε, Φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῆναι τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν Φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαίνῃ με, Φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

Υ ΠΙΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάριαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Ὀυήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστίν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπιγράψεν. V. (In Cod. M. additur: ἡ καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς αὐτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνεται.) In altero vero *Vossiano* in *fol.* ad

eadem verba ita commentatur Schol. Καλλοὺς γυναικὸς ἀπαρμύλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θαινῶν ἀντισυγχεῖν τύπους, ἥκουσε κακῶς ὡς ἀπαθὺν συγχεῖν. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομφοῖς τοῖς λόγοις, δεικνύς συναφδοὺς τηλεκαύτας συγχεῖς.

P R O I M A G I N I B U S.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. **M**AGNAM equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto, & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

Φράττομαι τὰ ὧτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι 2 ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὔσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιβείη. οἶονται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγῆσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφάς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει 3 πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὁμοίον μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πᾶσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τιτι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα περιαιρετῷ

vera, erubescō, & tantum non obturo aures: eaque res irrisioni potius, quam laudi, similis mihi videtur. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit, qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, iam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi causa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut iuvenescant denuo, velut sperabat Pelias. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam illius percipere ex tali excessu liceret. Iam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa

ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ἂν ὕφ' οἷῳ κέκρυπτο· ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίξοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ
 4 τοιοῦτου τινός. Ἐφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιΦανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινέϊσθαι πρὸς τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρω δ' αὐτῆς εἵκαζεν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὴν μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἦδοιτο ἐπαινομένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὗς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὔτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι

superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, si quis parvus cōthurnis subligatis de magnitudine contendat cum hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de cetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a iusta statura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manum movere: poëtam vero saepe idem canere, videntem nimirum, quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine*,

ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τού- 5
του γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυ-
ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην.
καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὔσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη
τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦ-
το ἐπεπόμβει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας
τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλους τινὰς πλοκά-
μους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνους τοὺς μὲν ὅλως ὄντας
εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν 6
παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι
μὴ ἐν ἐπαινοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια
πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι.
χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστα, οἱ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἰλη-
πται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντά-
ξεως τῆς πλείστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως,
τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προῦταξεν, καὶ
κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῷ, τὸ

μὲν γὰρ πλείστον ὅσον ἰστέ, τὸ δὲ
ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ὅτι
βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκα-
μοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσέμους ἂν ρη-
θεῖν. V.

*quaeſo, ne facias, ut ſurgat etiam mulier. Simile huic, & mul-
to magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Se-
leuci. Poëtiſ enim certamen propoſuiſſe de talento, quiſ
melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pau-
ciſſimos quidem ſuos capilloſ haberet. Et tamen cum ſic
affectum caput haberet, ſciēntque omneſ, a longo hoc illi
morbo accidiſſe; audiebat exſecrabileſ poëtaſ, cum hya-
cinthinoſ illiſ crineſ dicerent, & plexuſ quorſdam inſle-
cterent cincinnorum, & apiſ eoſ, qui neque eſſent omni-
no, compararent. Hoſ itaque deridebat omneſ, qui prae-
berent ſe adulatoribuſ: adiungebatque, non in laudibuſ ſo-
lum, verum etiam in picturiſ ſimiliter, demulceri multoſ
decipere velle. Gaudent enim, inquit, inter pictoreſ illiſ*

ἀν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἱ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀΦελεῖν τι τῆς ρι-
νός, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν
ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐ-
τοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς
7 εἰκνίας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλ-
λα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἐν δὲ τούτῳ οὐ φέ-
ρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας.
ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, Φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρω-
πίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡξίουں,
ταῖς ἡρώϊναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ,
καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταῖς, καὶ γὰρ αὐ
καὶ τόδε πάνν ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως
καὶ φοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέ-
πειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί-
τοι Νηρείσιν ἐκεῖνη ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθεωρεῖν με) Ἀντὶ τοῦ
παραβάλλειν, συγκρίνειν. V.

14 Τὴν Κασσιέπειαν) Τὴν Κη-
φίως λέγει γαμετήν. V.

maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse au-
tem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a
nasō, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse
sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, &
nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reli-
qua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod
Deabus illam Iunoni & Veneri comparasti. Supra me enim,
inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia.
Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me con-
tenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum
Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino di-
xit, Religiose admodum & metulose adversum Deos ani-
mo affecta sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae fatum simile
sustinere videar, laudem eiusmodi si admisero. Et tamen
solis illa se conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

δίτην ἔσεβεν. Ὡστε, ὦ Λυκίνε, μεταγράψαι σε τὰ 8
 τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς,
 ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει
 αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διά-
 κεिताί, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς.
 ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δό-
 ξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοίᾳ λέ-
 γεσθαι. καὶ σε ὑπεμίμησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
 βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφη
 αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλ-
 λά πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
 ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ
 θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σε μηδὲ ἀξυνετατέ- 9
 ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς τοῦ ἀρχιτέκτο-
 νος ὑπισχυομένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν
 καὶ ἰσχυρὸν Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, rescribere te & im-
 putare iussit; alioquin ipsam se Deas testari, contra suam
 voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse li-
 bellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque
 pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat au-
 tem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cni-
 diae, aut illi, quae in hortis colitur, Veneri similem se dici
 patiat: admoneratque te eorum, quae in fine libri de ipsa
 a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti,
 quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed
 volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec
 ipsa dicta, supra coelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis
 etiam Deabus eam dicas similem. Petebat porro, ne Alexan-
 dro imprudentiorem se putares, qui, pollicente architecto,
 se, toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφώσκειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὅρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, οὐ πιθανῶς Κολοσσοὺς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω κατὰ χώραν ἑᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὅρος οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπὶναι δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω τούτου τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν αἰεὶ μεμνησομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρὰς εἶναι γνώ-
 10 μης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἑαυτὴν σὺν τῷ μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκα γε οὔσαν ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admittit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. Neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτήν, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
 ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίῃ με, Φησιν, ἐμ-
 περιπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ κέينو δέ σοι εἶπέν ἐνετείλατο.
 Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ 11
 ἄνδρες ἴστε) μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μεί-
 ζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
 ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερ-
 βάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
 ἀκριβεστέραν γίνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως.
 ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ
 μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαί τὴν εἰ- 12
 κόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκί-
 νε, ὅπως μετακοσμήσης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσης τὰ
 τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὥς ἐκείνη πάνυ
 γε αὐτὰ ἐδυσχέραине, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινω-
 σκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ,
 καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρῆ

1 Μὰ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Παροι- τὰ καὶ ἑαυτοὺς πράγματα. ὁ ποιεῖν
 μία ἐπὶ τῶν ὑπερτείνων ἀξιούντων φιλοῦσιν οἱ ἀδχρηματίας. V.

tutes lauda, neque pede maior sit calceus, ne supplantet
 me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi
 praecepit. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum
 sit, vos viri nostis) neque Olympiae licere victoribus ma-
 iores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodi-
 cis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum exa-
 men institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo
 vide, inquit, ne accusetur mendacii circa mensuram, ac
 nostram deinde imaginem Hellanodicae deiiciant. Haec illa.
 Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia aufe-
 ras, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea
 tulerit, & cohorrerit, dum legerentur, & Deas, ut pro-
 pitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si
 quid muliebri ei accidisset. Ac profecto, si verum faten-

τάληθες εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἀρχομαι τὰ ὅμοια γινώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παρὰ πλῆσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὀρωμένων πάσχομεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγινώσκομεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἰδῶμεν, ἅπαντὰ σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάζουσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ παραθέσει, ὥς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζουσιν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος, εἴτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν πατέρου τὸν

dum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens recitantem, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex iustae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum homo quae fit, eam Veneri & Iunoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrahere Deabus? In talibus enim non tam quod parvum est, maius fit illa compositione, quam minuitur maius, dum ad humiliter deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπεράνατεινομένου τοῦτο γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὴ ἐπεγεῖρη. ἑαυτὸν.
ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες Φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεί-
νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποΦανεῖ ἑαυτὸν. ὡσαύ-
τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἀνδρω-
πος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάσῃ, ὡς
τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνθεὸν ἐπικλώ-
μενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγεῖων, ἐπὶ τὰς οὐ-
ράνια ἐκτεινοῖτό τις τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰ-
τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ ὁρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἑρᾷ εἰκάσαι αὐτὴν
ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὡστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπί- 14
φθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῆς. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου
τὸ τοιοῦτον, ὅς οὐδὲ ἄλλως ῥάδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ἂν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀβρόαν
πεποιήσας τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ
τοῦ τέως Φειδομένου ἄσματος ἐν τοῖς ἐπαῖνοις ἀναπέφη-

illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam [*in tali comparatione*] minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad coelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc, nescio quomodo, subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο αἰσχυρῆς, εἰ μεταρυσμίῃς τὸν λόγον ἤδη διαδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν Φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὅποτε ἐξεργάσατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιάτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ρυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλήν δήμου τοσούτου, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττότερον ὁρᾶν τοῦ ἐνός, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνους ὢν.

- 15 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξηνήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μὴδὲ ἐλπίδα μοι

deat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat, parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa afferro, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defen-

ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε σὺ
δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατα-
διατήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγό-
ρου. ῥᾶστον δέ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Μόνον θεόντα κρατεῖν ὥστε οὐδέν θαυμαστόν, εἰ καὶ
ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπο-
λογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώ-
τατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ'
οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινωδίαν τινὰ συγ-
γράψω; ἢ δώσέ τέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκους, ὡς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν Φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπο-
λογίαν. ἐγὼ δέ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἑτοιμὸς ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀνιερὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στῆσιχρον λέγει: G.

fionis ulla relicta sit. Verum enimvero hoc non pro for-
ma & consuetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesen-
te ipsius avvocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex
proverbio, vincere, cum solus curras. Itaque nihil mirum,
si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, ne-
que concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod
quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem
fuistis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis *ve-*
stris quiescam, an Himerensis poetae exemplo palinodiam
scribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, siquidem habueris, quod de iure dicas.
Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos cau-
sam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum, Polystrate, quod non illa prae-

ἐκείνης παρούσης παήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτήν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μέ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἕνεκα, ὥς οὐ Φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχείων εἰπεῖν, ὥς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς αὐτῷ σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δέ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἰτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ περ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Παλύ-

sente habebō orationem: longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo.

Pol. Bono animo, quantum ad hoc, esto, Lycine: nec enim malum me defensionis tuae apud illam auctorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Verumtamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προεῖρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρή τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὄρας, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα; καὶ μονονουχὶ καὶ ὄραν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὁμῶς· οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρούσης.

ΠΟΛ. Καί, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὄρας, καὶ προσηνής· ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς 17. Φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὄρῳ ὅτι τηλικούτον ἐπήνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μείζον, ὧν εἴρηκα

adeft, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, fudo iam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen incipiam: nam subducere me, ipsa iam praesente, non est integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
 γραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαβοῦσαν. οὐ γὰρ
 ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γε οὐχ
 ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κα-
 ταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν,
 ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν
 τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
 ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄρι-
 στοὶ ἂν εἴεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι θέοι τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν
 οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο,
 ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντός ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ'
 ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἶδέναι τὴν χάριν
 ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτρον τοῦ σοῦ τρό-
 που, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετές, μηδὲ τυφου μεστόν ἐνε-
 ποιήσῃ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius est: & venia mihi
debetur, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae
 propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante il-
 lam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non exces-
 sisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo te-
 nuus, quam pro dignitate, dixerim. Considera igitur, quan-
 tum hoc *sit*, quod praetermisi, quam immensum ad boni mor-
 ris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicumque
 divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus
 homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare oratio-
 nem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de
 illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque
 verticem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, &
 magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui
 moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum,
 nihil tumidum praefens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δειγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσω περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινέσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσούτῳ ἀξιώτεραν ὑπερεπαινέσθαι ἀποφαίνεις σεαυτὴν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογέους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὃς ἐρομένου τινὸς, ὅπως ἂν τις ἑνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσῃ· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἴ τις ἔροίτο με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὅποσοι ἐπαινέσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἔξα- 18 γάνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὐ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ

les ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi convenient, dicere, *id ipsum vero moderati & civilis animi specimen est*. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & quae in Hortis colitur, & Iunoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam.

αὐτῶν δὴ τούτων ἔρῳ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινούντας καὶ μάλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέρειντο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τούτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὲν ταύτην ἐγὼ βαδιῶμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν. Ἐκεῖνο δέ σε φημι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρή τὸν ἐπαινούντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρησθῆναι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὐ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδέεστερον ποιῇται τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς αἰόντε, προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἶον, ἦν τις κῦνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum est, ad causam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, et si humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At illud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is, qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid collationem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum eius fieri potest, illud, quod laudatur, admoveat. Vclut si quis

κῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἄρά
 σσι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ
 μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ Φαίῃ ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω
 μεγάλως τι ἐπῆνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου
 ἀποτελεῖται; ἢ ὁ κύων τῷ λέοντι εἰκέναι λέγεται, καὶ
 μέγεθος καὶ ἀλκὴν. ὥς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη
 ποιητῆς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελής
 ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ
 Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι
 θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναι-
 κὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶε γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀ-
 μείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαι-
 νον; ἀλλὰ πῶς ἐπῆνεσε ποιητῆς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον,
 οὐδὲ Πολυδεύκης βίαν Φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ
 ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος;
 ὅρῃς ὁποίοις αὐτὸν Θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut fele;
 numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris.
 Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno
 opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est
 laudis, efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine
 & robore. Ut Orionis canem laudans poeta *leonum domi-*
tozem vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et
 rursus si quis Milonem Crotoniatem, aut Glaucum ex Ca-
 rysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, for-
 tiorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum
 illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno il-
 lum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad
 laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poeta? *Ne-*
que Pollucis vim, dicens, *protensuram adversarias illi manus*,
neque ferreum Alcmena natum. Vides, qualibus illum Dūs com-

ἐκεῖνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμου ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, 20 τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς αὐτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἶεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiore etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ultri sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore, ratione hoc ipsa subiiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότε-
ρον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα φάναι
τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διο-
μόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροῖσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι
τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι
τοῦ Λυγκέως, ἥπερ μόνον κερδᾶναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ
ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ'
ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθεῖη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων,
τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ με-
γάλα ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε,
καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύ-
σει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θένει, οὐδὲ κατέκλα.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον
ἵππων. καὶ ἣν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατε-
σκευασμένην, εἶποι ἄν

4 Ὀξυγκώτερον) Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξύκοος. V.

dando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut
neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur,
& Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxi-
me iuvenem fuisse: iuraverit autem etiam, Croesi filium au-
dire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lyn-
ceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At al-
ter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem
is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae pla-
ne non adsunt; sed quae natura illi bona insunt, etiam si
non nimis magna fuerint, ea sumit, auget, & facit maio-
ra. Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult, levem in-
ter ea, quae novimus, animalia, & ad cursum aptum,

Per summas currat, nec eas confringat aristas:

& rursus non dubitet dicere procellipedum cursum equo-
rum: &, si domum laudet pulchram & optime aedifica-
tam, dicat:

Ζηγός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύ-
βης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπί-
σειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κό-
λαξ, ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν κατανα-
λωμένων, ἐπὶ νηὶ ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
21 ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου
αὐτῶν γνῶρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν,
καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμέ-
νοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρα-
σθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ
μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερ-
βολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σω-
φρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ
πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαινοῦ ἀληθοῦς δείγμα-
τα, ὥς μὴ πάντας ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ
διακρίνῃς, καὶ παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἐκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula est.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat, si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus consumptis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium, quod modulate sciret. Non solum autem hic utriusque generis character est, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere student, quae adfunt: verum etiam illa re non parva distant, quod adulatores, quantum possunt, utuntur hyperbolis; laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt, & intra terminos se continent. Haec tibi pauca de multis suntq; adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrum-

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσταγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς 22
 κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ
 εἰκόασιν. ἐγὼ γάρ εἰ μὲν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην τῷ
 ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης αὖν, καὶ τοῦ Κυναίου
 κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχου-
 σαν, οἶαν πάντες ἴσασιν, οὐ πᾶν ἐκ πολλοῦ διαστήμα-
 τος ἦν τὸ τόλμημα. Τάχα οὖν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰ- 23
 ρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφέισθω' ἀνεπί-
 φθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ
 θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἥδη γάρ με
 προάξεται τάληθες εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὧ βελτίστη, εἴ-
 κασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ
 χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, οὐκ ἀσεβές, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν·
 ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηναίαν ὑπείληφας, τὸ
 ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que mensura metiaris. Age igitur, si videtur, admove his,
 quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic-
 ne an illi convenient. Etenim si deformem quandam sta-
 tuae Cnidiae similem dicam, impostor fane, & Cynaetho
 ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem
 omnes norunt, non fane magni ille ausus intervalli fuerit.
 At forte iam dixeris, quin iam dixisti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non
 obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Dea-
 bus dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipsum* me ve-
 rum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o prae-
 stantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum
 operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae au-
 tem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere,
 non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas,
 quod est effectum a Phidia, aut illud Coelestem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν
 ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾗ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν Θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
 24 θρωπίνῃ μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι
 μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἶκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο,
 οὐδ' ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολ-
 λοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς
 Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι συναγορεύσοντά μοι
 ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι.
 ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ
 γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιῶσα, τὰ χαριέστατα τῶν
 ἐρραψωδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὅπῃ περὶ
 τῆς αἰχμαλώτου λέγει τῆς Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφρο-
 δίτῃ ἰκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἴτα μετὰ μικρὸν,
 ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκυῖα ἔσται

Εἴτε δ' ἄρα (Φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα Θεῇσιν.

quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos.
 Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse positas,
 equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* si-
 milem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus
 ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, &
 maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advo-
 catum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse me-
 cum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te
 pro illo, (meministi enim, in quo bene facis, venustissima
 quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de
 captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse
 mortem Patrocli: tum paulo post, quasi non satis foret,
 si soli similis Veneri sit,

Sic fatetur, inquit, lacrimans par sanctis femina Divis.

ἐπὶ τὰν οὖν τοιαῦτα λέγει, μισεῖς καὶ κεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημνῆναι τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἴτα ἐκείνῳ μὲν ἐφειθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἶπω, διότι μὴ ἀνέχη ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρᾶν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν. Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσῃν αὐτὸς 25 Φειδᾶ ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλὴν ἵκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεῖ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ

4 Οὐδὲ ὁ μαστίξαι) Ὁμηρομάσας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν Ὁμήστις ὁ Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελί-ρου ἐπῶν. V.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abiicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuum ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportionem quadam dispenfarit, qui oculis quidem & capite similem cum dicat Iovi, quod ad balneum autem Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem membra dividens pro toti-

μέλη πρὸς τοσούτων Θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολογῶ Ἄρει, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω, Θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, Θεοείκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἥε χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,

Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος.

- 26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς Θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς Θεαῖς εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἡ καὶ κεῖνα ἐξαλλήλῃ φθω, ἡ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. οὕτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς Θεὰς αὐτὰς οὐκ ὠκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rursus homicidae Marti similem ait esse, & alium alii: Dei specie Phrygem Priami, Dei similem saepe natum Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &

Qualis Diana in montibus errat.

Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infestam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunonis

ὀφθαλμούς, τοῖς τῶν βοῶν εἵκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέ-
 Φαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις
 ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου ποιήσει ὠμι-
 ληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ 27
 τις θεῶν εἰκέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαι-
 στίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδάωνιοι, καὶ Ἑρμαῖαι
 προσαγορευόμενοι; Λητὼ δέ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου
 τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ
 θεός, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργά-
 σασθαι. εἷ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαι-
 μονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς
 κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ
 οὐρανοῦ ἐστίν. Ὡστε οὐ πρόσγε σοῦ τὸ ταιαῦτον, ψοφο- 28
 δεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐκ τῶ συγ-
 γράμματι πεπλημμέλῃται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυ-

enim oculos comparavit bubulis: aliū autem aliquis super-
 cilis violaceis Venerem dixit: roseis enim digitis insignem quis
 eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poematibus
 versati sunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, ad-
 huc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur:
 verum ipsas appellationes Deorum quot iam imitati sunt,
 Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii, &
 Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit
 Evagorae Cypriorum regis: & tamen non indignata est
 Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omit-
 to enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitionis-
 sissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes.
 Fere enim pleraque apud illos de coelo sunt. Itaque tuum
 non est, meticulose adeo affectam esse ad laudes. Si quid
 enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem

νος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐβύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἀρίστον τῶν φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

- 29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατόν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὀράς, ἥδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπесὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἀριστα ὑποκρίνῃ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δράμα παραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπότεν δὲ

4 Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα δαλονότι. G.

rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poemam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulți fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati huius causa desinam, ut meminisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc possim hoc, Lycine. Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, &, ut vides, iam ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accadat mihi, ut exhibiler a spectatoribus.

Lyc. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero, quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc sta-

PRO IMAGINIBUS. 55

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ἐψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum; tum iam ipse quoque adero, visurus, quis certaminis exitus futurus sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Ι ΜΝΗΣ. **Τ**Ι Φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύβαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὲν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδράς ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. **A**IN' tu, Toxari, sacra facitis Orestis ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mnesippe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis?

Tox. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint no-

νεῖς εἶεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρε- 2
στην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἷγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία περιπεσόντας οἱ τότε Σκύβαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοῦντεῦθεν αὐ-

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια παρακαλέσπε. V.

bis propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestantissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequentes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine admirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent, & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio eiectiones, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin multos illis reddatis similes. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῶν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἀν' οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν περιλοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἦκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε
 3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ᾧ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' οὗτου πάλαι οὐ θεοὺς εἶναι διακαίωσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νομομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἀν' ταῦτα δάξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ᾧ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν

ipſi iam ad antiqua reſpicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Oreſtes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impij ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Dii eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſa venerint, conſecrabit, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis. Quod ſi enim non harum rerum cauſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praeſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea ſacrificando Deos iudicatis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum viſtimae, viſtimas nunc offertis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria.

Tox. Etiam iſta quidem, Mneſippe, generoſa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέοντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρῆσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσαι εἰ διαφεύχονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστά, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἤρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4.

rorum facta, quae enarraſti. Quod enim, duo cum eſſent, magnum adeo facinus auſi, longam adeo a ſua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum ſuſceperē, intentarum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo veſti bellum Colchidi intulerant; nec perhorreſcentes portentofas de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum eſſent, viriliter adeo in ea re ſe geſſerunt, nec ſatis habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde ſolverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos tractamus.

Μνec. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειότερους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅψε τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν. οὓς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιξε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

- 5 ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεὶ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἐνδοξόν ἐστὶν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεῶς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίροις γε οὓσι καὶ θυσίαι προσάγον-

perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectio-
que, multos ego tibi diviniore illis mercatores ostende-
rim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum mo-
do, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes,
sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum.
Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, per-
scrutati singulis annis, fero ætumni domum suam rever-
tuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum cau-
pones & falfamentarii sint eorum forte plerique.

Τοx. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos
æquius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoqui-
dem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre
est Orestæ aut Pyladis; apud nos autem & templum illis
exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus,
& sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Ne-

ται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξέ-
νοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ
ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ Φθονοῦ-
μεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες
δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιοῦμεθα.
ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν Φίλοι οὗτοι δὴ
ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέ-
ται καταστήναι, ὡς χρὴ τοῖς Φίλοις ἀπάσης τύχης κοι-
νωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.
Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαβον, ἀνα- 6
γράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέ-
θεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον
τοῦτο μάθημα καὶ παιδεῦμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις
εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα
διαμνημονεῦσαι. Ἰᾶττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν

que quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fue-
runt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim in-
quirimus, cuius honesti bonique viri sint, neque invide-
mus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum
vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res
gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis
laudamus, hoc est, quod nobis, visi sunt amici hi optimi
omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quo-
modo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis
venire, & sic ab optimis quibusque Scytharum coli. Et,
quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in li-
teras maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Ore-
steo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris
nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt,
ut memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris no-

ἐπιλάβοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἢ στήλῃ δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δέικνται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ Φίλῳ, εἴτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῆς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν Θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ Φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν Θεόν. οἱ Σκύβαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματαῖαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὅπόσῃν ὑπὲρ ἀλλήλων εὖνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύβας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in conspecto etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur; navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero in altero muro, iam exutus vinculis depictus est, Thoan-tem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus iniiciunt navi iam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi invicem benevolentiam in conspectu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos

Φεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θάτερόν, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδενὶ τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν Φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι. Τὴν δὲ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς 7 δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ Φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς Φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἰδῆς, οὐδενὶ Σκύθαι Φιλίας μεῖζον οἰοῦνται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὧν ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονήσαι Φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν ὥσπερ οὐδεν

7 Φιλέταιρον) Φιλέτερος καὶ φιλεταῖρος. G.

sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si vero vel paulum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius esse existimant; nec est, in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quem-

ὄνειδος μείζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τούνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τούτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Φίλιοι δαίμονες.

- 8 ΜΝΗΣ. ὦ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύβαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾤηθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus: id autem est nostra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

Mnes. Igitur non fagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, iam & ipsi recte facere videntur, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteio, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem excipere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita flu-

δαστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύβαις· ἄτε γὰρ ἀξένους καὶ αἰγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαυρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἂν περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι-⁹ καιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμέν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθεῖην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ Φίλοι Σκύβαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων Φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς Θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδὺν μου ἀκούσης, ἣν εἶπω τι ὧν κατανενόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγνώμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἄμενον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λό-

diſe coli inter Scythas amicitiam: quippe ut inhospitales & agrestes, in inimiciis ſemper verſari illos arbitrabar, & ira, & excaſcentia; amicitiam vero neque inter coniunctiſſimos fuſcipi; colligens iſta tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Tox. Utrum in reliquis etiam nos & iuſtiores adverſum parentes Graecis, & religioſiores ſimus, de eo in praefenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores eſſe, & maiorem amicitiae rationem inter nos eſſe, quam apud vos, demonſtratu facile eſt. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleſte me audias, ſi quid eorum dixerō, quae, poſtquam diu inter vos verſor, obſervavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis poſſe facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτήν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστίν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅποταν ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινέετε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἦν του Φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἷχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγωδαί, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παρμυέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον Φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς
 10 πλεονεκτοῦμεν. Εἰγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιούς Φίλους ἀτρεμεῖν ἑάσωμεν, εἴ τινας, ἣ ἡ-

exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum fit bonum ostendisse. Cum autem opus ea est, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragœdi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragœdiae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis praestamus. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quie-

μεις, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατὰ γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψωδοῦντας. ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς Φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἐγὼ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς· ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνας, Σκύθης αὐτὸς ὢν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ Φαῦλον τὸ ἔργον 11

scere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevō annumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Pirithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus & numeris canant: sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio patriam ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari, idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

Mnes. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile,

ἀνδρὶ οἷῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχους καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὲν ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδοὺς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιον ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὅπου σους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαί, ἃς μικρῶ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδησας· Ἑλλήνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἀλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δεξιάν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. πότερον δὲ ὠρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὅπως ἂν τις πλείους ἔχῃ λέγεω, τοσούτῳ εὐπορώτερος δοξείεν ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεροι φαίνοντο αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Verumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paulo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti: Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, iustum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur infirmitior?

Tox. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multitudine earum infit robur, sed in eo, quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae narrationes tanquam tela meis, aq-

τέραι δηλονότι ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶτον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγὰς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅποσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ.

ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομασάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἔρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ἐμόςσεας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὁμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανός ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἑμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰστω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα 12
ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅποσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυθνανόμενος, ἔρεῖν, μηδὲν παρ' ἑμαυτοῦ ἐπιτραγωδῶν. καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀ-

quales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mnes. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*.

Tox. Et mihi videtur. Dic prior, sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit.

Mnes. Iuremus, si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo *iusiurandum*.

Mnes. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixerō, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγῆσομαι, αἰοῖδιμον ἐν τοῖς Ἰωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἐδείξε, τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίου, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλείστον ὅσον ἀποδόντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ Φορτικός ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων αἰετῶν προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

clis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendit, praestantissimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem, Lyfionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &, quod facile credas de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad comportandum quidem idoneos, & voluptatem suo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet; & importunus visus, qui maiorum illum admoneret suorum, & servare iu-

σάμενος κατέλιπεν ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώ-
 μους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώ-
 μαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ 13
 ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄβλιος ἀναπείθεται, ὡς
 ἐρώῃ αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημῶνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπι-
 Φανούς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά· καὶ γραμ-
 ματεῖά τε εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῶ, καὶ στέ-
 Φανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' αἰνὰ ἀποδεδηγμένα, καὶ
 ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐραῶθαι νομίζοντας. ἐπαγα-
 γότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι
 οἰομένοις, ἄχρ' ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες.
 ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ
 ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος αἰεὶ, καὶ εἰ πάνν' ἐπ'
 ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδει τις μόνον, εὐθύς ἐπέ-

beret, quae multo labore parta pater ipfi reliquisset. Itaque
 propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit,
 sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli stu-
 duit. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi *aliquando* sibi
 miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demona-
 ctis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae se-
 mimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia, quae ma-
 chinantur contra adolescentulos lenae, dum paulatim suis
 artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se
 putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos
 praefertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in
 retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud ille-
 pida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset,
 in quem forte incideret, etiamsi parvo admodum *amare* quis
 vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδέν ἦν, μή ποι ἀντίποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τᾶλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἑταίρων ἐπισπάσασθαι ἔραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτείνειν, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐραστῶν.

14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλανες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μεираκίον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῶδουν, συνωθῶντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολλὰς ἤδη νέους ἐτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ αἰκοὺς πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλαν τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῖκόν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περ-

12' Ἐτραχηλίσασα) Τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ παιζόμενον ἐκδεῖράσαι. V.

16' Ἐκ τῶν ὀνύχων.) Ὡς ἐπὶ ἀγρᾶς ἰεράκων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τὸν λόγον. V.

quam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorum, & ambiguus qui adhuc effret, subiugandi totum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paulo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac tota undique ad haec composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adfiscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subferviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos iam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum iuvenem, non dimisit ex un-

έχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντά-
 πασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ
 τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον εὐθύς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμι-
 μάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυ-
 σε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ
 ἀβλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπέισθῃ κα-
 λὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ
 που συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθεῖς. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη 15
 ῥᾶον, ὡς τὸ εἶκος, ἀλώσσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς
 καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ
 ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξύ τῶν λόγων ἐλεεινῶς
 υποστενάξαι, καὶ ἀπρόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελ-
 θόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλι-
 στα ἀρέσειε, καὶ που καὶ ἄσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπα-
 σι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤσθετο πονήρως

guibus, sed complexa undique & configens, cum iam ex
 omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, &
 misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim
 illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam sub-
 inde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
 sura se sit prae amore misera; donec persuasum est beatu-
 lo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitur. Ac
 tandem multis precibus exoratus cum ea congregitur. Et
 hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos ser-
 mones, & plorare opportune, & inter sermones miserabi-
 liter ingemiscere, & abeuntem iam complecti, & ingredien-
 ti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime pla-
 ceret, & interdum canere etiam, ac citharam pulsare, qui-
 bus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum senti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄθλιον ἀπώλλυε. κύνει τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκῆπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρῳ λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα· ὃ δ' οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρᾶν αὐτήν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τοῦνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίθου λευκοῦ) ἔκωκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβῆς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεοῖδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαινοι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐβελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ
 16 ἐξεκεκένωτο. Εἴτα ὡς ἤδη αὖτος ἦν, ἀπολιπούσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum, nempe utrum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse, quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, eiusque statuam (de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tandem humi se abiiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum veller. Et quid multa? Brevi tempore Lysionis domus, nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐβήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενός δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ κεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχει πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγέιτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερσίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντραστὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσέτετο μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων, ἀλλὰ τοὺς κολάκας αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνῃ εἶχε πατρίαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐτῇς γε-

de cum iam ficcus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum iam amabat, & ille *amari se* credebatur. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem; & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adulatores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodam-

γεννημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔπι 17 ὄντα τὸν Δεινίαν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἔξιν παρ' αὐτήν, καὶ ἦκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημῶναξ ὁ τῆς Χαρίκλειας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἅμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλίον ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλησίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημῶνακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μᾶλλον πληγὴ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημῶνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & reprehensio, quod diu non venisset: adulatores etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se ad illam, condixisset, & venisset circa primam quietem, & intrus esset; Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud fenserit, sive re cum uxore composita, utrumque enim dicitur, consurgens velut ex insidiis claudi iubet ianuam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, stricteque velut in adulterum gladio. At ille, videns quantis in malis esset, correpto vesti quodam prope iacente, tum ipsum Demonactem percussio tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vestis saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc addititerant inopinata re perculsi, iam comprehendere

ματος ἐκπεπληγμένοι, εἴτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ Ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὃ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παῖσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφονεύκειναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἄρμωστήν, ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς αἰὲ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18 καὶ τᾶλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ πρὸς οὐδὲν ἐνεδέχσεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρον) *Aude aliquid brevius esse aliquid.* Iuvenal. G. *vibus Gyaris & carcere dignum, Si ibid. Φεύγειν) Exfulare.* G. illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad aurotam usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus, (re iam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ira multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exfulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum iam exfularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδούς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκ ἔτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυρόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τοῦτό σοι ἔργον Φίλου Ἑλληνος, οὐ πρὸ πολλοῦ γεγόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἶβε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὐτὰρ Σκυθικόν τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσά· πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19 ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

3 Τοῖς πορφυρεῦσι) Τοῖς τὰς πορφύρας ἀτάγουσιν, ὧν τὸ πορφυροῦν αἰθερ. G.

Gyaro moratus, exfularet cum illo, &c, cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Mnes. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus

λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας
 Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πληϊάδος, συλλογμαίους τινὰς
 ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἐταῖρον
 αὐτοῦ· ἡλικιάτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον
 καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπόχρον καὶ ἀσθενικόν,
 ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι
 μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος
 σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη
 τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς.
 καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς,
 καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶ-
 νος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι
 ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπέρας τινὰς
 ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ρόθιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς, περὶ
 μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarensis, iurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum
 se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occa-
 sum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem
 fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem,
 hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, ceterum Euthy-
 dicum valentem ac robustum, Damonem vero subpalli-
 dum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo
 convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi-
 gasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso
 iam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid
 attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines,
 & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero iam
 prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna, & spi-
 ras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, me-
 dia circiter nocte, nauseantem, ut in tanta agitatione, Da-

- Δάμωνα, ἐμείν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶπα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαίότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν ἄβηλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθύς οὖν βοᾷν πνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.
- 20 Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπαρανήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιβυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι, φελλούς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινὰς, ὡς ἐπὶ τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τιτι αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάδραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὔσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς

monem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubuerat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandum, & vix supra fluctus se tenentem. Euthydicum vero, cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecisse se in mare, & comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna) adnataisse, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra multa illis proiecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

θεῶν, ἢν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας
 βεβαιωτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς
 πέλαγος οὕτως ἡγριωμένον, ἢ κοινωήσας τοῦ θανάτου;
 καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυ-
 μάτων, τὸν ἥχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἄφρον
 περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀπο-
 πνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγῃς ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς
 χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθὺς,
 καὶ συνέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δά-
 μων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὥς οὐκ ἀγενῆ σοι καὶ τοῦτον
 φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, 21
 ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὥς ἔγωγε
 οὐ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ
 νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἅμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-
 4 Καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύψεις ἀξιοκλ. τοῦ πάθους. V.

aliud specimen ostendat firmiter benevolentiae adversus ami-
 cum, delapsus noctu in mare adeo efferatum, quam si in
 mortis ipsius societatem veniat? Et intueri mihi animo flu-
 ctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem
 spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffo-
 candum, & vix capite eminentem, tendentemque manus
 amico: hunc vero desilientem statim, & natantem una, ac
 metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas, mi-
 nime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Eu-
 thydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an
 aliqua illis ex insperato salus contigit? nam haud mediocri-
 ter equidem illis meruo.

Mnes. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc
 adhuc sunt Athenis, ambo philosophi. Simylus enim haec

μυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός· τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, Φελλοῖς τισι περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυτούς, καὶ ἀπονήχασθαι πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἑω, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζα-
 22 κύνω. Μετὰ δὲ τούτους οὐ Φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' αὖ ἐποίμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χεῖρον· αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριξεῖνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπόροις οὔσι, πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέβησκει, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦται δοξοῦσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλαμένῳ. ἐγγράπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

folia habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frustra incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse; postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illud adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-rem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo*

τρέφειν, καὶ γηρώκομεῖν, Χαριζείνω δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ πρῶτος, ὁπόσῃν ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνῃται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου) ἦν δὲ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, Φησὶν, ἔχεται ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεῖσιν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαριζείνος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23 ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὥς ἤκουσαν, ἤκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαριζείνος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβιούς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα

ἢ (Εἰ τοσούτῳ) Ἀπὸ τοῦ, ὃν τῷ μεταξὺ. V.

Arctaeo alendam matrem meam, curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. Quamquam, inquiebant, Arctaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum! At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Arctaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, &

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ἐπιδούς, καὶ τὸν γάμον γε αὐταῖν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἡξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξари, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἄρα Φαῦλον παράδειγμα Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδούς τὰς διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ Θάρσου, ὁ εἶχε περὶ τοὺς Φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν τοιούτων.

- 24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγῆσομαι, Ζηνοθέμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

Mnes. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei filium, Massiliensem. Ostensus autem est mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῶ
 γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς,
 καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκε-
 κομμένη, πανλῶβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον.
 εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς οὗτος καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέ-
 χεται παροχομένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δειξάς
 μοι αὐτὸν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς
 εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης Φί-
 λος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος
 ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῆρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ κατα-
 δίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς
 ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσα-
 λιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυ-
 πεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ

6 Παροχομένην) Ἡ παρὰ τὴν πλυσίότητα. G. Corrupte. Forfan.
 ἢ παρ' αὐτὸν πλυσίωτατα.

flus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidebat autem
 illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias defor-
 mis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo
 foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appro-
 pinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer,
 quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem
 mulierem, ille, qui virum mihi ostenderat, qui accurate
 nosset omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nu-
 ptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri de-
 formis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, ho-
 norato, eiusdem ipse quoque fastigii. *Procedente* vero tem-
 pore Menecrates iudicio facultatibus suis privatus est, quo
 tempore etiam honos illi a sexcentis senatoribus ademptus,
 ut qui sententiam contra leges tulisset: ita autem, inquit,
 Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid promul-
 get. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem.

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδοξοῦ ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο, μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὕτη, ἐπίγαμος ἦδη, καὶ ὀκτωκαιδεκέτις οὔσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἤξιωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ
 25 καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνοθέμιν ἀπαυδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὔσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς Φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὴ τινα τῶν ἐταίρων πεπεικῶς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono*, inquit, *animo esto*, *Menecrates*, *nec enim necessaria tibi deerunt*, & *filia tua dignum suo genere sponsum inveniet*: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut amicorum alicui persuafisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*,

ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ Φιλοτησίαν ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἀπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὔτω μανείην, ὥς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχρᾶ καὶ λελωβημένη συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὥς ὁρᾷ περι- 26
αγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῷ γά-
μῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὥς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Με-
νεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρῳ πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψῆφου τῶν ἐξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐ-
τὸν ἡμέψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam
filiam Cydimachen: dote™ accepi olim, talenta quinque & virgin-
ii. Illo vero dicente, Apage, noli hoc facere, Zenothemi: nec
ita ego insaniam, ut videre te possim, iuvenem & pulchrum, puel-
lae turpi & male affectae iunctum. At ille, haec dicente patre,
ablata sponfa in thalamum abit, & inde prodit paulo post
virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum il-
la vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, il-
lam secum circumducens. Et tantum abest, ut huius eum
matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur fimi-
lis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corpo-
ris, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Me-
necratem, quem non putet deteriore ad amicitiam suf-
fragiis sexcentorum factum. Verumtamen pro his hoc iam
ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus

αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρῶτην γε, ἐπεὶ
 ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον·
 θαλλῶ ἵστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὥς
 ἡλεεινότερον Φανείῃ ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος
 ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τὰ χεῖ-
 ρε· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ
 Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τη-
 λικοῦτῳ συνηγώρῳ χρησόμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦ-
 τα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόδεμιν εἰργάσθαι
 ὑπὲρ τοῦ Φίλου, ὡς ὅρας, οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν
 ἀν' Σκυθῶν γεγόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς
 27 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ
 πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον εἶναι, Δημητρίου τοῦ
 Σουნიέως ἐπιλαβόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ εἰς τὴν Αἴ-
 γυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἐταί-
 ρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαι-
 δεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ

ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum ma-
 nibus intulisset in Senatum pater, ramo *οἰνᾶς* redimitum,
 & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo
deprecans, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus de-
 dit. Fractus autem eo *spectaculo* Senatus, damnationem re-
 misit Menecrati; & iam honoribus restitutus est, advoca-
 to tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta
 a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque
 a Scythis multis exspectanda, qui quidem pellices etiam pul-
 cherrimas cum cura dicantur eligere. Supereff nobis quin-
 tus: & videor mihi non alium dicturus, Suniensi Demetrio
 praetermisso. Cum navigasset enim in Aegyptum Deme-
 trius cum Antiphilo Alopecienfis, suo a pueris inde sodali &
 aequali, *ibi* una vivebat atque instituebatur, Cynicas ipse

τῷ Ροδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἱατρικὴν ἄρσιν
 ἐμελέτα, καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴ-
 γυπτον ἀποδημῶν κατὰ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ
 Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὐσας, μὴ παρ-
 ἔχασθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλον-
 τα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν
 τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπε-
 πλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἕκτον ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα
 πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλασσαν, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.
 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορὰν ἐχρήσατο, μάλα γενναίου 28
 τινὸς Φίλου δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοῦ-
 νομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συν-
 εισηλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαν-
 τες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυ-
 σοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα
 τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἔμπε-

fectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio: Antiphi-
 lus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius
 peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memno-
 nem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non
 praeberere; Memnonem autem ad orientem solem exclama-
 re. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum,
 ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum iam mensē
 navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deter-
 ruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxi-
 me generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus no-
 mine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita,
 ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi, spoliato Deo,
 phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque,
 & canino capite figilla Dei argentea, aliaque id genus, de-
 ponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes in vincula,

σόντες (ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐ-
 θὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι
 ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ Φώρια ἐξέ-
 φερων ὑπὸ κλίνῃ τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὁ, τε οὖν Σύρος
 ἐδέδετο εὐθύς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· οὗτος
 μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπα-
 σθεῖς ἐβοήθει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἐταῖροι, ἀπε-
 στρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα
 αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνεισιτιάθησαν
 αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα
 29 ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες. Ἐδέ-
 δετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἀπάν-
 των, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, μιαιώτα-
 τος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισι-
 δαίμων ἄνθρωπος, ὥς το χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ
 θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφροσῶς. εἰ δ' ἀπολογοῖτο

(deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim,
 rota cum torquerentur, faſſi ſunt, duēque in hoſpitiū
 Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectu-
 lo quodam in obſcuro iacentes. Syrus ergo vinētus ſtatim
 eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum
 audit, abſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus, qui adhuc
 fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaſ-
 ſet, averſantibus, impiatoſque ſe putantibus, ſi quando
 cum ipſo compotationem aut coenam obiiſſent. Ceteri au-
 tem ſervi duo, convaſatis, quae in domo erant, omni-
 bus, auſugere. Vinētus igitur miſer Antiphilus iam ſatis
 diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in car-
 cere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius,
 ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Deo, & il-
 lius ulciſci iniurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero

ποτε λέγων, ὥς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος
 ἔδοκει, καὶ πολὺ πλεον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοι-
 γαρ οὖν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύ-
 δοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμε-
 νον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας
 ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν
 νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδεσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήμα-
 τος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδε-
 μένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων,
 καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάν-
 τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷω ἀνδρὶ ἐκείνων ἀῆθει,
 καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν. Ἀπα- 30
 γορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σίτον αἰρεῖσθαι θέλον-
 τος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν
 ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὥς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ
 τὸ δεσμοτῆριον ὁρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,

quando causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens vi-
 debatur, maiorique eam ipsam ob causam erat in odio. Iam
 igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut proba-
 bile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extenden-
 dorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe ner-
 vo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera com-
 pedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam
 foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vin-
 ctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stri-
 dor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque in-
 tolerabilia, velut infueto talium viro, & ad durum adeo
 victum non exercitato. Iam despondebat animum, iam nec
 cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius,
 nihil eorum sciens, quae contigissent. Ubi vero rescivit ut
 erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεισθὲς τὴν θύραν ἐκάβευδε, Φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἢ δὴ ἐώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τοῦνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσούτον ἤλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὥς δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνέβητε, καὶ προσιόντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπαγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ τῇ θείᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὥς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θάρ-

admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu ianua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut solent, qui suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium, diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singula, uti se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bona

ῥεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν
 ἡμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν,
 ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτερυχωμένα ῥάκη περισπάσας.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμε- 31
 νος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν
 τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
 ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέ-
 ρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τι-
 θασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι-
 πὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ Φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει,
 καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμε-
 νος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ
 δεσμοτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ Φύλλα
 ὑπεβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα αὐτῷ
 διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ Φέ-
 ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος. Ὑστερον δὲ ἀποθανόν- 32

illum animo esse iubet, & diviso palliolo dimidia ipse par-
 te amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque,
 quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quo-
 cunque modo poterat, cum illo erat, curam illi & mini-
 sterium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in
 portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam
 pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab
 opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum
 sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad ami-
 cum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo
 eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a
 ianua carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat,
 quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixe-
 re, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem
 lenius ita ferens calamitatem. Postea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ληστοῦ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, Φυλακὴ τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρήει τις ἐς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιῶμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἐταίρῳ, προσ-
 αγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κε-
 κοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦ-
 το εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς
 παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύ-
 σας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι)
 33 ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὐνοίαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνό-
 σησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλι-
 στα καὶ καθευδήσει, καὶ ἥττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾶρον
 ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ
 τοιόνδ' τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυ-
 χοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐ-

carcere mortuus effiet a veneno, ut purabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia conditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubim susceptae socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus li-

παρήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσ-
 λαβὼν, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδεντο ἐξῆς, τῶν
 κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ
 δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς Φύλακας,
 ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα
 ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν
 οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος
 τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξο-
 μένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον,
 ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι·
 ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς
 οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνῳ
 τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam nescio unde nactus, assumtis in coniurationem
 compeditorum pluribus, difsecat catenam, qua deinceps vin-
 cti erant, insertis in illam numellis, & solvit omnes. At illi,
 interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt.
 Atque isti in praesens dispersi, quo quisque poterat, pleri-
 que postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque An-
 tiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehende-
 rant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus
 Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos
 mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis
 liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi
 non satis habebant, se ita dimitti: sed proclamat Demetrius,
 & gravi oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam,
 si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi,
 vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt

δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικούντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυριάς τὸν Ἀντίφιλον, δις τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχето ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, παρὰ τοὺς Βραχμῆνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστός ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγεννημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξари, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονούντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam iniuste vincti subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cuius iam res in facili essent. Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante nos accusaffes, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos

τας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐ-
τοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δέ,
καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαν-
τὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφο-
τέρους ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους 35
ἀπὸ πλείονων, οὓς πρῶτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγη-
σάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἤδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ρήτραν παρα-
δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκυθας, ἀλλὰ
πολλῶ τούτων ἀμείνους, αὐτῶ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ
τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλ-
λὰ χρή ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἀν' πάθοις,
Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέ-
σας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ρήτωρ Φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὖ γε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμη-
θεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξω-

Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae ni-
hil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans insuper & sup-
plicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Sy-
rus ambos absolvit. Ego quidem igitur paucos hosce de
multis, quos primos subiecit memoria, tibi enarravi bo-
nos firmosque amicos. Quod superest iam decedens, agendi
partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, sed
multum his meliores, tibi ipsi curae erit, si quidem dex-
tram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
tem esse: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreste & Pylade
plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua
malus orator videare.

Tox. Bene facis, Mnesticus, quod etiam incitas me ad
orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur
tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam statim in-
Lucian. Vol. VI. G

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγνημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ Φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, ἢ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελεῖ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐνὶ
 36 οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγῆσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἢ εἰδῆς ὡς παιδία τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάβοις, εἰ ἀγαθὸς

cupiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, & per lovem, si quis vincendum se praebuit, cum manifestum esset, paulo post solutum iri. Valde enim ista vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam inest. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis susceptas, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus; ut nec per serenum discas, bonumne sit gubernator;

ὁ κυβερνήτης ἐστὶ χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν· παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπὶ λαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς Φιλίας, μόνον τοῦτο ὄπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρώτερον δὲ σοὶ εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιοῦμεθα τοὺς Φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πτότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γέιτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶ περὶ δὲ προκρίθεις τις ἤδη Φίλος ἦ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempestare enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissionibus, uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium censem, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec reiculi esse videamur. Et si quis praelatus aliis, & iam amicus sit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποθανεῖσθαι, ἣν δὲν, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πίνωμεν, οὐκ ἔστιν ὃ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσ-
 38 λὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδά-
 μιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμης ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ Φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦ-
 μαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμο-
 λογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν Φί-
 λων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisus semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est, quod post ea nos dissolvat. Ac permixtum est ternos summum tale foedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aequae firmam illius amicitiam esse, per multas benevolentias divisam. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contingere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo.—Quin prius iurabo tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit: Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἐστὶ ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπότεν σὺν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὥς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἀνέχετε πολλοὺς θεοὺς, οἷός ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἰστών, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κῆνεον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδούς.

ΤΟΞ. Ὅρᾳς, τοῦτο ὥς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικόν, ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείραν μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖτις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦ-

Mnes. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene est, quod per Deum nullum iurasti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitae causa Ventus [aër] est, Acinaces vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter istam etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est: infiniras praebet, quae ducant ad se, vias.

Tox. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mnes. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε Θάρρῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

- 39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκαν δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἰππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθῃ διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὀχθὰς τοῦ Ταναΐδος. εὐθύς οὖν ἢ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμηάλατα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur, dicito: quasi nec intersum tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

Tox. Quartus dies procefferat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra nos venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invasionis opprimerent, vertunt in fugam omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transfuisset, ubi nobis dimidiis exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva corpora comprehendi,

αἰμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας
 ἀλικομένους· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς
 παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ
 πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλάκει γὰρ, 40
 ἐβόα τὸν Φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένους, καὶ ὑπεμί-
 μνησκε τῆς κύλικος, καὶ ταῦ αἵματος. ὦν ἀκούσας ὁ Δάν-
 δαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρῶντων, διανήχε-
 ται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ αἱ μὲν Σαυρομάται, διηρ-
 μένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακентή-
 σοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτα δὲ ἦν τις εἶπῃ, οὐκέτι
 φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἦκον-
 τα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῆτει τὸν
 Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ με-
 γάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον,
 φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
 γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἕταμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσ-
 ταττε ἅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectori-
 bus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus
 nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit. Ami-
 zoces autem cum duceretur, captus enim erat, nomina-
 tim iaculat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet
 sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cun-
 ctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sau-
 romatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confos-
 suri. At ille Zirin elamat. Hoc vero si quis dicat, non iam
 illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenien-
 tem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum
 repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi
 magnum pro illo accipiat. Dandamis, quae habebam, inquit,
 ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum sol-
 vere, subire vobis paratus sum: & impera, quidquid volueris. Si

λαβὼν, κατὰχρησαι πρὸς ὃ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρο-
 μάτης, Οὐδέν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦ-
 τα Ζίριν ἔκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν,
 ἄγου τὸν Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὃ, τι καὶ βούλεται
 λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέ-
 σχεν ἐκκόπτειν αὐτούς· καὶ περὶ δὴ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ
 λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώ-
 κην, ἐπανήει, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμε-
 41 νοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο γενόμενον παρεμυθή-
 σατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠττάσθαι ἐνόμιζον,
 ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγα-
 γον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη,
 καὶ ἡ πρὸς τοὺς Φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ
 τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἴους
 ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσ-
 δοκῆτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπο-
 λιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμά-

*vero voveris, pro hoc me tibi habe, & quomodocunque tibi col-
 libueris, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te
 retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu, parte eorum, quae habes,
 data, amicum abducas licet. Rogat Dandamis, quid tandem vel-
 let accipere? Hic oculos petit. At ille statim effodiendos prae-
 bet: cumque effossi essent, & iam pretium haberent Sau-
 romatae, assumpto Amizoce redit illo innixus; & simul
 transfatantes salvi ad nos veniunt. Hoc factum Scythas
 omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent
 maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manen-
 te apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum
 etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit,
 cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi
 essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima
 nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris,*

ξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώ-
 κης οὐκέτι ἡνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δαν-
 δαμίδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροι
 κάβηνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ μετὰ πά-
 σης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς 42
 ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὥς καὶ
 πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶ-
 दा, ὅποσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέ-
 τευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὥς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ
 ὥς ἐπανῆκε, καὶ ὥς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ
 Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἀκουε γοῦν καὶ ἄλλον ισότιμον, Βε- 43
 λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπα-
 σθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φί-
 λον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, vide-
 re se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat,
 iamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scy-
 tharum cum multo honore aluntur. Quid tale, Mnesippe,
 vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra illos
 quinque enumerare permittat, & iniuratus, si lubet, ut etiam
 mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quan-
 tas venuustates admixturus esses narrationi, quibus verbis
 supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, &
 quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum
 Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus
 soletis. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belit-
 tam, Amizocae huius consobrinum: qui cum equo detra-
 ctum a leone Basthen amicum videret, (una autem erant

πλακείς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάρασσε, καταπληθίσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατ-
 ὅπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων,
 καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς
 δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἶόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν
 πειρώμενος τοῦ δῆγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκείνον
 ἡμιθνήτα ἦδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμ-
 πλακείς ἀπέκτεινε καὶ κείνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν
 τοσοῦτον ἔφθη πατάζας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ
 στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψα-
 μεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἓνα μὲν
 44 τῶν Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δέ σοι
 διηγῆσομαι, ᾧ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου Φιλίαν, καὶ
 Λουχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος
 ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος
 ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν αἱ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius
 invasisset, & laceraret eum unguibus: defiliens ipse quo-
 que a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum
 irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos,
 & Basthen, quantum fieri poterat, eripere morfui tentans:
 donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belittan,
 eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille
 iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore per-
 cussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus
 illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno ami-
 corum, altero autem exadverso leonis. Tertiam tibi enar-
 rabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, & Louchatae, & Ar-
 facomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae
 Leucanoris filiae, Bosporanorum reguli, cum legatus ad
 eum esset tributii causa, quod semper nobis solventes alio-

Βοσπορανοὶ αὖτις Φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγέννητο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν Φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. ἔθος δὲ ἐστὶ ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες ὄντες ἀξιόουσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστῆρων ἕκαστον προσ-αγγεῖλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἔκει, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπεῖσαι κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

1 Ὑπερήμεροι) Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. V.

quin Bosporani, tertium iam mensem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat: iam responderat illi rex, iam discessus causa convivio illum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coena proci adessent, reges & regum filii, & Tigrapates in his erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum se indicavit, *nimirum* nuptiarum se causa venisse, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam

45 λὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
 δυνάμεως ἔχοι. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπει-
 σάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους
 καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας
 τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν· (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν Θεόν.) πικρὸν δὲ
 ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου
 Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδαιότερον τούτων ὄν-
 τι, ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ
 Λευκάνορος θαυμάσας (ἠπίστατο γὰρ πένητα τὸν
 Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου,
 Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρ-
 σακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ' οὐχ ἀμά-
 ξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι
 καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἳ οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
 ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδο-
 ξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμελλεν

dives, quam potens sit. Multi igitur pro illo more cum li-
 basset, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias
 enumerassent, ultimus poculo petito Arsfacomas, non ille
 quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum,
 quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hau-
 ustu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam*,
ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divi-
 tias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui scirer,
 pauperem esse Arsfacomam & de vulgo Scytharum, atque
 interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes*,
Arsfcoma? hae enim vestrae divitiae: At ego, inquit, *neque*
plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bo-
nique viri, quales Scytharum quilibet nemini. Tunc igitur derisus
 propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Alte-
 ro autem mane praelatus ceteris est Adyrmachus, abdu-

ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἰκαδὲ, μηνύει 46 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὅποσος ἐστί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐνοϊαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιότεραν τῆς Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυι παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βούς πολλούς. οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περιέργα, καὶ ἀμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἔρῳ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ μετριῶς μου καβίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδίκη-

Eturus sponfam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero reversus Arfacomas indicat amicis, quam contemptim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benevolentiam vestram, praestantiorē longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contemptui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit sponfam, quod aureas se phialas habere decem diceret, & plaustra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit. Nec minori autem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim cons-

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἐκάστῳ ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἶγε οὕτω βιούμεν, ὥς ἀφ' οὗ συνεληλύθαμεν, εἰς ἀνθρώπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκα-
 47 στος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαβες. Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παραῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνούμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκανορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεήσειν) ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκευάζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὥς πλείστην. ῥᾶστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτὸς τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκεῖων· μάλιστα δὲ εἰ καθεζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὥς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

tumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coimus, unus simus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subiungit Lonchates, verum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est, cum ista tibi evenerunt. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et ego quidem polliceor Arfacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, pergit, Arfacoma, interea, cum credibile sit exercitu post haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero si bubulam pellem insederis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat, in Bosporum per-

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυνας, ἱππότης ἐκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἶκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48 τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὢν, βούνῃ ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τὴν χεῖρα, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοῦς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζοὺς, ὁπόσους αὐν ἰσχύεται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστα-

git Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arfacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem infidet. Ceterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat, se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratum humi pellem infidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnum bovis, accedentes familiares, & ceterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quotcunque possit; alius, pauperrimus

τοσ. ἀθροίζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε,
 καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμει-
 ναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν.
 τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὄρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρ-
 σακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν
 ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλίται δέ, καὶ πεζοὶ,
 49 συναμφοτέροι δις μύριοι. Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος
 παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διου-
 κουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἡκεῖν μὲν ἀπὸ τοῦ κοι-
 νοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδία δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κο-
 μίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, Φη-
 σὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιόουσι, μὴ
 ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέ-
 χρι τοῦ τράχωνος νέμειν τοὺς δὲ ληστὰς, οὓς αἰτιάσθε-
 ῳς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὗ Φασιν ἀπὸ κοι-
 νῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ
 κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna inter-
 dum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad
 una manendi constantiam, tum invictus hostibus, iuratus
 quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his er-
 go occupatus erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus
 ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in sum-
 ma viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Bosporum
 delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, veni-
 re se a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi
 magnas ferre. Dicere autem iussus, Scythae, inquit, com-
 munita illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suis cam-
 pos transgrediantur, sed intra Trachonem maneat: latrones au-
 tem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant
 publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa
 latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse it-

εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ 50
 δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ'
 Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρῶτην παρὰ
 σέ, καί, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε
 παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέ-
 ραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐ-
 τῷ. Ἡκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀβροῖζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,
 καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ἐπὶ
 σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευὴ ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ
 Ἀρσακόμας ἐστί· καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ
 ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν,
 οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἤξω,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχοῦμαι, ἔφη ὁ βα-
 σιλεὺς, μάλα περιδεὲς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν
 τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλ-

lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt. At ego in-
 dico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsfacoma
 Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus
 est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam
 non impetravit, & iam septimum diem pellem insidet, collectum-
 que habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor,
 ipse quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Ar-
 facoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Loncha-
 tes ait, apparatus ille. Meus vero Arsfacomas inimicus est, & in-
 dignatur, me sibi praeferrī ab honoratioribus, & omnibus rebus ha-
 beri praestantiores. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam
 Barcetīn, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita
 multo post veniam caput tibi illius afferens. Promitto, ait rex,
 valde perterritus, qui causam irarum Arsfacomae, de nu-
 Lucian. Vol. VI. H

λως ὑπέπτησεν αἰὲ τοὺς Σκύθας· ὁ δὲ Λογχάτης, Ὁμοσον, ἔφη, ἥ μὲν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπιδῆται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἄρεος ταῦτ' εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδεῖς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσῃταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσὶώμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτῳ μηδεῖς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχῶν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε, παίει παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμών τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἔξῃ, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῷ, καὶ διὰ ταχέων ἥξειν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου.

ptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero, iura, inquit, servaturum te pascia, neque negaturum. Hic, dum ista iam fierent, & ille extensa in coelum manu iam iuraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte videntium suspicetur, qua de re iuremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arfacomas, metuo, ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Intremus, rex ait: vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero. Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites; stricto acinace, altera manu os, ne clamaret, occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum regens chlamyde exit, inter exeundum velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδωμένον κα-
ταλειοίπει τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν
Σκυθίαν. διώξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοη-
σάντων τὸ γεγονός τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν,
ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
χάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ
Ἀρσακόμα παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ
Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενό-
μενα, ἦκεν ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας
αὐτοῖς τὸν Φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ
Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν κα-
λεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχὴν,
τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ
κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐπέσθω· ῥᾶον γὰρ οὕτω
προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευ-
κάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδί
ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὔσαν τὴν Μά-
στεiran ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἡκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scy-
thiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum
quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bospor-
anis: tum, ubi rescissent, factiose de regno decertantibus. At-
que ista quidem Lonchates fecit, implevitque promissum
tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa
via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes,
&, annuntiata primum morte regis, Civitas, inquit, te,
Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem
praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium:
puella vero post te in plaustis sequatur. Facilius enim sic Bospo-
ranorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego
vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri ge-
neris Mastiram duxit Leucanor. Et iam a Mastirae tibi fratri-

Μαστεΐρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανία, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιῦδεν ἐς Εὐβίοντον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ Φίλος ἔστιν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὢν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἰκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστεΐρας καὶ Μα-
 52 ζαΐας συγγενὴς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἔτοιμος ἄμα σοὶ ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐβέλης, μένειν τε εἰ θεοί, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐβελήσαιμι ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν ἄγειν. ἣν μὲν γὰρ ἄμα ἡμῖν ἦς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἰππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δὲ μοι

bus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis: communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scythae comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse. Et iam, inquit, Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim, ait Adyrmachus, te, consanguineus quia sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἀν γένοιο. ταῦτα ἐγένετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδούς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέλαβεν, ἀναβήμενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεβραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἵππεια ἐπέσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτός, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μάχλίων εἰς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ἐπιστάς ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53 ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντας, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, ταῖα

mibi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustris ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita, (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insilisset, non iam iuxta Maeotin pergit; sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paulum stetisset, moritur. Macentes vero, in manum tradens Mazaeam Arfacomae, Habe tibi, inquit, a me etiam promissum. Illo autem ad insperatum adeo conspectum percusso, & gratias agente, Desine, inquit Macentes, alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis,

δὲ ἔστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τραυθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ Φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖ-
 μαν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἶόν τε ἦν, εἰς ἕνα
 συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν
 ἔπραξέ τι χρηστόν ὑπὲρ ὅλου τῷ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ
 γὰρ ἔπραττε, μέρος ὃν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν
 ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.
 54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν
 Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπι-
 κληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν
 αὐτοῦ ἐπαελθὼν, καὶ στρατίαν πολλὴν συναγαγὼν,
 διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος
 οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν
 τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλή-
 τοὺς ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύ-
 ματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἑνέα μυριάδες

*id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod
 vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit labo-
 rantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permixti, &
 quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse pu-
 tēmus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit.
 Pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum
 est. Sic tum Macētes locutus est cum agente sibi gratias
 Arsacoma. Adyrmachus vero, auditis insidiis, in Bosporum
 non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sau-
 romatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in pa-
 triam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per mon-
 tana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse
 quoque irruit, adducens omnes quidem sui imperii Graecos,
 Alanos autem & Sauromatas auxiliares cuiusque generis
 vicies millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque*

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἵπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδούς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῶ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἠττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμῖς, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἐκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόως ἀφιέντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκαντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περιεσχημένοι, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης 55

Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arfacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, iam cedere nostri, iam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum iaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui ita conclusi tenerentur, iamque multi arma proicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ἄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἥδη, προ-
κινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης,
ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς
τὸν ὦμον· ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς
ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγήσάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν
τοὺς Φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμ-
βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος,
ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴδὲ ὑποστῆναι τὸ ρόβιον τοῦ θυ-
μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ
ἀνακτησάμενος τοὺς Φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας
παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πα-
τάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέ-
τεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ
τούτοις ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξ-
ήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφεί-
λετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιούσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes, iamque vul-
nerati, cum primi se periculis obtulissent, ambusto *falari-*
ca femore Lonchates, Macentes autem *percussio* securi capi-
te, & hasta humero. Quod sentiens Arfacomas, qui inter
nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis ami-
cis abiret, admotis equo calcaribus, & sublato clamore,
per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum il-
lius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi faculta-
tem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes
irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem co-
pide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid
erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque dif-
fugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos supe-
riores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox
opus interceptisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt,

ἤκοντες ἐδέοντο Φιλίαν ποιῆσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες
δὲ ὁμήρους δάσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου
ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπέισθημεν, δόξαν πο-
λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχατῇ καὶ ἐγένετο εἰ-
ρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὦ Μνή-
σιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν Φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξари, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἰλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὓς ὤμο-
σας εἰ γοῦν τις ἀπιστοίῃ αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶ-
ναι δόξειεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ Φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἧ· πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα
τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam secum fieri petentes, Bosporani duplum pende-
re tributum polliciti, Machlyes dare obfides parati; Alani
vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a
nobis diffidentes, in potestatem nostram se redacturos re-
cipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passus sumus,
cum primo omnium ita visum esset Arsacomae & Loncha-
ti, & ipsi tractantibus universum negotium, pax facta est.
Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque
ignoscat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iurasti. Si quis
enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra cre-
dendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda
fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a
Scythiis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis

ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυβίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαθέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπῶν, εἴτ' ἐπανῶν, πάνυ μου κατεχρήσω τῇ σιωπῇ.

ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερι-
 57 νοστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα Φίλος, Σισίνης τούνομα, ὑπηρέτησεν ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆεν οἰκοβεν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν ἐν προσβολῇ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ Σκυβίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καραμβεως ἀπέχουσα ἢ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίνης, ἐταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀνασπασάντες τὸ κλεῦθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μὴδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα

ufus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es.

Tox. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sifinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficisceretur Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sifinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret.

καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἰκαδὲ, καὶ τὸ γεγονὸς
μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ
τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δό-
ξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις
Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τά-
πιδας τινάς, καὶ τᾶλλα ὅποσα εἶχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58
δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράζομεν, ἄποροι παντάπα-
σιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶ μοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶ-
χον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευράν τὸν ἀκινάκην
ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννὲς τι ὑποστῆναι, λιμῶ ἢ
δίψει πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμύθεϊτο, καὶ ἐκέ-
τευε μηδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν,
ὅθεν ἔχομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ
λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤπεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπι-
σιτισάμενος. ἔωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν
τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μο-

Domum ergo reversis, audito, quid factum esset, in ius vo-
care vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non pla-
cuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si dice-
remus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, &
vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueram-
us reliqua. Deliberabamus autem de praesenti conditione
nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione
peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e
vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam
humile quidquam, fame aut siti subigente, admitterem. At
Sifinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem:
se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum
ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de
portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Al-
tero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut di-
cebat, fortium & honestorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην
 ἡμέραν διαγωνιῖσθαι ἔμελλον. καὶ ὅτ' ὅλον ὡς εἶχεν
 ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τό-
 ξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
 59 πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ
 μεταξύ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα
 καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ
 παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον
 καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους
 δεδεμένους ἀΦιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν.
 ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
 κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐβέλη τούτῳ
 μονομαχῆσαι, ἤκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος
 μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σι-
 σίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

nia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant.
 Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad
 me, & Ne amplius, inquit, pauperem te, Toxari, dicito. Tertio
 enim abhinc die divitem te reddam. Haec dixit. Atque aegre in-
 teriecto tempore vitam tolerantibus, instante iam spectaculo,
 spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumptum velut
 ad iucundum quoddam novumque spectaculum Graecum,
 ducit in theatrum. Iamque spectamus assidentes, primo be-
 stias iaculis confici, & exagitari canibus, & in victos
 quosdam homines, maleficos, ut coniciebamus, immitti.
 Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iu-
 venem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare
 vellet, progrediretur in medium, pugnae pretium acce-
 pturus drachmas decies mille: hic surgit Sifinnes, ac cum
 desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & merce-

ὅπλα ἦται. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ
 φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξари,
 εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκούντα· ἣν δὲ πέσω,
 θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
 τούτοις ἐκώκυον. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα 6α
 περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
 μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
 τὴν ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προετηνῆκειν
 ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
 τίπαλον παίει εἰς τὸ στήρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτί-
 κα ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδῶν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
 κροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
 ἀνέστησα καὶ παρεμβυσάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφείτο ἤδη νενι-
 κηκὼς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
 πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, Si quidem, inquit, vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere. Ad haec plorabam equidem. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succifus poplitem, sanguis ut copiosus proflueret; & ego prae metu paene ante mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius adversarium, percussum illius pectus transfadigit, ut statim ante pedes illius concideret: ille autem, fessus & ipse vulnere, insidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & consolatus sum, & cum iam pro victore dimitteretur, sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit il-

Σκύβαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χαλὸς δὲ ἔστιν ὁμῶς ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάντες εἰσιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίνου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦκε ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστιδίον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη ἐπέτετις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυνδάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὁ ἑτέρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι· διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν, ὥστε οὐδὲ εἰστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο,

le quidem, & est nunc adhuc in Scythia, ducta sorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Machlyes neque in Alaniam factum est, ut testibus careat, & fides illi queat negari; sed multi adsunt Amastrianorum, qui meminerunt pugnae Sisinnis. Quintum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, definam. Venit quondam hic Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo: alter lactens adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latronibus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema confignatione diversabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλόξ ἅπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη διεκπαΐσας, καθὼς μηδέπω τελέως ἀπεκέκαστο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κελύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καίκεϊν ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαι μοι ῥάδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· Φίλον δὲ οὐκ ἂν εὖ-ροίμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πεῖράν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος. Εἰ- 62

2 Διαγεγρόμετος) Ἀπὸ τοῦ διανεγρόμετος. G.

magnum : clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere iussisset, sublato in humeros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens secuta est, sequi se iussa puella : atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transfiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea obiceret aliquis Abauchae, quod prodis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint : amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi, Mnesip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχει-
ρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὅποτερον ἡμῶν
ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμήσθαι δεοί. τίς οὖν
ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἷς· οὐ γὰρ ἐκαθίσασμέν τινα δικαστὴν
τοῦ λόγου· ἀλλ' οἷσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα
τετοξεύκαμεν, αὐθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκεί-
νῳ εἰπώμεν φίλους, εἴτα ὅς ἂν ἤττων γένηται, ἀποτε-
τμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ
τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδο-
ξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου
κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεῖ
ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἅμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα
ἄθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δε-
ξιᾶς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ

pe, de magno numero quinque istis depromtis. Iam tem-
pus fuerit iudicari, utri nostrum lingua vel dextra ampu-
tanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputa-
tionis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoqui-
dem nunc temere nec ad scopum iaculati sumus, rursus
electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui
victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra.
An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu
amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac pos-
sessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e ve-
stigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores am-
bo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una
dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστὶ συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἀνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξари, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δὲ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

tuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

Tox. Bene fane dicis: & sic agamus.

Mnes. Sed neque fanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad sancierendā amicitiam nostram. Praefens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanxitate, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo ista equidem: & iam simus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Lucian. Vol. VI.

I

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι
πορρωτέρῳ ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις Φίλοις ἐντεύξε-
σθαι, οἷός σὺ, ὦ Τόξари, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν
λόγων.

Mnes. At noris, me non pigraturum longius etiam iter
ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxa-
ri, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ΑΠΗΕΙΝ ποτὲ εἰς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι 1
 συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον ἵππος δέ με
 κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἰς.
 ἐπορευόμεν οὖν τὴν προκειμένην ὁδὸν καὶ πῶς ἔτυχον καὶ
 ἄλλοι ἀπίοντες εἰς Ὑπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖ-
 θεν ὄντες καὶ ἄλλων ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνῃ τὴν
 ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν,
 καὶ γὰρ ἤρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίστανται ἄνδρα
 οἰκοῦντα εἰς τὰ Ὑπατα, Ἱππαρχον τοῦνομα, γράμμα-
 τα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ
 οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπῃ τῆς
 πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν
 θεράπαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόναν.

3 Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

IN Thessaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero
 quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homi-
 ne, Equus unus me & farcinulas vehebar, servorum seque-
 batur unus. Sic via propofita pergebam. Forte quadam alii
 etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quo-
 rum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, pro-
 pe iam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nos-
 sentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine.
 Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diver-
 saret. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo lo-
 co urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & ta-
 men unam modo ancillam alere, suamque uxorem. Esse

ἔστι γὰρ Φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον 2 ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἱππαρχος ὤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ὤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἰτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἱππαρχος; Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ. Μείνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ὤχετο εἰσω πάλιν· καὶ ποτε ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰσω ἀσπάζομαι αὐτόν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ᾶν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοί, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἑσυχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρῶν πέμ-

enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt: ego vero accedens pulso ianuam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Rogo, intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit, quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero a Decriano Patrensi Sophista. Exspecta, inquit, me hic; clausaque ianua intro rursus abit. Et tandem reverfa introire me iubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem assidebat, apposita erat mensa vacua. Ipse, inspectis literis, *Enimvero*, inquit, *carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum si-*

πρὶ παρ' ἐμὲ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
ἐμὸν ὄρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνώ-
μον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλῃ
οἰκίᾳ, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην,
ὦ Παλαίστρα, ὅς τῳ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θῆς λαβοῦ-
σα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλθα-
νεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ἄδαν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
τὸ παιδισκάριον ἢ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι
κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σαι σκιματόδιον αὐτοῦ
παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπού-
σης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων
τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἢ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἶσω,
καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴ-
σω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἴππαρχος με δεξιωσάμε-
νος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον
οὐ σφόδρα λυτὸν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ

17 Λιτὸν) Εὐταλίας. V.

denter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam,
Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diver-
sorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patient-
terque diverferis. Et vocata ancilla, Palaestra, inquit, ostende
meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcini-
ulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.
Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pul-
cherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc
in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, im-
posito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos totum abiimus,
dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus al-
lata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus.
Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere:
coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum.

ἐδεύει πνήκειμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνῳ
 ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμή-
 θημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν
 ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ
 προσμενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, εἰκα δὲ
 4 ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο
 μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μέιναις ἐνταῦθα ἐξ-
 ευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ
 θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἀνδρῶπον, ἢ
 λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δούς ἑμαυτὸν,
 περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος,
 ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τούτῳ γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιῦ-
 σαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβα-
 λείν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συγχροὶ, καὶ χρυ-
 σίον περιττόν. ὥς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγο-
 ρεῖ με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ Φη-
 7 Σκῆψις) Πρίφασις. V.

Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospi-
 tali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus computationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quor-
 sum porro irem, & an toto tempore ibi mansurus es-
 sem? *Abeo*, inquam, *Larissam*: puto autem hic me mansurum
tres aut quinque dies. Verum illa quidem simulatio erat: ve-
 hementer autem optabam illic manens invenire aliquam
 mulierum magicæ artis peritarum, & videre miraculum
 quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mu-
 tatum. Huius me spectaculi amor cum dedissem, circum-
 eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans:
 circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, iu-
 venem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem incessu
licebat colligere. Vestes enim illi floridæ, pueri crebri,
 aurum multum. Cum vero accessissim propius, salutat
 me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroas*

σιν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς Φίλῃν ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὐς ἔτεκον αὐτῇ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδέν· ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μήτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γάρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλεῖσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μεδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπάλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλός,

11 Ἄγει ἀπωτέρω) Γραι. πορρωτέρω. G.

sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa reperi. Quid igitur non apud me diversaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accusem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubi vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, & manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, & lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher,

ὥστε εὐθὺς ἀρέσαι γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκα-
 5 ταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαί μοι ζη-
 τούμενον οἶκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν
 ἔτι. ὥς δὲ ποτε ἀΦεΐβην, ἀπῆειν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύ-
 τῃς τῆς παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην
 εὕρισκε σοφὴν, ἥ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐράς, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀποδύου· τῆς γὰρ γυ-
 ναικὸς τοῦ ξένου καὶ Φίλου πόρρω ἴστασο· κατὰ ταύτης
 κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκό-
 μενος, εὖ ἴσθι ὥς ραδίως γνῶσθι. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσπο-
 τῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων
 πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆειν οἶκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἴππαρχον οὐ
 κατέλαβαν ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ
 Παλαίστρα τῇ ἐστίᾳ παρήδρευε, δειπνον ἡμῖν εὐτρεπί-
 6 ζουσα. Καὶ γὰρ εὐθὺς ἔνθεν ἀρξάμενος, ὧς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ

*ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res, quam nemo curet
 magno opere. At ego, audito, domi mihi sedere, quod olim
 quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem
 domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu,
 qui cupidum te esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi
 excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo
 ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam
 Palaestram iam accingere, (ab uxore enim hospitis & amici
 longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens,
 huius in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi
 enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum
 agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio,
 neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versaba-
 tur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde initium
 sermonis faciens, Quam concinne, inquam, pulchra Palae-*

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάζατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νοῦν ἔχῃς, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὥς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἦν γὰρ αὐτοῦ μόνον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρός, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνη ἐγώ, καὶ τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὁδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίβοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὁδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς; ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα Φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλόν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχχνων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἀπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μὴδὲ ἐγγύς

3 Ἰταμὸν) Ἀγαιδῆς, σκληρὸν, ὁμὸν, παρὰ τὸ ἴεσθαι, ὃ ἴστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ καὶ Ἀγαιδῆς. V.

stra, cum ollula ista nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit. At illa, ut erat dicacula & venusta puella, Quin tu ista fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adulessero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum; tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis. Nam me

ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλω ἐμπρησμῷ
 ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ
 φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχνα τὰμὰ ῥίψασα,
 φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν,
 ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴν, ταῖς πικραῖς καὶ
 ἡδέαις θεραπέαις· καὶ με ἥδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦ-
 σα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐβέλης. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδιστον ἐκ
 τούτου ἀνακαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκει-
 το ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας,
 7 ἔλθῃ εἰςω παρ' ἐμὲ, καὶ καβευδήσῃ. Καίπειδ' ἄφικετό
 ποτε ὁ Ἴππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς
 ἦν συχρὸς ἡμῶν ὁμιλούντων. εἶτα ὕπνου καταψευσάμε-
 νος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπήγειν ἔνθα ὤκου. πάντα δὲ
 τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲν παιδί' ἔξω ὑπέστρωτο.
 τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ
 ῥῖνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν,
 καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὐτὴ τῆς Παλαίστρας παρα-

*quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adus-
 fisti per Iovem, sed in totum coniecisti incendium: & per oculos
 meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera
 coniecto, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque,
 per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & sua-
 vibus curationibus; meque iam iugulatum cape, & glube, ut vo-
 lueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachianum ef-
 fusa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum
 cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, &
 mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
 crebrescunt inter sermones pocula: deinde somnum fingens
 surgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata
 erant; puero stratum extra ianuam erat, mensula cum po-
 culo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua pa-
 rata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaestrae appa-*

σκευή. τῶν δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο·
 τὰ μὲν οὕτω γυμνά καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ
 στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὺν
 ἔτοιμον, ἔμενον τὸν συμποτὴν. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8
 τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἑρὲ ἦκε· καὶ ἦν εὐφροσύνη
 ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπιπνόντων ἀλλήλοις.
 ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκενάσαμεν ἑαυτοὺς εὐ πρὸς τὴν
 νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάν-
 τως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν
 ἐμπέπτωκας, καὶ χρὴ σε νῦν ἐπιδείξαι γέγονας ἐν τοῖς
 ἐφηβοῖς γοργός, καὶ παλαισμάτα πολλὰ ἑμαθὲς πο-
 τε. Ἀλλ' οὐκ ἀνιδούς, ἔφη, Φεύγοντά με τὸν ἑλεγχόν
 τούτων ὥστε ἀποδύσασθαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὐ-
 τως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχω μοι τὴν ἐπίδειξιν·
 ἐγὼ μὲν νόμῳ διδρασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα
 τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὐροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοι-
 μος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελεύο-

II Γοργός) Φοβερός. V.

ratus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis qui-
 dem, ut per se sunt, nudis, aliis conceptis, aliis denique
 in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem
 invenissem, compotorem iam meum expectabam. Atque
 illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me ve-
 nit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem:
 cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Pa-
 laestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in*
Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer in-
ter ephobos, & luctus genera multa didiceris. Tu vero, inquam,
non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam
luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi ex-
hibe. Ego quidem more magistri & praesidis, nomina numerorum,
quos volo, inveniam atque dicam. Tu vero paratus es ad obe-

μενον. Ἄλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκέπει, ὅπως εὐχε-
 9 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαιόματα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
 δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ στᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔν-
 : θεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὡ μαιράκιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλει-
 ψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνι-
 στῇ, δύο μηρῶν σπᾶσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
 ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει, καὶ τεί-
 κε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλῶ αὐ-
 τῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη παν-
 ταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὁσφύς ἰσχυέτω, εἴτα ἐξελ-
 κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνας, δῆξον, καὶ πάλιν
 συνώθει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτει· ἐπειδὴ δὲ χάλασμα
 ἴδῃς, τότε ἤδη ἐπιβᾶς, ἄμμα κατ' ἰξύος δῆσας, σύν-
 10 εχε, καὶ περὶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερή-
 σας, σὺντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι. Καί γ' ἐπειδὴ ραδίως
 πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαι-
 σματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαιίστραν, ἅμα ἐπιγε-

diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam, & vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contemne fiant omnia. Ipsa ergo, exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare hinc incepit, Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento unxeris, adversarium complere. Femur stringens utrumque supinam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque disticens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque infestens, illi inhaere; ac subiens, feri, iamque vulneratum fode iam undique, donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad parietem impelle: deinde percutite. Ubi vero laxum quid videris, tunc iam inscendens, & circa lumbos constringens, contine, & lenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tum concurre. Iam dimissus es. Atque ego cum facile in omnibus obsecutus essem, & denique finiti nobis essent numeri, ipse quo-

λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαιόματα ὑποβάλλης, ἅλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάτεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πλήξασά με, ὦς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητὴν σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἐτι πλείω λάβης, ἅλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαιῶν. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτήν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξείαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα σφίγγε, εἶτα ἀνακλάσας ἐμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. εἰάν δὲ χαλᾷται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάβες, καὶ κρούσας κρύψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶττον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ

4 Ἐπὶ κόρῃς) Παρίας. V.

13 Ἄμμα) Δέσμα. V.

que ridens dico Palaestrae, *Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subiicias: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lusteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere: atque in leto concidens in genu, Age sane, ait, luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer alius, & impulsus occulta: & cave, ne celerius imperato re-*

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω
 αὐτῷ τὴν παρεμβολήν, συνέχε, καὶ κίνου, εἴτα ἄφες
 αὐτὸν, πέπτωκε γάρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστὶ
 σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέ-
 λω, ἔφη, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαισμάτα ὀ-
 λῖγ' ἅττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστάσα,
 καὶ κάθησον, εἴτα δοῦσα κατὰ χειρὸς, πάραψαι τὸ λοι-
 πόν, καὶ καταμάττου, καί με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους,
 I I περιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ
 παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶ-
 νας ἔστε φανούμεθα, καὶ ἦν πολλή μὲν ἐν τούτῳ τρυφή
 ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάριссαν ὁδοῦ παντάπασι ἐπιλελή-
 σμην. καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα
 ἦβλουν, καὶ Φημί πρὸς αὐτὴν, ὦ Φιλτάτη, δεῖξόν μοι.
 μαγγανέουσας, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πά-
 λαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον,
 εἰ τι σὺ εἶδας· αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε Φανῆναί μοι.

7 Πάραψαι) Γραι, παρακόψαι. G.

*trahas : sed multum incurvans illum, subtrahe ; ac infra rursus
 irruptionem subiiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte.
 Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego
 vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Ma-
 gister, numeros paucos quosdam imperare ; tu vero obedi, surge,
 & asside, deinde manu praebeas, tracta ceterum, & subige, &
 me, per Herculem, complexa, iam sopi. Eiusmodi libidinibus,
 & ludicris collustationibus, nocturna certantes certamina,
 coronabamus nos invicem : tantaque erat hac in re volu-
 ptas, ut itineris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem
 in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa
 veneram. Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, prae-
 stigas facientem aut transformantem se heram tuam : olim enim cu-
 pidus sum admirabilis spectaculi. Potius, si quid tu nosti, ipsa fac*

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆς-
 δε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἐτέρου μαθὼν, ἀλ-
 λά παρὰ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν
 πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδε-
 μίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτεί-
 ναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
 ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα,
 Παύσαι, Φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ ὥδ' δύναται μα-
 γεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὅτα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ
 Φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν
 σὴν, καὶ τήνδ' τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμμα-
 τα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς
 τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δὲ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσο-
 μαι παρασχεῖν σοι εἰδέν μεταμορφουμένην τὴν κεκτη-
 μένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. Ἡμέραις 12
 δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαί-
 στρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

*praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim, te
 nec imperitam huius artis esse: idque non ab alio auditum, sed
 a meo acceptum animo scio: quandoquidem me adamantinum il-
 lum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam
 mulierem oculos hosce amatorie intenderim, comprehensum illa ar-
 te tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
 devinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari. Quod enim car-
 men conciliare amorem possit, artis ipsius dominum? Ego vero,
 dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & fe-
 licem hunc nostrum lectulum: neque enim literas didici, & invida
 hera est, quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit,
 studebo, an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, do-
 minam. Ac tum quidem in hisce acquievimus. Diebus vero
 non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam,*

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφη, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ νῦν ἔχεις τὸν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη καὶ περὶ ἐσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάβευδον καὶ κελεύει με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνῇ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου κατελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἣ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ οἴψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφωα πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ρὶν κερατίνη καὶ

11 Ἀδρὸν) Πολὺν, πύγα, δαψιλὲς, πλούσιον. V.

sumpta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus iam est*, inquam, *Palaestra*, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quiescebant, iubetque applicare oculos rimae in ianua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quae haberet infusum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quae-

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ
 σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινόν,
 καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὥχετο πετομένη
 ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὄραν, 13
 τοῖς δακτύλοις τῶν ἑμαυτοῦ βλεφάρων ἠπτόμην, οὐ πι-
 στεύων τοῖς ἑμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐδ' ὅτι βλέπουσιν,
 οὐδ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὥς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπέισθην
 ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαιστράας πτερω-
 σαι καὶ με, καὶ κρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ Φαρμάκου ἑᾶ-
 σαι πέτεσθαι με. ἐβουλόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ με-
 ταμορφωθείς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἴτα καὶ τὴν ψυχὴν ὀρ-
 νις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν
 πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἑ-
 μαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι
 οὐρὰ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὥχοντο,
 οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον,

cunque avium propria & signa sunt, habet omnia, neque
 quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem
 pennatam se videret, terribile quiddam crocicans, & sicut
 illi corvi, tollens se per fenestram evolat. Ego vero, qui
 somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas
 contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel
 videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde
 mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram,
 ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento un-
 ctum volare me fineret. Volebam enim experimento discere,
 utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad
 animam avis futurus essem. Atque illa, aperto clam cubi-
 culo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus torum
 me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi
 de postico exit, & digiti omnes, nescio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὄπλ᾽, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτῳ, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἡτιῶ-
 14 μην αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γένόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἔγω, μέγα εἵργασμαι κακὸν σπεύσασα γὰρ ἡμάρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσιν. ἀλλὰ θάρρει μοί, ὦ φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐραστὴν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἶσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ιαθήσῃ. ταῦτα εἰ-

gues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes iumentum pedes fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circumcirca me adspiciens, asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu deiecto, illam accusabam, quod asinus pro volucris factus essem. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, Misera ego, inquit, magnum feci malum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi, carissime, unicam modo hanc noctem perdura in asino: summo mane curriculo tibi rosas offeram, quibus come-

πε καταφύσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.
 Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν 15
 νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. πολ-
 λὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μέμψαμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ
 τῇ ἀμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην
 ἐστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ
 Ἰππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἶσω παριόντα, δέισαν-
 τες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα
 κατακλινάντες, ἔτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γα-
 στρί· καὶ γὰρ συνεῖς, πορρωτέρω ποι τῆς Φάτνης ὑποχω-
 ρήσας, ἐστὼς ἐγέλων, ὁ δὲ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦ-
 τα γὰρ ἐνενοοῦν πρὸς ἐμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης πε-
 ριεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον;
 κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι.
 ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
 γὰρ ἦν ἤδη νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταφύσασα) Καταπραῦνουσα. Γραι. καταφίλαφύσασα. V.

sis sanabere. Haec dum dicit, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animadverso, longius a praesepe recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupus huc intraret, aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum. Cum enim nox profunda iam esset, & multum silentium, & dulcis

γλυκὺς, φοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὁπῇ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνθρώπον δέ-
 ξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἀνθρώπος ταύτῃ πᾶρῃει,
 καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες
 εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις
 τὸν Ἱππαρχόν, καὶ τὴν Παλαιστράν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέ-
 την, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τὰ τε χρήματα, καὶ
 τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κημίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλ-
 λο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ
 τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατ-
 ἔθησαν ἡμῖν καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύ-
 λοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὅρος ἀτρίπτω ὁδῷ Φεύ-
 γειν περῶμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν
 ὅ, τι ἐπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιῶν, πέ-
 τραις ὀξεῖαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλ-
 λύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἔξον κα-

somnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur,
 & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae ca-
 pere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius
 similiter. Iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum
 vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo
 servo, sine metu iam domum totam depraedantur, pecu-
 niasque, & vestes, & supellectilem exportant. Cum vero
 nihil aliud reliquum esset, ducentes *me*, & alterum asinum,
 & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, im-
 posita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
 fustibus tunfos agunt, qui in montem via minus trita fu-
 gere tentarent. Quid reliquis iumentis factum sit, non ha-
 beo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens,
 per acutas rupes ingrediens, tot gerens farcinas, peribam.
 Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεισεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὅπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε αἰεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῇσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν Ω μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὰ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδούς αὐτοὺς τῷ ὠγκηθμῷ. μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παῖεσθαι. Ἐπὶ ταύτῃ ἡμέρᾳ τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς 17 ὅρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματ' αὖ δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπέιχετο, ὡς μὴ περιβόσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος· ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυλιν συνηθῶν ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ ἑπαύλει, καὶ παρέβηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν παρέβαλον κριθί-

12 Ἐπαυλιν συνηθῶν ἐκείνοις ἀνθρώπων ὅσον ἦν) Ἐπαυλὶς ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὴν αὐλὴν ποιοῦνται αὐλὶς δὲ ἡ κοίτη. V.

statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, o *Caesar*! proclamare cuperem, nihil aliudquam rudebam, cum O quidem maximum, & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo, me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos momēs plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexī tunc, & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim osculo se invicem salutabant, & devertere in stabulo illos iubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

δια. καὶ οἱ μὲν ἥριστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πώποτε κριθὰς ὠμὰς ἥριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ρόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθυσόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ρόδων ἕνεκα, ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ρόδα ἐκείνα οὐκ ἦν ρόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ρόδα ἐκείνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνω τοῦτο παντὶ, καὶ ἔπαυ. **18** Φα- σὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero misere esurio: & cum nunquam hordea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet & bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe, me, comesis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, statim mori. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων
τὸν ὀλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπότηρος, κλέ-
πτῃν λαβῶν, οὕτω με συνέκαψε ξύλῳ, μήτε πλευ-
ρῶν Φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ἄτ' αὐτοῦ
κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ'
ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβα-
λὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔΦευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὃ
δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύ-
νας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι,
καὶ ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσσον-
ταί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα
τοῦτο δὴ τὰ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κα-
κῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῆειν, καὶ εἵπειμι αὐθις εἰς τὴν
ἐπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέ-
ξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀΦῆ-
καν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν
ἐξεμέσαι. Καὶ μὴν ἄτε ἀδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτα- 19

tum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non
aliter, quam severus aliquis dynasta, captum furem fuste
concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin &
aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non
ultra patiens, calcibus utrisque reiectis supinum prosterno
in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret,
me cursu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes.
Erant vero canes multi & magni, etiam cum urfis pugna-
re idonei. Video igitur, illos me, si capiant, discerpturos es-
se: paulum itaque circumiens decrevi, quod est in prover-
bio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igi-
tur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me
ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non de-
sierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gut-
turem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· καὶ
 κείμεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη,
 παϊόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς
 ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἐγὼν αὐτοῦ καταπτεσεῖν, καὶ
 μὴδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί
 ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελός ἔσεσθαι ἐκ τοῦ
 βουλευματος· ὥρῃην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν
 ἐμὰ σκευὴ διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ
 δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κείσθαι ταῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων
 βάσκανος, συνεὶς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τὸνναντίον
 περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παῖοντες
 ἀναστῆναι τὸν ἄβλιον ἐκέλευον. ὥς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς
 πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τῆς
 οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὥς δ' οὐδὲν ἤνυσεν, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκώς, λογισάμενοι ἐν ἅλ-
 λήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς Φυγῆς

esser, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mi-
 hi imposuere; tumque inde sic proficiscimur. Cum vero iam
 despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis in-
 super a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans,
 magnam ad me utilitatem redituram ex eo consilio. Putabam
 enim, ipsos plane victos *mea pervicacia*, sarcinas meas divi-
 furos inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relictu-
 ros praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea con-
 filia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo
 fustium ictibus surgere iubent miserum: nihil obedientem
 plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare student.
 Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis instar in via, fes-
 sus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se labora-

ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκομίζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινῶν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ 20 δὲ ὄρων ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἑμαυτὸν ἀνασωθῆσεσθαι· καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἐνθα καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα ὁρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἐνδον καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ὅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἶσω κατέβηκαν. αἷτα ἤροντο τὴν γραῦν διὰ τί οὕτω καθέζη, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄρι-
 5 Σπαίροντα) Ἐκπίοντα τὴν ψυχὴν. V.

re, & fugae tempus perdere asino mortuo affidentes, sarcinas, quas ille gestarat, omnes inter me & equum dividunt, miserum vero captivitatis pariter & gestandorum onerum consortemprehendentes, succis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans descendit. Ego vero animadvertens in socio itineris consilio-
 rum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, & strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino aliquando in rosas inciderem, ac inde me salutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum superesse viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus defoderat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita sedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρ-
 ται πολλοί, οἶνου παλαιοῦ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν
 τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαν-
 τες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος
 ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντας, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ κα-
 21 ταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. Εἴτα
 ὀλίγον ὕστερον ἤκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκευή
 πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσ-
 μων γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκονῶναι δὲ οὗτοι
 ἀλλήλοις καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως
 ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ ταῦτο ἦν ἄριστον δα-
 ψιλές, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφό-
 νων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριβὰς παρέθηκεν·
 ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριβὰς κατέπινε, διδύως,
 οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ὕοιμι τὴν
 γραῦν ἐξιοῦσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἤσθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ
 καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ

*Illa, quin parata vobis sunt, inquit, omnia, panes multi, vini
 veteris doſia, & carnes vobis ferinas paratas habeo. Illi, collau-
 data anu, exutis veſtibus, ad ignem ſe ungunt, & cum ahe-
 num calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extempo-
 rali iſto utuntur balneo. Deinde paulo poſt iuvenes veniunt
 multi, ſupelleſtilem afferentes plurimam auream, argen-
 team, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem orna-
 tum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus
 depoſitis, lavant ipſi quoque. Ceterum poſt haec coena
 fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio.
 Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devora-
 re hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At
 ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus
 erant, edebam. Poſtridie, relictā anu & uno iuvene, ad opus
 reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſto-*

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ Φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερόν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22
ρον ἡμέραις, μεσούτης σχεδὸν τῆς νυκτός, ἀναστρέφου-
σιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο
οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὠραίαν, σφόδρα κα-
λὴν, κλαύουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα,
καὶ τὴν κόμην καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στι-
βάδων, θάρρειν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον
μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε
ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαιε,
καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν ὥστε καὶ αὐτὸς
πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ Φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνη τῇ κα-
λῇ παρθένω. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταί ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ
ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς

10 Στοιβάδων) Χαμαικοιτίαν. V.

diae ingemiscebam: nam vetulam quidem poteram con-
temnere, & illius fugere ex oculis: at iuvenis magnus
erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat
semper, & adducebat semper ianuam. Tribus post diebus,
circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem
aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, sed so-
lam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem
lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depo-
sitam bono animo esse iubent, & intus manere anum,
puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere
volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa
comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstans ad
praeesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec
latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum

Φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτη παρίεναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μὲ καὶ τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχῆς, ἐπιστάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνηρῶς προΐειν, ἔνθεν ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔνθα ὁ ξένος παρελᾶσεν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου φεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτραιν ὀξεῖαν, καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγαινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῶν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare forte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum ferret divitias. Hi, ut erant, confurgere, armare se, me autem & equum ornare clivellis, & secum ducere. Hic infelix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctanter progredior, itaque fusti, festinantibus illis, pulfabar. Cum autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos interficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas farcinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fusti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae, incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur, inquiunt, nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecepitemus illum,*

μνῶ οἰωνόν οὐκ ἀγαθόν· ναί Φασι, ρίψαμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναίσθητον τῆς οὔνης ἔθηκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰς, ἔνθα 23 κατελύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνου. καὶ ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄβλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπαγορεῖν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῆσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἀθλίε, τί ἐτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπέσῃν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

male ominatam bestiam. Ita sane, inquit alius, deiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coibant: verum ego, auditis hisce, quod reliquum erat; vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reliquas sarcinas servandas abeunt. Miserum vero asinum, infit illorum unus, quid adducimus, ex ungula inutilem? sarcinarum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Misselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis,

ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμάς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν· καὶ δρόμῳ ἐξιών, ἀπήειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἑτοίμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς οὐράς, καὶ εἵχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἀλλῶν εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραΐας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἐνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον· ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδῶσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἤνχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφῆσω, κριβῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ'

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreffus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, videntque anum caudae instar ex asino aptam, generosum facinus audet & dignum desperato iuvene. Insilit enim in me, infidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero*

ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς Φονεῖς τοὺς ἑμαντοῦ Φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θερα-
πειάν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔβρον τοῦ
τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24
πλῆ οἶδος, οἱ πολέμοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέ-
φοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήην ἔγνωσαν
τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμ-
βάνονται μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καὶ γαβὴ σὺ παρ-
θένος, ποῖ βαδίξεις ἀωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμό-
νια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς
οἰκειοῖς ἀποδώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καί-
μὲ ἀποστρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ πο-
δὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλεον· οἱ δὲ,
Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλωκας;
ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος,

II Σαρδόνιοι γελῶντες) Σαρδὼ
νῆτος περὶ τὰς Ἑρακλείας στήλας,
ἐνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελί-
νοις, ὅν οἱ γενομένοι σπασμῷ κατε-
χόμενοι ἀκουσίας γελῶσι, καὶ οὕ-
τω τελευτῶσι. Τιμαῖος δὲ φασὶν,
ἐκείνῳ ὡς τοὺς ὑπὲρ ἱππὶ γεγονότας
γοῖσι αὐτῶν θύουσι τῷ Κρίτῳ, γε-

λῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ
πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταθούντες,
ὅθιν Σαρδόνιος γέλας ἐκλήθη. Ἀλ-
λοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκείνοι οἱ ἀνίσκον-
τες γέροντες γελῶσιν ἀκουσίας ποδὸς
τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπο-
άνθρωπον τελευτῶν, ὅθιν ἡ παροι-
μία. V.

*medius erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero & meos
ipsum interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cul-
tus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulne-
ris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium,
deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim
ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, pre-
hendunt me, dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, in-
tempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni
ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio risu dicebant:
meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis & vul-
neris recordatus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, clau-
dus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit,*

καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
το, καὶ ἡδὴ ἔλκος τῷ μηρῷ εἶχον νοθετούμενος. ἐπεὶ δὲ
εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὐρομεν ἐκ τῆς
πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δέισασα γὰρ, οἷον εἰ-
κὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου Φυγῇ, κρεμᾶ
ἑαυτὴν, σφίγγασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν
θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες
ἐς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν
δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἴτα ἐδεῖπνον, καὶ πότος
25 ἦν μακρὸς. Καὶ τούτῳ ἡδὴ περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπετίην;
τί δέ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραὶ ταύτῃ κάτω ἐπιρ-
ρίψωμεν αὐτήν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολ-
λὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργα-
στήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ Φίλοι, ὅτι αὐτὴ εἰ τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο, οὐδὲ εἰς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν

4 Καλωδίῳ) Σχοιήφ. V.

15 Ἐδράξατο) Ἐπιλάβετο. V.

*janus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat
fustis: iamque ulcus in femore habebam ab istis admoni-
tionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae
resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut veri-
simile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici la-
queo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem
autem intus vinciunt, postea coenant, & computatione
longa utuntur. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum unus, fugitiva? Quid vero aliud,
inquit alius, quam vetulae illam superiniiciamus, quae multas
nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque
nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si do-
mesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrum
nemo relinqueretur: capti enim essetis omnes, ex praeparato ir-*

ἑάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπέσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολέμιαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ραδίας ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεί. εἴτα ἐζήτουν θάνατον. καὶ τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεις θὲ τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀνηρόν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς Φυγῆς τῆς παρβένου γενόμενον ὑπηρετήν καὶ διάκονον. τοῦτον οὖν ἑώθεν ἀποσφάζαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἐγκατα πάντα ἔξω βάλαμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρβένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὥς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὥς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες ρίψωμεν ἔξω ἅμῳ ταῦτα τοῖς γυψί, καὶνῶς τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τῆς βασάνου τὸ θεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἴτα τὸ,

ruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum moriem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatiui servatam tum demum interimat. Deinde quae-rebant eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi, vos laudaturos esse commentum. Asinum perdecet oportet, ignavum, iam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adiutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, eiectioneque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe confuerimus, extra utrumque vulturibus proiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbissimam: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aesta-

θέρους ὥρα θερμότητι ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεψείσθαι,
 καὶ λιμῶ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὴν
 ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, ση-
 πομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὁδῷ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρ-
 μενη, ἐῷ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρεια-
 ιόντες εἰσῶ, καὶ ταύτην, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
 26 ἔτι διασπάρσονται. Πᾶντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ
 μεγάλῳ τῷ τερατῶδει τούτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστε-
 νον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγνόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐ-
 τυχῆς κεισόμενος, ἀλλὰ παρβένον ἀθλίαν ἐπιδεξόμενος,
 καὶ θῆκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι,
 καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλήθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς
 μιαρῶν τούτους ἀφικνόμενον, καὶ εὐθέως πάντα ἐδέσ-
 μουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ
 καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν· αὐ-
 τὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν μηνύσας.

11 Θήκη) Τάφος. V.

16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

*tis tempore fervidissimo in ipso iumento coqui, & enecante semper
 fume mori, neque necis consciscendae facultatem habere. Reliqua
 enim, quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens ver-
 mibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asi-
 num, ipsam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Cla-
 moribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, por-
 tentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemisce-
 bam, tanquam iugulandus, & qui neque post mortem ia-
 cendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem sus-
 cepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus.
 Iam illucescebat, cum instat subito militum manus, impu-
 ris hisce immissa, qui in vincula statim omnes coniecerunt,
 ad Praefidem regionis illius abducendos. Venerat autem
 cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui
 receptaculum hoc latronum indicaverat. Assumptam ergo*

παρελαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, οὕτως ἤγεν οὐκάδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρρωθεν, ἐγνώσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσηκασμένου, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἤγον εἰσω. Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δὲ 27
καίον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλω ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαιστραν, ὡς ὄναι με, καὶ οὐ κύναι τῇ τέχνῃ μεταβεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοῦπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλάις, ἐπεὶδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-

12 Δοχεῖον) Μαχειρεῖον. V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπαρτρέγοντας. V.

virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successe agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos dominos* prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram execrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigu-
rasset. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponso-
rum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & iustam mihi vicem velle persolvere, iussit pater liberum me dimitti sub divo, &

φερὸν ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπ-
 ποῖς νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
 ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτά-
 τη ἀμειβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὧν δικα-
 στῇ. καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινα, τούτῳ με πα-
 ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἐτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ
 δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμι-
 28 ξε, καὶ ἤγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα
 καὶνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καὶ μοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ
 ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἐν-
 δον με κατέλειπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύγνυνεν, ὥστε
 ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρρὺς, καὶ κριθᾶς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὧν ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπι-
 στάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνω ἦσαν) ἄλευρα τὸν
 μισθὸν αἰτούσα, ἐξέμισθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον·
 καὶ τὰς μὲν κριθᾶς, τοὺμόν ἄριστον φρύγουσα, καὶ μοὶ

cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, & tamquam liber iucunde vivet, & equas inscendet. Et haec iustissima tum gratiae relatio videbatur, si res asino iudice acta esset. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gregem, pastum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Candauli, usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut omne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco poscens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, fa-

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμην. αἰεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἵππικὴν. λεπτός οὖν καὶ ἄμωρος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραίνόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαιθρίως νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὲν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29 ὅρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὅρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν θεινῶς ὁδὸν, εἴτα καὶ ἀνυπόδετος ὅρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπαν ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαίε με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλα

15 Καὶνῶς) Παραδόξως. V. *ibid.* 'Εκάστοτε') 'Ασί. V.

et atque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequabantur, utraque in me calces iactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi zelotypiae. Emaciatius ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis focis. Verum etiam frequenter sursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons ascendendus erat, ardua vehementer via, insuper non calceatus *eram* in monte scrupulo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοῦς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ αἰεὶ
 ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέωκτό μοι κατ'
 ἐκείνο ἂ μὴρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὃ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἵ-
 τά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέ-
 Φαυτι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἢ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὃ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ Φορτίον,
 καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ
 τῷ κουφότερῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτα
 μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ
 ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
 Φορτίου προσετίθει καὶ κατήειν ἄβλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ
 καὶ λίθους ἀχρεῖους περιφέρειν. καὶ ποταμὸς ἦν αἰένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ· ὃ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν
 30 ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε
 οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δει-
 νὸν ἀφόρητον ἦν, οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χειρᾶ μοι ἐπι-

licet currentem, non simplici fuisse, sed crebris acutisque
 nodis inaequali, eandemque semper femoris partem per-
 cutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur:
 at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat
 mihi onus elephantri etiam portatu difficile. Eratque descen-
 sus *de summo* arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando
 labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare,
 cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adice-
 re, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides
 magnos de monte sublatos in leviolem & sursum nutantem
 oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis
 lapides simul inutiles circumferens. Erat porro rivus in
 via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna
 mihi insidens rivum traiecit. Si quando vero prae lassitu-
 tudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat
 malum. Cuius enim erat, ut descendens manum mihi inii-

δοῦναι, καὶ μὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε καὶ θεοί· ὁ δὲ οὔτε κατήλθεν, οὔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτων ἀρξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὀπίσθεν ἐκ τῆς οὐράς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπρόντος τὴν ὁδόν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὀπίσθ' ἐκ νύττουςαι ἐτίρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τιτρωσκόντων ἀεὶ μοι ἐπομένων, καὶ μοῦ ἡρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι φυλαττόμενος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολήν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὀπίσθ' ἐξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτενεῖν με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἀπαξ κακὰ πάσχωκα πολλά, 31

ceret, meque de terra excitaret, & onere, sicubi opus esset, levaret; ille neque descendebat, neque manum praebebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fustis me concidebat, dum fuscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissimarum fascem, & vinculo constrictum, a tergo & cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo punctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me ullo modo poteram, instantibus mihi semper, quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer, appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissimum ingruerat. Et omnino id operam dabat agasus meus, me ut interficeret. Cum autem semel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λαῖξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λαῖξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκών, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προίεναι λοιπὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλείψας δαλὸν ἔτι θερμόν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνεκρύψεν εἰς τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔΦερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπλετοκ. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ρίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος εἰς τὸ ὑγρότατον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφω ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στύππην. V.

6 Τυρεύων) Κατασκευάζων. V.

10 Ἀπλετον) Μέγα, ἔπειρον, ἐχάρητον. V.

11 Τέλματι) Τέλματα τὰ πη-

λῶδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ἢ βάθρα· Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. V.

peffus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea remachinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, qui enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abiicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae

περον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνά-
ψαι με τῷ παιδί δυνατὸν ἦν τοῦ στυππείου πηλῶ ὑγρῶ
πεφυρμένον. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν
ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐν-
σεύσαιμι τῇ ἐστία· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μὴδὲ
ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον. Ἀλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦ- 32
ρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῶ κάκιον. κομίσας γὰρ με εἰς τὸ ὄρος,
καὶ μοι φορτίον ἄστρον ἐπιθεῖς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν
πιπράσκει γεωργῶ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ
ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καταψεύδεται μου πρὸς τὸν αὐ-
τὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δεσποτα, τὸν ὄνον
οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἄργον ὄντα καὶ βραδύν.
ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτὴν γυναῖ-
κα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὠραίαν ἰδῆ, ἢ παιῖδα, ἀπολα-
κτίσας ἔπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτοὺς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἀνδρω-
πος ἄρρην, ἐπὶ ἐρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει

1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G. ἐκβρίχῃ, πλύνω, συγχίω, τάρσσω
3 Πεφυρμένου) Φύρω, μολύνω, σῶ, μιγνύω. V.

minori cum periculo absolvo. Nec enim poterat iam puer
iterum accendere stuppam liquido luto subactam. At hoc
certe audax puer, cum delatus esset, quo tendebat, me ca-
lumniatus est, me praetereuntem ultro infricuisse me foco.
Interea tum e stuppa praeter spem evaferam. Sed aliud im-
purus ille puer contra me longe peius excogitat. In mon-
tem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque
ligna rústico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
lignis domum deductum apud communem dominum nefandī
facinoris per calumniam reum facit. *Istum, here*, inquit, *asi-*
num, nescio cur alatus, supra modum piger qui sit ac tardus. Ve-
rum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut
virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calci-
bis cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo
in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morficat, &

ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ
 δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων
 ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύ-
 λα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιούσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ
 33 γυναῖκα εἰς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γάμειν ἐβούλετο, ἕως
 ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς
 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἔραστοῦ. Ὁ
 δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέ-
 λει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἔρα, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάζατε αὐ-
 τόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα
 τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέ-
 θανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρ-
 τος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤβλεν
 ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρὼν τότε γειτόνων
 γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δει-
 νὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-

vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset, cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modoigna gestans, conspecta muliere rus cunste, humi disperfit excussa ligna omnia, cum muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc amatore laceraretur. Ille vero, his auditis, Si vero, inquit, neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amari, in mulieres puerosque insaniens, illum iugulate, atque intestina proicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle iugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subiecit.

ξης ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον καὶ οὐ μέ-
 γα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἰστρῷ
 φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου
 ταύτης ὀρμῆς ἀφαιρεθεῖς, ἡμέρος τε εὐθύς καὶ πίων
 ἔσται, καὶ οἷσι φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ
 αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦ-
 ρο μετὰ ξὺν τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τοῦτον σω-
 φρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον
 ἅπαντες ἐπῆνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ
 ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσω αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα,
 καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνούχος. ὥστε
 καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥίψαι ἐμαυ-
 τὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὀλό-
 κληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34
 νύξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν
 ἀγρὸν, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 Ἀκέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

*Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, & molere valentem &
 gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore
 atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto im-
 petu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine
 labore onus gestabit. Si vero ipse huius curationis imperitus es,
 intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula
 mitiorem illa sectione praeſtabo. Itaque familiares omnes lau-
 dare consiliarium, bene illum dicere asseverantes. Ego vero
 iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino
 virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem :
 adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut
 de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equi-
 dem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cada-
 ver, morerer. Intempeſta iam nocte, nuntius de vico ali-
 quis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens*

κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης
 νυμφίον, περὶ δέιλῃν ὄψιν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰ-
 γιᾶλῳ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θά-
 λασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ-
 τοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ,
 οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μη-
 ἐτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ
 ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ μὲ πα-
 ραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπι-
 κατέδυσέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἡχθόμεν μὲν, Φέ-
 ρων φορτίον ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπό-
 διον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην
 ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν
 ὁδὸν αἰνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν
 οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ιδρύσαι, καὶ ἑαυτοὺς. καὶ τότε δὴ πρά-

nuptam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsius-
 que sponsum, fero diei ambos & solos in litore ambulan-
 tes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius
 comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis acci-
 disse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris domo, decer-
 nunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae
 intus erant, omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem
 pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omni-
 bus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem
 ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud
 meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem dif-
 ficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum
 superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
 magnam ac celebrem. Ibi statuunt, qui nos egerant, & ipsi
 se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, iumentorum

σις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωγος ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤβελον, τὰ
 στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν ταῖς ὁδοῦ-
 σιν ἐκάστω ἔβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλ-
 λον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν
 αὐθις ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ με-
 ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καὶ μοὶ τὸν δεσπότην, οἷον
 οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
 περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
 τῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
 μῶν καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι. Ἐπεὶ 36
 δὲ ἤκομεν ἔνθα ὤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
 ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
 γεν, Ὡ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρόν,

nempe, instituta auctio : & vocalis praeco, in medio stans
 foro, proclamat. Accedentes autem *emptores* inspicere nos
 volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus unius-
 cuiusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt.
 Me autem relictum ultimum iubet domum rursus reduci
 praeco, *Vides*, inquires, *hic solus dominum non reperit*. Ve-
 rum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta,
 & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quo-
 que, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim &
 senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vi-
 cos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam co-
 gunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta.
 Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum. Cum au-
 tem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce
 exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compa-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναιδῶν συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρότησαν. ὥντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα εἰς τὸν Φιλήβον ἔσκωπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σουτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῶν πώλους
 37 τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραία συνεαί-
 τοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐν-
 σκευασάμενοι ἑμοὶ ἐπέθηκαν. εἴτα τῆς πόλεως ἐξηλαύ-
 νομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην
 τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἰστάμην, ὁ
 δὲ αὐλητῆς ὁμιλος ἐφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορ-
 ρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσον-
 τεσ, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτ-
 ταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύ-
 την· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵ-

13 Ὅμιλος) Πλῆθος, ὄχλος, ἄθροισμα. V.

*tum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cin-
 aedorum, Philebi fodaliū, qui omnes ad illum clamo-
 rem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod
 emtum esset. Cum autem viderent, asinum esse illum ser-
 vum, iam ista in Philebum cavillantur, Hunc non servum,
 o nostra, sed sponsū tibi, unde quaeso acceptū adducis? Fe-
 liciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis pro-
 pediem tales pullos. Sic tum ridebant. Postridie ad opus, ut
 ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi
 imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quo-
 ties vero ad vicum accesseramus, ego Deae gerulus insiste-
 bam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam instante, illi
 capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulne-
 rant, & exfertam ultra dentes linguam quisque & ipsam
 incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sangui-*

ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἑστῶς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιεστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἴνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον. Καί ποτε 38 εἰς κωμὴν τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιοῦτοις ἀνοσίοις κιναιδοῖς ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαντοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἢ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἢ ἐμῇ, ἀλλ' ἢ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

ne plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdidit-

κότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα (ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντες, παρέρχονται εἰσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόν-
τες, ὡς ἐμοῦ τεῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι
τοὺς κιναιίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ
τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω καὶ ἐκδραμόν-
τες, ὅλη τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλ-
γειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς τὰυτα ἐληλεγμένα, τῆς
ἐπιούσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγέν-
οντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο
ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν
ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ
μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου,
καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάν-
τα περισπᾶσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ με-
γάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παί-
οντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοι-
ποῦ ἄφρωνος εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάζαι

rant, requirentes amissum, audito me validum clamante;
intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illo-
rum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
tes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant,
oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus dif-
ferunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer pude-
ret, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim in-
de discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt,
& irascuntur mihi, qui mysteria illorum enuntiassem. At-
que illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum
audire; sed quae sequebantur, non iam tolerabilia: Dea
enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus
meis stragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum
illo de talis flagello caesum parum abest, quin interficiant,
iubentes ut mutus in posterum essem. Deae gerulus. Quia

μετὰ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς
βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κάμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκ-
βαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς
ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα
ὅπως ὁθεύοι. Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν 39
τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κατα-
λύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἐν-
δον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο,
καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθαδὲ οἶδα μέγαν κίν-
δυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν
ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μά-
γειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμία ἀπώλεσε, κυνῶν
πολλῶν λαβραῖως εἰσὼ παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς
πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἐγνώ-
κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου,
κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μῆτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ
φίλτατε, μῆτε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· πειθόμε-

de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui tan-
ta illos affecissem contumelia, & antequam meruissent ali-
quid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae
verecundia movebantur, iacentis humi, nec habentis quo-
modo iter faceret. Hinc ergo post flagella, recepta domi-
na, pergo. Versus vespeream devertimus in praedio ho-
minis divitis. Domi hic erat commodum, lubensque Deam
domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini
magnum me subire periculum. Miserat domino praedii do-
num amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus
dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam
ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob-
perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius,
inauspdatum mihi malum, Tu vero carissime, inquit, mori
noli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obsecutus bene
Lucian. Vol. VI. M

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνον
 λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, καὶ πείτα σφάζας αὐτὸν,
 τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμὼν, κόμιζε δέυρο,
 καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότη ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
 ὄνου κάτω που ἐς τὸν κρημνὸν ἄφες. δοῖε γὰρ ἀποδράς
 οἴχασθαι ποι, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρ-
 κος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγει-
 ρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἀριστα,
 ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ
 τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπρά-
 ζεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλη-
 40 σίον ἔστω, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλευέτο. Ἐγὼ δὲ
 τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν
 ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ῥήξας τὸν ἱμάντα, ὦ διηγό-
 μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδεί-
 πνουν οἱ κιναιδοὶ σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα
 εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχ-
 νίαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην κομψόν τι τοῦτο

*omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum,
 ibique castrati partem illam, femur abscissum huc affer, curatum-
 que redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abiice. Vi-
 debitur enim aufugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem,
 quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus,
 laudato mulieris consilio, Opime, inquit, ista, uxor: & hoc
 solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perfe-
 ctum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me ad-
 stans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset
 prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, ru-
 pto, quo ducebar, loro, & exultans, curriculo irrumpo, ubi
 coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro cur-
 rens everto insultu meo omnia, candelabrum & mensas.
 Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam*

πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀ-
 γρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλει-
 σθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ
 κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δόξαν-
 τές με, Ξίφῃ πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαν-
 το, καὶ ξύλα μακρὰ καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν
 με. ἐγὼ δὲ ὄρων τοῦ θειοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρ-
 ἔρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότηαι κοιμηθήσεσθαι ἔμελ-
 λον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ
 μάλα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
 αὐθις ἀπῆειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς
 κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ἣ καὶ
 καινότερόν τι ἑτερατεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μείναι ἐν ἀν-
 θρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης
 ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσ-
 μενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ

2 Ἀγέρωχον) Ἀδρήϊον, ἑπταμῶν, ὑπερήφανον. V. 11 Ἀγύρταις)
 Ἀλαζόνειν, ἀπατίστοιν. V. 13 Ἑτερατεύσαντο) Ἐφύδοντο. V.

invenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam
 elatum ferocia asinum includi, diligenterque asservari. Sed
 illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
 biosum me rati, multos iam gladios in me hastasque strin-
 xerant, & longos fustes, atque ut statim interfecaturi me se
 comparaverant. Ego autem, perspecta periculi magnitudine,
 cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant
 mei domini. Quo illi animadverso, probe ianuas extra oc-
 cludunt. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyr-
 tis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & ce-
 lebrem, in quo novo praeftigiarum genere persuadent ho-
 minibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in
 templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur,
 diversari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: no-

συναϊκίσαντες ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πένη-
των. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότες διατρίψαντες,
ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπ-
ήτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελ-
θόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον
ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελ-
θόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσὴν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ
θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐδὺς
ἐδῶκαν, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ
τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ
ιεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπήτουν τὸ κλαπέν ἀνάθημα·
καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὔρον αὐτὸ ἐν τῷ κάλπῳ τῆς θεῶ.
θήσαντες οὖν τοὺς γυναῖκας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν
εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κο-
μιζομένην ἀράμενοι, καὶ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον
42 τῇ πολιτίδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραία, τὰ
τε σκεύη καὶ μετὰ πιπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με

14 Εἰρκτὴν) Φυλακὴν. V.

bis vero domum pauperculorum hominum assignant. Hic
dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vici-
nam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, at-
que ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihique
impositam educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi,
donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae
vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim perse-
quuntur: deinde, cum propè essent, desilientes ab equis
illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sub-
latum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus
in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce
reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo
gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civi-
tatis Deae reddunt. Postridie cum suppellectili illorum me
quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo

ξένω ἀνθρώπων τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχον-
τι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν με-
δίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπὶθεῖς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἐαυ-
τὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέον, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς
τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτη-
νῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέ-
φοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε
μέν με, αἷα ξένον δοῦλον, καὶ Φορτίον βαρυτάτον ἀρά-
μενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέον ἀφειγμένον, ἀναπαύεσθαι ἐν-
δον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὁδόνην τοῖς ὁμμασιν ἐπιτε-
τάσαντες ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἴτα ἡ-
λαυνον· ἐγὼ δὲ ἡπιστάμην ὅπως χρῆ ἅλειν, πολλάκις
μαθὼν· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπι-
σα· λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιί-
στανταί με, καὶ μὴ προσδοκῆσάντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, >
παίουσιν ἀβρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσ-

2 Ἄρτους πέττειν) Ἀρτραπεῖν.

10. Ὁδόνην . .) Φραί, ὁδόνην τὰ
ὅμματα μου σκεπάσαντες, G.

vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me assum-
tum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, do-
mum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus,
deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus con-
fervorum iumentorum multitudinem, & molae ibi mul-
tae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis
omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique gra-
ve onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requie-
scere intus passi sunt. At postridie eius diei, praetense ocu-
lis meis velo, temonì memolae iungunt, tum agitant. Ac
bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe
didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
stra aliquid speraveram. Correptis enim baculis domestico-
rum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui ni-
hil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis tro-

περ στρόμβον ἑξαπίνης στρέφεσθαι. καὶ πείρα ἔμαθον,
 ὡς χρὴ τὸν δούλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν
 43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότης. Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ
 ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆ-
 σαι, καὶ ἀποδίδεται με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην·
 οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τούτα εἰ-
 χομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἑώθεν ἐπιβείς μοι τὰ λάχα-
 να, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδοὺς τοῖς ταῦτα
 πιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον, εἴτα ἐκεῖνος
 μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰστήκειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δει-
 νῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη
 ἦν, καὶ ἐκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρώματι εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅ-
 πως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκλη-
 ρὸν, καὶ ὄξυν ἐπάντουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφο-
 44 τέροις ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς. Καί ποτε ἐξι-
 ὄντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐκτυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

chi instar subito circumagerer. Itaque experimento tum didi-
 ci, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum
 exspectare heri. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fie-
 rem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori,
 qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus nego-
 tii. Dominus nimirum mane imposta mihi olera deportabat
 in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in
 hortum agebat. Tum illo fodiente, & plantante, aquamque
 plantis inducente, vacuus ego adstabam. Erat autem vehe-
 menter molesta, quam tum vitam agebam. Primo quidem
 quod hiems iam esset, & ille neque, unde stragula sibi eme-
 rer, haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum mo-
 do humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem:
 cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae.
 Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus,

στρατιώτου στολήν ἡμΦισμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
 λει πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
 ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς
 ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερ-
 ορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρὸν· καὶ κείνος συμ-
 πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν
 ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
 ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὃς τὰ πρῶτα καὶ
 ἀντεμάχετο, καὶ ἠπεῖλει, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ
 μάχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ριπτεῖ
 πόρρῳ, εἴτα αὖθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη
 ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
 δεῖσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπο-
 λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βασιτάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν εἰς
 τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ 45
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur,
 interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, lin-
 guae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut
 qui contemptui habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic
 complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque
 ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo
 repugnat, & si surrexisset, gladio se hunc interfecturum,
 minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tu-
 tissimum, abstractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis
 se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat
 iacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in ur-
 bem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam
 suo socio colendum dat: ipse vero, metu imminantis in via

ὁδοῦ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει
 συνήθων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς οὕτω ποιῶσι· τὸν
 μὲν ἐμὸν δεσπότην κιβωτῶ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι
 ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα
 ὑπερῶν, καὶ κεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρῆβα-
 ρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώ-
 ταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχῶν, λέγει τὴν ἀπόνειαν τοῦ κη-
 πουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα
 ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πό-
 λέως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἰσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπου-
 σι, καὶ τοὺς ἐνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν·
 ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμῶς ἐφαίνεται. οἱ μὲν οὖν
 στρατιῶται ἐνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρὸν, καὶ μὲ τὸν
 ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖσθαι ἔλεγον, οὔτε
 ἄνθρωπον, οὔτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ
 πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-
 ς (Ὑπερῶν) Ἀνάγειν. V. 8 Ἀπόνειαν) Ὑβριν. V.

periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium oc-
 cultat. Postero die, consilio habito, ita faciunt. Meum do-
 minum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas sursum portant in supernum quoddam cubiculum,
 ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum sur-
 rexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in ur-
 bem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat oli-
 toris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultati
 effemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi lieto-
 rum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent,
 omnes iubent: his prodeuntibus, nusquam compareret oli-
 tor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, cla-
 moreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περιέργως ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶν-
 τες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δὲ με
 ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώκεσαν ψευδῇ λέγον-
 τες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἰσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνε-
 ρευνῶντες, εὐρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγ-
 κεείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμ-
 πουσι, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφ' ἐξόντα· ἐμὲ δὲ κά-
 τω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ
 ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπερώων,
 καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κἀκτοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶ-
 του ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου παρα-
 χύψεως. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ 46
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με
 ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ
 δὲ ὦνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης·
 οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότηι ἐσκεύα-

curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper
 ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto,
 statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi
 magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum
 iacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut
 causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt
 militibus. Ceterum risus compesci non potuit super illo de-
 testis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde
 tempore a me primum in hominum ora venit proverbium,
 De prospectu asini. Postridie olitore meo domino quid fa-
 ctum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, vendit-
 que quinque & viginti drachmis Atticis. Qui me emerat fa-
 mulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima,
 Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria para-
 bat domino; habebatque conservum fratrem, panes eo-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κερνᾶν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυνον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμειγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μὲ ἴστασαν ἔνθα κατέλυνον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότη, πολλὰ λείψανα ἅμῳ εἰσὼ ἐκόμεζαν, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ Φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἐμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμιζόμεν ἄνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἰσὼ, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ᾗσανοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καὶ μοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ Φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας

1 Μελίπηκτα.) Εἶδος πλακούντος. V.

quere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eodem utebantur, diversabantur in eodem, & permixta sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carniū alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde, me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum tradō; ac longo post intervallo humano me cibo probe faburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤσθοντο ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστειλβεν. οἱ δὲ γενναῖότατοι, μέγαν τέ με καὶ πῖνα ὀρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρω ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προσελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπλέοντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδον. καὶ γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἡρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἴτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλως

cherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum iam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac sollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi, tanquam in balneum abirent, occlusa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid intrus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo ridet, incredibile videntes prandium: deinde conservos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσούτον οἱ ἔξω γελάσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἴσω. καὶ γὰρ σφόδρα ἠχθόμενῃ ἐπὶ τοῦ δεσπότη, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἀγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραβεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄνῃ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν γάρῃ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπτει ἐπικεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλόν μοι προσμειδιώσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καὶ τις εἶπε, καὶ

13 Νάπτει) Σινάπτει. V.

spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, & introspeciens videt me apri partem devorare; sublatroque cacinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & liguritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem iubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum saluti futurum, licet iam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis,

πιέται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἣν τις αὐτῷ ἐγκρασάμενος ἐπι-
 δῶ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσενηχθέν ἐπι-
 νον. Ὁ δὲ, οἶον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
 τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινι καταβαλεῖν τῷ
 ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν
 ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἐαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατη-
 χεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην.
 τῷ δὲ γε ράδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθύς εἰς ἅπαν-
 τα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
 κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἴτα
 καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ
 τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνα-
 νεύειν πρὸς τὰς Φωνάς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν,
 καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμά περι-
 βόητον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότη, οἰνοπότης, παλαιῶν, ὀρ-
 χούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνάς ἀνένευον

6 Κατηχεῖν) Κατηχῶ, προτρέπομαι, παραινῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ
 ἀπὸ τοῦ ἡχῶ τῇ γυνικῇ. V.

Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.
Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile est
ad credendum, cum singulare & insolitum me animal vi-
deret, pretium meum solvere iubet procuratorum aliquem
ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto
cuidam suo adolescenti tradit, & docere iubet, quibus fa-
ciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia.
Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
cumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit.
Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos
pedes erectum stare, & annuere & renuere ad voces, &
quaecunque potuisssem etiam sine disciplina facere. Cele-
bratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, lucta-
tor, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δὲ, ὅποτε θελήσαιμι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνδρα ποῦ ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφῇ ἐποιοῦμένη τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευή μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾷ ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινούς εἰσεδεχόμεν ἄργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσικώτατον ἐκφωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτία τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θεῶν παρέξειν ἄνδρων, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδόντων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφῆκτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἑωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχή-

16 Ἡ πορεία) Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

bam opportune, & renuebam: &, si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur, ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea iniiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur. Venerat autem Meneclēs noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exercebantur; iam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto, sicubi regio esset in via aspera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὥς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπέιγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσδοον εὔρεν ἐξ 50 ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἐνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδύμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἥσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συν-αριστῶν, μέγας τε καὶ πῖων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανή,

vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam, qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena. Meus vero magister redditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaferam. Aliquando peregrina mu-

παρελθούσα εἶσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἑρωτά μου
 θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου·
 τοῦτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπι-
 θυμίαν συνουσίας προελθούσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο,
 εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσε-
 σθαι, καὶ κείνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεῖ-
 51 νη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Καίπει-
 δὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς
 ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὗρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν.
 ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώ-
 ματα εἶσω κατέθεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν.
 εἴτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον
 πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάβευδον, ἡ δὲ λύχρον ἔνδον ἔκαιε μέ-
 γαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον· ἔπειτα ἀποδυσάμενη, παρ-

13 Χαμεῦνιον) Ταπεινὴ καὶ μικρὰ εὐνή. V.

lier, non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa,
 ut me prandentem videret, in amorem mei incidit servi-
 dum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis arti-
 bus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo
 meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollice-
 tur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecis-
 set. Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret,
 sive minus, mercedem capit. Vespera iam erat, de convivio
 nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redi-
 mus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cu-
 bile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia,
 & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis
 decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam
 cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam,
 igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda

ἔστη τῷ λύχῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβά-
στρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, καί με δὲ μυρίζει,
ἐνθεν μάλιστα τὴν ῥινά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἰτά με
κατεφίλησε, καὶ οἶα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρω-
πον, διελέγετο, καί με ἐκ τῆς Φορβαίας ἐπιλαβομένη
ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἵλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακαλέ-
σοντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἶνῳ δὲ παλαιῷ πολλῷ
ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰστρονμένος,
καὶ τὴν παιδίσκην ἁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ
σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ
γὰρ ἐξ οὗτο ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις
συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην
ἔτι καὶ μὴν καὶ τοῦτό μοι εἰς θεός οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
αὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἄν-
δροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς θεόν δε-
δωῖς. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
ἑρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὥς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥσ-

integra, fusoque de alabaistro unguento se ungit, & me quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Deinde osculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem in-scenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non medio-crem incuriebat, ne mulier non capiens me, laceraretur, & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignora-bam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis of-culis, usque amatoris, me alliciens, cum videret me non

περ' ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με καὶ ἄρασα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὁσφύος τῆς ἐμῆς εἵχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ Φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθη, ἔτι μοι καὶ προσθεῖν πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρετοῦν, ἐννοούμενος, ὥς οὐδὲν εἶην κακίων τοῦ τῆς Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνή, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκό-

52 ρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν. Ἄμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συνθεμένη πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶσεν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότη καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειζόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καὶ ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότη τὸ ἔργον, ὥς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum se applicans me amplectitur, & tollens intra se rotum recipit. Et ego meticolosus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa, quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis accurate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat subserviebam, cogitans, non deteriore me esse Pasiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo infatigabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam in me noctem contriverit. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister do-

ἐμοῦ μὴ εἰδότες ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδο-
 μεν, καὶ διὰ τινὸς ὀπῆς τῆς θύρας δέικνυσί με, ἔνδον τῇ
 μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσία
 με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς
 μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς
 παραγάγωμεν τοῦτον εἰς τὸ θέατρον σὺν τινὶ τῶν κατα-
 δεικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα ἀναβήσεται, καὶ τίνα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατ-
 ἐκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ
 προσίεναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. Εἶτα τὸ τελευ- 53
 ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ἣ τὰς Φιλοτιμίας
 ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέα-
 τρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης
 Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με
 ἀνακλίνουσι, καὶ κεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν.
 εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denuntiat, quasi ipse docuisset, ac me infcio de-
 ducit illum iam vesperi in eum locum, ubi concumbeba-
 mus, & per rimam ianuae ostendit me intus cum puel-
 la coeuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me
 ostendere facientem ista cupiebat. Iubet igitur nemini hoc
 enuntiari, ut, inquit, ipso spectaculi die producamus hunc in
 theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium
 oculis, mulierem inscendet. Iamque mulierum aliquam, quae
 damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere
 ad me iubent, & me mulcere. Denique instante iam die,
 qua munus honoris petendi causa editurus erat meus do-
 minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi
 hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus,
 clavis aureis distinctus: in hoc me deponunt, & iuxta me
 mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in ma-
 chinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, de-

εἶσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πά-
 σης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκει-
 το, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυ-
 φῶντες ἄνθρωποι ἐν δεῖπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρ-
 ειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ δια-
 κονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἐστὼς ὀπισθεν, ἐκέλευε
 με ἀριστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἠδοῦμην ἐν τῷ θεάτρῳ
 κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδοοίμην μή που ἄρκτος ἢ λέων
 54 ἀναπηδήσεται. Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἄνθρωπος φέροντος παρο-
 δέοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθρωποις ὄρω καὶ ῥόδων χλωρῶν
 φύλλα, καὶ μηδὲν ἐτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους
 ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον.
 ἐγὼ δὲ ἐν ἐξ ἐνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθίζομενος ἀπ' αὐ-
 τῶν τῶν ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἐτι θαυμα-
 ζόντων ἐπ' ἐμοί, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἢ τοῦ κτήνους
 ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκείνος ὁ πάλας

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium
 manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa
 in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines so-
 lent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum no-
 bis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere
 me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita
 iacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exfili-
 ret. Inter haec praetereunte quodam, qui flores ferret, alios
 inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil
 cunctatus exfiliens de lecto me proripio. Atque illi putant,
 me confurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero
 percurrens naribus florem, captas inde rosas devoro. His
 adhuc in admiratione mei defixis, decidit a me illa iumentum
 species & perit, disparetque ex oculis asinus ille antiquus:

ἄνθρωπος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ
 παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθεῖσιν θεᾶ πάν-
 τες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θεά-
 τρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρ-
 μακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον,
 ἡξίουεν εὐθύς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ
 τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνώ-
 ναι, εἴθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ ὁραμάτων πρὸς
 τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρ-
 ὄντων, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλή, γυναικὸς
 Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μέμαγευμένῳ ἐπαλείψα-
 σα, ὄνον ποιήσῃ. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με
 ἐν Φρουρᾷ, ἐστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταψεύδο-
 μαι οὕτω γεγρονώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνο- 55
 μα τὸ σόν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας
 Φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ, Πα-

adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius.
 Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tu-
 multum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est
 theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peri-
 tum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus
 igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam oratio-
 nem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam
 sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae,
 qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me
 Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum
 unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fi-
 dem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de
 illo facto non mentiri. Et Praeses, Dic nobis, inquit, no-
 men tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, si quos habere te
 ais genere ubi coniunctos, & urbem. Et ego, Pater, inquam,

τῆς μὲν, ἔφη, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γαῖος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· καὶ γὰρ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατὴρ δὲ ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαιῆας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων ὢν. καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἰκαδὲ ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσία πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

56 Ἐγὼ δὲ κράτιστος εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ Φανείσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὢν. ἡ δὲ μὲν ἀσμένη τε εἰς-

mihī est Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum librorum scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates bonus: patria nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, Carissimorum longe mihī hominum, inquit, filius es atque hospitum, qui & domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam mentiri novi, horum qui sis filius: exsiliensque de sella amplectitur me, & multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihī & alia multa afferens. Interim etiam Praeses me publice, audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare descendentes navim circumspicimus, sarcinasque in eam imponimus. Ceterum consultum putabam accedere ad mulierem, quae meo asmi amore correpta fuerat, cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem,

εδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτερ-
πομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευσέ,
καὶ γὰρ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄντα
ἀγαπήβεντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρύφῃ, καὶ
τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν καὶ δειπνᾶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ
τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ Φιλτάτῳ
καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ
βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπανίσταμαι,
καὶ ὥσπερ εἰ μέγα τι ποιῶν ἀγαθόν, ἀποδύαμαι, καὶ
ἵσταμαι γυμνός, ὥς δῆθεν ἐτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς
πρὸς τὸν ὄντα συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀν-
θρώπων ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθεῖρή ἀπ'
ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακράν ποί ἀπ-
ελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτη-
ταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ,
ἀλλὰ τοῦ ὄντος τοῦ σοῦ ἐρώσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ
σοὶ, συνεχάθευδον. καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκείνῳ γε

vifum iri. Illa lubens me excepit, miraculo rei delectata, ar-
bitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Ob-
sequor ego, indignum ratus, si is, qui in asino amatus es-
set, nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam
despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & co-
ronam fumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum iam
profunda nox esset, & somni tempus, furgo, & uti ma-
gnum quiddam bonum factururus, exuo me, ac nudus adsto,
magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At
illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me,
*Non, inquit, in malam rem a me meaque domo facessis, & lon-
ge hinc quocunque abiens dormis? Me vero interrogante, Quod
enim tantum peccatum commisi? At ego, inquit, non tui, sed
asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: puta-
bamque, te nunc etiam illud certe soluti magnum asini infigne ser-*

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σῦ-
 ρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησί-
 μου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἡδὴ εὐ-
 θὺς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον
 κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξωσθεις πρὸ τοῦ δω-
 ματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἔστεφανωμένος, καὶ με-
 μυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθ-
 ευδόν. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνός ὢν, ἔθειον ἐπὶ ναῦν,
 καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἑμαυτοῦ ἐν γέλῳτι
 συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέ-
 μου, πλέομεν ἐνθην, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς
 τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔδυον, καὶ
 ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρῶκτοῦ (τοῦ-
 το δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ
 πάνν, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἶκαδὲ ἀνασωθείς.

*vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo &
 mihi animali mutatus in spiritumnicium. Et advocatis iam sta-
 tim servis imperat, ut me tergis sublimem domo expor-
 tent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher,
 coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac
 dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ri-
 densque fratri, quid mihi accidisset, narro. Deinde vento de
 urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in
 meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi,
 & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod
 aiunt, verum asini, per longos inanisque labores, & vix
 tamen ita, salvus tandem redissem.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω 1
σε, πλοῦτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐ-
κταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ ῥάδια παρα-
σχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων
αὐτῶν. ἐν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ
μοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχή-
σεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης, δεόμενος.

ΚΥΝ. Ἀπόκριναι δὴ μοι πρὸς τινα οὐ χαλεπὴν ἐρώ-
τησιν.

ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχή, καὶ πρόχει-
ρος· ὥστε ἐρώτα ὅποσα αὖ ἐθέλῃς.

10 Μετρίων) Ταπεινός, ἐπιεικής. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. **E**GO vero tibi, Iuppiter, propter ista non ero mo-
lestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo
maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non
omnino facilia. Video enim, saepe te preces illorum quasi
non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a
te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam feres,
praesertim, si mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem
non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur inter-
roga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἔρραψωδῆκασιν, ἄΦυκτα εἶναι, ὅποσα ἂν αὐταὶ ἐπινήσωσι γεινομένων ἐκάστω.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὃ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίγνεται, ὑπὸ τῶ τούτων ἀτράκτω στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2 ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. seq. Schol.)
ibid. Ἐξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. G.

ὁ θεός. ἐνδ. Ζ.

θεός. οὐ. Ζ.

Cyn. En ista rogabo, Iuppiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri & Hesiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitari non posse, quaecunque illae nascenti unicuique neverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum verfacta fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῆνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅποσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὅποταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τὰ ληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὼν, ἐρραϊψάδει δι' αὐτῶν.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κείνός μοι ἀποκρίναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθῶ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἀτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυβρύλ-
λητοι γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσιν, ἢ τί δύναται αὐτῶν
ἐκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκεί-

5 Διεξέρχονται) Διεξίσσι. G.
11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ'
'Ελλήνων ἠπύρηνον. εἴτ' ἄλλο τι δύ-
νεται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς

μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς
μεγάλῃς οὐσῃς τῆς ἀπορίας, ἐποίη-
σε τὴν Δία . . . περὶ αὐτῶν ἀπορη-
θῆναι δυνάμενον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a Deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quamdiu praesens erat, per ipsos fundebat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero illud quoque mihi responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, putō, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim ista quoque nomina) quae sunt, aut quid possunt singulae? utrum aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra il-

νας; ἀκούω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἡρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, καὶ κεῖνο εἶπης, εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἀρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἡρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίσας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπειλείς αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθήσκειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ἐκκρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὲν κατασπάσειν γε, σὺ δὲ, ὁπότεαν ἐβελήσης, ραδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἐμ.) Τοῦ Διὸς εἰ-
πόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νημα-
τος ἡρτήμεθα τῶν μοιρῶν, ὃ Κυ-

νίσκος ἐγίλασι. V.

13 Καθήσειν) Κριμάται. V.

las valent? Audio enim dicere univerfos, nihil esse Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud est, Cynisce, scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa interrogasti de Parcisi?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminiue vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cynisce. Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri versuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia suspensurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demissurum, Deos vero omnes, si velint ab illa suspensi vi te detrahare, non detracturos: te vero, si velis, facile univerfos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπὲρ-
Φριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη
ὄρῳ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νή-
ματος, ὡς Φῆς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον
ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
σπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἄλιεῖς
ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρω- 5
τήματα.

ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ
τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
μου τάληβῃ μετὰ παρρησίας λεγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει
ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν
ὑπ' οὐδενὸς ἐτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς,
τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας
προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύναμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare
praeditus, perhorrescebamque, versus istos cum audirem.
Modo vero ipsum te iam video una cum catena illa & mi-
nis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi
iustus gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pi-
sciculos.

Iup. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per ego te Parcas, & Fatum ob-
secro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt,
cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia
in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae
semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cu-
iusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatom-
bas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος Θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

- 6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων Φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θυεῖν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν' ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωδοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκεῖνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας Φησίν. αὐθις δ' εἰ δοκεῖ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Δηλονότι ὁ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Iup. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehorrantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auserte* eiusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothūs fufum, Iuppiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere, quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si

διὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη.

ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα Φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι;

ΖΕΥΣ. Φημί γάρ.

ΚΥΝ. Ὑμῖν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλῶθαι;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Βούλεις γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ΖΕΥΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς χρείας ἔνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ἐνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

ΚΥΝ. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ὀκνήσῃς) Ἀπὸ ποινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἢ καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη, μὴ ὀκνήσῃς. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀνθ' οὗ λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας παρέχοντες. V.

videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus.

Iup. Roga, si fatis tibi otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcis fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In vestra autem potestate est mutare ista, & re tractare?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiamsi non dixerō?

Iup. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam aliquin honore praestantiorē naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δὲ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῇν, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅ, τι βελτίους Φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ τὰυτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὥς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μὴδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδῖος ἢ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφόμενη.

8 ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστί, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διάρῃσται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔνεστι· σὺ μὲν γὰρ εὐδαιμόνων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litatis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorē naturam afficientium. Quamquam si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quanam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcīs subiecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali

σπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθ-
εῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χλωλός ἐστι, βάναισός τις καὶ πυ-
ρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνέσκολοπίσθη πο-
τέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδῆτην ἔτι ἐν
τῷ τартάρῳ ὄντα; καὶ ἔραν δὲ Φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδον-
τι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δὲ μοι

1 Ἰμονίαν καθεῖς) Ἰμονία λέγε-
ται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ
κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεά-
των ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται καὶ
ἡ διὰ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ σχοι-
νίου γούν ἀντλησις. διότι καὶ ἡμᾶς
λέγεται, κυρίας μὲν ὁ λῶρος, κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διάπυρος τε-
χνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχνης
ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Λέγουσιν ὅτι ὁ
Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνεί-
χετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώ-
ποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ
τούτοις εὐδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἵδμεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ
ἔρει, καὶ ἐποίησεν ἀετὶν ἐσθίειν τὸ
ἔκαστον αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ
Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγνώ-
κας ὡς εἰς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γινομένων
τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἵπει-
δαν ἔσχεν υἱὸν, κατέσθισεν αὐτόν.
τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἀδῇ
καὶ τῷ Ποσειδῶνι, ὅτι δι' ἐγνηθήν ὁ
Ζεὺς, ἡ Ρέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέ-
δωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ

δὲ Κρόνος καταπίων, καὶ τοὺς προ-
τέρους παῖδας ἐξημέσεν. αὐθιγὲς
οὖν ὁ Ζεὺς τὸν αὐτοῦ πατέρα τῆς
βασιλείας εἰδώς, καὶ δεσμῶν βα-
λὼν αὐτῷ ἐν τῷ τартάρῳ ἀπέθι-
το. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφόν) Ὁ Ποσειδῶν,
ἀδελφὸς αὖν τοῦ Διός, μὴ φέρων βα-
σιλείαν τοῦ Διός, διὰ τὸ βαρεὺς ἄρ-
χειν αὐτόν, ἰβουλεύσατο μετὰ καὶ
ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν. γινέ-
σθαι δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους
ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἱ-
πέμφεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι
τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκλη-
πίδης υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος
τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἱατρικῇ χρέμνους,
ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀπὸ θνή-
σκοντας ἠγυρίεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἐκεραιῶσεν αὐτόν. Ἐπὶ ταύτῃ
λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλω-
πας, τοὺς εἰσθότας κατασκηιάζειν
τοὺς κεραυνούς, κατετόξευσε. καὶ
θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλ-
λωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὁ δὲ
Ἀδμήτος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας.
V.

quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex,
& fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam.
De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, &
servire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Lao-
medonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde

οὐ πάντ' εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκόασιν ὑμῶν οἱ μὲν
τινὲς εὐτυχεῖς τε καὶ εὖμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἔω
γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περι-
συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων
πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ
κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ὄντες, οἷς τοῦτο
εἴμαρτο δηλαδὴ.

9 ΖΕΥΣ. Ὅρας; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε,
Φῆς· καὶ σοὶ τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδὲν με
πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ
οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους,
ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρ-
το, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναί-
ρουντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

5 'Εν ἀκαρεῖ') 'Εν βραχυτάτῳ. μεταφορᾷ τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ κα-
λίγεται δι' ἀκαρεῖς τὸ βραχὺ ἀπὸ ρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμίνων. V.

mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto di-
cere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, & spolia-
mini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis mo-
mento fitis. Multi vero iam conflati sunt, aurei cum essent
vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt, quae di-
cis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum scias, nihil mihi even-
turum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quando-
quidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos, sed pleri-
que vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatis est.

Iup. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt
disputando providentiam?

ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτου ἔνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, οἷε ἐκείνων παιδεύματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνες ἂν ἄλλου τάλῃδες, ἢ 10 παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἠδέως δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἢ πρόνοια ὑμῶν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεός, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς Φήσας, οὐ παύῃ τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι οὐδενὸς ἡμᾶς προνοούντας τῶν ἀνθρωπίνων.

ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκ τὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρυσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

ἡ Μοῖρα τις, ἢ) Πάνυ γεγαίως μὴν καὶ τύχη παρὰ τὰς μοῖρας. V. καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπέρη- 14 Κατατίθεσαι) Τουτίστιν με- σπ. αἰτε ἄλλο τι δύναται ἢ εἰμαρ- τατίθεσαι. V.

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecunque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quae- nam illa vobis sit Providentia, Parcarumne una, an etiam maior illis Dea, & illis quasi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse, scire te omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non definis minutas mihi nugas eiusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc est; sed tu paulo ante dicebas; Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poeniter te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

II ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρεταὶ καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦνται, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΥΝ. Ὡσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· οὕτως ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὡς εἴκεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένη θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰγαθὰ· οἱ δὲ ἐφ' ἑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐ-

8 Σκίπαριον) Ὁ πέλαιος, καὶ τὸ ἔριον, παρὰ τὸ σκίπτειν τὸν ἄρνα. V.

Iup. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Verumtamen sic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis.

Iup. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod archi:ectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt.

δὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἄν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἐκάστου. ἢ γοῦν Ἄτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς τὸνναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἦδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶ- 12
σθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' εἰκας ἅπαντα συγχεῖν προαίρεσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἔνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοίμεθα ἄν.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ Φυλάσσασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ'

14 Εἰ μὴ κατὰ τοῦτο φῆς) Ἀπὸ τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄγρος αἰχμὴν σιδήρεάν τι τῆν ἔσται. Φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχάρη τοῖς παιδίοις οὔτε κατὰ πολέμιον ἀπελθεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ

ἐκρέματο σιδήρεος. σὺς δὲ κατὰ τὴν χάραν φανέντος, πεισθεὶς ἐπέμψεν εἰς Θήραν τὸν παῖδα. καὶ ἐν τῇ Θηραίᾳ Ἀδραστος εἰς τῶν θηρευόντων ῥίψας κατὰ τοῦ σὺς, αὐτοῦ μὲν ἤμαρτεν, ἀταίρει δὲ τὸν Κροῖσου υἱόν. V.

Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, & Clothonis opus resolvere.

Iup. Tu iam, Cynisce, neque Parcas colis ab hominibus aequum censēs, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, &c, quae rata sunt apud Parcam, singula praedicimus.

Cyn. In universum quidem inutile est, Iuppiter, praescire futura illis, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήσκειται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θά-
 νατον καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον ἐξάγει γὰρ αὐ-
 τὸν ἡ Μοῖρα κληρονομήσασα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ·
 καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὸν σὺν ἀφείς τὴν λόγχην, ἐκείνου
 μὲν ἀμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν
 ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν φερομένου τοῦ
 13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαΐου καὶ γε-
 λῶιον, τό·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖς ὁ Φύς.
 περικτὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω
 γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε,
 καὶ ὁ Φύς ἀπέκτενεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὅρῳ ἀνδ' ὅτου
 14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐὼ γὰρ λέγειν
 ὡς λῶξά καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθα-

2 Καθείρξας) Ἐγκλισιάματος. V.

ναῖκα. V.

9 Ἄλοκα) Τὴν αὔλακα, ὅ ἐστιν
 ἀποτρυβεῖσαν γυν, λέγει δὲ τὴν γυν-

12 Τοι γὰρ τοι) Τοῦ ἵππου. V.
 Τούτου ἵππου. ποσού χέρι. C.

ri se moriturum, effugere mortem includendo se possit. Sed
 fieri non potest. Educti enim illum Fatum, ut venetur, &
 mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo
 aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori
 Parcarum imperio feratur hasta in iuvenem. Illud de Laio
 etiam ridiculum:

Ne sparge fulcum liberum, venant Dii:

Nam si creaveris, alt, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quæ omni-
 no ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &
 qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video, quo no-
 mine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis. Mitto di-
 cere, quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo so-

τε, οὐ πᾶν ἀποσαφύντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβάς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἅμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ἀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροῖσου, διότι ἐπειράτο ἐκείνος αὐτοῦ, ἄρνια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ εἶψαν.

ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ἀργίζεσθαι, θδὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέσρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκούσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντική ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῶν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοὶ ἴσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι θεοὺς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφύντες) Φανερῶντες.

V.

5 Ἄρνια κρέα) Ὁ Κροῖσος θύλαν πειραθῆναι, εἰ ἀληθῶς μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνια κρέα καὶ ἀπὸ χελώνης, ἥφι αὐτά· καὶ

ἐποίησεν ἀπειθεῖν τινὰς πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὁδμή μ' ἐς φρίνας ἤλθε κραταιόνοιο χελώνης Ἐλόμενης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀργείοισι κρίεσσι. V. 6 Χελώνης) Χελώνης. G.

leatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium everfurus sit. Utrumque enim significat oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius pars est.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii sumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni sumus victimis, ut terebrae nimirum aut secures? Et merito vi-

νεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος ἀνέχομαί σου
τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος.

ΚΤΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἴ-
μαρται, καὶ σὲ οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ
τὴν Κλωθῇ τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κε-
ραυνὸν αὐτὸν Φαίην ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύμα-
τος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἰ-
μαρμένην. σὺ δὲ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναί· ἀνέμνη-
16 σας γάρ με ἀπειλήσας. Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ
ληστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστάς, καὶ βιαίους,
καὶ ἐπιόρκους, ὄρν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον,
ἢ νεὼς ἰστόν, οὐδὲν ἀδικούσης; ἐνίστε δὲ χρηστόν τινα καὶ
ὅστιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θε-
μις εἶδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων
τίς εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκώς.

1 Διηγκυλημένος) Ἐν ἰταίμῳ
ἔχον. V.

Διηγκυλόμενος) Ἀντὶ τοῦ ἐν μα-
σχάλῃ κρατῶν ὡς περ τὸ δόρυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum para-
to adstans, fero te ista contra nos disputantem.

Cya. Feri, Iuppiter, si mihi fatale est fulmine percuti:
nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per
te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vul-
neris fuisse dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, te
pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; ad-
monuisti enim me minis tuis. Quī tandem, omiffis sacrile-
gis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & per-
iuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut
lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: inter-
dum etiam bonum quandam & sanctum viatorem? Quid
taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Iup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omni-
bus nescio unde corrasis huc mihi venis.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναυδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῶ ἀπεκτονῶς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκά, Μέλिटος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλος ὢν· Περσῶν δὲ τοσούτοι καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἥρεσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δι) Ἀλκιβιάδης Κλεινίου. Σκαμβονίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γῆμας δὲ τὴν Ἰσπορίκου θυγατέρα, Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπισπῶν ἱταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπειράτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελπεῖν. καὶ συνθίμνος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῇ Ἰσπονίκα ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἐραστῶν ἀγρούς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἵθυε μετὰ τῶν ἐραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπιμήχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἥτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν, ἢ

ἢ τι ἀπὸ Ἀκατίου χαρίου ἦν. V.

8 Παρέδωκε τοῖς ἑνδεκά) Οἱ ἑνδεκά ἀρχόντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τῶν ἐν τῇ δεσποτηρίᾳ ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνυπεροδοσίας, ἢ λαποδύτας, ἢ μὴν ὁμολογᾶσι, θανάτῳ ζημιούσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητήσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δ' ἀνκριθῇ περὶ αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλος κατακριθῇ θανάτου, οἱ ἑνδεκά τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκολοπίζοντο) Γύγης ἀνὴρ ἡνέρετος ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, & Providentiam, & Fatum, quī tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Perfarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo aeti sint, quod praesens rerum status illis displiceret? Ne vobis praesentia

17 Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἑκάστον ἐπέξιόν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονία διατρίβουσιν;

ΚΥΝ. Ἀθὴν μοι λέγεις, καὶ Τίτυος, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφές ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὀποσονοῦν τούτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανών, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα δηλῆσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλυσιῳ λειμῶνι κατακείμενος.

8 Τίτυος) Ὁ Τίτυς ἠθέλησεν βιάσασθαι τὴν Λητὴ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται

καὶ ἐν τῷ ἥδῃ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῇ εὐδαίμονι ἐξαπλωμένου, παρακαθήμενος οὐ γύπες τὸ ἦπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι. V.

dicam, percurrans singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis sexcentis oppressos.

Iup. Ignoras enim, Cynifce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem scire tale quidquam, dilucide sciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, *ea lege*, hoc quantumcunque est temporis feliciter transigere, ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim *ea conditione* Tantali instar hic scire, ut in beatorum insulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί φής; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ 18
τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἐνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἐκά-
στου βίος;

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρήτα δικάζειν κάτω τὰ
τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ
υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;

ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
ἱεροσύλους.

ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὁσίοις, καὶ κατ' ἀρετὴν
βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσῃν τι θειὸν ἐργάσαιτο, κολά-
ζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

7 Τί δὲ κἀκείνου ἐρωτᾷς) Ἀπὸ τοῦ δι' ἐκείνον. V.

Iup. Quid ais? non credis esse poenas quasdam, & prae-
mia, & iudicium, ubi vita uniuscuiusque examinetur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretenſi iudicari talia apud
inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim
filius esse dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri-
ne hunc etiam aequum putat?

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἑώρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιόσειεν ἄν;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα;

ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἐμπροσθεν ὁμολογημένα, ὥς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἦν Φονεύς τις, ἐκεῖνη ἐστὶν ἡ Φονεύσασα, καὶ ἦν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένοι αὐτῷ δρᾶν. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iup. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Iup. Nempe.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cuiusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcā esse causā omnium: & si quis caedem faciat, illa est, quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcā pro Tantalō: quid enim iniuste fecerunt illi, obsecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιον τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σε ἄπ-
ειμι ἤδη καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ
Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ
τῶν τσοῦτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι;
ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν
τὸν βίον, τσοαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν,
οὐ πάνυ οὐδὲ αὐταὶ ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην
πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέ-
στερος διαβιῶναι, ἥπερ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον
τσοῦτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ
μὴ ῥάδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ
τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφα-
5 ἔφικνοῦνται) Ἐφάπτονται, 15 Ἀγαπήσομεν) Ἀρκεσθῆσο-
καταλαμβάνουσι. V. μεθα. V.

Iup. Nec responfione iam porro dignus es, qui talia in-
terrogas: audax enim es, & Sophista. Itaque iam, relicto
te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot tan-
tarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres
modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam
mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia;
&, ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt.
Equidem, si detur mihi optio, non permutaverim meam
cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeopta-
verim, quam sedere fufum torquens, tot rerum plenum,
& intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Iuppiter,
respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti
simus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato &

222 LUCIANI IUPPITER CONFUTATUS.

νίσαι τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ
λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκούσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθίνουσιν, οὐκ ἴστιν τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθίνουσιν, οὐδὲν ἴστιν ἢ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθίνουσιν, ἴστιν ἡ τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθίνουσιν, μάλλον ἴστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Iovem nihil respondere,
magna existente quaestione haesitationeque. G.

Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mi-
hi non fuit.

Ζ Ε Υ Σ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ο Σ.

ΕΡΜ. Ω Ζεῦ, τί σύννους καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, Ἰ
 Ὠχρὸς, περιπατῶν, Φιλοσόφου τὸ χρῶμι ἔχων;
 Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
 Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου Φλυαρίας.
 ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 Γαυνοῦμαι σε θεὰ γλαυκάπις, τριτογένεια,
 Ἐξαῦδα, μὴ κεῦθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἥδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
 Ἡ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρὸς τέ σε εἴλε παρείας;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὦδ' εἰπεῖν ἔπος,

ἢ ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγ-
 οῦδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ
 οὐκ ἐν συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἔστιν,
 εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγῶδιν ὑποτίθε-

ται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἱάμβων
 τραγικῶς διαλέγονται αὐτῷ Ἡρα
 καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἱάμ-
 βων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

IUPPITER TRAGOEDUS.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS;
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULÈS,
 HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. QUID ita cogitabundus, Iuppiter, & solus tecum
 ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem ha-
 bens? mecum communica, me cape laborum tuorum con-
 siliarium: noli nugas servuli contemnere.

Min. Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodant praecordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?
 Iup. Non est malū quidquam, brevi versu canam,

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγωδική.

Ἦς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷσις Φροϊμίσις ἀρχὴ λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἶά μ' εἵργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χερὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπαῖς ροίζημα, τί
(μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ κωμωδεῖν ὥσπερ οὗ-
τοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπώκα-
μεν, ὥστε σοι ὑποδραματουρεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης;
ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεῖτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

7 ὦ μεγαλοσμαράγου) Ἀδια-
είντος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς
καὶ τὸ τραγωδεῖν ἀγνοούντος. V.

II Ὑποδραματουρεῖν) Τὸ δρα-
ματουρεῖν τοῦ ὑποδραματουρεῖν
ταύτη διαφέρειται. δραματουρεῖν μὲν
γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τῆς ὑποθέσεως
ὅλος, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης,

Εὐπολὺς, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις
τοιούτος. ὑποδραματουρεῖ δὲ, ὃ τὰ
ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρη-
μένα λαμβάνει κατὰ καιρὸν, καὶ
τοῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεισι ἐναρμό-
των, ἅτε τοῖς ἡδὴ πεπραγμένοις
ἀφομοιούμενα. V. (γράφεται, ὑπο-
τραγωδῶν. C.)

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cuius Deum natura onus non sentiat.

Min. *Apollo! quanta ordire iam prooemia?*

Iup. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque, o Prometheus, quod dedisti mihi malum!

Min. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

Iup. *Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas?*

Min. *Compesce imperum, si non comoedias agere sicut
isti possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.*

Iup. *Ignorare nos putas causam tui doloris?*

Iup. *Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.*

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, οὐ μὴν κακῶ γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολ-
λάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι
Δαναήν τινά, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐδὶς εὐρόντα σε
φνιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἴτα βουλευέσθαι ταῦρον,
ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ρυῖναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς
τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ
στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὥχρον εἶναι, οὐκ ἄλ-
λου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύ-
ταις παιδιαῖς οἶε τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἰσχάτος, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, 3
καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἔστηκεν, εἴτε χρὴ
ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἐτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε
καὶ ἡμελησθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν.

14 Ἐπὶ ξυροῦ ἔστηκεν) Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἰσχάτι ὄντων κιν- δύνατο λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν ἰστᾶσθαι. V.

Iun. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeferis. Credibile nimirum est, Danaënam quandam, aut Semelen, aut Euro-
pen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurusne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris sunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiusmodi lufibus res no-
stras versari existimes.

Iun. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui sis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, periculis versantur res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteatne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omni-
no, & plane nihil esse videri.

Lucian. Vol. VI.

P

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονται τὰ ὅπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὅρῳ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἡ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκός, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθές, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συγχῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων ὅπερ μάλιστα καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐδ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειράτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν εἰ-

4 Τὰ νέρθεν) Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. ἐκεῖ γάρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδίδεοντο. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι τραγωδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστό-

δημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγωδαῖς καὶ κομηδίαῖς καὶ θεοῖς, καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικεία κρατουμένη ὀλγυαρία, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπαισείρονται πρίσσωπα ὑποκνιζομένη περιπαθῶς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt?

Iup. Quiesce: nil metus Diis ab inferis.

Iun. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Iove prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri, nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam

τα ὄχλου πολλοῦ ἐπὶ ῥυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὥς ἐν στενῷ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεῳρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέσχη λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὥς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, ὅπετραγῶδεις αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ὦου, Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶναι μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσούτῳ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι) Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in eius Codice, aut Scholii pars reliqua periit. Solan.)

nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

Iun. Gravissima sane, Iuppiter, sunt, quae narras; nec frustra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danae cuiusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Κάμει ταῦτα συνδοκεῖ, ἄπερ καὶ τούτω.

ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμοὶ τὰναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανόν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβοῦμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἅπειςιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φαυερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς Φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις τυραννικός εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἴδού δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ

9 Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἰδίᾳ τὸ πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχοῖς ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοήσεται. μένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἀρχουσι κατ' ἑσπερίᾳ.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* puto confederationem huius rei referendam, convocata concione.

Iun. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater: non perturbari coelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Iuppiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Iup. Ergo iam praeconium fac, & adsunto omnes.

Merc. Recte etenim dicis, Heus in concionem convenite

μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἤκείτε, περὶ μεγάλων ἐκ-
κλησιάσασθαι.

ΖΕΥΣ. Οὕτω φίλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοῖκὰ καὶ πε-
ζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; ἀποσεμνύναι Φημί δεῖν τὸ κή-
ρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς
μᾶλλον συνέλθαιεν.

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ραψωδῶν τὰ
τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ
τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως
ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν
καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν,
καίτοι ἐπιμυπτύσεως τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-

3 Ἀπλοῖκὰ) Ἀπλούστατα, εὐτελεῖ. V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ) Γραι. ἐπὶ
τῇ ἀμουσίᾳ. V. *ibid.* Τῶν ἐπῶν) Τῶν μέτρων. G.

Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis
rebus concionem habebimus.

Iup. Ita nude, Mercuri, & simpliciter, & pedestri ora-
tione praeconium facis, idque cum de maximis rebus Deos
convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Gravitationem conciliandam aio
praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poetica,
ut magis conveniant.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad vir-
gam canentium: at ego minime aptus sum ad poeticam:
itaque corrumpero praeconium, vel excedentes mensuram
versus, vel deficientes confarcinans: & risus orietur ab il-
lis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quo-
que Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam

Φείας, ὥς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετά-
ζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκα-
ταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὥς ἐκεῖνος ἡμᾶς
συνεκάλει, μεμνησθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως,
πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μῆτε τις οὖν θήλεια θεός, τόγε μῆτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας·
Ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

10 Ἄλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες) Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μάλ-
λον δὲ μαρία τῇ περὶ τοὺς λεγομέ-
νους θεοὺς, καὶ Πρίαπὸν τινα θεὸν
εἶναι Ἕλληνας μυθολογῆσαι, ἐν
οἷς μὲν αὐτῶν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι
τῷ Διόνυσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τού-
του δῶθεν Πρίαπυ καλουμένου, ἄλ-
λοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, κητέρος δὲ
ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διόνης. Μυσίας δὲ
ὁ Παταρεὺς ἐρμαφορόειτον τὸν Πρία-
πον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν·

καὶ ἔριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας,
ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδεὶν αἰδοῦ
ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν
μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖτον
λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῇ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὥς ὁ κρατὴρ
γλώσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξεως,
ἀμειμπτεν ἔχει τὴν βίον. V.

12 Πάγχυ νάνυμοι) Ἄνευ ὕ-
μων. V. In altero Vossiano sic:
Νάνυμοι) Γράφεται νάνυμοι. τουτ-
έστιν ἄνευ ὕμων.

multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non
multum habeant otii ad versus examinandos.

Iup. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admi-
sce praeconio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te
credibile est.

Merc. Non equidem omnino plane & expedite. Pericu-
lum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,*

Neu quis de fluxu ipsius patris Oceani absit!

Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adesto

Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:

Qui medi, qui postremi, qui nomine nullo,

Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσησι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὐγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκαί σοι, καὶ 7
 συνθέουσι γὰρ ἤδη ὥστε παραλαμβάνων κάβριζε αὐτοὺς,
 κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχη· ἐν
 προεδρία μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἴτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυ-
 ροῦς, εἴτα ἐξῆς, ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἴτα τοὺς χαλκοῦς,
 ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων
 τεχνιτῶν, προτετιμῆσθων· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ
 ἄτεργοι πόρρω που συνωσθέντες καθεδοῦνται σιωπῇ,
 ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς προσήκει.
 ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἰδέναι, ἦν τις αὐτῶν χρυσοῦς
 μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὀλκὴν, οὐκ ἀκριβοῦς δὲ τὴν
 ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συνίαισι) Γράφεται συνθίου-
 σι. V.

7 Οἱ Φειδίου μὲν) Οὗτοι ἀγαλ-
 ματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Ora supinati nidore fedetis ad aras.

Iup. Eugē, Mercuri. Optime functus es praeconio. Ete-
 nim iam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro di-
 gnitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent,
 vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum
 post illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt eburnei,
 tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt,
 aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut simi-
 lium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem contrufi silentio, con-
 cionis modo explendae causa, affideant.

Merc. Fient ista: sedebunt, ut convenit. Verum illud non
 expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit,
 & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose
 elaboratus, sed plebeius omnino, & parum commensu sibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίας, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίων καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν αὐτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκετε οὖν εἰς
8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὅρας ὁποῖοι εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλκοὶ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικε-
χρῶσθαι καὶ ἐπηγιάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόζυλοι, καὶ οὗτοι μῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον-

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προτιμητέαν. V.

ἀντὶ τοῦ πλουσίας. V.

6 Πλουτίνδην) Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογὴν. Πλουτίνδην δὲ

14 Ἐπικεχρῶσθαι) Ἐπικεχρῶσθαι ἢ σκοτία. V.

respondens, hicne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis affidebit? an putandum, praeferendam esse artem?

Iup. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis atque censu iubes, non ex nobilitate & praeslantia, illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, tegunt. At illa Ben-

τες. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκείνοσι, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι ὀλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῆς.

ΠΟΣ. Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸν κυνο- 9
πρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ
ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ
Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κο-
ρινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός
ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγα-
νακτεῖν εἰ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσὴν ἔχων προτιμήσε-
ταί σου.

1 Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη) Ἡ μὲν Βεν-
δὶς Θρακίᾳ θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις
Αἰγύπτιος, ἐν οἷ λόγοι καὶ κυνο-
πρόσωπον φασίν. Ὁ Μιθρὸν Περσι-
κός. Ὁ Μῆν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μι-
θρὸν, ὁ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ,
ἄλλοι δὲ τῷ ἥλιῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν
οἱ βάρβαροι πλούτω ἐχόμεν, εἰκό-
τας καὶ πολυτελεῖς τοὺς ἑαυτῶν
θεοὺς κατισχυάζον. Τὸν Ἄττιν δὲ
Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ
Διενύμφ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Σηλυ-
δρίαν ὑπὲρ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκο-
πῆς πάντα μητρὸς ἐφ' ᾧ ἐρώμενον αὐτῆς

ὑπάρχει. Ἐπίσται δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν
αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνην παθεῖν αὐτὸν
φασί. τοῦτο ἱερατικὸς λειτουργού-
ντος ἐκτεμνόμενος πρότερον τὰ γεννη-
τικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. διὰ
ταῦτα καὶ νῦν παίζεται τοῦτο κατὰ
πάντων εὐνοῦχων, ὡς τῷ Ἀττιδὶ
ἐπιτηδεύειν ἀνακτεῖσθαι, ἀρμεδιέτα-
ροι δὲ, εἰ κιναιδεύοντο, καθ' ὅτι καὶ
αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ
τῷ μῦσει ἐχταζόμενος. V.

2 (Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἐστὶ
παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. V.

4 Κυνοπρόσωπον) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iste, & iuxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido toti, & graves, & multi revera pretii.

Nept. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc canino vul-
tu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego
Neptunus sim?

Merc. Sic est. Verum te, quaffator telluris, aereum Ly-
sippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore au-
rum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre ita-
que oportet, te submoveri, nec indignari, si quis tantum
ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

10 ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, καί με λαβὼν, ἐν τοῖς προσ-
δρίοις που κάθιζε· χρυσὴ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καί με ὄραν, ἀλλ'
εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέλῃθεν, οἶμαι,
λιθοτομηθεῖσα, εἴτα δόξαν αὐτῷ Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη
γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιοπίστον σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον
παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ραψωδιῶν χρυσὴν με τὴν
Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλων ὁ αὐτὸς πολύχρυ-
σον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὅψει καὶ κείνον ἐν
τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ
τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιβάρης περισεσ-

2 Χρυσὴ γάρ εἰμι) Χρυσὴν ἔλα-
γει Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ
τοῦ καλῆν. αὕτη δὲ ἦλθε προκαθί-
σαι, ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

4 Πάνυ λημῶ) Λημῶ δὲ ἴστιν ὁ
ἐν τοῖς ὅμμασι ῥυτίς. V.

ibid. Πεντέλῃθεν) Ἀπὸ Πεντέλης.
Πεντέλη δὲ ἴστιν λίθος παρ' Ἀθη-
ναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος.

V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλμα-
τοποιὸς ἀριστός, ὅστις κατεσκεύασε
τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλ-
μα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὗς κολλά-
βους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι,
οἷς ἀποτείνονται αἱ νευραὶ. V. (ἐπι-
τείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subfelliis:
etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, pos-
sum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico
arbitror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Ve-
nus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam,
qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse
dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri di-
cit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem in-
ter iugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίω τε ὄν- I I
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾶ,
μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαι με ἡξίω-
σαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκκαίδεκα χρυσοῦς θεοῦς
ἐπεποίητο ἄν' ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ
ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ
γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομι,
χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὀπόσων ταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πενταχοσιομεδίμνους, καὶ τὴν
ἰππάδα ἂν εἴῃ.

I Ἐν τῷ θητικῷ) Ὅττες ἐκα-
λούτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάν-
των πνίστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὃ
ἐστὶ μισθῷ δουλεύειν, τρεφόμενοι. ἐν
τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λέγει
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πενταχοσιομεδίμ-
νους) Εἰς τέσσαρα διηρητὸ τάγματα
πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεν-
ταχοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ
πλούσιοι. εἰς ἰππεῖς, ἥττοι πλου-
σίους. εἰς ζευγίτας, ἥτις ἥττονας. εἰς
θῆτας, τοὺς πέντε. εἰπὼν οὖν
ἀνωτέρα τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν

rae a sacrilegis spoliatum: itaque contenta esto, quod non
omnino in capite census fers suffragium.

Col. Mecum vero certare quis auit, qui & Sol sim, &
tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & men-
suram omnem supergressum exstruere me voluissent Rhodii,
de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant:
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer.
Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium.

Merc. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iu-
dicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, ae-
neus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra
primum pariter censum & equestrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλεγχόντα τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθεδρᾷ; πλὴν ἄλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἴ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθεζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην πατέρα τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάθην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

- 12 ΕΡΜ. Ἴδού πάλιν ἄλλα δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἑστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διός, ὁ Διόνυσος οὕτοσι, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεικοῦσι γὰρ, ὡς ὁρᾷς.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλη-

εἰς τὸ ἑπικόν τελεῖν, εἰς πενταχοσιομεδίμνους ἵππε τοῦτον ὡς πλούσιον. V. "Εν τινὶ ὑπὲρ πενταχοσιομεδίμνους τὴν ἵππυσιν ἂν εἴη")
 "Ἦτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς πέντε γὰρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημέ-

νικ, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πενταχοσιομεδίμνοι. G.

5 Τὴν πνύκα) Πνύξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὰ πεπυκνώσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῇ. V.

Iur. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & confessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis, quomodo tandem sedem primam occupabis, nisi debeant surgere omnes, uti solus affideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus confessum inclinato.

Merc. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii eiusdem, Lysippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Iovis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim, ut vides.

Iur. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit

παύζειν ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καβιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαυθὶς δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· καὶ γὰρ εἴσομαι τότε, ἢν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ERM. Ἄλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομας, ποῦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας.

ZETΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ERM. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆσιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολὺ γλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ZETΣ. Οὕτω ποίει.

5 Ἄλλ' Ἡράκλεις) Εἰσθίσαι οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλῆα ὡς ἀλεξίκακον. ἀμβρόσιος οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐποίεισιν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρα-

κλῆα, παρὰ τῶν θεῶν ἐναχλούμενον. V.

11 ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆσιν) Ἀντὶ τοῦ τὰν Ἑλλήνων γλῶσσαν. V.

concionem habere. Itaque nunc promiscuē sedeant, ubi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista & quotidiana clamantes, viscerationes, ubi nectar & ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius rei causa huc collecti sint, nugis hisce omiffis.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum sum, ut concionari possim, quae etiam Scythae, Persae, Thraces, & Celtae intelligent. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

Iup. Sic facito.

14 EPM. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηται σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σέ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς.

ZETΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σέ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θαρραλέος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὁπότεν ἠπεῖλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τὴν χρυσὴν καθεῖς.

ZETΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μέγεθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλυσμαι τὸ προοίμιον ἀπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti sunt, quam Sophistae. Itaque iam concionis habendae tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid dicturus sis, expectantes.

Iup. Sed quid mihi usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Nosti, quam audax semper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novi, & metuebam, si quando audirem te concionantem: praesertim cum minareris, te de fundamentis suis extracturum terram & mare cum Diis, demissa illa catena aurea.

Iup. Ast iam, fili, nescio, utrum a magnitudine instantium malorum, an a multitudine praesentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio est) perturbatus sum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium est absurdissimum, oblitus sum

παρεσκευασάμην, ὥς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς.

ΕΡΜ. Ἀπολάλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύ-
ουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι
προσδοκῶσιν, ἐφ' ὧ τὼ σὺ διαμέλλεις.

ΖΕΥΣ. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο
προοίμιον ἀναρράψω δῆσω πρὸς αὐτούς;

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΖΕΥΣ. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε βέαινας.

ΕΡΜ. Ἀπάγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηταί
σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν Φορτικὸν τῶν μέ-
τρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κα-
τὰ Φιλίππου ἢν τινα ἀν' ἐβέλους σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπρεπής. V. 10 Πεπαρώνηται) Ὑπεριστιχῶς
4 Προῦσεσθαι) Ἀντὶ τοῦ προίσι- πίπρακται. V.
σθαι. V. 13 Σύνειρε) Σύναπτε, σύμπλε-
5 Διαμίλλεις) Βραδύνεις. V. κι. G.

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut speciosissi-
mo apud illos principio uterer.

Merc. Corruptiſti, Iuppiter, omnia. At illi suspectum ha-
bent silentium, & aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium
apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. Huc omnes patri auscultate Diūque Deaeque!

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Ve-
rum, si videtur, carminum illam molestiam omitte; sed il-
larum Demosthenis contra Philippum concionum quam-
cunque volueris, paucis immutatis, confarcina. Ita enim
plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi ar-

15 διουργίαν ταύτην εὐκαιρὸν τοῖς ἀπορουμένοις. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε· Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὧ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ Φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δῆποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοῖνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προβύμως ἀκροᾶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὧ θεοὶ, μονο- ουχὶ λέγει Φωνὴν ἀφιεῖς, ὅτι τῶν παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπι- λείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθες γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτή- ρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγου δεῖν ἀπολουμένη περὶ τὸν Καφη-

2 Ἀντὶ πολλῶν) Initium sum-
tum ex I Oratione Demosthe-
nis. 6.

8 Ὀλιγώρως) Καταφροντικῶς.
V.

13 Περὶ τὸν Καφηρία) Ἀκρωτή-
ριοι τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ
Εὐβοία ἐν τῇ ἕξῃ θαλάσῃ Καφη-
ρία, Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θα-
λάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς,
καὶ τεναχῶδης, σκοπέλοις διελημ-
μένος, καὶ ἱρμασι καὶ χοιράσι, καὶ
τὰ εἰς ἀπόβασιν ἀπρώτατος, ἅτε

κρηνοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν
τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἐνὶ καὶ διηγεῖσθαι
τοῖς ἀνέμοις καταπιεζόμενος, ὡς ὁ
παρ' Ὀμήρῳ προβλῆς σκόπελος, τὸν
οὐποτε κύματα λείπει παντοῖσι ἀνέ-
μων Καφηρεὺς ἂν καὶ αὐτός. καὶ
ἴσως εἰρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ κα-
ταπιεῖσθαι ἀνιδότατος, κάφος γὰρ
τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὀμηρος
Λίαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα διοῖ ἄγει
κακαφρότα νίκη, οἷοσι πνευστιῶν-
τα, ἥτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος
καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερῶσίᾳ τῆς νίκης,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem ali-
quando incipiam. *Prae multis vos, viri Dii, opibus praeopta-
tuos puto, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud sit, pro-
pter quod iam congregati estis. Quae cum ita sint, convenit pro-
pensa animo me audire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii,
tantum non emissā voce dicū, praesentibus fortiter admovendam
esse manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur.*
Volo autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vobis di-
lucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc con-
vocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrifi-
cium offerente pro servata navi, quae tantum non circa

ρέα, εἰσιτώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὅπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἴτα μετὰ τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἐκάστω ἐδόξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησίθεου τὴν μικρολογίαν· ὅς ἐκκαίδεκα θεοὺς ἐστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέδυσε, γέροντα καὶ κείνον ἤδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀνθρακι, μὴδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ρινὶ ὁσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασπύχοντος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑποσχόμενος, ὅποτε ἡ ναὺς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,

τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνεύοντες πνεύματους κατεφυρνήσας, καὶ πέρα τοῦ συνήθους ἐπιπαύσασθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγούσης, παρ' ὃ ἴδι καὶ τινες ἔλαβον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ δυναθέντες τοσοῦτον τὸ ἐκτοσθεν ἐπιπαύσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρχισεν τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐδυνίᾳ τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ζωηρικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινος παραλόγως ἐκφυγόντες στόματος ἀμεί-

τρως ἐκχέμενον. V.

5 Ἐν Κεραμεικῷ) Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐνταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τόπον. V.

6 Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκευόπτην. V.

8 Ἦδη καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ γήραος μύξας ἐκχέοντα, κορυzaί γὰρ αἱ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπίντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero (neque enim valde serum erat) in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim exstinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promississet, quo tempore navis iam ferebatur ad scopu-

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνοῶσι γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλῃν, ὁρῶ πλήθος ἀνθρώπων πάμπολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ διατεινόμενους ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, Φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃν τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πύργονα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν Φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοούμενος ὅστις εἶην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Σταϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάντῃ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἰδρου, καὶ τὴν

1 Τῶν ἐρμάτων) Ὑφαλῶν πετρῶν. V.

2 Ποικίλῃν) Ποικίλῃ στοᾷ ἢ παρ' Ἀθηναίους, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινόμενους) Ἀμφισβητοῦντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπι-

κύρριοι καὶ Στοῖκοι δύο γένε φιλοσόφων, τούτοις οἱ μὲν Ἐπικούρειος αὐτοῦ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοῖκοι ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὸν ἐπίτριπτον) Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτροιβῆναι, τουτέστι πλεῖον εἶναι. V. Πάγκαλον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. C.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilē venio, video ibi maximam unā stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in sedilibus affidebant. Coniiciens ergo, quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu fumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, serio valde contententes. Nam sudabat Ti-

Φωτὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δέ, τὸ
 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμο-
 κλέα. Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17
 γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν
 ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
 οὐδὲν ἄλλο, ἢ μὴδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπὶ ἡγού-
 νον αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
 ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγα-
 νίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιῶν, ὥς ἐν
 κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ
 διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς
 ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως
 ἐφάνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς
 δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύομενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
 θεῖσιν διαλύσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν) Σαρδάνιος γέλωας λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γι-
 νόμενος. V.

mocles, vocemque clamore iam obtuderat. Damis autem
 Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem. Erat au-
 tem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille
 Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere
 adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
 nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat dis-
 putatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui
 a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indigna-
 batur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum
 nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto or-
 natu, quam ordine convenienti regamus omnia atque in-
 stituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam lau-
 datores; verum... fessus enim iam erat, & male clamabat,
 & multitudo respiciebat ad Damin. Intellecto periculo, no-
 stem ego iussi circumfusam solvere disputationem. Disces-

ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπίοντων οἵκαδε παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμειδος, καὶ ἤδη παρὰ πολὺ αἰρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιούντες προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, 18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐρίον ἔρεϊ. Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοί, εἰ λογίσεσθε ὥς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδοδος, οἱ ἀνθρωποὶ εἰσιν. εἰδ' οὗτοι πεισθεῖεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄβυστα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὥς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων Φημί δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' οὗτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τι-
 2 Παρομαρτῶν) Συνακολουθῶν. V.

ferunt igitur, paſti, poſtridie ſe ad finem deducturos quaefitionem: & ego comitatus multitudinem, ſublegi illorum, dum domum eunt, ſermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas ſe adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adverſas illi partes nollent, ſed exſpectare, ſi quid Timocles diceret poſtridie. Haec ſunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, ſi conſideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, eſſe homines. His vero ſi perſuadeatur, aut omnino Deos non eſſe, aut, ſi ſint, ipſorum curam non habere; nec viſtiam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & fruſtra deſidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis feſtis, & celebritatibus, & ſacrificiis, & pervigiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod ſalutare conſilium rebus praefentibus, cuius ope ſuperior diſcedat

μοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκούοντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢ μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένῃται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῇ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμεναι συμβουλεύουσιν.

ΕΡΜ. Ἀκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἡγυελμένων ἐκπεπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γέ- 19 νοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαρρῶν. δῆλος γὰρ εἶ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.

5 Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγείται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμην εἰσφέρειν ἀνιστάσθω ἱεῖν ὅτι καὶ ἔχει.

V.

8 Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκεί-
λευς παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν

τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιποὺς. Οὐκ ἔξην δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἔννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, futurum ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid auxilii accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut furgant consilii dandi causa.

Merc. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iustae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed taceatis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

Mom. At vestrum iam quisque lutum fiat & humor! Ego vero, si mihi loquendi cum fiducia facultas derur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audafter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causa fiduciam fumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους ἀναφύσεσθαι ἡμῖν σοφιστάς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέριν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιῶσεί τις ἂν φρονεῖν, ὅποταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πεινίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους προτιμαμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους σὺ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλαθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὡς θεοὶ, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν) Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λέγοντος, ἀλλ' ὡς ἐν τῷ πράγματι, διεξίοντος. V. (quaere in Paroem. C.)
3 Περιστήσεισθαι) Εἰς τὸ ἐναντίον

ἔλθειν, καταντᾶν. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέριν) Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ἄρῃσιν· ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβάνειν τῶν, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. V.

15 Τυμπαρίζομένους) Ἱεροσύλους. G.

Mom. Audite ergo, Dii omnes, quae ex animo, aiunt, proferam. Ego enim, & valde quidem expectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros & vobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας; εἰκότως τοί-
 νυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ
 ὅλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν 20
 λεγόντων· Ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κα-
 ταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν
 τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

ὦ θεῖη Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα
 ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ραψωδῶν ἀκούουσιν, ὅτι
 καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ
 δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγ-
 ματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξι-
 ούντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐ-
 ρῶνι λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν.

4 Τὸν Ἄλυν) Κροίσῳ τῷ τῶν Λυ-
 δῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ διαβῇ τὸν
 Ἄλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βα-
 σιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβὰς με-
 γάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοή-
 σας ποίαν ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἄλυν,
 τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. V.

7 ὦ θεῖη Σαλαμῖς) Περσῶν καὶ
 Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι

μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ
 Ἀπόλλων τούτον τὸν χρησμόν. λέ-
 γεται δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθη-
 ναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ,
 θεῖαν ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν
 αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πό-
 λιν οὖσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν
 Περσῶν προεμαντεύσατο θάνατον.
 V.

qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita
 de nobis cogitant, quasi omnino non simus. Praefertim si
 audiant oracula dicere, *Qui superabit Halyn, magnam per-*
vertet opum vim; nec tamen indicare, suamne, an hostium?
 Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore
 nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt,
 nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & dis-
 fidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati &
 immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
 derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, θεὸν ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἐτι θύουσιν, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

21 Καὶ μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσούτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὥς ἐξετάσαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἴσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θεσεὺς ἐκ Τροιζήνους εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκάλυψε ἦν ἐντροφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶ βαδίζόντων σφαγαῖς,

2 Δίον ἀγαπᾶν) Ἀρκείσθαι, εὐχαριστεῖν. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων) Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματεῖῳ ἐνεγράφοντο. εἰ τις οὖν μὴ ἂν πολίτης ἐνεγράφῃ παρ' Ἀξίαν, παρέγγραπτος ἐκαλεῖτο. διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους φησὶμας. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θεσεύς) Ὁ Αἰγέως Ἀθηναῖος ὃν ἐν Τροιζήνῃ πέλει τῆς Πελοποννήσου συνεκαθεύδουσα Αἰθρα τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἰθρα ἐγέννησε τὸν Θεσεῖα. ὁ τοίνυν Θεσεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς εὐρὸν, πάντας ἀπέκτανεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

dignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripti- cios illos) responde mihi ex vero, an unquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireret, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος
τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τουτοῖ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ,
ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόρους, ὦ
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὑδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας. Ἀλλ' εἰ χρὴ τὰ 22
ληθῇ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σκείρωνα) Λησταὶ ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροίης εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων ληστὴς ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθήμενους. καὶ λακτίζαν εἰς θάλασσαν ἔριπτεν, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ δεχομένη καθίστατο. V.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος ληστὴς ὢν, ἔκαμπε πύτυν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ μεταωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ οὗτος ἀδίκος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν ἠνάγκαζε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον δίσφειρε. καὶ ὁ τόπος παλαιστρα ἰκαλεῖτο ἐν ᾧ ἄκει, πλεσίον Ἐλευθερῶν. δίσφειρε δὲ πάντας τοὺς καταστάνας αὐτῷ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλασεν αὐτὸν σοφία πλείον.

παλαιστικὸς γὰρ εὐρέθη Θησεὺς καὶ μεγέθει πρῶτον καὶ ἰσχύϊ χράμενος εἰς τὰς παλαιστρας. ἢν δὲ καὶ ἑτέρος τις ὄνομα Διτυίρης, οὗτος σπείρων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θηρίζειν τοῦ θέρους ἐνισταμένου, εἰ δὲ ἀντίτεινον ἔκτεινε αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalarin hic, & Bufirin, Echeturque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Iστ. β. 18, 19, 20.) Echetur solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἐχετος τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς τιμαρτηκώτατος. (Vid. Odyss. Σ, 83 &c.) Haec inferuerat Solan. Nos vero illa Scholia iam dedimus ad 2 Ver. Hist. Reitz. 4 Τουτοῖ) Τὸν Ἡρακλῆα. V.

Scironem, & Pityocamptem, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus, vir iustus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum hominem, & ad labores promptum, tu, Iuppiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem ex-

θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ
 ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοι-
 γαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπει-
 δὲν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐρίσκωσιν,
 οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς
 πέμποιεν. εἴτ' ἐν βραχεῖ ὅψει καταγελῶντας μὲν τοὺς
 Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατου-
 μένους δέ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμε-
 τέρους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶ-
 σθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδ' αὐτὰ προαγαγόντων.
 Μῶμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ
 γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχούντων,
 καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

- 23 ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοί, ληρεῖν ἑάσωμεν, ἀεὶ τρα-
 χύνοντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμα-
 στὸς Δημοσθένης εἶφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψα-

1 Καὶ κνισσᾷ) Καπνὸν ἐν τοῖς βω-
 μοῖς ἀπεργάζεται. V.

13 Καρπουμένων) Γράφεται καὶ

τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων. G.
 15 Ἔστι μὲν γὰρ) Γραὶ. ἔστι γὰρ

ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahun-
 tur, unumquodque ut sors tulerit. Itaque nihil praeter spem
 nobis accidit, & in posterum accidet, cum apertis paulatim
 oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent
 nobis, & libamina mittant. Tum paulo post videbis illu-
 dentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos
 vero ab illis iugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo
 fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum
 perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* pericu-
 lum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos
 fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, &
 ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis
vir Demosthenes dixit, accusare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τοῦ βουλομένου παν-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβου-
λεύσαι, τοῦτ' ἐμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ οἱ
ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυ-
νατὸν, σώζων τοὺς πλείοντας, καὶ παραπέμπων τὰ
πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν
(μέλει γάρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δά-
μιν τούτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἥκειν,
ἥτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
γων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἄ-
μα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ
τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλῃσαι, 25
ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστίν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniuscuiusque, qui modo voluerit :
sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, il-
lud demum prudentis re vera consilii est : quod vos re-
liqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

Nept. Ego de cetero submersus sum, ut nostis, & in
fundo maris versor, pro me, quantum possum, servans na-
vigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim
tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio, oportere hunc
Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem ve-
niat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo su-
peret. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem esse hominem.)
Simul ostenderimus illis, quam ulcisci soleamus eos, qui
taliam contra nos disputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium
in nostra potestate esse, sed nere unicuique Parcas, ut. alius

ἐκάστω ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῶ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῶ, ἢ Φθόῃ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶε τοὺς ἱεροσύλους πρῶτην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ' Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἐξ ἑνὸς ἑκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραιστῶ τὸν Ἀλκίον τὸν ἐξ' Ὠρεοῦ, ὑφαίρουμένον σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δοξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, σὺ περιμέναντες ἀντιξέτασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δοξομεν;

4 Ἐξ Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσσης, Πίσσα δὲ πόλις τῆς Ἠλικῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἄλλαν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μνᾶς ἑκάτερον) Ἡ μνᾶ ἔξ δραχμῶν ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμῶν ρ', ὡς φησὶ ὁ Πολυδεύκης. Εὐπολὶς Κόλαξι, δεῖπνον δις ρ' δραχμῶν, καὶ ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον δις ἐτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἶρηκε καὶ τὰς προτέρας ρ' δραχμῶν. ἡ μνῆτι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς στ', ὅθεν καὶ ἐπωθεῖα τὸ ἔκτον τοῦ τιμήματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῶ) Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, οὕτω μέχρι νῦν λεγόμενη, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. V. (Mementi Demosthenes, addit C.)

9 Ἀποσκευάζεσθαι) Ἀποτιθένας ἀνελόντας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λίγεται ἡνίκα ὀρισθείσης περὶ τῆς δίκης ἡμέρας, ὃ εἰς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖν τότε γὰρ οἱ δικάστοι καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος ἐρήμη. V.

fulmine, gladio alius, alius febris aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tune ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Ceterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario causa, vincere sic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ᾠμην ἐπινενο-
κέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυννώδες τὸ ἐνθύμημα, ᾧ Πόσει-
δον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναιρεῖν τὸν ἀνταγωνιστὴν,
ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον
καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπिनοεῖτε ἄλλο, εἰ τὰ-
μὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖ- 26
το ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἰπὸν τι συμφέρον
εἰς τὴν διάσκειψιν.

ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ᾧ Ἀπολλων, οὕτω περὶ με-
γάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
κεῖσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχά-

3 Θυννώδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύντους
οὐ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικάμεν,
ἀλλὰ τριαίγαις ἀναπροῦμεν, εἰκότως
τὸ φοιτεῖσαι τὸν Δάμην θυννώδες
ωνόμασεν. V.

5 Ἀμφήριστον) Ἀμφισβητήσι-
μον. V. (C. Ἀμφίβολον.)

14 Χαρίεν γὰρ) Γελοιῶδες, ἀγέ-
τον. V.

Nept. At ego compendiarium hanc excogitasse mihi vi-
debar ad victoriam viam.

Iup. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
mis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus mo-
riatur, disputationem relinquens non diiudicatam, & de
qua contentioni adhuc locus sit.

Nept. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad
thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis
permisum lege esset concionari, forte dicerem aliquid uti-
le ad nostram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est,
ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi
facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in

των κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμι-
κρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος,
πρόπαλαι μὲν ἐξ Ἐφύβων γεγονώς, ἐγγεγραμμένος δὲ
ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ
Κρόνου βουλῆς ἄν. ὥστε μὴ μεираκιδεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλ-
λὰ λέγε θάρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, μὴ αἰδεσθεῖς, εἰ ἀ-
γένειος ἂν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπῶγωνα καὶ
εὐγένειον οὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ

4 'Ες τὸ τῶν δώδεκα) 'Αφ' οὗ οἱ
δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δη-
λοῦντι παυδείσης τῆς Κρόνου ἀρ-
χῆς. V. (De XII Diis lege in ὄρ-
νισιν Aristophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικόν) Δύο ἦσαν
γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.
καὶ ἐν τῇ ἐν ἐνεγράφοις ἡμᾶ τῶ
γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῇ ἐτέρῃ, ἥνικα τῆς
ἐννόμου ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ
ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ οἱ
ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγί-
νοντο τότε τῆς πατρῶας λήξεως,
τουτίστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς ὑπο-
στάσεως. λήξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πα-
τρῶα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρ-
φανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρό-
πους παρεπέμπετο τὰ πατρῶα, ὡς
ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθειροῖτο τὰ
τῶν ὀρφάνων, εἴτα ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιδε-
τὲς οἱ ὀρφανοὶ ἤβησαν, ἐξῆν αὐτοῖς
ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικόν
ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πα-

τρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτοι
τῆς αὐτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. του-
το γὰρ ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
φασὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ,
καὶ τοῦτο αἰτία, τὸ μὴ ἔξον εἶναι σοι
λέγειν, ἀλλ' οὖν ἔξιστι. πάλαι γὰρ
τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπελάβου, ὡς
καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἔξ-
εἶναι σοι λέγειν καὶ γνήσιον εἰσχεῖ-
σθαι τῶ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγου
δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ἂν, ἀπὸ
τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὴν βου-
λὴν συμπληροῦντων θεῶν. ὁκτὰ γὰρ
ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡρόδι-
τῳ δοκεῖ τῇ Ἀλικαρνασσεί. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ἂν) Ὁ
Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληες λήγουσι, πρῶτον
ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλ-
λους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικούν-
τας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ
τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς
τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τούτου ἄλ-
λη συνίστη βουλὴ τοῦ Διός. V.

extremis versetur periculis, de potestate legitima subtili-
ter & ieiune disputemus. Tu vero etiam omnino iam le-
gitimus concionator es, qui ephebis olim excefferis, & in
duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo
sub Saturno consilio *unus* sis. Quare noli apud nos ado-
lescentuli pudorem simulare, sed audacter iam, quae tibi
videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concione-
re, praesertim cum promissa adeo barba, & menti probe
hirsuti filium habeas Aesculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ- φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἄλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφί- ναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἦν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἄ- μουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ 27 φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάννυ κρύβωκε τοὺς Στωϊ- κούς· ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθούς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφό- δρα πιθανὸς ὢν, ὅπταν ἰδία τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν Φωνὴν ἰδιώ- της καὶ μίξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνεῖρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφίηται) Συγχαρεῖν, ἐπιτρέ-
πειν. V.

το. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος,
ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγον-

14 Γέλωτα ὀφλισκάνει) Γέλωτα
χρεωστῇ, ἀπὸ τοῦ γελᾷται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνη-

praefertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Heli- cone refides, & philosophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare, sed Iovis. Hic si iusserit, forte aliquid dixerō a Musis non alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus, dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque mul- tis cum iuvenibus philosophiae causa versatur, mercedef- que eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis ad- modum, cum privatim disputat cum adolescentibus. In tur- ba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὅπταν οὕτως ἔχων καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς Φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν εἰκότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τούτου μάλιστα ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὥς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

- 28 ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἐλέξας, ὦ Ἀπολλων, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ θεῖα βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μυγιλᾶλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τρανῇ πεχημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένους φθειγγομένους, καὶ παρασήμως, βατταρίζειν φασίν. V.

2 Συνεῖναι μὲν γὰρ) Ἀντὶ τοῦ δαδασκεῖν, ἐκπαιδεύειν. V.

14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὃ ἐστὶ στρεβλὰ καὶ ἄδηλα. Γρίφον δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφῶδες οὖν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀσαφές. V.

& perturbetur : & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare, quid sibi velit, explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλευεῖς; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείμεν αὐ- 29
τῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλῃ.

ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδ-
αγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσό-
φων παραστήσασθαι ἐρμηνεύοντα πρὸς τοὺς παρόντας,
ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσω-
πον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρῶμε-
νον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα τὸν
ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὃ, τι
ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴῃ τῷ πλήθει; ἀλλὰ
τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, 30

tantes locum tutus ipse multa proicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timocles in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quae-
cunque iste excogitata illi subiecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse, quae audivit, intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus. At tu, praestantissime, (dicis enim, te varem esse,

(Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἷσθα γάρ που τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὢν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρᾳς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

2 Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖσος
γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐ-
τῷ πλίνθους προσήγαγεν. V.
15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ

τοῖς τόποις ὁ Ἀπέλλων, ὡς λέγου-
σιν, ἱμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελ-
φοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἡ δὲ Κολοφῶν ἐν
Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis) quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons faticus, qualis est Castalius?

Mom. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas divinationes, tanquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

Διῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἐπ' ἅντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκειος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξῃς δέ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλον, καὶ μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ ἡ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδία ἔψεται· ἀλλὰ οἶσθα περὶ οὗτου ἡ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἔρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χροῖα τετραμμένη, οἱ ἐφθαλμοὶ περιφερῆς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ Φρικώδη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἄρνεια κρέα) Κροῖσος γὰρ ἀποπειρώμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαγείου εἰ ἄλλῃς εἶναι, ἐποίει τοιοῦτο. δευπρόπου εἰς Δελφούς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικνίσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόθεσμον, ἀνέρισθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελεῖ πράττειν ὁ Κροῖσος; ἐποίει δὲ ταῦτα τινικάδε Κροῖσος. λίβητα εἰς λίβητα ἐπιμβάλλον, εἰς χελώνης κρέα καὶ ἄρ-

νίου συγκατακίψας, καὶ τῷ λέβητι τὰ διπλῶ ἐμβαλὼν, ἤπει. ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνείλεν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρέων. ἰδὲ μὲν εἰς Φρίτας ἄλθι κραιπνένοιο χελώνης. V.

11 Ἀνασοβ.) Διαραττομένη. G. *ibid.* Κίνημα κορυβαντῶδες) Μαντιάδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονες εἰσι περὶ τὴν Ὑάν. Κατόχιμα δέ, μαντιάδη, φοβερά. V.

ne talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cuius futura sit victoria: sustinebitis autem, si non satis modulata dixerō.

Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis, quae de re deliberetur.

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, iam adfunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi hominis omnia, & horribilia, & mystica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θεόφατον Ἀπόλ-
λωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινούσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτερακλεῖ κλωγμῶ,

Ταρφέος ἀκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπτιὸς γαμφώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λαΐσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσι κορώναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύφει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴ
οὐ γελῶσα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κακόδαιμον, ἀποπνιγέ-
σθ' ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ
καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρμηνεύεις ἂν αὐτὸν ὃ,
τί καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-

17 Θεμιστοκλέους) Καὶ γὰρ μό- τος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ
τος ὁ Θεμιστοκλῆς συνέκε τοῦ δοθέν- Ἀθηνῶν ἐπὶ Εἰρένου ἱματτίου

Apol. Percipite, o superi, quae iam canit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci.

Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,

Non sine lucentis flivae terroribus, implent.

Curvo at ubi vultur comprehenderit ungue cicadam,

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Victiores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita rictu rides, Mome? Verum ridicula
non sunt praesentia. Desine, infelix, suffocaberis a risu.

Mom. Et qui possim desinere, Iuppiter, super oraculo ita
claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit.

Mom. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

πλέους δέησεν. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως· διὰ ῥήδην, γόη-
τα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καθηλίους, νῆ Δία,
καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρί-
δες τὰν νοῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ 32
ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκούντά μοι εἰπεῖν. ὅπόταν γὰρ ἤδη
συκελθόντες διαλέγωνται τηλικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς
ὑπέρσχη, εἰσώμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν
ἣν δὲ τε ἑτεροῖον ἀποβαίνει, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγω-
γε, εἰ δοκεῖ, διασείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμωδι, ὥς μὴ
κατάρατος ὦν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγρακον τοῦτο εἰ-

* Ἀθηναῖοι, εἰ ἄριστοι αὐτοῖς ἐκλιπεῖν
τὸ ἄστυ, καὶ ἀνεῖλαι ἡ Πυθία τὰ,
Τεῖχος τριτογενεῖ ἔξλιπον διδοῖ εὐ-
ρύσπα Ζεὺς, καὶ ὦ Ζεῦ Σαλαμῆς,
ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὥς
οὐκ ἰσχύοντος Θεμιστοκλέους ἀνευρόντος
ὅ, τι καὶ λήγει ὁ χρησμός, τοῖς δ'
ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. ταῦτα καὶ νῦν
διασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα
ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὥς μὴ
δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγοῦ.

V. (Historia late apud Herodo-
tum C.)

2 Καθηλίους. Μεγάλους. G.

5 Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι) Ἐπειδὴ
ἄνθρωπος ὢν, ὥς λέγουσι, πρὶν γί-
γνηται θεός, καὶ εἰς οὐρανὸν μετακί-
σται. V. (Inquilius. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰσάγειν
ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἴσθι οὖν
ἐπίφθεγμα ἐκκλητικῶν. ἐκκλητέ-
ματος οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλῆα. V.

Themistocle: adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigia-
torem esse, nos vero asinos clibellarios, ita me Iuppiter,
& mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quan-
tum cicadas, habere.

Herc. Ego vero, pater, quamquam inquilinus modo, ta-
men non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum
iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles
superaverit, procedere sinam institutam pro nobis disputa-
tionem: si vero quid fecius evenerit, tum iam ego ipsam
concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniiciam,
ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπολέσαι ἐνὶ πόνηρῳ τοσούτους, καὶ προσέτι τὴν στοῦν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγεῖρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ὑπόθεσιν ἀΦηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυνατὸν ἴσως ἦν τι πράξαι τοιοῦτο· ἀδ' οὐ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἅμαροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὅποτε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκείνα ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἦν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν μου

1 Καὶ δεινῶς Βοιωτίον) Εἰς ἀμαθίαν ἰσχύοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὕς. Ἐπεὶ οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ' Ἀλκμήνης γὰρ, ὁρμῆς πάνυ ἐπίσκαπται. τὸ μὲν γὰρ προφανές. . . . ἐπὶ . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν διασφύει ὡς Βοιωτὸν. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοῦν) Τάχα ἐν τῇ στοῦ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ περὶ Μαραθῶνα ἐγγράφτο. διὸ τὰν τα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι

Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναιγεῖρος δὲ εἰς τῶν ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασφύει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχρότερον τούτων μεμνημένων οὐδὲν ἴσον ἐν ταῖς δημογραφίαις, ἀλλ' ἐκπλήξας χάσιν τοῦ χυδαίου ὁμίλου. ὥσπερ καὶ αὐτὸς οὗτος φησὶ διαπαίζων ἐν τῷ Πρωτῶν Διδάσκαλος. V.

dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes.

Herc. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Herc. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut tem-

τὸν νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖ-
ραις πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσαν, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῖρρσίας.
ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικὸς εἰμι, τὴν σκά-
Φην, σκάΦην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μα-
κρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ,
καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυ-
μνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἶδωλα φοβηθήσεται τῶν
ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων Θηρίων.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, Φασίν' ἀπέσωσας
γούν τῷ Δάμίδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσῶν αὐτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐγραμ-
μος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεδιν τῆς κό-
μης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγο-

11 Εὖγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς) Παρ-
αιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοῦ φερόντων
μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ ἐξ οἴ-
κου ἡ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσα-
το αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν νῦν
ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλει. V.

15 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγο-
ραῖος ἐτιμαῖτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις,
ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως
δι' ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum spoliando meum, aut evertenda statua, nisi Parcis
olim ita decretum fuerit, illum non elidam?

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere dicentem. Ego enim,
ut ait Comicus, sum rusticus: scapham voco simplex scapham.
Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis ve-
stris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine,
ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, um-
brae certe interfectarum a me belluarum metuent.

Iup. Euge, domesticus, aiunt, testis! compendifecisti
enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subiicias. Sed quis est
ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis
omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille pri-
sco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, fo-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλῃν. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σται, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν.
τί, ὦ παῖ, ὁρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ που τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπου-
δῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστά-
μενον λέληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπο-

Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον·

Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι

Πλασθεῖς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχνῃ,

Σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.

Ὅρῳ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινὰς δύο

Ὀχρούς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,

1 Πίττης γοῦν ἀναπίπλασται) Οἱ
γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ
τὰ ἀγάλματα, ἴθως εἶχον περιπλάτ-
τειν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσση,
καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύ-

πωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. V.

9 Ὑποπιττούμενος) Πίσση πλατ-
τόμενος V. (Περιπλαττόμενος C.)

15 Κεκραγέτας) Τοὺς τὰ μεγά-
λα κράζοντας. V.

rensis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quo-
tidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos
venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia
dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea seditionis nobis im-
prudenteribus ortum est?

Herm. Statuariis modo pro more praebe

Pice oblenendum pectus atque tergora.

Lorica corpori tenax, risum movens,

Afficta iam pendebat arte finia,

Signum velut totius aeris exprimens.

Turbam venire cerno, & inter hanc duo

Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παῦσι, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδῶν.
οἶδα γὰρ οὓς τινὰς λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι Φράσον, εἰ
πάσαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν ἀ-
ποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λαιδορούμενοι.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοί, ἢ ἀκροᾶ-
σθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρεῖταισαν αἱ ὤ-
ραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπε-
ταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ 34
πλήθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς
οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ
ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅτερ ἡμῖν
δυνατώτατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

1 Δάμιν τε καὶ) Μίλλοντος ἀ-
πὸν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμο-
κλῆα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας ἀνα-
κόπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάσαι) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

5 Ἐν ἀκροβολισμοῖς) Ἀκροβο-
λισμός ἐστίν, ὅτε πρὶν συμβάλλου-
σιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλοις, ἐβάλλουσι
τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις. V.
(praeludium. C.)

Damisque & —

Iup. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. No-
vi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est
illis pugna?

Herm. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fun-
dis petentes se invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum superest, Dii, quam ut
prospicientes illos audiamus? Quare iam removeant Ho-
rae obicem, redu&isq; nubibus portas coeli pandant. Her-
cules! quanta turba auditum convenit. At iste Timocles
non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: cor-
rumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque con-
tra Damidem aufurum se attollere. Verum quod maxime
possumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθῃται.

35 TIM. Τί φῆς, ὦ ιεροσύλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

DAM. Οὐκ' ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκριναί μοι, ὦ τιμι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀποκρίναι.

DAM. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σύ.

ZETΣ. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμενον καὶ εὐφωνότερον τραχύνεται. εὖ γε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπύχει τῶν βλασφημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, εὐκὲς ἂν ἀποκριναίμην σοι πρότερον.

DAM. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμαιμακῶς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

1 Ἡμείων) Ἡμῶν. G.

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, responde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iup. Huc usque multo noster melius & vocalius exasperatur. Euge, Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iuratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἴπε οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ 36
κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

ΔΑΜ. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί φῆς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων
ἐπιμέλεια;

ΔΑΜ. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε,
καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτήριον;

ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι) Εὐρον οὐ-
τως· οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἡ σχετλιαστι-
κὸν ἐπίρρημα συναλιμνέον τῷ ἄν-
θρωπῳ. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦ-
το ποιεῖν καὶ ταῖς παραθέσειν. V.
C. G. sic habent: Ἰωάνθρωποι,
ἰὼ ἄνθρωποι) Τὸ ἰντελές, ἰωαὶ οἱ,
σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλιμ-
νέον τῷ ἄνθρωπῳ. Confueverunt
metrici hoc facere καὶ ταῖς παρα-

θέσειν, ὁποῖον καὶ τὸ ἀλθινὸν (sic
corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δὴ-
κουσσι καθάρημιον. (& hoc ite-
rum corruptum) καὶ ἵτι οἱ κατα-
λογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ
φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐν-
τελές οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim
invenire est apud Oratores τ' ἀν-
δρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλεύσετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur ti-
bi, homo exsecrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio univer-
sum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempe.

Tim. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus
obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut

μόκλεις; ἢ τίς ὦν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἱ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασι με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

- 37 ΔΑΜ. Καὶ ποτὲ ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὥς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σὲ πῶ ἡμύναντο ὦν ἐπιорκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἦν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξεργεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δηλοὶ εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καὶ σε μετίασι ποτὶ) Ἡ μετέρχονται, ὅ ἔστι, τιμωροῦνται. De providentia Theologi praefertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια καὶ καλῶς διεξάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὥς θίλει καὶ βούλεται.
οὐχ ὥς λίγεις σὺ, καὶ μάτην ἐμβαρύνῃ
πείθειν τὸν ἔχθρὸν, ὃ Τिमόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καὶ σε μετέρχονται) Ὁ ἔστι τιμωροῦνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπαυένους. G.

quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

Dam. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res huius universae, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ultri sunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, quae iaceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae maiorem possint edere, quam malum te mortalem male obtinendo. Sed apparet, illos peregre abesse trans Oceanum forte apud Aethio-

ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἵεναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίστε.

TIM. Τί πρὸς τόσαύτην ἀναισχυντίαν εἵποιμι, ᾧ 38

Δάμι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ᾧ Τιμόκλεις, ὃ πάλαί ἐγὼ ἐπόθουν
ἀκούσαί σου, ὅπως ἐπέσθης οἶσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς.

TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἐπίσειν, ὃ
ἥλιος αἰεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰών, καὶ σελήνη κατὰ ταῦτα,
καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ Φυτὰ Φυόμενα, καὶ ζῶα γεν-
νώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσπεν-
σμένα, ὡς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ
βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τάλ-
λα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ᾧ Τιμόκλεις, συναρ-
πάξεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον
ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα,

pas Heroas crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abi-
re coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cu-
pio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos
providere.

Tim. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit:
sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, &
tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes
animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut
nutriri, moveri, cogitare, ἵncedere, fabricare, coriariam
facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae ope-
ra esse mihi videntur.

Dam. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro*
argumento arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an
providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-

Φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαίνουντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κωμικόν, Τοῦτ' ἐμὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δὲ μοι λέγε.

39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὀμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκεῖνῳ ἐπέισθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὀ-
9 (ὑπομόχθηρον) Ἀνόητον. G.

dem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: asfer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerufne videtur tibi optimus poeta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homo admirabilis, poetam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσῃσι, μάρτυ-
 ραι δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλον
 ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
 ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
 τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχούσι, καὶ ὅλως, ἅπαν-
 τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἀν' ἀκού- 40
 σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπέσθης τῶν Ὀμήρου ἄρα οἷς
 περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ
 θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν
 Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλέησασα τὸ γιγνόμενον,
 ἐπεπέδητο ἀν' ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεῖς.
 ἀνθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
 ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὅρῳ; ἀδύνα-
 τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν

4 Κηλεῖν) Θέλγειν. V.

8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς,
 καὶ ἡ γυνὴ) Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. V.

13 Ὀνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα

Ὀμηρὸς περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς
 δι' πάντων τὸν Ὀμηρὸν αὐτὸν κατὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἔνιτοχε μάρτυρα. V.

dem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: te-
 stem autem idoneum talium, neque illum, neque alium
 quemcunque poëtam. Neque enim veri illis curam esse pu-
 to, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, ver-
 sibus occinunt, & personant fabulis, & in universum iu-
 cunditatis causa machinantur omnia. Verum libenter au-
 dierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num
 illis, quae de Iove dicit, insidias illi fecisse, ut ligarent, fi-
 liam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset
 Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis
 esset Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam
 relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio
 mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non pote-
 rat nempe iacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ
ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπέσπασατο ἀκούον-
τα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν
Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηῆας παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δέ,
αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμῖξ ἄρρε-
νές τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖ μὲν Ἄρην καταγω-
νίζεται, ἄτε καὶ πεποννηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύμα-
τος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστη
σῶκος ἐριούσιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι
πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιροῦσα ἠγανάκτησεν
οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦ-
το σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν,
ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα
λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

- 41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοί, ἀνεβόησε τὸ πλῆ-
θος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμέ-

9 Σῶκος) Οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρ-
μῆς, οἰονεὶ Σωσίσιχος. V.

Ibid. Ἐριούσιος) Ὁφίλιμος. G.
12 Ἀνυπόστατον) Ἀφόρητον. G.

ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum
te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Vene-
rem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? pau-
lo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia mi-
scuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem
superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede ac-
ceperat; Latonam at contra stetit utilium dator Hermes. Aut
istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert
& indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque
eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore,
cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num-
quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

Iup. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit
Damin. At noster desperare videtur: metuit enim, & ali-

νω ἔοικε· δέδωκε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπαρρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπεις οἱ παρ-
εκδὺς ἀποδράσεται.

ΤΙΜ. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιές,
ὅπόταν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκη-
νὴν, δεικνύη σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς
πονηροὺς δέ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ ἐπιτρίβοντας;

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ γενναιότατε φιλοσόφῳ Τιμόκλεις,
εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγωδοὶ πεπείρασί σε, ἀνάγ-
κη δυοῖν θάτερον, ἥτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ
Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσω-
πα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδ-
ῆρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
γαστρίδια, καὶ σαμάτια, καὶ τὰλλ', οἷς ἐκείνοι σε-
μνύνουσι τὴν τραγωδίαν, ὅπερ καὶ γελοιότατον οἶμαι.

2 Παρικδὺς) Παρικιλδῶν. G.
5 Ἐπικάσας) Γραι. ἀναβιβασά-
μενος τοὺς Θεοὺς. G.

9 Οἱ τραγωδοὶ) Οὗτοι ὑπο-
κριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν
τραγωδῶν δράματα. V.

12 Ἐμβάτης) Ἐμβάτας μὲν τὰ
ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας
οἱ τραγωδοί, ἵνα φανῶσι μακρότε-
ροι. ποδῆρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν
ἐλκόμενα ἱμάτια. V.

13 Χειρίδας) Τὰ κοινῶς λεγό-
μενα μανίκια. V.

quantum tremit, & apparet, abiecturum esse clypeum: &
iam circumspicit; qua se subducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur di-
cere, cum Deos ipsos in scenam productos ostendit, ut ser-
vant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qua-
lis tua est, obtulerunt?

Dam. Sed o generosissime philosophorum, Timocles, si,
haec dum agunt, persuasere tibi Tragici; oportet alteru-
trum horum, aut Polum, & Aristodemum, & Satyrum,
putare te Deos esse tunc, aut ipsas Deorum personas, &
cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, &
ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant:

Lucian. Vol. VI.

S

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὀπότεαν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης
τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἀκού-
σῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὅρας τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον' αἰθέρα,

Καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,

Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων,

καὶ τὰ τοιαῦτα.

- 42 TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξη-
πάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὐγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίσθι τις
ἂν, ὥς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi
videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronuntiantem:

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rursus,

O Iuppiter, quicumque demum es Iuppiter;

Nec enim, nisi sermonibus, mihi notus es:

& similia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui
Deos esse putent, ac celebrent.

Dam. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae in-
ter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa,
quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, &

Σκύβαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ Θρᾶκες Ζαμόλξι-
 θι, φραπέτῃ ἀνθρώπων ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι,
 Φρύγες δὲ Μῆνη, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρα, καὶ Κυλλήνιοι
 Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περισσότερα, καὶ Πέρσαι πυρὶ,
 καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασιν κοινὸν τοῖς Αἰ-
 γυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς
 θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμμον· καὶ ἄλλοις ἴβις, ἢ
 κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἰλουρος, ἢ
 πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος
 θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιτέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλ-
 λοις κεφαλῇς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμε-
 οῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πᾶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὲ
 Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς
 τοῦμ' Φανές, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σκύβαι μὲν) Φρυγῶν φακέ-
 λους οἱ Σκύβαι σπύσσαντες, καὶ ὑπὸ
 τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκην ἰδρύσαν-
 τες σιδηροῦν, θυδίας ἐπετείους προσ-

άγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομί-
 ζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄριος τὸ
 ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πινάκιον. G.

alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Za-
 molxidi Thracae, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phry-
 ges autem Menae, id est, Lunae; & Diei Aethiopes; & Cyl-
 lenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae
 Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omni-
 bus Deus est aqua; privatim vero Memphis Deus bos
 est; Pelusioris cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynoce-
 phalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis hu-
 merus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, si-
 nister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum pocu-
 lum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
 cher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferren-
 tur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ΖΕΥΣ. Ἐλέγες, ὦ Μῶρε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπ' ἀνερθῶσθαι αὐτὰ, ἣν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43 ΤΙΜ. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμούς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκεῖνων;

ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνησθαι ἀξιόεις; ἄρ' ἐκεῖνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφίκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἳοὶ εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁποῦτον αὐτῶν μέρος ἐπιστραφῇ ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖ-

10 Ἀμφιχῆς) Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἤχων, τουτίστι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ ἔδει περὶ τινὸς ἔλαλιν, ὅτι τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται δὲ ἀμφήρης, ἢ ἂ ἀφ' ἑκατέρου ἑρῖδα ποῖαν. V.

ibid. Οἳοὶ εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἔνιοι) Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοι τινες κιονεῖς ἦσαν παρὰ τοὺς ὁδοὺς ἰδρυμένοι, ἅνα πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμιμημένον τὸν λῖθον. ἐνίοτε μὲν οὖν ἐν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων ἀνθρώπων. ἔστι

δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους αἰνιττετο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἐσημαίνειν οὖν τὴν βίαν, ὃν διὰ τῆς ὁδοῦ παρεῖλον, σὺν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορεύεσθαι, καὶ τοῦτ' ἀληθὺς ὡς ἰδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπασφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, εἰς ἑμφάσιν τοῦ χρῆναι τοῖς φίλοις, ἥτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου εἰσιούσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀπούσιν ὁμοίως κατὰ διώσεις μένειν. V.

Iup. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius, quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcunque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye,

σος διαβὰς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὀλέθρος, τὸ ἀμφιδέξιν τοῦτο ἔπος ἐπρίατο.

ΜΩΜ. Αὐτά· παῦ, ᾧ θεαί, ἀκὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίην μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιβαρώδης; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, ᾧ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ᾧ ἀλιτῆριε Δάμι, μονονου- 44
χὲ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμοὺς, ᾧ Τιμόκλεις, τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοὶ εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἠδέως ἀν' ἐπεῖδον ἐκ βάβρων ἐπὶ κεφα-

2 Ὁ Σαρδιανός) Ὁ ἀπὸ Σάρδεων, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν τὰ τοῦ Κρείσου βασιλεία. V.

3 Τὸ ἀμφιδέξιν) Ἀμφιδέξιος λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς διεσταῖς χράμνος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα

τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. V.

10 Ἐδὴ αὐτὰ) Ἐδὴ τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ εὐχόμεθα. V.

14 Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυσεν τῇ Ἀρτέμιδι. V.

suum imperium an Cyri dissolvat? Atqui non paucis talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina.

Iup. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, execrante Dami, tantum non fides ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter fane viderem e fundamentis in

λὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐκω-
χουμένη ἔχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ὅθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ Φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης
παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅσπερ καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναίτιους
εὐροῖς ἐν ἡμῖν· καὶ ποι τάχα προῖων ὁ ἀνθρώπος αἴψε-
ται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ
θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τι-
μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστίν, σὺ ἂν ἄμεινον
εἰδείης, ἐκείθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφίγμενος. ἐπεὶ
οἱ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διαγοῦνται, τάφον

3 Ἑπχιῖ) Ἑπλήθην. G.

βοιστικῆς χαομένην, τὸ ἐξ ἀμά-
ξης. V.

4 Ἀλλ' ἐξ ἀμάξης) Ἐν τῇ ἰορτῇ
τῶν Διωνυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις
ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμενοι ἱσχυοῦντο
ἀλλήλους καὶ ἐλαιοδоруντο πολλά.
Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑ-

15 Τάφον τινὰ) Τάφος ἂν ἐν τῇ
Κρήτῃ, καὶ ἐπεγύμναστο ἐν αὐτῷ,
ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς
αὐτὸν νῦν ἀποτίθενται. V.

caput everfa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est.

Iup. Unde nobis invictum istud malum infonat? ut nul-
li Deorum vir parcat! sed *tanquam* e plaustro confidenter
maledicit,

Et lacerat deinceps infantes atque nocentes.

Mom. Verum paucos fane, Iuppiter, inveneris inter nos
infantes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum
quendam.

Tim. Neque tonantem ipsum Iovem audis, hostis Deo-
rum Dami?

Dam. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero
Iuppiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis
alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

τινὰ κείῳ δεικνυσθαι, καὶ στήλην ἐφειστάναι δηλοῦσαι
ὡς οὐκέτι βροντῆσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλαι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα
τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ
συγκροτέες τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ,
καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ
ἔρως ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη
καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὥτων
ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπότεν, ὦ Ζεῦ, θελήσης σειρῇ
χρυσεῖν καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῆκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; 46

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἔφεν ὑμᾶς τότε ὁ ἀνεμος ἐμπίπτων

narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam
adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Iovem,
qui olim sit mortuus.

Mom. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid
ergo, Iuppiter, expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & eiusmodi homunciones
contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quos
ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos
occupati sint? abducaturque illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea de-
missa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

τῇ ὀβόῃ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἣ οἱ ἐρέττοντες; ἐκυβέρνησθαι δὲ εἰς τις ἐφεστῶς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι;

ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

- 47 ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκείνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινουῶντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ οὐδὲ ἄλογον οὐδὲν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηὶ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συναῦται αὐταῦ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

ἢ Καὶ ἐμπιπλὰς) Ἀκάτια οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κάρσια ἀκά-
μην τοὺς μεγάλους καὶ μέσους κα- τία φασίν, οἷς ἡ κέρατα ἐνέγκεται.
λαῦσιν ἰστίους. εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ V.

& implens vela, magis quam remigantes? gubernabat autem quidam gubernaculo admotus, navemque fervavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigasset, nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris?

Iup. Euge, prudenter ista, Timocles, & valide disputas similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator, quem magnae praeesse navi postulas, & focii illius nautae, nihil

ἔξαιεν διατάττασιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς
τὴν πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πῶραν
ἀμφοτέραι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίστε, ὁ χηνί-
σκος δὲ μολιβδαῦς· καὶ τὰ μὲν ὕφαλα καταγράφει,
τὰ δὲ ἔξαια τῆς νεῶς ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἰδοῖς ἂν τὸν μὲν ἄργον καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον
πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακο-
λυμβῆσαι τε δεινὸν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι
ῥαδίον, καὶ εἰδότα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον
ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβά-
ταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρία παρὰ τὸν κυβερ-
νήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίνει-

1 Πρότονος) Τὸ σχοινίον ὃ δεσ-
μοῦσι τὸν ἰστόν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πῶρας
μῆκος οὐ ἀπὸρτνται αἱ ἄγκυραι. ὁ
καὶ τῆς τρύπιδος ἐστὶν ἀρχή. χηνί-
σκος δὲ ἐλέγγο, ὅτι χηνὸς κεφα-
λὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπετί-
θησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς
χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ εὐοινώσι-
μου χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ
ναῦς διατελοῖν, τρύπον χηνὸς ὑπερ-
νέουσα τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ

διμοίρου τῶν ἐν τῇ νηὶ ἄρχων. τρι-
μοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρ-
χων. οὕτως δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐν-
τελὴ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιώ-
ται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν
ἀρετὴν τέλειαι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακολυμβῆσαι)
Ἐάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν
ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς
ἐπὶ ἀνθρώπων νοτιέον. ὅτι οἱ μὲν
ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυ-
χοῦσιν· οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττου-
σι. V.

ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus for-
te funis ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
que: & ancorae interdum aureae, cheniscus autem plum-
beus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent,
deformia. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pi-
grum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, di-
midiae esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero
ad natandum strenuum, ad exfiliendum in antennas agilem,
& utilium omnium scientem, solum exhaurire sentinam ius-
sum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum
quendam primo loco apud gubernatorem affidere & coli;
aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, su-

δον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῆς κατειληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῶ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλθήειαν χειρόνων πατουμένους. ἐνόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιστα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτείνειν τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς
 49 καταπτύοντες. Τοιαῦτα ἐν τῇ νῆϊ σου γίγνεται, ὦ σφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαί. εἰ δὲ

4 Ὅπως Σωκράτης) Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐν ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίαν) Ὁ Φωκίων οὗτος μοιχαλιδ' εἶχε γυναῖκα, ἣ καὶ ἑάλω Καλλίας. G.

8 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὅς Κρατίνος φασίν, Ἰπποκίου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεὺς, πλούσιος καὶ πασχητῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίῳ διαφορούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατίνος κομωδεῖ, ὥς ἵνα τῶν κατέχρειαν. οἱ γὰρ δαναϊζόμενοι τὰς κτῆσεις ὑπετίθεισαν, καὶ ἐπίγραφον αὐτάς εἰς τὸ

γινώσκουσιν ὅτι ὑποθῆκαι εἰσιν. ὅθεν καὶ Μίναδρος ἀστικτὸν χάρειν κώθει λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. κομωδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατίνος, καὶ ὡς Φώκου γυναῖκα μοιχεύσαντα καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας ὀργυγόκοπος ἦν, ὡς Πλάτων περιαλεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κόβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρύνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀνακυνθαράξου τοῦ Μίδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπαισμένος, καὶ γυναῖξιν τὴν πάντα βίον ἐκδαπανῶν. διὸ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων καταλύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & summa navis occupare; honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis fuerint Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eosque, qui sub se erant, despuentes. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέταπτεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἱ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἱ τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χῶραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὓς ἀμείνους καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἂν· καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίειτ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν. ὥστε σοί, ὦ Θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῆς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ τῷ Δά- 50
μιδι, καὶ πλησιόστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἄρχων) Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοίχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. V.

14 Κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ) Κατὰ ῥοὴν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεύμα φερόμενοι τὸν

ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησιόστιον ἐχρήσατο. V.

15 Πλησιόστιος) Ὁ φορὸς ἀνε-
μος. G.

fragua mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferiorēque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis iuberetur; contra iste piger & omiffus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nata sit.

Mom. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, ple-
nisque ad victoriam velis invehitur.

ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εικάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἐπιτερέπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

§ I TIM. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῆς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκουσον δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἣν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ;

TIM. Ἰδοὺς γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλαγίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαι σοι.

TIM. Ἄλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπεῖ δὲ ὁμῶς ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν)
Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ,
ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέ-
γας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία
βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλ-

λων τελευταῖοι εἰπεῖν ἐπιχειρημά-
των τὸ πάντων μέγιστον. V.
10 Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ) Chrysi-
pi hoc, ut inquit Themistius ἐν
τῷ περὶ φυχῆς. G.

Iup. Recte conicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi iam sacram, αἰνυ, ancoram, quam nulla machina abrumpas.

Iup. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum satis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνη ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξα-
ψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν αὔσαν. τὸ
γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν
οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὅρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν
ἄλλο τούτου Φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ομολογεῖς τοίνυν ἡττησθαι προαπιῶν;

52

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ
τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευ-
γας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσα-
σθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐκ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μηκέ-
τι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμέ, τυμβωρύχε, καὶ
μιαρὲ, καὶ κατὰπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάβαρ-
μα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὐ τινος μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ
μήτηρ σου ἐπαρνεύετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας,
καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μεῖράκια διαφθείρεις, λιχνότα-

12 Ἐμὶ τυμβωρύχε) Καλῶς πάντῃ τραπέντα. τοῦτο γὰρ ἴθος τοῖς ἡ-
εἰσάγαγε τὸν Τιμοκλῆα εἰς ὕβριν ταμένοις. V.

Dam. Quod non sentis, a tenui te filo suspendisse anco-
ram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse,
ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his
te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his ha-
bere sanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab
aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per an-
coram illam sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa
altaria libatione interposita facere, nos non amplius de his
rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, & im-
pure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne
enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater
tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter

τε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

- 53 ZEYΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὃ θεοὶ, ἅπεισιν, ὃ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάξειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὅρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποῖ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τάναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῷς καὶ ὁ σύρφαξ, Βάρβαροί τε πάντες.

ZEYΣ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμῆ, τὸ τοῦ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς

5 Οὐ φέρον κατατρυφῶντα) Πάνυ τοῦ συμφαιτοῦ ὁ σύρφαξ. V.
ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V. 15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δα-
12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποκορισμὸς ρείου πολιορκουῦντος τὴν Βαβυλῶνα,

sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

Iur. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec?

Merc. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari.

Iur. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum ta-

ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμ-
μαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

καὶ μὴ δυναμένου παραλαβεῖν αὐ-
τὸν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ
ὦτα καὶ τὴν ῥίνα, καὶ μαστιγώσας
ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις,
ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθόν· οἱ
δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν,

κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πύλιν, ὃ δὲ
προΐδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα.
καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος,
εἶπεν, ἐβουλόμην σετσωμένον ἔχειν
τὸν Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶ-
νας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas
mibi Babylones esse.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

1 ΜΙΚ. **Α**ΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυῶν, ὁ Ζεὺς αὐ-
τὸς ἐπιτρίψει, Φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με
πλουτοῦντα, καὶ ἠδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμα-
στην εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγα-
νὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὥς μὴδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν
πολὺ σοῦ μιαιωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε
χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ
τῷ κρύει, μὴδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναί-
οντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελα-
νούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπνος

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σκυτοτόμος ἦν
Μικυλλος, ut testatur ipse circa
finem. Et in Tyranno (Καταπλ.)
de hoc quaere nonnulla. Ex Ce-
betis Tabula multa huc transla-

ta in Charontem. Icaromenippus
multum confert ad hunc Dialo-
gum. G.

6 Διάτορον) Ὁξύτονον. V.

SOMNIUM SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. **Α**Τ te, scelestissime galle, Iuppiter ipse obterat, in-
vidium adeo & clamosum animal, qui me divitem, & iu-
cundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam fe-
licitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore ex-
citaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel
te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex
illo multo adhuc silentio est conicere, & frigore, quod non-
dum me, ut solet mane, enecat, (certissimum quippe hoc
mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At

οὔτε, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἐσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτε χαίρων γέ ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γενηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὥμην τι χαριεῖσθαι σοι Φθάνων τῆς νυκτός, ὅποσον ἀνδραίμην, ὡς ἔχῃς ὀρθρεῦ-
μενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἣν γοῦν πρὶν ἀνα-
τεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔση τοῦ-

1 Ὡσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκείνο κώ-
διον) Αἰήτης ὁ τῶν Κέλων βασι-
λεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν,
καὶ τοῦτο ὄρακον περιφύλαττεν
ἑαυτοῦ. [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσοῦν μαλ-
λον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξου μὲν ἦν τοῦ
Ἀθάμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ
δὲ Κρείος ἀνύμακτο ὄρα. θυβέντος δὲ
κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδα-
ρίντος καὶ ἐπαι, ὡς ὁ μῦθος, χρυσοῦ-
μαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μετὰ
τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποστα-
λεῖς ἐφῶτε κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ
Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἰτα Μη-
δεῖας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ
βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ
Ἀφύρτου, ὃς ἐπερίστευτο τὴν φυλα-
κὴν τοῦ δέρου, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα
αὐτῆς ἔρωτα ὅλη μὲν τὸν πατέρα
μετελθούσης, Ἀφύρτον δὲ τὸν ἀδελ-
φὸν ἀποκτείνουσαν καὶ οὕτως συνερ-
γασάσης Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος
ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος δια-

σθῆναι. V.

4 Πράγματα παρέξεις) Ἐὰν θε-
λήσω, φησὶν, κρατῆσαι σε νῦν δυσ-
χερανῶ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκατίᾳ
σύνη διαφυγεῖν. V.

9 Πρὸ οὐδοῦ ἔση) Τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ
προκόψας ἔση ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τρο-
φῆν ἀνίστασθαι πεπονηκώς ἑαυτοῦ.
Τοῦτο δὲ πρὸ οὐδοῦ, παροικιῶδὲς ἵσται
λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι προτέ-
λειον ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα
γινομένων, συμβαλλόμενον μίττος
τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεμ-
γον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς ὀδεύειν πρό-
κειται ἐπιτελεσθεῖν τι τῶν συνεγ-
κεῖν ἔχοντων τι τῷ ὁδοῦ, παρ' ὃ καὶ
πρὸ οὐδοῦ εἴρηται. ὃ δὲ νῦν, πρὸ τοῦ
ὀφειλομένου ἔργου ἔση τοῦτο κατὰ
πάρεμον πεπονηκώς, ὃ, σοι τυχόν
τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ
Πλάτων ἐν συμποσίᾳ. σὺν τε δὴ ἔρ-
χομένη, πρὸ οὐδοῦ βουλευσόμεθα ὅτε
ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴαμεν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsilendo in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum; si noctis quantum possem cantu anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absol-
vere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficias,

το ἐς τὰ ἄλφιστα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἁφρονότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώτῃς ἀνεγρόμενος.

2 ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοὶ, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνώκεναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ

ἢ ὦ Ζεῦ τεράστιε) Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὴν Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξίον, ἐκάλουτ Δία Ξένιον, οὔτα καὶ ἰνταῦθα καλεῖ τὴν Δία τεράστιον, τὴν ἀποδιδόντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει

τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρῆσασθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακε) Ὁ ἀποδιδόντων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

lucro tibi iste labor ad victum cefferit. Sin dormire tibi iucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde efurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulfor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est!

Gall. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Quî enim non sit prodigium? Sed averruncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achilles equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bel-

πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔφη ὅλα ραίψωδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἀνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκείνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παρὰδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἢ τῆς Ἀργούης τρόπιδι ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίσητα καὶ ἐφθα, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλίστατον καὶ λογιστάτον θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδαίτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἐχε-

5 Ἀποτρόπαιον) Ὁ ἀποτρέπεται τις. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργούης τρόπις) Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὼ δὲ ἴσθι τὰ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἐπλευσεν. τούτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαγτεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου Φηγὸς ἴσθι ὄρεῖς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in l. G.)

8 Καὶ βοῶν κρέα) Παρὰ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἠλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐα, οὗς αἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσεὺς σφάζαντες ἔθνον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινούντο τε καὶ ἔβδον, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς. V.

13 Εἰ δὲ ἐχρημύθῃσι) Σιωπήσιν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, versus totos confuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulforem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentina, & boum carnes mugientes, semiaffas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac ceteroquin contubernalis vester atque convictor, non minus laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si ve-

μυθήσειν ὑπόσχοίό μοι, οὐκ ἂν ἀκησάμην σοι τὴν ἀλη-
θεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ
ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

- 3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυῶν
οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρ-
μοῦ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἴ-
τιον. ὡς δὲ σιωπήσεται, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε
χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τιμι διη-
γοίμην ὡς ἀλεκτρυῶνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;

ΑΛΕΚ. Ἀκουε τοῖνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ
οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὕτοσί γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλε-
κτρυῶν Φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάσαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ
ὁμῶν, ὡς Ἀλεκτρυῶν τις νεανίσκος Φίλος γένοιτο τῷ
Ἄρει, καὶ συμπίνῃ τῷ Θεῷ καὶ συγκωμάξῃ, καὶ

14 φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει) Δί-
γεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον
εἶχεν ἄντρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοί-
χουσι. κατὰ κοινὸν δὲ τὸ ὄνομα, ἢ τὸ ὄν-

τω, καὶ ὡς συμπίνῃ καὶ ὡς συγκα-
μάξῃ, καὶ ὡς κοινοῦν τῶν ἱρα-
τικῶν. V.

ro san&um mihi silentium promiseris, non pigror ve-
riorem tibi causam meae cum sermone vestro communio-
nis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita me-
cum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae
etiam alia tibi sit loquelae causa. Ut vero taceam, & ad
neminem quidquam dicam, quid est, quod metuas? Quis
enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gal-
lo ista dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse;
quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc
tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim sane de vobis, Gallum
quendam iuvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo
& comissatum ivisse, & amoribus illius subservisse. Quo-

κοινωνοίῃ τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὕφεω-
 ρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ἔξω
 πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰὲν τὸν νεανίσκον, μηνύ-
 σοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆ-
 ναι μὲν τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ προδούναι τὴν Φρουρὰν
 ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαβόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδί-
 τη, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πι-
 στεύειν τὸν Ἀλεκτρούνα μηνῦσαι αὐτὸν, εἰ τις ἐπίοι, καὶ
 οὕτω τὸν Ἡφαιστον παρ' Ἥλιου μαθόντα συλλαβεῖν
 αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δασμῶις,
 ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφέντα δὲ, [ὡς
 ἀφείβη] τὸν Ἄρη ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρού-
 νος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς ταυτὶ τὸ ὄρνειον αὐτοῖς
 ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ'

8 Λαβόντα.) Ἀγνοήντα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisse etiam Gallum : cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas reliquisse semper iuvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse : Solem vero non animadversum adfixisse Veneri & requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἕμῳν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκ-
τρυόνα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἶδέναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομο-
θετεῖ μῆτε κρεῶν γενέσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν,
ἥδιστον ἑμοὶ γούν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ
καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι,

ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα καὶ κείνο, ὥς πρὸ τοῦ Πυθαγό-
ρου, Εὐφορβος γένοιτο.

1 ὄφελος. Τὸ ἐξῆς καὶ τι οὐδὲν
ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι
τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος; V.
12 Ἐκτράπεζον) Ἐξω τῆς τρα-

πέσης. V.

15 Εὐφορβος γένοιτο) Οὗτος εἰς
ἢ τῶν Τρώων. ὅστις καὶ πρῶτος ὄνομα
ρατι τὸν Πάτροκλον ἔσληξεν. V.

cum nihil iam prodest, cum sentiat is orientem Solem, ca-
nere diu ante, eiusque ortum significare.

Gall. Aiunt quidem & ista, Micylle. Mea autem ratio alia
fuit, qui plane nuper in gallum transferim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime scire.

Gall. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi filium, Samium?

Mic. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de
carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege sua-
vissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum conco-
ctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus,
ut per quinque annos inter se non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram
fuisse Euphorbum.

ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον,
ὡς ἀλεκτρυῶν.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας,
ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα,
οὐκ εἰδώς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῶς ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκ-
τρυῶν Φιλόσοφος. εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου
Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; αὐτὴν πῶς γὰρ ταῦτα, οὐ-
δὲ πάνυ πιστεύσαι ῥάδιον, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετρη-
κέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ
σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῆναι· ἕτερον δὲ καὶ
παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὁ, τι σοι παραβά-

7 Ὡς Μνησάρχου παῖ) Μνησαρ-
χος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου, καλῶς οὖν
παῖζεν Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκ-
τρυῶνα ἐκάλεισεν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σά-
μος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας·
Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ
Μίκυλλος. V.

Mic. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse homi-
nem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine,
bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus mo-
ribus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentosius, gallus philoso-
phus! Verum dic tamen, Mnesarchi fili, quomodo nobis
pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia,
cum praesertim duo iam mihi observasse in te videar plane
a Pythagora aliena.

Gall. Quenam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamorosus; at ille tace-
re per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum
autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim

λοιμι, κυάμους χθες, ὥς οἶσθα, ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ εἰς εὖσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὥς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ᾧ Μίκυλλε, ἥτις αἰτίαι τούτων, αὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστω βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γὰρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἰ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὥς ἔμοι γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἀκουσμα γένοιτο, ὥστε εἰ τις αἵρεσιν προδείῃ, πρότερον

3 Ἡ Πυθαγόρα ὄντι) Πυθαγό- φαλὴν τοῦ πατρὸς. V.
ριοι ἐστὶ τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ 9 Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή)
φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κε- Οὐκ ἀπυγορευμένη. V.

non haberem, quod tibi obicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, & aequae factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

Gall. Videlicet non nosti, Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae convenient. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed, si placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sum, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, supra quam dici potest, iucundum fuerit audire, adeo ut si quis mihi optionem

μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸν μικρὸν ἐμ-
προσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοίμην, οὕτως ἀδελ-
φά· ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις Φανείσι, καὶ ἐν ἰσῇ
τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις
ποτὲ ὁ Φανεὶς σοι ἦν, καὶ τινα ἰνδάλματα μάταια δια-
φυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενη-
νὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, 6
εὖ ἴσθι, τῆς ὀψέως ἐκεῖνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν
τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχето, ὡς μόγις
ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κα-
τασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται
στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ
ὀρώμενα.

1 Ἡ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) λοῦντα. V.
Καλῶς σὺ ποιεῖς. ἄμφω γὰρ τερα- 6 Ἀναπεμπάζῃ) Τὰ προθεωρη-
τάδη καὶ εἰς φάσμα φίλον ἀποτε- θέντα ἀναμνησκέ. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an il-
lud beatum undique somnium, quod paulo ante *mihī obtigē*,
rursus somniare, nesciam, utrum praeoptem: adeo geminos
arbitror tuos *sermōnes* visis iucundissimis, & in aequali vos
honore habeo, te, & pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcun-
que demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam
simulacra illius servas, inanem, & poetico verbo fugacem
quandam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris,
illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit,
ut vix aperiā prae illo palpebras, in somnum rursus tra-
ctas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae effi-
ciunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ
 ἐνυπνίου, εἶχε πτηνὸς ὢν, ὡς Φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς
 πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ,
 καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὖ-
 τω καὶ ἐναργῆς φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκούσαι οἷός
 τίς ἐστιν, οὕτω σοι τριπόθητος ὢν.

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνησθαι, καὶ
 διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα,
 διηγῇς τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώτ-
 των, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὰ
 νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντί-
 νων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ἄνευρος ἦκε
 πετόμενος.

1 Δεινόν τινα φῆς) Μίγας, θαν-
 μαστόν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ)
 Φαυλὸς τις ἔγενετο, ὅστις ἐπὶ δὲ
 πολλὰ. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόν-
 των ἢ πύδας, καὶ τούτους πηδῶνται
 ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ἢ πάνυ ἐπύδασι
 ἐκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν
 ὑπὲρ τὸ ὀρισμῆτος τι παιοῦνται, ὑπὲρ

τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. V.

11 Ἀποψήσῃ) Ἀπομάξῃ. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων) Λέγει Ὁ-
 μῆρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυ-
 λῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνειρούς ἔρχεσθαι,
 διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς.
 V. (Sed & quae Maro noster di-
 cat in fine VI legito, & quae
 Servius. G.)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem infomni;
 si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum ha-
 beat, iam transfilit lineam, & apertis in oculis commora-
 tur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se prae-
 bens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit de-
 fiderabile.

Mic. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, &
 aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de
 mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, somniare defieris, & deterferis mel
 a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per
 eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰ-
δότα ὀνειράν περὶ, οἱ πένητες ἴσως ὀνειροὶ διὰ τῶν τοιού-
των ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκεῖνος εἰώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς,
τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινῶν πυλῶν ὃ ἡ-
δίστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάν-
τα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀ-
τεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ
μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμησθαι μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ· 7
πῶς οἶε καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτων; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς ὢν Ἱστοροῦσιν
Ὅμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυ-
φλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τού-
τω γενέσθαι, ὁμήρου καλούντων
Δαρίον τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος
μνῆται τῆς Ὀμήρου γράφειν βίον,
οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ,
ἀλλὰ πολλὴν ἀλόμενον γῆν ἱστορίας
χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀπτικήν,

καὶ καὶ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς
νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

9 Παῦε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μί-
δας πάνυ ὦν φιλόχρυσος εὐχασθαι
πάν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἄλγεται, χρυ-
σοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ
τούτου ἀπίθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τρο-
φή, ἥς ἤπτετο, χρυσὴ ἐγένετο. V.

12 Πολλὸν) Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus solas istas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poetam, somniorum
imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qua-
lia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At
mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum
& ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri
secum afferens.

Gall. Define, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim
ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla so-
mniasse mihi videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam
putas pulchrum! quo splendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρός Φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπῶν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰδόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοῦμόν ἐν-
πιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ
ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὧ σοφώτατε ἀλεκτρυάν.
ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθές, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με
ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

6 Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις
οὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ
χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ,
διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ

πλούτου. V.

13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκρά-
της παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος.
V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me repone, si no-
sti, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admi-
ratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi
canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclita munera Pluvi est.

Mic. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum
vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero iam scias, qua-
le fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coe-
nasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset,
a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τούτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8
 ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβε-
 βρηγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ
 πάνυ δαιφίλης τὸ δεῖπνον ἀλεκτρούονι ἀθλητῇ ποτε γε-
 νομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπαῆλθον, ἐκάβευδον εὐ-
 θύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν
 Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς,
 ὄνειρος ἐπίστας

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίσκυλ-
 λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν
 τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δει-
 πνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγον-
 τα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. 9
 ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-

2 Ὑποβεβρηγμένος) Ἀντὶ τοῦ φανῶς καὶ ἐξακούσας. V.
 μεθύων. V. 16 Ὡ Πυθαγόρα) Περὶ πλουσίῳ
 5 Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περι- οῖμαι καίσεσθαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec
 mihi, sero vespere aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lau-
 tam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria
 certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum
 statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Noctē sub am-
 brosia divinum, vere, somnium adesse* . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micyl-
 le, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem
 universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus
 denuo coenes, & tanquam somnium quoddam illius coe-
 nae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

Mic. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam
 enarrarem. Quando autem & tu vis, fane dico, Nunquam

θαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθές τῷ Εὐκράτει καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰῶθην, δεσπότην, ἀπηλλαττόμεν, ὡς μὴ καταισχύναίμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, Φησι, θυγατὶς τῆμερον ἐστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν Φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δὲ τίνα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἤκε λουσάμενος, ἣν μὴ ὄγε κληθεὶς αὐτὸς εἶπη ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπήειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἡπιάλόν τινα, ἢ πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μῆκιστον ἐτιθέμεν, συνε-

4 Σὺν τριβακῷ) Ἐν πενιχρῷ. V.

12 Ἡπιάλον) Ρίγος πρὸ πυρ-
του. V.

13 Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ) Ἡνίκα δύο
παλαιούσιν ἀθλοῦνται, κάθηται τις

ἔξωθεν ἄλλος, ἐφείλων τῷ νικῶντι
παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται
ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ εἰσερ-
χόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse, qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, disceffi vota faciens omnibus Diis, ut febriculofum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subseffor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum,

χῆς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. καὶ περὶ δὲ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολ- 10
λους, καὶ δὴ καί κεῖνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια Φλυαρούντων. ὁ γοῦν πῶγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν· καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

1 Ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) Στοιχεῖον ἑταῦθα λίγει τὴν τοῦ ἡλίου σκιά. εἰδῆσαι γὰρ ὀρίζειν ἡνίκα τυχὸν ἡ σκιά γένηται πεντάπους, συνελθεῖν. οὕτως δὲ εἰδῆσαι οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιά τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λε-

γόμενον, ὅσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὁδοῦ μακρὸν καὶ ἀπείρατον ἡγοῦνται. V.

14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Καρῆναι δέοιμος. V.

seculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra solaris esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes coniicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur: & manifestum erat, illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & rufescebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrere solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonso-

τοῦ ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδῶν ἰστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωραῖσθαι πρὸς ἡμῶν. οὐ μένουσιν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταιί σε, ἣν οἶκοι παρὰ σεαυτῶ μάλλον ἀποθανεῖν ἐθέλης, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένητο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ

11 καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζομένην· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-

14 Ἐπειροδομίνῳ) Ἐπατακλινομένῳ. V.

rem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se habens veniret, officium, inquit, non decet deferere, virum praesertim philosophum, si vel sexcentii morbi obsistant: contentum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extusiciens. Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paulo post lotus Eucrates, ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram: & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, Accede, inquit, tu

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὥς σὺ χάραν ἔχῃς. εἰσῆειν οὖν μάτην λόκος χανῶν παρὰ μικρὸν αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. καὶ περὶ δὲ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, ἢ Δία, πέντε, εἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὥς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύναίτο. εἶτα μηδένος ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοῦντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὃ Πυθαγόρα, πολυεῖψόν τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μουσουργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν μέ-

3 Εἰσῆειν οὖν μάτην λόκος χανῶν τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγ-
νόν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζον-
χανόντων. V.

etiam, Micylle, & coena nobiscum. Filium enim inbebo in gynaeconide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens, quod convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in universum, suavissime tempus traducebatur; nisi quod unum male me habebat, nempe non me-

ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
τινα πρὸς μὲ διεξιῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σεις μίαν καταφασιν ἀποτελαῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρας
ἐστὶ, νῦν οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶ-
ναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλο-
σοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ
ἔῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τοῦτο μὲν σοι,
ὦ ἀλεκτρυῶν, τὸ δειπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

- 12 ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦμην γὰρ τὸν Εὐ-
κράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς
ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
θανεῖν ἐμαυτοῦ δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν
χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν

diocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi
virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam
effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &,
cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam
mihi non petenti impertiens, continuato sermone blatera-
bat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam
pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundissimam, Micylle, maxime cum fors te
ad delirum illum senem detulerit.

Mic. Iam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eu-
crates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me,
&, testamento condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paulo post mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem
& argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo
& copiose affluens: reliqua autem, vestem, mensas, po-

ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακό-
 νους, πάντα ἑμα, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. εἴτα ἐξήλαινον
 ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι
 τοῖς ὁρώσι καὶ ἐπίθρονος. καὶ πρόθεον πολλοὶ, καὶ πε-
 ριίππευον, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τῇ
 ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα
 ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίασίν τινα λαμ-
 πρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς
 ἐν ὀνείρῳ εἶκος, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνε-
 κομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με,
 καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκά-
 στω τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντας εἰσκομιζομέ-
 νου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ
 συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον
 ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύα-

10 Πότος) Πότον παροξυνόντως μὲν
 σημαίνει τὸ συμπόσιον. ἐξυπνίας δὲ
 αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν ὀνομασθέν.
 V.

11 Φιλοτησίας) Φιλοτησίας προ-

πίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ
 τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιδὼν μέ-
 ρος, τὸ λοιπὸν παρὰ σχοι φίλων, καὶ
 τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

cula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eve-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, qui me vi-
 derent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa
 me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem, ve-
 stem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos
 digitis, iubebam convivium quoddam splendidius parari,
 ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri
 probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam
 instaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae po-
 culum in aureis phialis propinabam praeientium unicuique;
 iam placenta efferebatur: cum tu intempestivo cantu per-
 turbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas
 dissipasti, &, ut ludibrium ventis volaret, effecisti. Numquid
 sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

13 ΑΛΕΚ. Οὐτῷ Φιλόχρυσος εἴ καὶ Φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένους τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίους χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων διακινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσι ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεροι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσai μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὦν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noctibus si adhuc contingeret illud fomnium, lubens illud viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum?

Mic. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis fufpensum gerens in pugnam contra Achivos exhibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare, quam aurum, praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliore, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi

σίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μετάρκος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ἔπως ἂν διαφθείρει τοῦ Ἀχρυσίου τὴν Φρουρὰν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ρυεῖς διὰ τοῦ τέλους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρεῖας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδοξῶν ἐνίστε περιβλέπτους καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι. Τὸν γείτονα γοῦν 14 μοι τὸν ὁμότεχρον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ' ἐμοῖ, ὅτε τὸ ἔθνος ἤφουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλάν.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δανάης τοῦ Ἀχρυσίου. ὁ δὲ Ἀχρυσίος βασιλεὺς ὦν τοῦ Ἀργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γινόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὴν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς

αὐτῆς, μεταβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ ἔφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ σώματος. V.

13 Ἔθνος) Πισσάριον. V.

ibid. Τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τμήματα. ἀλλὰ πάντα ὁ συνθεῖα λοκάνικα. V.

filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet, in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumpere, iam audisti alicubi, ut aurum factus, illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos & sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos brevi reddat ac celebres? Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pulcrulam, Saturnalibus, iniecis duobus de farcimine frustis.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κερα-
μεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς,
ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπωμόσα-
το θεοὺς τοσούτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυνες, καὶ ἐβάα-
ς τότε, ὦ ἀλεκτρυῶν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τί
φ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἔρῃν.

ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δρι-
μύλος τοῦνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σί-
μωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῶν χρημάτων;
ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νό-
μους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον πε-
ριλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ
ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

13 Ἀλουργῇ) Πορφυρᾶ. V.
ibid. Καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχό-
μενος) Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος ἰοικὸς

ὑακίνθου βαθύτερον, ἴσως δὲ τὰ ἀπὸ
χειρίων αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Gall. Novi, sumum illum, brevem, qui fistilem, quam
solam habebamus, patellam furatus, & sub ala occultans
abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.

Mic. Igitur ille furatus, tot deinde peieravit Deos? Sed
cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari
nos videres?

Gall. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid
ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliqujd.

Mic. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomi-
ne. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quo-
modo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam
vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo ille
cum pannis sordidis, ille, qui patellam ligurriebat, laetus
domo exigit, purpuras indutus & hyfgina, servos, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἐτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα, Χαῖρε, ἔφη, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπεροῶ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἱλεώς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας· καὶ,

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυῶν;

& aurea pocula, & menfas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dícite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat*: neque enim *Simon* vocor, sed *Simonides*. Maximum vero illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi consciscant, si porro negligantur. Vides, quantum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam refingit, &, ut poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀβλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γούν ἤδη καὶ σέ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ συνοίσθαι τῷ βίῳ ἕκαστω.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσαῦτόν γε πραειδῶς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακέναι.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυῶν; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθῃς, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνάτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavifque & stultis. G.

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscuiusque fecerim experimentum: paulo post autem tu quoque scies singula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beator.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est, multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σώ-
μα, ἣν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφωρβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν,
τούτῳ μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἠλλάγχην ὥσ-
περ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τούτῳ εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ρυττόντων.

ΜΙΚ. Εἴτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγ-
μάτων ἦκειν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος;
ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τούτῳ ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devo-
lans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam
luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi
talía fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem...

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim,
hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, im-
mutatus sum?

Gall. Ita sane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum ef-
fodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto
inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poss-
ero, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum

σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας.

- 17 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμίᾳ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ περ Εὐφορβὸς ἐγενόμην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἔν Ἰλῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον αἰσικὸς ἐστὼς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσεται μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἄσιτος ὦν, ὦ τῶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλῳ πρότερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἣν οἶά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίσταντο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γι-

6 Περιέμενον αἰσικὸς) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῆμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανώμεν, οἶκον ζητῶν, ὃ ἐστὶ σῶμα, ἕως ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τουτέστιν ἐσπεῖρέ με. V.

9 Ὡ τῶν) Ὡ ἰταῖρε. V. In altero Voss. in Folio sic: Ὡ τῶν)

Ὡ τῶν σημαίνει τὸ ἰταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔτις, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ. κασιγγενταὶ τε ἔται τε. ἔξ αὐτοῦ γίνεται ἰτατῶν, ὡς μέγιστος μεγιστῶν, καὶ ὡς συγκατὰ ἔταν. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἔταν, καὶ ἀποβολὴ τοῦ E τῶν. V.

quid fuerit, furgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo resciscas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interfecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnescarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, expers & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent,

γνωμένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι Φημι ὑπερφύες μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πᾶνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἐκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γὰρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομῶν μενίστριον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοίμι σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

1 Ἐν Βάκτροις) Χώρα Περσική.

Υ.

3 Αἴαντα) Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ ὅς περισφύρει τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐν σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἴσταν

τία τοῖς ἰκίεισιν συγγραφεῖσι καὶ παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρῶτον ὑφ' Ἡρακλέους σχεῖται ἡ Τροία. G.

Camelus esset in Baëtris? Ego vero tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, ceterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achilleusne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dice-

οἷς λέγειν· πάθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

MIK. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

- 18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἀνθρώπος ἦν, χρηὴ γὰρ, οἶμαι, τὰληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

MIK. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανῶν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό

1 Πολέμιος ὢν) Ὁ γὰρ Εὐφορ-
βος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν
Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστὴς ἀνθρώπος ἦν) Καθέ-

λου σοφιστὰς ἐχάλουν τοὺς ἀπατῶν-
τας διὰ τῶν λόγων. V.

10 Ἄδυτα) Ὅτι Ὠρος καὶ Ἴσις
περὶ τῶν ἀδύτων παρίδουσιν ἐν βί-
βλοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta traiectum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic de Pythagora.

Gall. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim; puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent.

Mic. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum il-

πότε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιή-
σασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διὰ τί, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἔχρην λέγειν πρὸς ἄνδρα
σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἵποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιές, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι
εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι,
ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θάυμα· ὅσω
δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἐσε-
σθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιη-
σάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅ-
παντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμάτων.

*lud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres
de carnibus fabisque non edendis?*

Gall. Noli perquirere talia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

*Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuber-
nalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.*

*Gall. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si
confueta, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in
admirationem me non perducturum esse homines. Quo ma-
gis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque
admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quae-
dam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniectu-
ris utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut
in obscuris oraculis.*

ΜΙΚ. Ὅρας; καταγελάς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσούτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντιῶν, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφάνων σοι ἐπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἰχθυ, ἀ σὺ πατῶν ἀπολυμπά-
19 νοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνας μετημ-
Φιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἐταῖραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοόκεις, ὧ ἀλεκτρούων γενναιότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς,

1 Κἂν ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγελάς μου καὶ σὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ) Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὰν Ἀθηνᾶν λουομένην. καὶ κείνη ἐργι-

σθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς) Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἤρασθαι ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενίσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμῶς αὐτῇ πρότερον, ποιήσεν δ

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos, qui muti te fequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia. Exuto vero Pythagora, quem post ea induisti?

Gall. Aspafiam, meretricem Milefiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pares, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, cum effes Aspasia? & utrum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam

ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπτειν;

ΑΛΕΚ. Ὅρας, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἶπης, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα στήναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ἀδίνουσας ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἅπαντας οἰόμε-
 βούλεται. ὁμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἀνδρά με ποίησον. ὁ δὲ διὰ τὸν ὅρκον ποιήσας οὐκ ἰδυῖσθαι συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὴν Καίρια ἐκ γυναικὸς εἰς ἀνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γυναιότατον γενέσθαι ἐπὶ κατὰύρῃ γε μὴν ἐλίσσας Ἑλάταις ἀλωόμενον. V.

σαι) Ἐπὶ συμφέροντι γενομένην. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἑμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐντεταπλάσιοι ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρός ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

5 Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦ-

Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem?

Mic. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremir; cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multipliçi illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν Φασι, καὶ
 Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπα-
 20 σίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπα-
 σίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῷ ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας
 Φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτρα-
 χος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμή-
 σασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλά-
 κισ· ἥσθην γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλ-
 λοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνοιμι καταγελῶν ὅσημέραι
 σοῦ ποτνιαμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

ὁ ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος)
 Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀπαφανεῖ.
 τοὺς Διοσκούρους δι' παραλαμβάνει,
 ὡς σωτῆρας δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ με-

ταβολῇ τῶν βίῳ ταυάγιον ὑπε-
 σταίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θά-
 λασσαν μεταγόμενοι. V.
 15 Ποτνιαμένου) Ὀδυρομένου. V.

Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pytha-
 goras esses, & forma splendida, saepe Aspasiam fuisse ty-
 ranno. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier de-
 nuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae diffimilitudo, ex meretrice
 philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo post Satrapa,
 deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed
 longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus fae-
 pe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ser-
 viens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vi-
 vo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-
όντων κακῶν. εἰ γοῦν ἤδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἃς
ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερ-
ευδαιμονεῖν αἰετὶ τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαί-
ρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλ-
λοτε ἄλλον καλῶν.

ΛΑΕΚ. Δαίσει μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε
Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτητα,
πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦ-
το, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτι-
μάζοις εὐτελές εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπειδὴ ἀπάντων σχε- 21
δὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράβης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις
ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσιῶν, ὅπως βιῶν-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum,
quae ipsis adsunt. Si enim scires curas illorum, quas ha-
bent, ipsum te rideres, qui prius putaveris, ex omni par-
te beatum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gau-
des, ne confundam sermonem, alias alium vocans...

Gall. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive
Pythagoram, sive Aspasiā vocaveris, sive Cratetem:
omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc vi-
deor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelio-
sus sis in avē, quae vilis videtur, cum tamen tot in se
animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera ex-
pertus sis, & omnia noveris, dic mihi iam diserte & se-
paratim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαινὼν με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκειψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ Φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὰ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβούνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιώνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν δέη, μόνον καλοῦνται ἦν τε ἐπεξίεναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων,

14. Σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων) Τὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσὺα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία. V. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσύνῃν) Οἰσύνῃ ἢ ἐκ λύγων ἀρχαῖο-

τρόπος πεπλεγμένη. ὁποῖα ἐστὶ καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοτιδία τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλην τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσὺα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.

perum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur, aut hortos conculcent, aut excindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi fubeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero, scutum habens vimineum, expe-

εὐσταλὴς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἑτοιμὸς ἐστιάσθαι
τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
ρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὦν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλη-
σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ Φρίττουσι, καὶ ὑπο-
πτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἰλάσκονται σε. λουτρά μὲν
γὰρ ὡς ἔχῃς καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
διαρκῇ ἅπαντα ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ
δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μετα-
διδούς ἐνίστε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχαλάζηςας αὐτῶν
ἀφρόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας·
οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιδας αὐτὸς, οὔτε ληστήν, μὴ ὑφέ-
ληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν
τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν,
ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς
τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συν-

7 Πονοῦσι) Κατασκευάζουσι. V.

9 Κατεχαλάζηςας) Κατέχεις.

14 Διαπυκτεύων) Ἀντὶ τοῦ δια-
σκοπούμενος καὶ ἐξακριβῶν. ἐπεὶ καὶ

οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται
τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κα-
τακαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην
μηδὲ εἰς αἶρα ὑρεῖν τὴν πυγμὴν
πέμψαντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas,
cum post victoriam triumphale imperator sacrificium cele-
brat. In pace rursus tu quidem, de plebe unus, in concio-
nem escendens tyrannidem exerces in divites: at illi hor-
rent, & metuunt, & placant te divisionibus. Balnea enim
ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua, quan-
tum fatis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
censor acerbus, tanquam dominus, ne sermonem quidem
interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos
lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero ca-
lumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi,
vel lorica domus superata, vel pariete perfosso, surripiat:
neque molestias habes putandi rationes, aut debita repeten-
di, aut cum scelestis dispensatoribus conficiendi, nec in-

τελέσας, ἐπὶ τὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς
 περὶ δέιλῃν ὀψίαν, λουσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρδην τι-
 νὰ, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριά-
 μενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
 23 βελτίστῃ πέντᾳ προσφιλοσοφῶν. Ὡστε διὰ ταῦτα
 ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρῳσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς
 πρὸς τὸ κρῦος. οἱ πόνοι γάρ σε παραθήγοντες οὐκ εὐ-
 καταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δο-
 κοῦντα τοῖς ἄλλοις ἅμαχα εἶναι. ὥστε οὐδὲν σοι τῶν
 χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἦν πο-
 τε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετή-
 σας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσι-
 τία, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σε· ψυχροῦ τε ὀρῶν

2 Σαπέρδην) Εὐτελής βρῶμα ἀπὸ
 ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα
 εἶναι τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἦτοι ἐγγραύ-
 λων ἢ τῶν σαύρων διειρημένα καλὰ
 μοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρή-
 κασι τὸ ἐκ τοῦ τάριχος, ὃ εἶναι γύν-
 δην Παφλαγόνος φασὶ καὶ χρῶνται.
 μαινίς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς κα-
 λουμένης μαινομένης. V. Σαπέρδην)
 Εἰδὲς τι ἁλιστοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον
 οἰκοῦντες τὸν καρκίνον ἰχθύν. ἄλ-

λως δε. οἱ δὲ ἀκριβεστέροις σαπέρ-
 δην φασὶ τέμαχος τεταριχευμένον
 ἰχθύος. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθύν
 σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G.
 (Vid. Athen. 308. Et Casaub. qui
 apud Hesych. κοράκινον legere iu-
 bet, uti recte in posteriori parte
 Scholii legitur. Persius, *Saperdam*
advehe Ponto. Solan.) Κοράκινον
 igitur & illic scripsissem, non
 κοράκινον. Reitz.

ter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obo-
 lorum mercedem habens, circa feram vesperam surgens,
 & lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot,
 aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe,
 & cum optima illa paupertate philosophatus. Itaque his
 de causis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris pa-
 tiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non con-
 temnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur.
 Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed
 si quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto
 tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depul-
 so per inedia morbo exilis. Nempe e vestigio ille fugit,

ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμῶζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ Φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δεῖπναι ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμωστο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, αἱ Μίκυλλε, τὰς

13 Ἐπιεικεῖς) Τὸ ἐπιεικὲς τρία
ἀλλοῖ, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθόν, ὡς
ὅταν λέγομαι ἐπιεικὲς ἄνθρωπος.
καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται
ἐπιεικῶς ὁδε ζῆ, ἀντὶ τοῦ συμμέ-

τρος. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμ-
θιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὲν ἄλλ'
ἐπιεικῶς τοῦδ' ὁ δυσμαχεστάτων
ἐστίν, ἀντὶ τοῦ πᾶν. δυσμαχεστά-
τὸν ἐστὶ. V.

te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, & plorare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per intemperantiam suam miseri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque alii illorum Icarī instar cum multum se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari, cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, praecipites in mare delapsi, excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia sane videas,

ναυαγίας πάνυ αἰσχροῦς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος περι-
τετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-
ραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκη, μετὰ τηλι-
καύτην ἀρχὴν παιδίᾳ συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

- 24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασι-
λεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς
ἐπειράβης ἐκείνου τοῦ βίου; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ
κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω
τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶ ἀνίαις συνῶν.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ
πιστὰ Φῆς.

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
παμφόρου τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει

1 Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ) Ἄν- ἠδύλευσεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ
τὸ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασι- ταῦτα ἐλείψας ἴσασιν. V.
λείας. νικήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Κύρος

cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in-
rogum adfensu; aut extincta tyrannide Dionysius Corin-
thi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas col-
ligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse
etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex
omni parte beatus fuisti, cum, caput quod est bonorum
omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum
eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas,
beatus undique viderer, innumerabilibus intrus confictarer
miseriis.

Mic. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle,
fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμῶς τε ναυσιπόροις καταρρέουμένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιά ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλήθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξαγωγωμένη ὥστε, ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὁρᾶν ὦντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγῃ ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεύγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἦνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλῳ ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷους ἡ Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγωδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπᾶ εἰσὶν, εἰκότως τραγωδίαν τὸν αὐτοῦ κόμπων ἐκάλεσεν. V.

II Τὴν ἐφεστρίδα) Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.

15 Ἡ Φειδίας) Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, fastellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii chorgium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, rectis consensu, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. II-

τὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, κεραυνόν, ἢ ἀστραπήν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἐνδοθεν, αἴφει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουρούσαν· ἑῷ λέγειν μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολυτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιαῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

- 25 ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἱ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαυνεῖν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχόντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἐνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Ταυτίστιν, οὐκ ἂν ἡμῖν εἴπας τὴν οὖσαν ἰδὼν τῆς ἀρχῆς συμφορὰν. V.

lorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iuppiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vestes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

Mic. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vestes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud intuei in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari, sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque huius Colossi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς Φόβους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνάντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τὸ ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μεστά ὄνειράτα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσταγμάτων, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὅφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαύσαι τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, —

Ὑπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ὀρμαίνοντα. καὶ ταῦτα ρεγκόνταν Ἀχαιῶν πάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὧν τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρω ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς εὖς τισι τῶν Συρα-

14 Τὸν Πέρσην δὲ) Ἀρταξέρξου στρατόπεδον. V.
Περσῶν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελφ. ibid. Κύρω ξενολογῶν) Ξένους
φὸς τὴν βασιλείαν ἀποσπᾶσαι βου- στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνα-
λόγιμος διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆε κοινούμενος. V.

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & mor-
sus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias;
ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum
& placidum, & plena terroris insomnia, & cogitationis mul-
tiplicis; & spes semper malas: an occupationem nimiam,
& agendi respondendique necessitatem, & iudicia, & ex-
peditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a qui-
bus omnibus nec per quietem frui suavitatem ulla contingit,
sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumera-
biles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volentem pectore multa,
idque stertentibus Achivis omnibus. Dolo autem afficit
Lydum mutus filius; Persam Clearchus in Cyri gratiam per-
egrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum

κουσίῳ κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλω χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δεῖνὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοίωτροπος θάνατος κατέλαβεν.

- 26 ΜΙΚ. Ἀπαγε. δεῖνὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς Φιάλης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτου γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάνυ νυδοκίμει. V. (Immo Alexandrum ipsum. Solan.)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος) Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνδίδωκε Ἀριδαίῳ τῷ βασι-

λεύοντι μετ' Ἀλίξανδρον, ἀποθανόντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευκος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἰστέρεϊ Δέξιππος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς φιάλης) Nunquam scitibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula fumes. (Iuven. X, 25.) G.

quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem afferunt, si amasius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & si defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, & ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a suo amasio; alterum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristitia sunt, quae dicis, galle. Mihi ergo multo securius est inclinato corpore scindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

νακραβεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρ-
 ολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ'
 εὐθύ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ
 δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυ-
 ρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μά-
 λιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
 λούς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σι-
 σύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη
 ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα
 χρυσοπάστον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρού-
 σας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα
 δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συν-
 τριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
 κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυ-
 μνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
 ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀ-

2 Καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς) Τὸ
 ἰξῆς τῆς ἐπ' εὐθύ τομῆς. V.

10 Κενεμβατίσας) Κενεμβατεῖν
 εἰς κινὰ βαίνειν, κινὰ ἐπιχειρεῖν. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scal-
 prum, & a recta incisione aberret, cruentare vulnuscule
 parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulan-
 tur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum
 cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum
 multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
 cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
 gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chla-
 mydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt,
 fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena con-
 cidat, risum nempe praeber spectatoribus, fracta cum ipso
 diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, &
 cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interio-
 ra vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subli-
 gationem deformissimam, nec ad pedis rationem respon-

μαρφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὥσθι οὔσα ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχος ὅποτε γένοιο, πῶς ἔφερεις ἐκείνην τὴν διατριβήν;

- 27 ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἐδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖς ἐμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κιναιδὸν ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

- 28 ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὁ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις) Πάνυ καταλλήλας τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἡβείαι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιθυμήματα ἡρμοσε. τῶ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῶ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελάνου ἀπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

τῇ κοτίλῃ τῶν κολοῖων καὶ δορυβόδοι τὸ σοφιστικόν. τῇ δηκτικῇ τῶν κωνώπων, καὶ παντὸς οὐτινος οὐν προσαπτικῇ, τὸ μαγειρικόν. τῇ πρὸς ὀχείαν ἐτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόντος τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τὸν ὕπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεῖπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὔπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μῆκιστον, ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστὶ σοι τοιαῦτα.

Etus sim, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales.

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυῶν, καὶ σὺ γόης ὢν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχης, ὅψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὐτῷ περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταδωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφ' ἔξομαι γὰρ τοῦ χρυσοῦ, ἦν δύνωμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quam diu voluero, ille aperire ianuam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia.

Mic. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero.

Gall. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellesti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὢ ἀλεκτρυῶν, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύεις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐ μένουں, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοί. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.

ΜΙΚ. Ἴδου δὴ. ὢ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὁρῶ, νῆ Δία, πρὸς ἀμειράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ὀπόθεν, ὢ ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς

Mic. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitem?

Mic. Non fane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrissyllabus iam, dives factus, esse postulat. Et fane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad feram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi ianua.

Gall. Praecedere porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle:

ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἄκουσον ἅ Φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρεται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκατάδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἵππῳνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ Φιλόπονος ὢν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῶ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθο-

10 Ὁ Τίβιος) Οἰκίτου ὄνομα. V.

ὅτις ἄκρῳ, βαλλόμενος. V.

11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐνέ-
τιον τὸ ἐν τῇ λοβῇ, ὃ ἐστὶ τῇ τοῦ

12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ τρυ-
φῆς δαπανῶσι. V.

& totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equis occultare sub praesepio. Semp̄ enim nunc circa stabulum versatur [*in stabulo occupatus est*], qui alias omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi falfamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam in aurem emissee contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelicitis isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt repofita: metuo igitur, ne quis, perfosso pariete,

νοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσίν μοι, καὶ μάλιστα ὁ γεί-
των Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκιλλε, μὴ καταφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γούν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπα-
σαν περίεμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος;
ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ἂν τυγ-
χάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον,
μή τι με πρῶν διέλαβεν. ἰδοῦ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ'
ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβουλεύεσθαι πρὸς
ἀπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτω-
μεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς
νυκτὸς λοιπόν ἐστιν.

ea subducatur. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime
Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter: tui nempe similis ego, & patellas
sub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adeste nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam:
omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te
video, perfossor parietum, per Iovem... Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum au-
rum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum
oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehen-
dero. Sepeliamus rursus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam
ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον ἐχθροῖς αὐτῷ πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρρης γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὁμοίος γίγνουσι τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκῶς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστήν ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόρμιαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιῶντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπώμεν.

12 Σίλφην) Σίλφη λαῦφιόν ἰσχυρὸς καθαρά. λέγεται δὲ καὶ σίλφῃ, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.) ἔμπις δὲ λαῦφιόν ἰσχυρὸς κύνωπι,

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser pereō!

Mic. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur, Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paulo post oportebit, relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri?

Mic. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδοὺ 32
γὰρ ἀνέσκαται καὶ αὐτὴ ἡ θύρα, ὥστε εἰσίσταμεν.

ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὅρᾳς
γούν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύ-
την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγοςύνην τινὰ, καὶ πα-
σχητισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην τὴν γυναῖ-
κα δὲ ἐτέρῳ ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὦ 33
Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυόν' λιμῶ πρότερον ἀπο-
λοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσσωμαι. χαίρετω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον,
ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

γ Καταπυγοςύνη) Καταπυγισύ- γεία, οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνη εἶναι
ναι καί. οὐ συνήδεσθαι γὰρ τῇ ἀσελ- νομίζει. V.

Gall. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est
ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Isthæc omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu somnias? Vides igitur Eu-
craten ipsum a suo servo... hominem senem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & mor-
bum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero
altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Mi-
cylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam
tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divi-
tiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur
a servis.

340 LUCIANI SOMNIUM SEU GALLUS.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκιλλε.

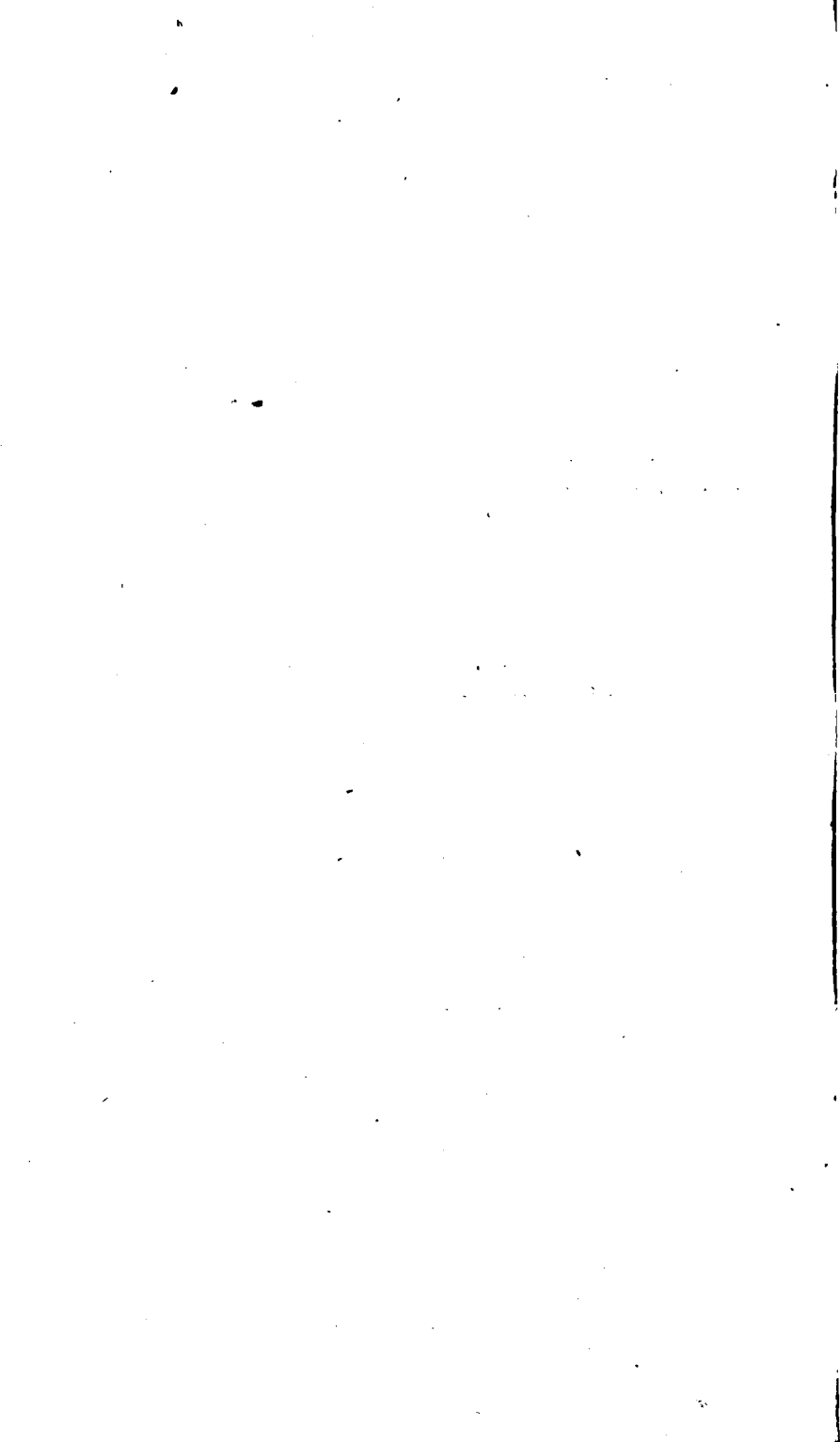
1 Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ) Τὸ ἐκθινόν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας οὕσης. V.

Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) *Περὶ εἰκόνας* Th. Magist. v. Γοργαῶ.
l. 3. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἐπασχον) *τοιούτῳ τι ἐπαθον* Th. Mag.
Nihil mut. edd. vett. l. 10. Μὲν) *Deest in S.* *Pag. 2. l. 1.*
Τὸν Σίπυλον) *Artic. τὸν abest a S.* *l. 3. Κεχηγνῆτα*) *κεχηγνῆτα*
male l. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) *ἐπεριωπῆς male l. l. 13. Προσβλέ-*
σειέ σε) *Sic etiam habere l. Fl. B. 2. V. 2. & S. notat Solan.*
Sed & sic P. S. &c. *Pag. 3. l. 1. Ἀναπλάττων*) *ἀναπλάττων*
male l. Pag. 4. l. 1. Ἐπεὶ) *Ita iam optime l. cum Fl. & Ald.*
Ἐπὶ male B. 2. Fr. P. S. H. l. 2. Οὔτε παρακ.) *οὔτε male l.*
ead. Ἐκείνον) *Omissum in l. Adest in Fl. V. 2. B. 2. Fr. P. S.*
l. 3. Ὅστις) *ὅστις l. Fr. Fl. B. 2. P. S. Ἦτις ἴσως l. l. 11. Ἦν*)
Male abest a Fl. Adest in P. P. l. &c. l. 14. Αὐτὸς) *οὕτως ad-*
scripserat Solan. Sed nihil mutant edd. *Pag. 5. l. 6. Κνιδίων*)
Leg. Κνίδω adscriptum marg. l. Sed in Κνιδίων conspirant
edd. Pag. 6. l. 8. Σωσάνδραν) *Δωσάνδραν male Fl. Σωσ. recte*
cett. l. 15. ΛΥΚ.) Deest male in Fl. & alibi passim. l. 16.
Δεήση) *δεήσει legendum monebat marg. l. Sed in δεήση con-*
spirant edd. Pag. 8. l. 10. Σωσάνδρα) *Δωσάνδρα iterum male*
Fl. ac tertium paulo post. Sed bene cett. Σωσ. l. 11. Λεπτὸν)
Sic edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. A. 1 W. ead. Καὶ λελη-
θῆς) *Καὶ deest in Fl. & λεληθῆς male habet eadem pro λελη-*
θῆς, quod recte legitur in cett. aequae ac in P. & A. l. 17.
Καλὴ) *πολὺ A. P. Pag. 9. l. 10. Κινδυεύει &c.) κινδ. γοῦν τ.*
μ. Pell. Vid. nott. ead. Προσδεῖν) *Sic P. S. Fl. B. 2. Προσδεῖ*
male reliquae. l. 11. Ἦ) *Deest in Fl. Adest in Coll. & edd.*
cett. l. 12. Γραφείας) *συγγραφέας male Fl. Vulgatam tenent*
cett. & P. Pag. 10. l. 2. Λέσχη) *Nihil mutare edd. notat So-*
lanus. ead. Ἐποίησε) *ἀποίησε male l. l. 9. Ὀμηρον*) *Sic edd.*
praeter l. quae μηρόν. ead. Δεδέγμεθα) *δεδέγματα l. sola.*
l. 15. Ἰοβλέφαρον) *τὸ βλέφαρον male edd. priores. l. 16. Ὀ-*
λος) *Bene sic P. aliaequae. Ὀλος l. l. 17. Τὴν*) *τῇ edd. male.*
Pag. 11. l. 3. Ἀπάσαι) *Sic recte S. & A. Male cett. δ πασαι.*
l. 9. Συνειλημμένον) *συνειλημμένον υπο μ l. Ald. V. 2. P. Συνει-*

λημμένον geminata consona *Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ*) Sic dedi ex *Fl. Αὐτῷ* enim ceterae. *l. 4. Οἷοι*) εἶα *P. l. 7. Καὶ θέαμα*) Defunt haec verba in *Fl.* Adfunt in cett. & *P. Pag. 13. l. 3. Διατίθεται*) Bene sic edd. & *P. Διατίθεται* *Ex. Fl. l. 4. 'Εκείνῳ* πού) ἴσως ἐκείνῳ *L. Pag. 14. l. 5. 'Ηκούσας*) Sic edd. & *Ex. Fl. 'Εχούσας ἴσως* *L. Pag. 15. l. 2. 'Οπίσσω* ταῦτα) Sic edd. praeter *Fl.* quae ὀπίσσω ταύτης. *Gr. 'Οπίσσω* ταύτων. *I. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος. *l. 16. Γλυκίων*) γλυκίων *G.* Nihil mut. edd. *l. 17. Προβυμία*) προμυθία editum ante, sed correctum ex *C. & V. Pag. 16. l. 5. Προσπνή*) Bene sic *P.* aliaeque. *Προσπνύς* male *I. l. 6. Παραβυόμενος*) παραδύόμενος *P. G. & marg. A. l. W. l. 10. 'Απολιμπάνουσαν*) Ita dedi ex *Fl. P. S. 'Απολιμπάνουσα* *I. l. 12. Τότε*) Restitui ex *L. & B. 2. τίποτε* enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem excepta. *ead. Σιωπῇ*) σιωπῶν male *l. l. 13. Ταῦτα*) Constans lectio. Sed *ταῖς* corrigit *Solan. l. 15. 'Ιδιώτης*) ἡδιώτης male *I. Pag. 17. l. 1. 'Ακρατῶν*) ἀκρατῶν male *I. l. 4. 'Ακρώμενοι*) ἀκρώμενοι male *I. l. 14. Εἰση*) ἔση male *I. ead. Παρεστήξῃ*) Sic edd. excepta *I.* quae πανεστήξῃ. *Palm.* emendat *παρεξ-εστήξῃ*. *l. 18. col. 1. Λέγει*) Non erat in editis hoc verb. Ad didit *Solan.* non dicens unde. *Pag. 19. l. 4. Αὐτὸ*) Deest in *Fl. ead. 'Αναμιλλώμενον*) ἀναμιλλ. *I. & Ex. Fl.* Sed prius est in cett. & *P. al. ἀναμιμώμενον* *G. Pag. 20. l. 3. Πασῶν*) Constans lectio. *l. 6. Παρηγέκασι*) Nil mut. edd. & *Ex. Fl. Παρηγέκ.* *P.* Item *marg. A. l. W. l. 10. 'Ο, τι*) Sic *P. 'Οτι* *S.* aliaeque quaedam. *l. 11. Παιδείας*) Sic recte *P. A. & Fl. Παιδίας* *I. H. S. Ald.* male. *Pag. 21. l. 6. 'Οσφ)* ὅσοι adscriptit *Solan. l. 8. Φαῦλον*) φαύλου *Th. Mag.* vid. not. *l. 9. Προθέμενον*) Nil mut. edd. *Προθέμενοι* *Ienf. & Pell. l. 13. Αὐτῇ*) αὐτῇ edd. priores. *l. 14. 'Εστι*) ἐστίν *Fl. Pag. 22. l. 1. Ἰση*) Sic edd. constanter. ἴσον *Codd. G. P. L. & marg. A. l. l. 3. Τῷ*) Sic recte *L. P. S. Τὸ* male *Fl. I. H. l. 11. Αὐτῇ*) *Ex* emend. *Ienf. Edd. αὐτῇ. l. 14. Γράφε*) Personam *Π.* & Πολὺ hic addit *Fl. & pro* γράφε habet γράφου. *l. 17. col. 2. Πίλοις*) Lege πτίλοις. *Solan. l. 18. col. 1. Εἰδεχθεστάτη*) ἐνδεχθ. prave *V.* In impresso recte mutatum est. *Solan. ead. col. 2. Περιελημμένη*) περιελημμένην *V.* prave; quod in impresso recte mutatum est. *Solan. Pag. 23. l. 7. Σώφρονα*) σαφφρονα *P.* Vulgatam servat *Fl.* cum *I. P. &c. l. 9. 'Η*) Nihil mut. *P.* at *Fl. ἡ* adspirat, male. *Pag. 24. l. 1. Φυλάττειν*) φυλάττει *P.* Nil mut. *Exc. Fl. l. 5. 'Οσω*) Vulgatam hanc servat *P. 'Οσα* *Ex. Fl. l. 6. Οὐδεν*) Sic *Fl. Fr. P. S. Οὐδὲ* *I. & V. 2. l. 10. Διαφύγοιεν*) Sic *S.*

Διαφύγειν cett. omnes. *Pag.* 26. *l.* 2. Καλλίω) καλλίων edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. ead. Ἐρασμιωτέραν) ἴσως —να *L.* 1. 8. Αὐτήν) αὐτῇ *Fl.* 1. 9. Αὐτήν) αὐτῇ *Fl.* 1. 15. Τῆς ψυχῆς) τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praeferat. *Pag.* 27. *l.* 3. Αὐτὴ ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. *l.* 3. Σοι) σου *Ienf.* Nil mut. *Fl.* nec *M.* 1. 10. Ὅταν) ὅτ' ἂν *W.* Et sic semper haec vox in illo *Mf.* Sic & γ' οὖν pro γοῦν, teste *Iensio.* 1. 14. *col.* 1. Σμυρναίαν) Σμυρνέαν ante editum. Vid. notas nostras. *Solan.* *Pag.* 30. *l.* 3. Κέκρυπτο) Nil mutant edd. nec *M.* 1. 5. Καὶ) Deest in *Fl.* 1. 11. Αὐξανόμενῃ) αὐξομένην *Ex.* *Fl.* Nil mut. *P.* nec edd. *Pag.* 31. *l.* 3. Προβείναι) *Ex* emend. *Solani.* Προσδεῖναι edd. priores. 1. 7. Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο *W.* 1. 8. Ὑαινθίνας) Nihil mutare *Fl.* 1. *Fr.* & *M.* notat *Solan.* Sed & idem habent *P. S. H.* 1. 20. *col.* 2. Εὐσήμως) ἐπισήμως *Exc. G.* ead. Ῥηθεῖεν) ῥηθεῖαν ante editum. Correxerit *Solanus.* *Pag.* 32. *l.* 10. Δέ σε) Sic edd. & *M.* 1. 14. Κασιέπειαν) Sic *Fl. Fr. I. P. H.* &c. *Sch.* & *M.* 1. 16. Ἀντεξερ.) ἀντεξερ. *W.* male. *Pag.* 33. *l.* 2. Μαρτύρασθαι) μαρτύρεσθαι *W.* ead. Τὰς θεὰς) ταῖς θεαῖς *P.* & *marg. A.* 1 *W.* *Pag.* 34. *l.* 2. Ἐχοντα) Sic esse in 1. *Fr. Fl. V.* 2. & *M.* notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. 1. 9. Τοῦτον) Sic restitutum ex *W.* Τοῦτο edd. priores. 1. 15. Σοι) Forſan σου, adlevit *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 2. Καὶ) Recte sic *M.* & edd. plurimae. Δέ male *P.* 1. 5. Τοῖς) Nihil mutat *W. Fl. I. V.* 2. *P.* male ταῖς *S.* 1. 6. Ἀνεστάναι) ἐστάναι *W.* *Pag.* 36. *l.* 1. Τοιοῦτόν τι) Sic & *Fl.* cum 1. & *M.* habere notat *Solan.* ead. Εἰπεῖν) παθεῖν *L.* 1. 2. Ἐπλημμέλησα) Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B.* 2. *S. P.* & *M.* Ἐπλημέλ. male 1. *Pag.* 37. *l.* 2. Ἀκροποδῆτι) Sic edd. & *M.* 1. 9. Ἐκτείνονται) ἐκτεῖνοι *W.* Nil mut. *Fl.* nec 1. *P.* &c. 1. 10. Ὑπὸ) ἀπὸ *P.* *Pag.* 38. *l.* 3. Ἐξεργάσατο) ἐξεργάσατο *M.* 1. 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει *W.* 1. 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' *W.* *Pag.* 39. *l.* 6. Ἐγχυθέντος) ἐγχυθέντος male edd. priores. 1. 9. Ἐγνωσμένοις) ἐγνωσμ. male 1. sola. 1. 11. Τίνα) Deest in *W.* Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι. *Pag.* 42. *l.* 1. Προσέγραφα) προέγραφα *P.* sola. *Pag.* 43. *l.* 6. Τυγχάνεις) Ita dedi ex *B.* 2. & *M.* Τυγχάνης *Ald. Fl. I. P. S. H.* ead. Τοσοῦτ' ἀξιωτέραν) τοσοῦτον ἀξιοτέραν ἢ. ὡ. αὐτὴν *Fl.* At vulgaram etiam servat *M.* ἀξιοτ. με-

dia correpta male *I.* *l.* 7. Σεαυτήν) αὐτήν *Ex. Fl.* Vulgatum σεαυτήν tamen etiam est in *P.* *l.* 16. Ἐκμετρα) Sic *Ald. l. Fl. Fr. P. H. S. A. & M.* Ἐμμετρα ed. Marcil. male. *Pag.* 44. *l.* 5. Βραχύτητα) βραδύτητα male *W. & Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec *P.* *l.* 10. Τὰς ἀφαρμῆς) παρασχηκέναι addit Marcil. Sed non adest in ulla ed. nec in *M.* *l.* 13. Τοῖς) Abest ab *I.* Adest in cett. & *M.* *l.* 16. Προσβιβάζῃ) Hoc praetuli ex marg. *A. i W. & Codd. G. M. P. W.* Ἐμβιβάζῃ edd. priores. ead. *Hy τις) εἰ τις W. Pag.* 45. *l.* 2. Ὁ) Δ. ὁ *W. ead.* Εἰδέναι) δέναι misere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & *M.* *l.* 6. Τὸν) ὁ *W. l.* 12. Ἀνοία) διανοία *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum edd. lect. faciunt *M. P. Pag.* 46. *l.* 1. Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl. & W.* Aberat ab edd. reliqq. ead. Ἀπέφηνε) ἀπέφαινε *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl. l.* 4. Εὐδοκίμουν) Sic *l. Fl. Fr. B. 2. H. Ald. P. S. M. l.* 13. Διακρίναι) διακρίναι marg. *A. i W. l.* 17. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag.* 47. *l.* 2. Φάναι) Ita *Cod. L. Φᾶναι* edd. *l.* 5. Φινέα) Restitut. ex *W. Fl. & V. 2. Ἰφνέα* ceterae omnes male. *l.* 12. Ζῶν) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. quid tum? *l.* 14. Φάναι) Ita dedi ex *L. Φᾶναι* edd. *Pag.* 48. *l.* 4. Ὀπου) Nil mut. edd. nec *M. l.* 9. Ψεύσασθαι) ψεύδεσθαι *W. l.* 16. Ὑποπτεύς) ὑποπτεύσης *W. Pag.* 49. *l.* 1. Ὑπ) ἀπ' marg. *A. i W. & Ex. Fl.* Sed vulgatam tuetur *P.* eaque melior. *l.* 2. Μάθοις) μάθης *W. l.* 7. Οὖν) Ex *L.* restitut. ὁ νῦν edd. priores. *Pag.* 50. *l.* 3. Εἰκόνας) εἰκῶνας male *I.* Recte cett. & *M.* media brevi. *l.* 5. Σε) Restitut. ex *W. Γε* edd. priores. *l.* 8. Συναγορεύσοντα) συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & *M. Pag.* 51. *l.* 12. Τοι) γε *W. l.* 17. col. 2. Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obsecundavi, etsi non addidit, unde habeat, quia res est parvi. *Reitz. l.* 18. col. 1. Ζηνόδοτος) Restitutum ex *C. Ζηνόδοτος* enim ed. Cler. *Pag.* 52. *l.* 2. Ἀρεῖ) Ἀρή *Hom.* At prius edd. Luciani, & *M. ead.* Ἄλλω) ἄλλως *W. l.* 3. Θεοεῖκελον) καὶ θεοεῖκελον *W. l.* 14. Ἐξαλληφθῶ) Sic *l. Fl. H. P. & c.* Ἐξαλληφθῶ *W. Pag.* 53. *l.* 7. Ἐρμαῖοι) Sic edd. omnes. Ἐρμαῖ *W. l.* 9. Κυπρίων) Κυπρίου *P.* sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. *Pag.* 54. *l.* 4. Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex *Coll. & M. l.* 10. Ἐγχυρόμενον) Restitutum ab Solano. Ἐκχυρ. edd. priores. Ἐκχέρομενον *V. 2.*

I N T O X A R I N.

Pag. 57. *l.* 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. Τι-

μᾶλλον. Ienf. At restituta lectio est in Coll. l. 7. Ἐποίησας δὲ) ἐποίησατε Ex. Fl. Nihil mut. edd. nec P. l. 14. Νόμου) Deest in Fl. l. 17. Φθάνετε) φθάνετε ed. Cler. quod mutavimus, ut Lucianoe textui congrueret. Reiz. Pag. 58. l. 7. Οὐσι) Non adest in Fl. Pag. 59. l. 10. Διαφυλάσσονται) Sic edd. Διαφεύ-
ξονται L. rectius. l. 16. Ἡδὴ) Deest in Fl. Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Adest hoc in I. Fl. Fr. V. 2. B. 2. P. H. S. l. 12. Ω) Non adest in Fl. l. 17. Γε) τε Fl. male. Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυ-
δῶν &c.) Nihil mutare I. Fl. Fr. notarat Solan. Sed & ita P. H. S. l. 15. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Fl. Pag. 62. l. 5. Αὐτῶν) αὐ-
τῶ Exc. Fl. Sed cum vulgata conspirat P. l. 6. Συνειλημμέ-
τος &c.) συνειλ—ους & παρεσκ—ους Marcil. Nil mut. edd. l. 12. Πλέοντος) πλείοντες Exc. Fl. male. Vulgatam asserit P. Pag. 63. l. 13. Ἀντιπνεύσειεν) ἀντιπνεύσοι Fl. Pag. 64. l. 2. Ταῦτα) τοῦτα Exc. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 6. Φωνῇ) φωνῇ I. male. Pag. 65. l. 1. Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. prio-
res ξένους. l. 3. Μηδὲ) μὴ δὲ I. H. ut fere semper. ead. Ἐπαν-
αίρεισθαι) Et sic esse in Fl. aequae ac in I. notat Solan. Sed & est in H. P. &c. l. 16. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Exc. Fl. Vulgatam tueretur P. ead. Λόγων) ἄλλων marg. A. I. W. & Exc. Fl. Vulga-
ta etiam est in P. Pag. 66. l. 14. Ὅσον) ὅσω L. P. & marg. A. I. Pag. 67. l. 4. Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed ad-
sunt in edd. omn. l. 5. Ἐταιρείαν) ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit Fl. l. 7. Διηγνησάμενοι) διηγνησώμεθα P. & marg. A. I. W. Pag. 68. l. 15. Τομώτεραι —σαι) τιμώτεραι male P. Sed pro
σαι, σὲ Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Pag. 69. l. 1. Τὰ) Non adest artic. in Fl. l. 4. Πέντε) Persona ΤΟΞ. ante πέντε
erat in edd. quam Gronovii monitu fustuli, & uno versu
serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi: nec erat ΤΟΞ. in Fl.
ead. Ἐκατέρω) ἑκατέρως Fl. Nil mut. cert. nec P. l. 9. ΜΝΗΣ.)
ΤΟΞ. edd. excepta Fl. quae ΜΝΗΣ. ead. Τίς) ΜΝΗΣ. τίς edd.
demta Fl. itaque personae nomen & hic fustulimus. Pag. 70.
l. 5. Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. l. 14. Ἐδόκει) ἐδόκοι male Fl.
Pag. 71. l. 2. Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg.
A. I. l. 4. Ὁ) Non adest artic. in Fl. l. 6. Πολιτικὰ) πολεμι-
κὰ P. & marg. A. I. ead. Γραμματεῖα) Sic P. & L. cum marg.
A. I. Γραμματία edd. Pag. 72. l. 2. Ἦν) Sic recte Fl. P. S.
&c. ἦν I. male. l. 6. Τῶ) τὸ male Fl. l. 7. Συγκεκρότητο)
συγκεκρότητο I. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaque recte.
l. 18. col. 1. Ἐκδεῖράσαι) Sic Solanus correxit, cum ante edi-
tum legeretur ἐκδεῖρασα. ead. col. 2. Λόγον) κύθον C. mendose.
Pag. 73. l. 2. Ἀπόλετο) ἀπόλετο Fl. l. 4. Γραμματία) γράμ-

ματα P. & marg. A. 1 W. Nil mutant ceteri, nec edd. l. 9. Καὶ) Abest a Fl. ead. Τὸ ἐντεῦθεν) Sic Fl. P. Τοενη. iunctim plurimae. Pag. 74. l. 5. Ὑπὸ τ') Sic P. Ὑπὸ τ' I. Fl. Fr. H. V. 2. B. 2. S. l. 15. Ἐβελήσεις) ἐβελήσεις Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. ead. Λύσωνος) Ita iam edd. cum supra Λυσίωνος haberent. [At in S. & Basf. 4 & h. l. legitur Λυσίωνος.] l. 17. Ἐξεκένωντο) Sic L. & P. Ἐξεκένωντο edd. Pag. 75. l. 1. Ἄλλον) ἄλλων male I. & Fl. ead. Ὑποχρύσων) Constans edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. l. 6. Πάλαι) πάνυ Fl. l. 8. Διηγῆτο) διηγῆτο male Fl. l. 13. Τότε) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Pag. 76. l. 1. Γραμματεία) Ita P. & L. Γραμματία edd. l. 3. Ἐπικαλαμψόμε.) Sic emend. Menag. & ita Fl. Ἐπιπαλαμψόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμενοι marg. A. 1 W. l. 5. Τὸν) Abest a Fl. l. 7. Συνθήματος) συνθήκης P. & marg. A. 1. l. 8. Αὔλιον) αὔλειον edd. priores. Pag. 77. l. 3. Ὑπεξέρχεται) ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 5. Αναλογιζόμενοι) ἀν—ος Fl. Pag. 78. l. 9. Ἐτη) Sic restitui ex P. I. H. S. Ἐτι enim male P. & Ex. Fl. Pag. 79. l. 5. Τὸν) Deest in Fl. l. 15. Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.) Nil mutare I. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. Pag. 80. l. 4. Τὸν) Fl. omisit. l. 15. Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. Pag. 81. l. 1. Ἐπιδείξιν) Non habet hoc nomen I. Habet Fl. H. P. Ald. S. l. 8. Ἐπιπιδῶντα) Et Fl. sic habere notat Solan. l. 13. Ἡ τις) ἢ τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P. l. 14. Ὑπὲρ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 82. l. 2. Ἐπιπιδῶντα) Sic etiam Fl. l. 4. Διηγούνται) Consentire Fl. Fr. & I. notat Solan. l. 6. Πονήρας) πονηρῶς Exc. Fl. & marg. A. 1 W. Vulgatae adstipulatur P. l. 12. Χαρίζειν) Χαρίζεσθαι P. Nil mut. Fl. ead. Ἐκέχρητο) Sic Fl. V. 2. B. 2. P. Ἐκέχρητο male I. H. Fr. S. Ἐκέχρητο Amst. Pag. 83. l. 5. Καὶ) Deest καὶ in Fl. l. 6. Ἀναγνωσθεῖσων) ἀ—ησῶν male I. l. 8. Ἡ) Recte sic Fl. P. H. &c. Ἡ male I. l. 14. Διαιτῶντες) Sic edd. omn. praeter Fl. quae διαιτοῦντες. ead. Χαρίζεσθαι) Nihil iam a vulg. abit Fl. l. 18. Ἐν τούτῳ πάθει ante editum; sed merito πάθει delebat Solan. et si in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipsum Scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. Reitz. Pag. 84. l. 9. Εὐδαμίδαν) Ex emend. Graev. Εὐδαμίδα edd. priores. l. 10. Περὶ) ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 3. Ἐκκεκομένη) Recte P. S. B. 2. Ἐκκεκομένη male I. Fl. H. Fr. l. 5. Οὗτος) αὐτὸς Fl. l. 15. Καὶ ἐπεὶ) καὶ abest a Fl. Pag. 86. l. 3. Ὀκτωκαιδεκέ-

τις) ὁκτωκαίδεκαέτις *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Ἀγεν-
νῶν) Restitut. ex *P.* *l.* *V.* 2. marg. *A.* 1. & *Mf.* *Gr.* Εὐγενῶν
male *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* *A.* *l.* 8. Ἀποδύρετο) Ex *B.* 1.
& 2. Ἀποδ. cett. omnes. *l.* 11. Αὐτὸν) Deest in *Fl.* Adeest in
cett. & *P.* ead. Ἦγεν) Restitut. ex *L.* Ἦσεν *P.* Ἦκεν edd.
omnes. *Pag.* 87. *l.* 10. Οὐκ) Non adeesse in suo *Cod.* adlevit
collator in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 88. *l.* 2. Εἰς) Restitui ex *l.* &
S. Nam omissum in *P.* *H.* &c. *l.* 7. Ἐπίτιμος) Et sic habe-
re *Fl.* ac *Fr.* cum *l.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P.* *H.*
B. 2. aliaeque. *l.* 15. Ἀλωπεκῆθεν) Constans edd. leſtio.
Pag. 89. *l.* 15. Κυνοκεφάλους) κεκυφάλους *P.* & marg. *A.* 1.
Nil mut. *Fl.* *l.* *P.* &c. *Pag.* 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Deserui
scripturam ed. *P.* quae ἀ—πολοῦντες media longa: pro qua
• est in *l.* aliisque. *l.* 4. Τινι) τῇ *Fl.* Τινι etiam *P.* *Cod.* cum
cett. edd. ead. Οὐν) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἀνασπασθεῖς) ἀναρπα-
σθεῖς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae suffragatur *P.* *l.* 14. Δε-
σμῶν) Et sic habere *Fl.* cum *l.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P.*
H. &c. *l.* 16. Ἀπολογοῖτο) Et hic vulgatae assentiri *Coll.* *Fl.*
l. notat idem. *Pag.* 91. *l.* 5. Κατακεκλεισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.*
Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *l.* *H.* *P.*
S. *B.* 2. Δεσμοφύλαξ *Fl.* *l.* 6. Εἰώθασιν) Sic recte *P.* & marg.
A. 1 *W.* Εἰώθασαν male *l.* *P.* *H.* *S.* &c. *l.* 9. Ἠλλακτο) Bene
sic *P.* *S.* & *B.* 2. Ἠλακτο male *l.* *Fl.* *H.* *Ald.* *l.* 11. Ἀπαγα-
γὼν) Rescriptum ex *L.* *P.* Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγὼν
marg. *A.* 1. *Pag.* 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχωμένα) Sic edd. omnes.
l. 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.*
nec c. seq. *l.* 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. *l.* 3. Τίς)
οὐδ' εἰς *P.* Item marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρμο-
στῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἄρμ— *L.* πρὸς τὴν ἄρμωστὴν marg. *A.* 1
W. In vulgata edd. concordant. *l.* 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.*
fola, cum affecla *A.* *l.* 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omn. *l.* 14.
Καθευδήσει) καθευδήσῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 95. *l.* 3. Δειρομένων)
δειριγμένων *P.* *G.* & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 6. Συνελή-
φθησαν) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic *l.* Αὐτοῦ
Fl. *H.* *P.* aliaeque. ead. Δισμυρίας) In *Coll.* adscriptum, aliῖ
διατριβὰς, al. δραχμάς. *l.* 15. Προδιβεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.*
l. 16. Αὐτοῦ) Restitut. ex *P.* *G.* & marg. *A.* 1 *W.* Αὐτὸς edd.
Pag. 97. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* *l.* 3. Ἐφ' ὑφ' *Fl.* *l.* 6. Διηγη-
σάμην) Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent
& *l.* *P.* *H.* &c. *l.* 7. Βεβαίους) γενναίους *P.* *G.* & marg. *A.* 1
W. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. Φαινόμενος) γετόμενος
G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. *l.* 16.

Ἀγαθὸς) ἀληθὴς G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 100. l. 3. Ἐνσταλάξωμεν) ἐνστάξ. marg. A. 1. l. 4. Πίωμεν) Sic Fl. Fr. B. 2. H. P. V. 2. S. Πίωμεν I. l. 5. Τοῦτο) Sic dedi ex P. Τοῦθ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. l. 6. Εἰσιέναι) συνιέναι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 17. Σκυθικὸν) Σκυθῶν P. & marg. A. 1. Pag. 101. l. 1. Οὐ) Male deest in Fl. ead. Ὁμνύοντος) ὁμνύντος Ex. Fl. Nil mut. L. Pag. 102. l. 2. Ἐπὶ τούτῳ) Et hic Fl. consentire not. Solan. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Sic I. Fl. H. B. 2. S. Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L. Pag. 103. l. 9. Ἐπ' αὐτὸν) Defunt in Fl. Adfunt in cett. & P. l. 11. Φονεύουσιν αὐτὸν) φονεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. A. 1 W. l. 16. Ἀποτελέσαι) ὑποτελέσαι Fl. Pag. 104. l. 1. Λαβὼν) Excidit ex Fl. Habet P. & edd. l. 13. Ἡ) Non habet articul. Fl. Pag. 105. l. 2. Ἐπὶ) Excidit ex Fl. Adest in P. & edd. In tribus seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe adscriptum. Pag. 108. l. 1. Ὡς τις) Restitut. ex P. Ὡς τις edd. priores omnes. l. 13. Ἀλλ' οὐχ) οὐκ ἀλλ' Fl. male. Pag. 109. l. 1. Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P. l. 11. Γε) τε S. & H. 2. Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Sic L. & Fl. Ἡμῶν vulgo cett. l. 9. Οὕτω) Non adest in Fl. Adest in cett. & P. l. 11. Δεήσειν ἡμᾶς) Sic sine commate habere edd. notat Solan. Plurimae δεήσειν ἡμᾶς, sine parenthesi. Pag. 111. l. 3. Τέλος) τέλος male I. sola. l. 9. Παραγαγὼν) παράγων P. Περιαγαγὼν Suid. Nil mut. Fl. I. H. P. &c. l. 15. Ἡ) Non aderat in edd. Inferuit Solan. Pag. 114. l. 5. Ὁρκωμοτοῦμεν) Et sic esse in Fl. ac Fr. notat Solan. Sed & est in I. P. H. &c. Pag. 115. l. 1. Καταλελοίπει) Consentire Fl. notat idem. l. 9. Ἐς) εἰ male Fl. Pag. 116. l. 17. Τὸν) Articulo caret Fl. Pag. 117. l. 5. Ἐτεθεραπευκει) Et sic Fl. cum reliqq. Pag. 118. l. 5. Τὸ) Adeffe artic. in Fl. & Fr. aequae ac in I. notat Solan. Adest autem & in P. H. S. &c. l. 7. Οὕτω) οὕτως Fl. l. 12. Αὐτοῦ) Sic Fl. B. 2. H. & S. Αὐτοῦ I. P. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Ita Fl. recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. excepta B. 2. quae μετ' οὐ πολὺ. In marg. A. 1 W. adscriptum: superfluit οὐ. Pag. 120. l. 12. Παρὰ) Abest a Fl. Adest in I. P. H. B. 2. S. &c. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. & P. male. Pag. 121. l. 5. Ἐπείσθημεν) Constans lectio. Ἐσπείσθημεν corrigit Solanus. Pag. 122. l. 16. Κλείθρον) Ex emend. Solani. Κλείστρον edd. priores. Pag. 123. l. 5. Τάπιδας) δάπιδας Fl. l. 7. Πράξομεν) Constans edd. lectio. l. 11. Πισθέντα) πιστέντα Fl. male. Πεισθέντα H. 2. l. 13. Ὁ-δεῖν) Deest in Fl. Adest in cett. edd. & P. ead. Ἐξομεν) Hoc

verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. *l.* 9. Ἰγνύν) Sic edd. Ἰγνὺν Graev. *l.* 12. Πρὸ) πρὸς male *Ex. Fl.* Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 126. *l.* 2. Ἀπὸ) ὑπὸ marg. *A.* 1. Sed vulgata praestat. *l.* 6. Ἀβαύχα) Et sic esse in *Fl.* monet Solan. *l.* 10. Ἐπτέτις) Sic recte *Fl. P. H. B.* 2. *S.* Ἐπτέτις male *I.* *l.* 11. Τοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 127. *l.* 1. Ἐνταῦθα) ἐνταῦτα male *I.* Recte *Fl.* &c. *l.* 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl. I. P.* &c. *l.* 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην *Ex. Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 4. Αὐτήν) αὐτήν *P.* sola. *l.* 5. Διεκπαίσας) Sic *P.* & edd. plurimae. Διεκπέσας *I. Fl.* An διεκπεράσας *I. Pell.* Διεκπετάσας marg. *A.* 1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. *l.* 15. Οἷος τυνδ. ἑ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et sic legi haec omnia in *C. Abb. Fl. & I.* aequae ac in cert. notat Solan. *Pag.* 128. *l.* 5. Οὐδὲ εἰς οὐ γὰρ ἑκαθ.) Et haec ita haberi in iisdem, notat Solan. *l.* 8. Εἶπωμεν) εἶπομεν *Ex. Fl.* Cum vulg. facit *P.* *Pag.* 129. *l.* 9. Δεώμεθα) Consentire *Fl.* notat Noster. Forfan δεόμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 7. Ἀλῶν) Et sic legi in *Fl.* not. Solan. *l.* 10. Ἐς τὰ ὕπατα) *Fl. Fr. B.* 2. *l.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* ead. Τοῦνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* ead. Γράμματα) Ita dedi ex marg. *A. i W. L. P. I.* Γράμμα *Fl. H. P. B.* 2. *Fr. Ald. S.* *l.* 13. Ἐχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. *l.* 14. Τρέφοι) Sic *L.* Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 2. Ἐνδον) Pell. delet ἐνδον. *l.* 9. Πατρέως) Sic *Fl.* Παταρέως cert. male. *l.* 10. Εἶσω) ἔσω *Fl.* *l.* 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι *H.* ead. Ἐπέδωκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A.* 1. *Pag.* 133. *l.* 18. Εὐτελές) ἀτελές editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. *l.* 1. Ποτὸς) πότος *Ex. Fl.* Vulgatae adtipulatur *P.* *l.* 2. Ποτῶ) πότω *Ex. Fl.* Vulg. est in *P.* *l.* 4. Εἰ πάσαις) Leg. ὁπάσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. Reitz. *l.* 14. Ἀνδινὰ) Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat Solan. Sed & sic *I. P. H.* *Pag.* 135. *l.* 8. Ἐφν) Deest in *Fl.* Adest in cert. & *P.* *l.* 11. Πορρωτέρω) Ἀ. ἀποτέρω Coll. Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *A. i W.* Sed vulgata etiam est in *P.* *l.* 15. Ὑπακούσει) Sic etiam esse in *Fl.* notavit Solan. Sed est etiam in aliis. *Pag.* 136. *l.* 16. Ἀρξάμενος) ἐλὼν marg. *A.* 1. & *Ex. Fl.* Vulgatam servat *P.* *Pag.* 137. *l.* 1. Ἡμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. *l.* 3a

Φεύγεις) Φεύγεις male *Fl.* l. 8. Τὸ) Abest artic. a *Fl.* l. 9. Πονεῖν) ποθεῖν *Pell.* l. 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῆς *Gronov.* l. 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἄνθρωπον μαγ. *L. P.* Ἀνδρων μάγειρον κατασκευάζω marg. *A.* 1. l. 13. Κατασκευάζω) σκευάζω *Fl.* l. 17. Μὴδὲ) μὴ — δὲ *l.* hic & ferme ubique. *Pag.* 138. l. 2. Ἐπέθηκας) Et sic habere *Fl. Ald.* cum *l.* at *Pell.* ἐνέπρη — vel ἐνέπλ — vel potius, ἀπηνθράκισκας, notavit *Solan.* l. 10. Καθευδήσει) καθευδήσει *Fl.* l. 12. Συχνῶς) συχνῶς marg. *A.* 1. ead. ὕπνου) ὕπνον *Pell.* *Pag.* 139. l. 4. Τὸν συμπτῶτην) Sic *l.* *Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπτῶτην *Pell.* l. 12. Ἐφην) Aderat in *P.* Aberat in *Fl. Iunt. Ald. H. S.* &c. l. 17. Γίγνου) γίνου marg. *A. i W.* & *P.* At prius edd. vett. *Pag.* 140. l. 7. Αἰῶρει) εἰῶρει *Ex. Fl.* male. *Vulgatae* favet *P.* l. 8. Κολλῶ) ἴσως κώλω *L.* Nil mut. *Fl.* l. 10. Πονέσει) Et hic *Fl.* *vulgatam scripturam* habet. l. 11. Πλάτους) κράτος *L.* ead. Δῆξον) δεῖξον marg. *A.* 1. & *l.* *An* πληξον *Pell.* Νύξον *Guyet.* l. 13. Ἄμμα) Sic dedit *Solan.* ex *G. P. L.* Ἄμα edd. priores. *Pag.* 141. l. 3. Ὑποβάλλης) ὑποβάλλεις marg. *A. i W.* l. 6. Ἄλλα καὶ οὐ) Sic *Pell.* Κέου *P.* & marg. *A.* 1. Ἀκουε *L.* Ἄλλὰ καὶ οὐ *P.* Ἄλλὰ καίου edd. cett. l. 13. Ἄμμα) ὅσα μίμα *Ex. Fl.* *Vulgatam* tenet *P.* l. 18. Παρείας) παρίας ante editum, correxuit *Solan.* *Pag.* 142. l. 7. Κάθησον) κάθησο *Pell.* ead. Πάραψαι) Sic edd. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *l.* *V.* 2. & *P. Al.* παρακύψαι. *Pag.* 143. l. 4. Μνδεμίαν) τὴν δὲ μίαν *Ex. Fl.* & marg. *A.* 1. l. 13. Αὐτῆς) Sic scriptum invenni. ead. Μοι) Deest in *S.* l. 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in *l.* *Fl. P.* &c. l. 17. Μέλλοι) Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *l.* ead. Πέτεσθαι) πέτασθαι *Fl.* *Pag.* 144. l. 2. Ἡ νῦν) & νῦν marg. *A.* 1. l. 12. Προσφέρει) προσφέρει *P.* Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *l.* *P. H. S.* *Ald. Fr. B.* 1. *Pag.* 146. l. 4. Ἐαυτὸν) Expressi lection. *Fl.* & *L.* Αὐτὸν edd. cett. l. 12. Ῥᾶων) Sic *P. L. H. P. B.* 1. & 2. *Fr. S. Ald.* Ῥᾶον *Fl.* Ῥᾶστη *Veneta* utraque. ead. Μόνον) μόνον *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 147. l. 1. Καταφῆσασα) Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταφληαφῆσασα. l. 7. Παρίντα) παρέντα *Ex. Fl.* Nil mutat *P.* l. 8. Ἐπισέρχομαι) Et sic habere *Fl.* notat *Solan.* l. 10. Ὑποχωρήσας) ἀποχωρήσας *Fl.* l. 12. Περιεργίας) Restitut. ex *P. G.* Περιεργασίας edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg. *A. i W.* l. 14. Διαφθαῖναι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P.* *Pag.* 148. l. 7. Ἡδὴ) ἔτι male *Ex. Fl.* *Vulgatam* tuetur *P.* l. 9. Κατελείπετο) Ita bene *Fl. Fr. B.* 2. *P. H. S.* Καταλείπετο *l.*

& V. 2: *ead. Ms*) Ex emend. Solani. Deerat in edd. l. 14. Ἐπασχεν) ἑπασχον marg. A. 1. Pag. 149. l. 3. Ω) Male abest a Fl. l. 5. Ἐπικολούθει) ἐπικολούθει S. sola cum affecla A. l. 7. Ἄλλο) Sic & Fl. cum I. Fr. P. &c. Ἄλλως Pell. & Marc. l. 11. Ἐσθην) ἔβην Graev. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ καταλύειν) Deest καὶ in S. Adest in P. &c. l. 15. Ἐν) Sic dedi ex L. & marg. A. 1. Ἐπὶ edd. priores. l. 17. col. 1. Ἐπαυλιν) ἑταύλει legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan. *ead.* Ἐκείνους) ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & post ἡν lacunae notam apposuit Solan. Pag. 150. l. 13. Αὐτὴν) αὐτὰ L. Pag. 151. l. 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10. Ἄρκτοις) ἄρκους Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκτοις collatio in marg. eiusd. Et sic quoque L. recte cum cett. edd. l. 13. Οὖν) Deest in Fl. Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. Fl. *ead.* Ἡμῖν) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 10. Τούναντιον περιήνεγκεν) τούν. με περ. Fl. Pag. 153. l. 4. Ἐλφεῖ) ξήφεῖ l. male, ut solet in hac vocali centies. Pag. 154. l. 5. Ἐχοντες) ἔχοντες male Fl. Vulgatam asserit P. l. 8. Πλεῖστα) πῶλλα P. l. 11. Οὔτοι) αὐτοὶ P. Nil mut. Fl. Pag. 155. l. 7. Μὲν) Deest in S. Adest in I. P. &c. [At S. μὲν mox inferit inter ἄλλο & οὐδέν.] l. 9. Κλάουσιν) Et sic Fl. cum I. &c. l. 18. Στοιβάδων) Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus. Στιβάδ. vero Suid. ut Lucian. *Reiχ.* Pag. 156. l. 13. Παρὰ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae vero suffragatur P. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) Et sic esse in edd. vetr. notat Solan. Pag. 157. l. 1. Φασι) Dedi ex S. Φησι cett. omnes male. l. 4. Ὁ δὲ) Nil mut. Fl. Fr. I. P. &c. l. 17. Φυγῇ) σπουδῇ Fl. & marg. A. 1. Vulgatam ceterarum edd. firmat P. Pag. 158. l. 5. Μου) με Ex. Fl. Vulgatam ceterarum tuetur P. l. 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθήσασα Ex. Fl. l. 14. Ἡύχετο) Sic edd. & P. Εὐχέτο Ex. Fl. l. 15. Τῷ φυγῇ) Restitutum ex P. & marg. A. 1. Τῆς φυγῆς edd. priores. Pag. 159. l. 4. Διπλῇ) τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl. l. 10. Ἰδί) Ita bene Fl. H. P. &c. Ἰδί male I. l. 11. Σαρδάνιον) Σαρδάνιον edd. anteriores. Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ) Nihil mut. Fl. l. Ald. H. P. &c. l. 17. Ἐπελάβετο) Ita merito correxit Solan. cum ἐπελάβετο legeretur. Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένον) Sic Fl. Ald. V. 2. B. 1. B. 2. Fr. H. S. Ἀφιγμένων P. Ἀφιγμένοι I. & marg. A. 1 W. l. 14. Ἀπῆγον) Sic recte I. H. P. &c. Ἐπῆγον Fl. Pag. 163. l. 4. Προσκησάμενον) Restituit ex Fl. Προσογκ. cett. l. 8. Τοῖς κεκτημένοις) τῶν κεκτημένων L. *ead.* Παρέκειτο) παρείχετο Pell. l. 10. Κατηρώμην) κατηρώμην I. male. l. 17. Διαπαράτρουγ.) διαπαράττοντας

melius C. *Pag.* 164. l. 1. Ταῖς ἀγελαῖαις) Vid. notas. l. 4. Τότε) τὸ τε *Ald.* Τότε cett. l. 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. *A.* 1. l. 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην P. male. ead. Νομὸν) νομήν marg. *A.* 1 *W.* l. 10. Μεγαπόλη) Μεγαλοπόλη marg. *A.* 1. *Pag.* 165. l. 13. Ἀνυπόδετος) Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδετος. Conf. supra c. 16. Aliter infra c. 43 f. *Pag.* 166. l. 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ L. pro οὐ quod Anon. coniecit. *Pag.* 167. l. 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου *Fl.* l. 15. Ἀποκτενεῖν) ἀποκτενεῖν Ex. *Fl.* Cum vulgata facit P. *Pag.* 168. l. 2. Στυππεῖον) Et sic *Fl.* quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. l. 6. Τυρέων) τορεῖων Pell. l. 9. Στυππεῖον) στυππίον iterum *Fl.* ac postea ubique. l. 18. col. 2. Ἰσαῖος) Εἰσεύς Exc. G. Ἰσαῖος C. *Pag.* 169. l. 1. Ὑπλόισπον) ἐπίλοιπον Coll. l. 2. Με) Deest in *Fl.* l. 4. Ὡς) Male omisit *Fl.* l. 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. l. 17. col. 2. Πλύνω) Omissum hoc verbum ex collato Codice inservit Solanus. *Pag.* 170. l. 7. Ἡμύναμεν) ἤμυναν Ex. *Fl.* Nil mutant edd. nec P. l. 14. Τοῦτο) τούτου Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. *Pag.* 171. l. 9. Λέγει) λέγει *Fl.* *Pag.* 172. l. 9. Ἐπικατέδησε) ἐπεκατέδησε Ex. *Fl.* Vulgatae assentitur P. *Pag.* 173. l. 6. Ἐπανάγειν) ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A.* 1. Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. ead. Λέγων) ἔφη *Fl.* l. 7. Εὐρίσκει) εὐρήσκει l. & V. 2. Εὔρηκε cett. *Pag.* 174. l. 6. Τούτων) τούτου τῶν &c. male *Fl.* l. 12. Προσάλλοιμεν) προσέλθωμεν *Fl.* l. 13. Ὀμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὄμιλος P. l. 14. Εἰλίσσοντες) εἰλίσσαντες *Fl.* Εἰλίσσαντες P. l. 18. Ὅχλ. ἀδρ.) Deerant haec in editis. Addidit Solan. *Pag.* 175. l. 5. Καὶ τυρὸν &c.) Restituit. ex emend. Solani, v. eius notam. l. 12. Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire. l. 16. Γὰρ) Deest in *Fl.* *Pag.* 176. l. 5. Καὶ) Male deest in *Fl.* l. 16. Ὀλίγον) ὀλίγου Pell. *Pag.* 177. l. 17. Ἀθυμία τοιαύτη) Sic *Fl.* *Ald.* l. *H.* P. &c. Παθυμία ταύτη L. P. & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 178. l. 11. Οὐμὺς) Sic *B.* 2. P. S. Ὁ ὕμνος I. *Fl.* Fr. Οὐμὺς *Ald.* H. Ὁ ἑμὺς V. 2. l. 14. Κατρίδος) κονίδος P. & marg. *A.* 1. cum I. Vulgatam vero retinent cett. *Pag.* 179. l. 4. Κινδυνον) Ita dedi ex P. L. Κινδύνον edd. Κινδυνου I. Sed ex accentu patet, eam κίνδυνον voluisse. ead. Γὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. l. 6. Ὡστε) Deest in *Fl.* Adeest in aliis & P. l. 12. Κόμην) πόλιν Ex. *Fl.* male. Vulgatam firmat P. l. 13. Καινότερον) καινότεατον P. *Pag.* 180. l. 1. Συνοικήσαντες) συνοικήσαντες Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. l. 4. Ἐπιχωρίους) ἐπιχωρείους *Fl.* l. 13. Γυναικίας) Sic *Fl.* Fr.

I. H. P. &c. Γυνίαις P. Pag. 181. l. 10. 'Οθόνην) Vid. notam Solani. *l. 13. Παθὼν μαθὼν marg. A. 1. IV. l. 16. 'Ωστε*) Ita recte *Fl. H. P. &c. 'Ωστε male l. ead. 'Υπὸ*) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Est & in cert. *Pag. 182. l. 14. 'Ανυπόδητος*) Sic iam edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent ἀνυπόδητος quod posterius etiam adscript. in marg. *A. 1. ead. Πάλιν*) Restituit. ex *L. Πάνυ* edd. priores omnes. *Pag. 183. l. 3. 'Οπου*) ὅπου *Fl. l. 8. Καὶ ὅς*) Sic *P.* cum *l. Ald. P. H. &c. 'Ο δὲ Fl. l. 11. 'Ακινδυνότατον*) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνότατον. *l. 15. 'Επ')* Deest in *P.* Adeft in *Fl.* aliisq. *l. 17. 'Επέδωκε*) Constans edd. lectio. *Pag. 184. l. 5. Κάκει με) κάκειμε l. l. 6. 'Εξαναστὰς*) ἔπαν — *Ex. Fl.* Vulgata vero est in *P. l. 18. 'Ανώγειν*) Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset ἀνώγειν. Item mox male ἀπὸνειαν, ut reliqua sex, septem typogr. iphalmata a me correctā omit- tam. *Reitz. Pag. 185. l. 6. Πέμπουσι*) ἐπεμψαν marg. *A. 1. l. 8. 'Επέδωκαν*) παρέδωκαν *P. & marg. A. 1. l. 12. 'Ο ἑμὸς*) Sic iam edd. Aliter supra c. 39 fin. *Pag. 186. l. 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν*) καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl. l. 3. Ταύτῳ*) Nihil mutat *Fl. Pag. 187. l. 2. Τῆς τὰς Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit *P. ead. Τὰ μὲν πρῶτα*) τὸ μὲν πρῶτον *Fl. Ταμενπρῶτα* uno verbo *I. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B. 1. P.* Et sic *Fl.* in seqq. *l. 4. 'Αναίσχυντον*) ἀνίσχυντον male *l. l. 10. Δαπανώμενα*) Sic *Fl. P. H. &c. Δαπανώμενα l. ead. Ταύτῳ*) αὐτῷ *Ex. Fl.* Nil mut. *P. ead. Μέτρῳ*) μετρῷ male *l. l. 12. Προσελθόντες*) Restituit. ex *Fl. Προσελθόντες* edd. cett. *l. 13. 'Οπῇ τινι τὰ ὅμ. τῆς Σύρας*) Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat Solan. *Pag. 188. l. 12. Μὲν γάρῳ*) μὲν ἐν γάρῳ *Pell. ead. Κατακειμέ- νους*) Sic edd. omnes. *l. 16. 'Ηρίστον*) ἡρίστουν *Ex. Fl.* Vul- gatam firmat *P. Pag. 189. l. 2. 'Επινον*) ἐπιον *Fl. l. 3. 'Ορῶν*) Deest in *Fl. l. 6. Νεανίσκων*) νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *Pag. 190. l. 1. 'Εν καιρῷ*) Non habet *Fl. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς*) τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl. l. 7. Σκευή* — πολυτελὲς) σκευὴ πολυτε- λῇ *Fl. l. 8. 'Επιβάλλομαι*) ἐπιβαλλόμενα *Fl. l. 9. Καὶ χρυσῷ*) Deest in *Fl. l. 11. 'Εκφωνοῦντες*) ἐμφωνοῦντες *Fl. l. 13. Παρ- ἔξιν*) παρέξαι marg. *A. 1. Pag. 192. l. 6. 'Αναπαύσασθαι*) Sic *I. H. Ald. S. Fr. Αναπαύσασθαι Fl. B. 1. P. l. 9. 'Ημᾶς*) Omittit *Fl. l. 12. 'Εκεκόμεστο*) ἠκεκ. *Fl. l. 14. Που*) Non ha- bet *Fl. Pag. 193. l. 3. 'Ενέπλησεν*) Sic edd. excepta *l. & V. 2.* Sed *Ald. 1.* vulgatam servat. *l. 5. 'Επιλαβομένη*) λαβο- μένη *Fl. l. 7. Πολλῷ*) Deest in *Fl.* Adeft in cert. & *P. l. 8. Τῷ χρυσῷ*) Nihil mutant edd. *l. 16. Γὰρ*) Restitutum ex *P. & L.*

Δὲ edd. priores. *l.* 17. Προκαλουμένη) Ita edd. *Fl. Fr. I. P. H.* &c. Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἶδεν) οἶδεν male *Ex. Fl.* Vulgaræ suffragatur *P.* *Pag.* 194. *l.* 4. Τὸ φεύγον) τῷ φεύγοντι Pell. melius. *l.* 11. Τῇ) Sine articulo *Fl. l.* 14. Ἐν ἐμοί) Et sic *Fl.* cum *I. Ald.* &c. *ead.* Ἐπιδειξόμενος) Restituit. ex *l.* & *V.* 2. Ἐπιδειξόμενος cett. *l.* 15. Κατεχρήσατο) κατεχρήτω *P.* Vulgata est in edd. omnibus. *l.* 16. Μοι) Sic edd. *Mou. L. P.* *Pag.* 195. *l.* 7. Πάντων) ἐν insertum cupit Solan. Quod deest in edd. *Pag.* 196. *l.* 6. Χρυσίῳ) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ἀναπιδήσεται) ἀ—εται *Fl. l.* 14. Ἐν ἑξ ἑνὸς ἐπιτρέχων) Nil variare *Fl.* notat Noster. *Pag.* 197. *l.* 1. Ἐνδον) Sic edd. cunctæ, & mox iterum. *Pag.* 198. *l.* 4. Ἀγαθός) Deest in *Fl. l.* 8. Ἐπίσταμαι) Sic etiam *Fl. I. Fr. P.* *ead.* Ἐκείνων) ἐκείνου *P. l.* 11. Ὁ ἐμὸς) Aliter supra cap. 40. *l.* 17. Ἡ δὲ ἐμ' ἀσμένῃ τε) ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A. 1.* *Pag.* 199. *l.* 7. Καί) Deest in *Fl. ead.* Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I.* sola. *l.* 9. Ὡσπερ) Sic *I. H. P.* &c. & *P.* Ὡσπερ εἰ *Fl. l.* 10. Ὡς) Non habet *Fl. l.* 12. Ἀπ' ἐμοῦ) Sic recte *I. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S. l.* 14. Ἡμάρτηται) Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *I. Pag.* 200. *l.* 3. Καί) Deest in *Fl. l.* 11. Ἐρθεν) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 12. Ἐνταῦθα) Et sic esse in eadem notat idem. *l.* 13. Ἐθῆκα) ἀνέθῆκα *P.* & marg. *A. 1 W.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A. 1.*

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. *l.* 4. Ἡ χρυσὸν ἢ) καὶ χρυσὸν καὶ *O. l.* 5. Πολλοῖς) ἀλλοῖς *O. l.* 10. Ἐφης) Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Φῆς *I.* & *Cod. P. l.* 11. Δὴ) Omittit δὴ *I.* & *P.* Comparat autem in *Fl. H. P. S.* &c. *l.* 13. Εὐχῇ) αἰτησις *P.* *Pag.* 202. *l.* 3. Εἰ) Deest in *O. ead.* Εἰμαρμένως) Sic *I. Fr. H. B.* Εἰμαρ. cett. hic & cap. 3 &c. *l.* 4. Ἀφικτα) Sic marg. *A. 1 W.* Ἀφενικτα edd. quas consului omnes. *l.* 11. Ἐν ἐτέρῳ μέρει) Nihil mut. Coll. nec *Fl. l.* 13. Δόμον) δὴ δόμον *O.* male. *ead.* Αἶδος) Bene sic *O. Fl. V. 2. P. S.* Αἶδιος male *I. Ald. Fr. H.* *Pag.* 203. *l.* 1. Το) τὸν *O. l.* 2. Ἀδουσιν) ἄδωσιν *O. l.* 5. Διεξέρχονται) διεξιᾶσι *O. P. l.* 9. Αἰ) Abest artic. ab *O. ead.* Λάχεσις) καὶ Λάχ. *O. l.* 13. Γὰρ καὶ) γὰρ πάνυ καὶ *O. ead.* Τίνες εἰσιν) τίνες ποτ' εἰσιν *O. ead.* Ἡ τί δύναται) καὶ τί δύνανται *O. l.* 14. Τί ὑπὲρ) τί καὶ ὑπὲρ *O. l.* 17. col. 2. Ἀπορηθῆναι) ἀπορηθῆναι erat in *Cod. V.* Sed retinui vulgatam, etsi suspicarerere, *V.* ἀποκριθῆναι dare voluisse. *Reitz.* *Pag.* 204. *l.* 3. Ὡ) Abest ab *O.*

l. 4. Τὸ περὶ) Dedi ex l. V. 2. O. & P. Ποτε περὶ habent edd. cett. l. 9. Ἐν οἷς) & Ox. l. 11. Ἀναρτησάμενος) Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησάμενος edd. cett. l. 12. Ἐφης) ἐφησθα Fl. ead. Τὴν μὲν) μὲν τὴν O. P. l. 13. Ἀπαντας) ἅμα πάντας O. l. 14. Ἐκκρεμαννυμένους) ἐκκρεμαμένους O. l. 15. Σὺ) σὲ male O. l. 16. Ἐρύσαις) ἐρύσαι O. & marg. A. 1. Pag. 205. l. 1. Οὖν) δὴ O. l. 2. Νῦν) νῦν O. l. 4. Δ' οὖν) γοῦν O. P. mox ἀν omittit O. l. 6. Αἰωροῦσα) Sic restitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα edd. priores. l. 12. Μοῦ) ἐμοῦ Ex. Fl. Μοῦ P. cum edd. l. 14. Ἐτι) Abest ab O. l. 16. Προσάγομεν) Restituit. ex O. B. 2. & Fr. Προσάγομεν habebant edd. reliquae. Pag. 206. l. 4. Θεοσδότου) Et sic cum l. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald. l. 15. Ἡμῖν προῖον) Sic restitutum ex Cod. O. Nam edd. εἰπεῖν προῖον ἡμῖν, sine sensu. ead. Eis τοῦτο) εἰς τοῦναντίον emendatum in Cod. Ox. l. 17. Δηλονότι) δηλόντι male edita. Pag. 207. l. 6. Ὑμῖν) ἡμῖν male O. ead. Δυνατὸν) οὐ δυνατὸν Fl. οὐ omitt. cett. & P. l. 12. Δι) δὲ & καὶ deesse in O. notat Solanus. l. 15. Καὶ τοῦτο) καὶ iterum abest in O. l. 17. col. 1. Ὅπως) ὅπως misere ante editum. ead. col. 2. Παρέχοντες) Itā dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. l. 18. col. 1. Ἀποκρίνη) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, Solan. Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) εὐγνωμοσύνη G. O. P. & marg. A. 1. At prius est in edd. omnibus. l. 3. Ὅ, τι) Emendante Iensio. Ὅτι vulg. l. 8. Θάνατός γε) κἀν ὁ θάνατος O. l. 13. Ἡμεῖς) Non compareret in O. l. 16. Ἐνεστι) ἔστι Fl. Vulgatam ceterarum firmat P. Pag. 209. l. 2. Ὁ δὲ Ἡφαιστος) ὁ H. δὲ O. l. 3. Ποτὲ) Deest in O. l. 5. Φασιν ὑμᾶς) ὑμᾶς φασιν O. l. 6. Παρὰ) ^π male O. hic & mox bis, ait Solan. Sed forf. est compend. τοῦ παρὰ. Vid. Alberti Glossar. N. T. l. 8. Ἀπὸλλα) Sic edd. omni praeter l. & V. 2. quae Ἀπὸλλωνα. l. 9. col. 1. Καθεῖς) παθεῖς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit Solan. ibid. l. 10. Δεσμεύται) δεσμεύεται Ex. G. δεσμεύεται C. l. 12. col. 2. Βαλὼν) ἐμβαλὼν legendum existimo, & ἐξεδίωξε. Reitz. l. 14. col. 1. Τοῦν) Non apparebat in edd. Insertum nunc ex G. & V. l. 16. col. 2. Μὴ φέρον βασιλ. τοῦ Διὸς) Quinque illa verba in edd. omissa inferuit Solan. Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit. l. 31. col. 1. Ἐκβαλεῖ) ἐκβάλλει V. Quod in impresso recte mutatum. Solan. Pag. 210. l. 1. Εἰς) Deest in O. l. 5. Χρόνον) Abest ab O. l. 12. Κολαζόμενος) κολαζόμενος ἀπαντας O. l. 15. Ἀρ') παρ' O. Pag. 211. l. 1. Ὅτου ἕνεκα) ὅθεν

κα Ο. l. 2. Οἶε) ὑποπτεύεις Ο. l. 3. Παρὰ) Nota περί hic male Ο. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῆς παρά. V. ad cap. 8. l. 4. Δ' ἂν) γοῦν Εκ. Fl. & marg. A. i. Vulgatam servat P. l. 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni assentitur Fl. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A. i. W. Πρὸς με τοιαῦτα edd. l. 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς Ο. ead. Ἐκτὸς) Deerat in edd. Addidi ex O. P. l. 14. Μεταμέλει σοι) μεταμελήσει male Ο. ead. Μετατίθεσαι) ἀγατ — male Fl. Vulgatam servat P. l. 15. Ἐπιμελείας) εὐμελ. Fl. Pag. 212. l. 9. Οὐδεὶς δὲ) οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A. i. l. 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης Ο. l. 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοίνυν Ο. & P. l. 13. Ἄρα) εἴπερ ἄρα Ο. l. 14. Μοιρᾶν καὶ) Ambo deerant in l. Aderant in cett. & Οκ. l. 16. Θυσίαις) Sic dedi ex G. L. O. & marg. A. i. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. Pag. 213. l. 1. Ἄν) Abeffe ab Ο. ἂν & eis notat Solan. l. 3. Καὶ μετατρέψαι τὶ) τί καὶ μετατρέψαι Ο. l. 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' Ο. l. 5. Τοῦναντιον τρέψει) τρέψ. τὸν. Ο. l. 7. Σὺ) σὺ δ' Ο. quod verum credo. l. 11. Τιμώμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν Fl. [& S.] Ἄν deest in Ο. l. 13. Παντελῶς) πάντως Ο. l. 14. Ἐκτὸς) Ita iussit Solanus emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. ead. Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex O. & P. inferui. ead. Ὡς ὕπ') ὅτι ὕπ' Ο. Pag. 214. l. 2. Καθεῖρξας) ἐγκλεισάμενος Ο. P. l. 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ προστ.) ἀπ' ἰσχυρὰς ἐντολῆς Ο. & P. l. 7. Λαίου) τοῦ Λαίου Ο. l. 12. Τοιγάρτοι) τοιγάρτι male l. l. 13. Αὐτὸν) Deest in Ο. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) ἀπαιτοῖτε Fl. l. 15. Λοξὰ) ἀμφίδοξα Ο. P. & marg. A. i. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. l. 16. col. 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxuit Solanus. Pag. 215. l. 5. Ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτοῦ) ἔπειρα ἐκεῖνος αὐτὸν P. Nil mutat Fl. l. 6. Χελώνης) Sic Fl. l. Ald. Fr. H. S. Χελώνην P. & O. Χελώνεια Coll. l. 9. Ἄλλως) ἄλλω Ο. l. 11. Μέρος) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. H. P. S. Ἔργον l. & P. l. 18. col. 2. Ἦλθε) ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91 ad Z. Tr. In impreff. recte mutatum est. Solan. l. 20. col. 1. Μίξας) μίξαι edd. male. ibid. l. 21. Ἦψαι) Sic C. recte. In V. erat ἔψαι. Solanus. Pag. 216. l. 1. Διηγυλλημένος) διηγυλλημ. Ο. ead. Σου — διεξιόντος) Ita dedi ex Fl. Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. l. 3. Κεραινῇ) καὶ κεραινῇ Ο. l. 12. Ἰστών) Sic dedi ex Pell. Ἰστίαν edd. ead. Ἀδικούσης) Sic edd. & P. Ἀδικοῦν Fl. ead. Δὲ) Restitui ex Ald. l. S. Aberat in P. H. ead. Καὶ) Reddidi huic editioni ex l. &c. pro τὸν quod P. occupavit; pro quo peius τὸ

H. *l.* 17. *col.* 1. *Διηκυλημένος*) *διηκυλημένος* ante editum prave. *ead.* *col.* 2. *Ἐν μασχάλη*) *ἐν μασχάλη* V. Et sic editum ante. Iam *ἐν μασχ.* restituit. ex C. *Pag.* 217. *l.* 1. *ΚΥΝ.*) Hoc nomen personae exciderat ex *I. H. & Fl.* Restituere edd. cett. & marg. *A.* 1. *ead.* *Μηδὲ*) *μὴ δὲ* I. ut semper. *Οὐ δὲ* O. *ead.* *Σί τε*) *σε* tantum O. *l.* 2. *Φακίον*) Deest in O. *l.* 8. *Μέλιντος*) Ex emend. Solani. *Μέλιντος* edd. priores. *l.* 14. *col.* 1. *Σφηξ*) *Σφηγξ*) antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod. *l.* 15. *col.* 2. *Ἐπιμελούμενοι*) Sic exstat in Coll. G. Quare sic dedi, cum edd. *ἐπικαλούμενοι* haberent. *Solan.* *l.* 16. *col.* 1. *Καλλίου*) *Καλλία* edd. quod facile etiam mutavimus. *l.* 18. *col.* 2. *Θανάτη*) *Θαυμαστός* edd. *Θαναῶ*. V. ex quo non difficulter *Θανάτη* efficias, quod est in C. *Solan.* *ibid.* *l.* 21. *Αὐτῶν*) *αὐτῶν* legebatur ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 25. *Πρὸς αὐτοῦ*) Ego coniiciebam *παρ' αὐτοῦ*, uti reperisse se in Mf. Cod. testatur *Exc. G.* Sed recte *πρὸς αὐτοῦ* C. *Πρὸς αὐτοὺς* V. prave. *Solan.* *Pag.* 218. *l.* 1. *Υμῖν*) Deest in *Fl.* *l.* 2. *Ἀγομέμους*) *ἀγχομένους* male I. sola. *l.* 11. *Διαβήσας*) *διαβίους* *Exc. Fl.* *Βιῶσας* P. *l.* 12. *Ἀλλὰ μὴ*) *μᾶλλον ἢ* I. sola. *l.* 16. *col.* 2. *Ἐδάφει*) *ἐδάφῃ* edit. male. *Pag.* 219. *l.* 7. *Δὲ αὐτὸν*) Nil mut. edd. nec P. *Κάκεινον* *Fl.* *Κάκεινον* & *κάκεινο* Schol. *l.* 17. *Δικαιοὶ*) *δίκαιον* *Fl.* *l.* 18. *Κάκεινον*) Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque. *Solan.* *Pag.* 220. *l.* 12. *Αὐτῶν*) *αὐτῶ* *Exc. Fl.* Vulgatum tuetur P. *Pag.* 221. *l.* 7. *Ἀμορον*) Sic P. P. *Εὐμορον* cett. cum *Fl.* *l.* 9. *Αὐταί*) *Ἀννε αὐταί*; *Pag.* 222. *l.* 2. *Μοι*) Deest in *Fl.*

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. *l.* 2. *Σύννοος*) *σύννοος* P. sola male. *ead.* *Κατὰ νόνας*) *καὶ κατὰ νόνας* edd. Sed rectius *καὶ* abest in O. *l.* 4. *Με*) Et hoc omisit O. *l.* 8. *Εἰδομεν*) *εἰδομεν* male I. V. 2. *Fr.* At prius recte *Fl. B.* 1. P. S. *l.* 10. *Τί*) *δέ* G. *ead.* *Σο*) *σου* I. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. *col.* 2. *Τραγικός*) Sic dedit *Solan.* pro vulgato *τραγικῶν*. Nescio quare, aut unde. Obscundavi tamen, quia talia non sine collatione Codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *Reitz.* *ead.* *Διαλέγονται*) Ex C. sic emendatum. *Διαλέγεται* enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *Reitz.* *l.* 15. *col.* 1. *Τραγικῶν*) Ita dedit *Solan.* cum vulgo legeretur *τραγικῶν*. *Pag.* 224. *l.* 2. *Ἦς οὐκ ἔς.*) *ἢν οὐκ ἱαμβεῖσισι ὑπερταῖδα* inferit O. ante

illum versum. *ead.* ἄραιτ' Eurip. & Gr. l. 3. Ἀδύων) Ἀδύων O. l. 5. Προμηθεύ) Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμηθεύ male l. l. 6. Οἰκείων) Sic l. H. & c. Οἰκείον P. Gr. O. & marg. A. i. l. 9. Κομφδεῖν ὥσπερ οὔτοι δυνάμεθα) Κομφδίας ὧ Z. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ φαυδεῖν ὥσπερ οὔτοι O. l. 11. Ὑποδραματούργειν) ὑποτραγωδεῖν Coll. & P. & marg. A. i W. l. 13. Σοι) Deficit in Fl. l. 15. col. 1. Μεγαλοσμηράγου) με—σμηράγδου edd. Correxerit Solanus. *ibid.* l. 2. Του Διδος) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ Solan. l. 19. col. 2. Αὐτὰ) αὐτοῦ Exc. G. l. 20. col. 1. Διαφέρεται) Διαφέρει Exc. G. Pag. 225. l. 11. Παιδίαῖς) Sic & Fl. cum cett. *ead.* Ἡμέτερα πρᾶγματα) πρᾶγμ. ἡμῖν O. l. 18. col. 2. Τον ξυρὸν) Sic V. abfurde. Solan. Pag. 226. l. 1. Αὐθῖς) Inferui ex O. Deerat in edd. l. 5. Τί οὖν) τί γουν O. *ead.* Γένοιντο) γίνοιτο O. l. 8. Ὡ Ἡρα) Ἄρα male Fl. l. 11. Καὶ ἡν.) καὶ omittit Fl. l. 16. col. 1. Ἐκεῖ) ἐκεῖσε edd. syllabam postremam sustulit Solan. l. 21. col. 2. Ὑποκνιζομένη) Sic restituit idem ex V. cum ὑποκνινομένη legeretur in editis. Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. *ead.* Εἰσαυθῖς) ἐσαυθῖς O. l. 4. Τῆν) Non habet articulum O. *ead.* Καὶ) ἢ O. l. 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & Solan. deleri voluit. l. 8. Δόξαντα) δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. *ead.* Ὡσπερ) ὥς O. l. 9. Ὑπέρσχη) ἡπέρσχη O. l. 10. Δεινὸτάτα) δεινὰ ταῦτα O. l. 14. Συνευρίσκετε) ξυνευρ. O. Pag. 228. l. 2. Ἐπαναγαγεῖν) ἐπανενεγκεῖν O. idque Solan. in text. recipi iubet. l. 4. Δοκεῖ) ξυνδοκεῖ male O. *ead.* Καὶ μὴ συντ.) μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. l. 6. Ἰδία) Omissum in O. l. 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. l. 8. Ἀπίοι) ἀπεισιν O. & Fl. & marg. A. i. l. 11. Τυραννικὸς) κοίραννικὸς O. l. 15. EPM.) Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod edd. male ante ὀρθῶς collocabant. Pag. 229. l. 6. Ἀποσεμύνει φημι δεῖν) ἀποσεμύνει φημι O. ὀμίσσο δεῖν. l. 14. Ἀσφαλείας) Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt l. H. & c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. ed. & Cod. O. l. 15. Εὐτελῇ) ἀτελῇ editum ante. Adscripserat Solan. Leg. εὐτελῇ pro V. ἀτελῇ. *ead.* Τραι.) Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γρατῆτον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. sive cum αἰ supra. Solan. At hoc in Mss. imperativ. γραι αἰ notat. Reitz. Pag. 230. l. 8. Τέγες) Ex Homero supplevi, quod omissum in edd. καὶ ed. P. sola pro eo substituit. l. 10. Τε) γε O. l. 11. Ὅσσοι) ἢ σοι edd. male & O.

l. 12. ὄσσοι) Sic iam recte P. & B. 2. Cett. ὄσοι. l. 13. col. 2. Καὶ ἔρρι-λεν) Mellus in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἦ. Solan. *ibid.* l. 14. Μηδέν) Nihil varietatis notatum invenio, mirorque, Solanum hoc praeteriisse: credas enim, legendum μελέων. Sed nihil est opus. Reitz. Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Restitui ex Fl. & Homer. Νώνυμοι enim vulgo edd. & O. Νώνυμος Schol. *ead.* Κνίσσοις) κνίσσοις O. l. 3. Συνθέουσι) Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέουσι. Edd. συντάσι. l. 7. Τούς) Non agnoscit articulum O. l. 10. Καθεδούνται) Deest in O. l. 11. Ἀναπλ—ε) ἀν—ων O. l. 12. Προσῆκει) Restitui ex O. Προσῆκεν edd. l. 13. Πρύχειρον) χείρον O. l. 14. Ἡ) Omittit O. Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλκ.) Bene sic Fl. H. V. 2. P. S. Γὰρ χαλκ. male l. *ead.* Τῶν Μύρωνος) τοῦ Μυρ. O. l. 2. Προτιμή- τεον) προτιμωτέρων marg. A. 1. & O. qui mox εἶναι omittit. l. 6. Ὅτι) Non comparat in Fl. l. 13. Ἐπιστίλβον) ἀποστίλ- βον O. manu recentiore. l. 14. Ἐππυγάζεσθαι) ἐπιλυγάζεσθαι male O. Ἐππυγάζεσθαι Coll. l. 15. Μύων) Sic O. Μυῖων edd. Μῶν male l. Pag. 233. l. 2. Ὁ Μῆν) Sic restitutum ex O. & Fl. Nam καὶ μὲν edd. cett. male. Μὲν ὁ ἄλ. P. *ead.* Ὅλοι) ὕσοι Fl. Ὅλοι cett. & P. l. 3. Πολύτιμοι) Ex Fl. sic dedi, cum πολυτίμητος esset in edd. cett. l. 4. ΠΟΣ.) Vid. not. *ead.* Καὶ ποῦ) Haec deesse in O. & P. notat Solan. Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in Fl. abesse video. l. 8. Πίτωχόν) πέννητα O. l. 11. Προτιμήσεται) προτετίμηται O. l. 15. col. 2. Τούτῳ ἱερατά- κως) τοῦτο δι' ἐκείνο C. l. 16. col. 1. Ὁ Μιθρὴν) Μιθρῆς, & sine artic. edita. Correxuit Solan. adscripsitque: Exc. G. ὁ Μιθρὴν, Περσικός. ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρῆς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *ibid.* l. 20. Ἐχόμεν) ἐκόμεον ante editum male. l. 21. col. 2. Εἰ κιναιδ.) Sic C. pro quo εἶναι λέγουντο erat in edis. In V. autem εἶναι δένοιντο. Solan. *ibid.* l. 23. Μύσοι) Sic etiam C. Pag. 234. l. 10. Καὶ τὴν) καὶ abest a Fl. *ead.* Ἀπὸλλω) Nihil mut. edd. & O. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγ. που καθ.) Quinque haec verba omissa in Fl. l. 13. Κόλλοπας) Sic edd. excepta Fl. quae κλόπας. Sed O. σκόπας. *ead.* Πε- ρισσευλημένον) ἀποσσ. O. l. 15. col. 1. Ἀντὶ) ταυτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν esset in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit Solan. merito quidem, licet τὴν ad praec. relatum excusari queat. Reitz. l. 19. col. 2. Κόλλοπας) κόλλαςπας edi- ta male: Et proxime τοὺς pro οὓς. Utrumque emendavit So- lan. Pag. 235. l. 3. Τολμήσειεν) τολμήσαι Fl. Vulgatae suffra- gatur P. l. 4. Δ' οὖν) γοῦν O. l. 7. Ἀν' ὥστε) ἀν' inferui ex Q.

Deerat in edd. *l. 8.* Τὸ ἀκριβές) τ' ἀκρ. *O. l. 13.* Τους) Sine articulo *O. ead.* Καὶ τὴν ἰππάδα) Non habet *Fl.* nec *O. l. 16. col. 2.* Διήρητο) Male διηρήτη ed. Cler. *Pag. 236. l. 1.* Ἐλέγγοντα) ἐλέγγοντα *Fl. l. 2.* Μικρότητα) σμικρότητα *O. l. 11.* Ἀτε δὴ παῖδες ὄντες Δίδος) Δίδος παῖδες omiffis ceteris *O. l. 12.* Προκαθεδείται) προκαθίζοι *Fl.* item marg. *A. 1.* Vulgaræ faver *P. l. 20. col. 1.* Πέντε) Corrupte haud dubie. *Solanus. Pag. 237. l. 1.* Καθίζόντων) καθεζέτασαν *Fl. l. 2.* Εἰσαυθῖς) εἰσαυθῖς *O. P. ead.* Δέ) Abest a *Fl.* adest in aliis & *P. l. 3.* Χρῆ) Deest in *O. l. 6.* Διανομῆς) Bis *O. ead.* Πού τὸ νέκταρ) Et haec bis habet *O.* Item bis ποῦ αἱ ἐκατίμβαι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit. *l. 9.* Κατασιώπησον) κατασίγησον *O. P. l. 11.* Συνιᾶσιν) φωνὴν ξυν. *O. l. 12.* Πολύγλωσσος) πολύγλωττος *O. Pag. 238. l. 1.* EPM. Εὔγε) εὔγε EPM. *Fl. l. 8.* Ὅποταν) ὅτε *O. P.* Nil mut. *Fl. ead.* Ἠπείλεις) ἀπειλοῖς *O. P.* Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλεις edd. cett. *l. 15.* Πεπαρμένη) π—νη cum puncto subscripto in nonnullis legi notat Solan. At non invenio. *l. 16.* Ἀπαντων) τῶν ὅλων *Fl. ead.* Λόγων) Deesse in *Fl.* & *O.* notat Solan. Sed credo articulum tantum deesse in *O.* *Pag. 239. l. 4.* Καί τι) καίτοι *Fl.* Vulgarum non mutat *P. ead.* Ἀκουσσεσθαι) προὔσσεσθαι *O. l. 6.* Ὡς Ἐρμῇ — πρὸς) Ὅτο haec verba omiffa in *O.* ab alia manu in marg. repofita vix leguntur. *l. 9.* Μεν) Sic *O.* & *Fl.* recte. Μου edd. vulgo. *ead.* Τε θεοῖ) τε male abest a *Fl.* & *O. l. 10.* Πεπαρμένηται) Ex emendatione Solani. Πεπαρμένηται edd. priores, cum *O.* & *C. l. 13.* Ἐθέλοις) ἐθέλης *O.* & marg. *A. 1.* Ἐθέλεις *Fl. l. 14.* Ῥήτορες ποιοῦσιν) ῥητορεύουσι *O. l. 15.* Σύντομον) ἐπίτομον *O.* & marg. *A. 1.* *Pag. 240. l. 1.* Εὐκαιρον) εὐπορον *O. P.* & marg. *A. 1.* *ead.* Ἀρξομαι) EPM. ἀρξαι δ' οὐν ποτέ. ZETΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque person. omittit *P.* & *Fr.* Cett. EPM. ἀρξομαι, non repetito ZETΣ, pessime. Ἀξομαι pro ἀρξομαι *L.* Ἀρξαι etiam marg. *A. 1. l. 3.* Ὑμᾶς) Restitutum ex *O. Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. *l. 7.* Ἀφείς) ἀφείς marg. *A. 1. l. 8.* Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl. ead.* Πάνυ) παντ' *O. ead.* ἔχουσιν) ἔχουσιν μοι δοκ. *O. Ex.* δοκ. μοι *P.* Sine μοι *I. H. Fl. S. l. 9.* Δέ) γὰρ marg. *A. 1.* *ead.* Ἐπιλείπει) ἐπιλείπει με *O. l. 13.* Ἀπολουμένη) ἀπολομένη *Fl. ead.* Περὶ) Sic *I. Fl. H. S. &c.* Παρὰ *P. l. 21. col. 2.* Κάρος) κάπος *Ex. G. & C. & V. l. 22. col. 1.* Καφυρεὺς) Καφαρεὺς editum ante. Mutavit Solan. Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo *L. VIII, pag. m. 566 f. Reiz.* *ibid. col. 2.* Ὀμυρας Αἰάντ') *Il. H. 312.* Sed ibi hodie legitur κερκάρητα. *Solan. l. 24. col. 1.* Τε

μαχώδης) Ita ex G. & C. pro vulgato στεναχώδης restituit Solan. *ead.* col. 2. Πνευστιώντα) πνευστιανώτατα V. Pag. 241. l. 3. Ἄλλην) ἄλλη O. l. 4. Πάνυ) Omittit O. l. 8. Καὶ κορυζ.) καὶ om. Fl. l. 9. Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. A. 1 W. l. 10. Ὁσφραίνεσθαι) ὁσφρῆσθαι G. P. Ὁσφρῆσθαι O. Ὁσφράσθαι Graev. l. 11. Παρασχόντος) παρασχόντας Pell. *ead.* Ὑποσχομένους) Recte sic Fl. Fr. P. H. S. &c. Ὑποσχομένων l. Ὑποσχομένους V. 2. Ὑπιοσχνουμένος OX. l. 17. col. 2. Τόπον) ποτὸν editum ante. Facile correxit Solan. Pag. 242. l. 1. Ἐπεί) ἐπὶ male I. Recte, quod editum est, cett. & O. *ead.* Γίγνομαι) γίνομαι O. l. 3. Ἐν) Abest ab O. l. 5. Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. A. 1 W. Θάκων edd. priores. *ead.* Καθυμένους) καθυμένων Fl. male. Καθυμένων marg. A. 1. l. 7. Καὶ λέγουσι) καὶ deest in Fl. l. 24. col. 1. Ἐπικούριοι) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. Pag. 243. l. 1. Ἐξεκόπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξεκόπτο edd. [At in S. & B. 4. legitur ἐξεκόπτετο.] l. 2. Ἐπιγελῶν) ἐπιγειδιῶν O. l. 3. Ἄρα) Deest in O. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsi. Solan. Οὐδὲν ἄλλὰ O. *ead.* Μηδὲ) Sic P. Μη—δὲ cett. & O. l. 7. Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. Τε) Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obscure notabat Solan. Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.) ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. A. 1. l. 3. Παρ' αὐτούς) Lacuna in O. l. 4. Παρὰ) Omittit praepos. O. l. 6. Εἴ τι) Deest in Fl. Adest in cett. & P. *ead.* Ταῦτ') τοῦτο Fl. Vulgatam probat P. l. 7. Εἰ λογισθεῖς) ἐκλογισθεῖς O. Omissio, (ut ex signo a Solano apposito suspicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. l. 9. Πεισθεῖεν) Ita P. V. 2. B. 2. & S. recte. Πισθεῖεν l. Fl. Fr. H. male. l. 10. Ὅλος) ὅλος male I. *ead.* Σφῶν) Omittit Th. Mag. in ἀπρονόπος. l. 11. Ἀτίμα) ἀτίμητα P. & marg. A. 1. l. 14. Στερούμενοι) στερόμενοι O. Pag. 245. l. 9. Ἠγγελεμένων) λεγομένων P. l. 11, Ὑμῖς) Sic recte B. 1. Fl. l. S. Ἡμῖς male H. P. l. 12. Λέγειν δὲσθαι) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπαῖν ἔχομαι. l. 15. Ἐπὶ τῷ συμφέροντι) Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male I. Fl. Ald. H. S. Συμφέρον τι P. Συμφέρον τι B. 1. Fr. *ead.* Παρρησιαζόμενος) παρρησιασάμενος O. —σόμενος B. 2. Vulgatam servat B. 1. cum reliquis. l. 17. col. 1. Καθὼς) Ita restitutum ex C. & V. Καθεζομένοις ed. Cler male. Et mox ἀνίστασα, sine σ & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνιστάσθω verius, licet forsan ex coniectura, fecit Solanus. *ead.* col. 2. Αὐτούς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte; nam

significatur *post eos*, non *simul, cum*. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐκθ-
 λευε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae cre-
 dens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz.
 Pag. 246. l. 1. Πάντες) Deest in O. l. 4. Ἀναφύσσεισαι) ἀνα-
 φύσεισαι Fl. & ex eadem marg. A. 1. Nil mut. P. l. 7. Δογμα-
 των) λόγων O. & marg. A. 1. l. 8. Ἡ) Abest a Fl. l. 9. Ἄν) εὖ
 O. ead. Ὅπτασ) ὅτε L. l. 10. Τὴν) Omittit O. l. 12. Προτι-
 μωμένους) Sic Fl. Fr. P. & c. Προτιμομ. l. l. 14. Μέν) Inferui
 ex O. aberat ab edd. l. 17. col. 2. Μὰ τὴν) μάτην frustra, an-
 tea misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz. ibid. l. 20.
 Ἡμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, quae de-
 levit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. Pag. 247.
 l. 2. Οὐδὲ) Sic dedi ex O. Οὐδὲν edd. priores. l. 3. Ἀκούσσι)
 ἀκούσσαι O. & marg. A. 1. l. 4. Ἄλυν) Ἄλη male V. 2. l. 5.
 Τὴν τῶν) τὴν omisit O. l. 9. Ἀκούουσιν) ἀκούσασιν O. l. 10.
 Καὶ δουλεύουσαν καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed
 Fl. καὶ δεσμ. omisit. l. 13. Ἐν) Infertum ex O. Deerat in edd.
 l. 19. col. 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam
 καλεῖ editum ante. Pag. 248. l. 5. Ἐν) Ignorant praeposition.
 O. & P. l. 7. Παρεγγράπτων) παραγρ. O. l. 9. Οἱ τινες αὐ-
 τῶν) εἰ τινες αὐτῶν O. l. 10. Τοῦν μὴ ὁ Θεσεύς) οὖν P. οὖν ὁ Θ.
 μὴ O. l. 11. εἰς) ἐς O. l. 12. Σῆ) Non adest in O. l. 13. Ὅδῳ
 βαδίζόντων) ὁδοιπορούντων marg. A. 1. & P. Παροιδόπρων O.
 l. 20. col. 1. Παρέγγραπτος) παρέγραπτος, & μοχ παρεγρά-
 πτους male edd. quae duce Solan. emendavi. Reitz. Pag. 249.
 l. 1. Σκείρανα) Σκίρνα O. ead. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμ-
 πην male O. l. 2. Μὴ ὁ) μὴτ' Εὐρ. O. ead. Δίκαιος) ἀρχαῖος
 P. O. & marg. A. 1. l. 6. Ἐφρόντισας) ἔφροντιζες O. l. 7.
 Θρακικῶν) Θρακείων P. Vulgata est in Fl. & c. l. 13. col. 1. Ὡς)
 οὕτως ante lectum in edd. Mutavit Solan. ead. col. 2. Διτυέρ-
 σης οὗτος) C. Λιτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρης & c. Sic
 notavit Solan. nec tamen impressa, quae Διτυέρης habebant,
 sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dityer-
 ses fuerit. Lityersas Midiae fil. Hesychio. Reitz. l. 15. col. 2.
 Ἀντέτεινον) ἀντέτειναν ante editum, mutavit Solan. non ad-
 dens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mu-
 tasset, quod aequè bonum erat. Reitz. l. 17. col. 1. Κατῆσδιε)
 Subiunxit Solan. continuo filio: de hoc Ovid. in Epist. Heroid.
 oblitus addere, annē sic in C. additum reperiat, in quo eius-
 modi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo
 addiderit. ibid. l. 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen
 deest in V. ibid. l. 21. Μετεωρίζομενοι) Ita ex C. dedimus,

cum ἀνατιταίνεμενοι esset in editis, quod ex coniectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταίριζόμενοι. *Reitz. ibid. l. 25.* Ἡνάγκαζε) ἠνάγκαζε V. *ibid. l. 31.* Σοφ. πλέον) Haec non cohaerent, nisi transponas; vid. Add. *Reitz. Pag. 250. l. 1.* Θύει) θύσει O. *ead. Κνισσᾶ*) κνισσώσει O. *ead. Περὶ*) Sic *Ald. H. B. 1. Fr. P. Παρὰ I. Fl. Ἐπὶ S. l. 2.* Τύχοι) τύχη O. *ead. Παρασυρόμενα*) π—ενον G. O. *l. 4.* Εὐρίσκουσιν) εὐρίσκουσιν *Fl. l. 5.* ὄν) ὦν *Fl. male.* Nil vulgatam mutat P. *ead. Πομπᾶς*) G. P. O. & marg. *A. 1.* Σπονδᾶς *edd. l. 8.* Ἀποφραττομένους) Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A. 1.* Ἀποσφαττομένους *edd. priores. l. 9.* Ὑμέτερον) Hoc dedi ex I. G. L. Ἡμέτερον *edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. l. 10.* Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα O. *l. 12.* Τιμωμένων) Sic dedi ex O. & S. Τιμουμ. *male I. Fl. H. P. Ald. ead. Ἐτ')* ἔτι δὲ O. *l. 13.* Καρπονμένων) μόνον ἐπομένων G. Ox. & Coll. Μόνων ἐστιωμένων *marg. A. 1. l. 14.* Ἐάσωμεν) εἴσωμεν *Fl. l. 15.* Ἔστι μὲν γὰρ ὥς) ἔστι γὰρ καδᾶς O. ὥς μὲν γὰρ ὁ Δ. *Fl. l. 17. col. 1.* Κνισσᾶ) Sic dare non haesitavi, pro κνισᾶ, quod in editis erat. *Reitz. Pag. 251. l. 2.* Γένηται) γενήσεται O. *l. 5.* Ἐγὼ) ἐγὼ δὲ O. *l. 9.* Μέλει) μέλλει *male O. l. 11.* Ἡ ἄλλη τινὶ) Restitui ex G, nam *edd. τινὶ, ἢ ἄλλη.* Ox. vero melius etiam ἢ τινὶ ἄλλη. *l. 16.* Ὡς) Infer- tum ex O. Non aderat in *edd. Pag. 252. l. 2.* Ἐπὶ εἴ γε) ἐπεί- τοι γε O. *l. 4.* Ἐξ Ὀλυμπίας) ἐκ Πίσσης O. & Schol. *l. 5.* Ἐξ μνάς) μνάων *Fl. omisso ἔξ. ead. Ἐλκοντα)* ἔλκοντας O. & *marg. A. 1. l. 6.* Γεραιστῶ) Γεραιστῶ I. Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. *ead. Ὀρεοῦ)* Ὀρ. σου esse in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὀρ σου tantum discrete. *l. 9.* Ἀποσκαυάζε- σθαι) ἀ—ζοντες *Fl. Vulgatam firmat P. l. 11.* Κρατεῖν οὐτῶ) οὐτῶ κρ. O. *l. 15. col. 2.* Ης) οὐ erat in V. *l. 17. col. 1.* Ἐξ) Lege ἐκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἔξ ὀβολοῦς, ut in fine Scholii est. *Solan. ibid. l. 19.* Ὁ) οἱ *male ed. Cler. ibid. l. 21.* Ἐπιφέρει) ἐπίφερε lectum antea. Mutavit Solanus. *l. 22. col. 2.* Εἰς) εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat Solan. Nihilo minus audacter mutavi in εἰς, quod vel caecus videat quare. *Reitz. ibid. l. 24.* Ἀπολειφθέντος) ἀποληφθέντος editum ante. Merito emendavit Solan. noster. Solemnis iotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Wessell. ad L. 2 Diod. Sic. atque alibi. *Reitz. Pag. 253. l. 1.* Σύντομον) ἐπίτομον O. *l. 4.* Προαναιρῖν) Hoc praetuli ex I. & P. Προαναιρήσειν *edd. Προαναιρήσιν Fl. l. 5.* Ἀποθάει) ἀποθάει O. *l. 7.* Ἐπινοεῖτε ἄλλο) Invertit O. *l. 9.* Ἐτι) Ὁ- mittit O. *l. 11.* Εἰς) Non adesse notat Solan. non addens ubi.

nam est in *Fl.* &c. *l.* 12. ΜΩΜ.) *Z.* male *Fl.* *l.* 15. col. 1. Τοὺς δύννους) τὰς δύννας edita. Correxerit Solanus. *Pag.* 254. *l.* 1. Σμικρολογούμεθα) συμ—γούμεθα *Fl.* *l.* 2. ἥδη) Deest in *O.* *l.* 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. *O.* *l.* 6. Μὴ) μὴδὲν *O.* non male. *M.* μὴ *Fl.* male personam Momi huc ingerens. *ead.* *Ei*) ὅτι *O.* *l.* 18. col. 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγον *ed.* *Cler.* quam emendavit Solan. *l.* 19. col. 1. Ἐπεὶ δέ) *Quum* habet *C.* *ibid.* *l.* 21. Πατρώας) ^{πρω.} *V.* *l.* 27. col. 2. Δώδεκα) *C.* *XI* habent. *vid. fin. Scholii* praecedentis. *Solan.* *l.* 28. col. 1. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετὲς) *Pro* his omnibus *quum* tantum est in *C.* *Pag.* 255. *l.* 1. Ἐκφαίνειν) ἐμφαίνειν *O.* *l.* 5. Κελεύση) κελεύη *O.* *l.* 8. Ἐοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς *O.* *Eυσεβὴς* pro φιλόθεος etiam *marg.* *A.* *l.* 1. *l.* 9. Ἠκρίνωκε τοὺς Στωϊκοὺς) ἠκριβώκως τοὺς τῶν Στωϊκῶν *O.* *l.* 10. Φιλοσοφία) σοφία *O.* *P.* *l.* 12. Πιθανὸς) Bene sic *L.* & *B.* *l.* 1. ac *B.* *l.* 2. Πιθανῶς certt. omnes male. *l.* 14. Ὀφλισκάνειν) ὀφλισκάνει *Fl.* *Pag.* 256. *l.* 1. Καὶ καλλιρέημ.) καὶ abest ab *O.* *l.* 2. Βούληται) βούλεται *Fl.* *l.* 6. Ἀποσαφῶν) ἀποσαφηνίζων *O.* *l.* 10. Ποιῖσθαι πολλὴν) πολλὴν ποιῖσθαι *O.* *l.* 13. Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ *O.* *l.* 15. col. 1. Βαρβαρίζων) Sic *C.* quod *secutus* sum. *Βαρβαρίζων* *V.* male. *Βερβερίζων* *ed.* *ibid.* *l.* 19. Τῇ γλώττῃ &c.) Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγόμενος καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omisissae, faciunt, ut credam, alibi alia deesse, quae Apolline indigerent coniectore. *Cler.* In *C.* recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *Solan.* *ead.* col. 2. Στρεβλὰ) στρεβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro καλεῖται. *l.* 20. col. 2. Γρίφον) Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφον — ζητήματα *Hesych. Reitz.* Ante γρίφον in *C.* haec inseruntur: vel quod oblique incedat. *Lege in Plato Aristoph.* *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀσφαλῶς) Abest hoc a *Fl.* *l.* 3. Τοῦτω) τουτο male *Fl.* *Vulgatae* assentitur *P.* *l.* 5. Συνήγορον) Omisit *O.* *l.* 11. Δοκῇ) δοκῇ *Fl.* *l.* 13. Ἐκείνω) αὐτῷ *O.* *l.* 16. Τοῦτο) τὸ *O.* *ead.* Ἐπινοήσομεν) ἐπινοήσωμεν *O.* *Pag.* 258. *l.* 3. Ποτὲ) Deest in *Fl.* *l.* 5. Γαρ που) γὰρ δή που *O.* *l.* 9. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις *O.* & *marg.* *A.* *l.* 1. *l.* 14. Ὅστ' εἰ μὴ ἔχῃς) ὥς εἰ μὴ ἔχῃς *O.* Ὅς εἰμὶ male *marg.* *A.* *l.* 1. *Pag.* 259. *l.* 4. Ἀνέξεσθς) Sic dedi ex *O.* *l.* & *V.* *l.* 2. Ἀναδέξεσθς *ed.* certt. Ἀναδέξασθς *Fl.* *l.* 5. Σαφῇ δὲ μόνον) Hoc praeruli ex *I.* & *P.* Nam inverse, μόνον σαφῇ δὲ *P. S. Fl. H.* &c. *ead.* Μὴ συνηγόρου) οὐ ξυν — *O.* *l.* 6. Ἡ ἱρ-

μηνέως) καὶ ἔμ. edd. excepta *I.* quae ἢ καὶ. *I.* 7. Καὶ χελώνη) Necessario receptum ex *I.* *V.* 2. & *P.* & *O.* Nam ἢ χελ. edd. male. *ead.* Εἴεται) ξυνέεται marg. *A.* 1 *W.* Item *O.* & *P.* *I.* 10. Οἱ) καὶ οἱ male *O.* & μοχ καὶ κίνημα. *I.* 12. Φρικώδη) Recte sic *P.* *V.* 2. *S.* & *O.* Φρυκώδη male *Ald.* *I.* &c. *I.* 15. col. 2. Ἡψει) Sic dedit Solan. cum in *C.* sit Ἡψει. *ibid.* *I.* 18. Ἥλθε) ἥλυθε *V.* prave: quod in impress. recte mutatum erat. Solan. *ead.* Κρατερήνιο) Vid. Schol. 28 ad Iov. Conf. ubi κραταιρίνιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *Reitz.* *I.* 23. col. 1. Ἐπεμβαλὼν) ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit Solan. *ibid.* *I.* 24. Ἀρριου) ἀρνειοῦ edd. Et sic fuisse in *V.* & *C.* testatur Solan. qui tamen deletο ε fecerat ἀρνειοῦ, ego ἀρνειν. *Reitz.* *Pag.* 260. *I.* 5. Ἐτεράλκει) ετον ἀκλεικλόξω κλογμῶ *O.* *I.* 6. Ἀκρα κῶρυμβα) ἀκροκορύμβα *O.* *I.* 7. Αἰγυπιδος) Αἰγύπτιος male *O.* *I.* 8. Κλάγξουσι) κλάγξωσι *O.* *I.* 9. Κορύφει) Adscriptum κερατίσει *O.* *I.* 15. Ἐρμηνεύοις) ἐ—οι marg. *A.* 1. *Pag.* 261. *I.* 5. Εἰ) Male omissum in *O.* *I.* 8. Ἐάσωμεν) ἑάσωμεν *Fl.* *ead.* Ὑπερ) Sic recte edd. & *O.* Περὶ *I.* *I.* 9. Ἐτεροῖον) ἕτερον *P.* Nil mut. *Fl.* *I.* 12. Ἰδ) ὁ *O.* *I.* 13. col. 1. Ἐκλιπτεῖν) ἐκκλίπειν *C.* prave. *ibid.* *I.* 15. Τριτογενεῖ) In *V.* hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖν: quod sic in edd. mutatum erat, ut hic compareret. *I.* 22. col. 2. Ἐκπληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. Ἐκπληττόμενοι *V.* *Pag.* 262. *I.* 1. Εὐναπολέσαι) ἀπολέσαι *Fl.* *ead.* Ἐρι) Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ edd. cett. male. *I.* 6. Ἰσως) Inferui ex *O.* Deerat in edd. *ead.* Τι πράξαι τοιούτο) πράξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι. *I.* 17. col. 1. Τὸ μὲν γὰρ προφανές) Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in *C.* In *V.* videtur lacuna eadem fuisse, quae hic & in ed. Cler. est, quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan. *Reitz.* *ibid.* *I.* 23. Περὶ) κατὰ *C.* *ead.* Διδ) διὰ antea edebatur; sed cum in *C.* esset, propterea hoc dicit, patebat legendum διδ, idque in Cod. *V.* recte fuisse notavit idem. Quare id recepi. *Reitz.* *ead.* col. 2. Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato διδασκάλω. Obscundavi, etsi non addit, unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet: per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate Codicis. *Reitz.* *Pag.* 263. *I.* 6. Ὑμέτερα) ἡμέτερα *Fl.* *ead.* Μακρὰ) Sic dedi ex *P.* Μακρὰν edd. *I.* 12. Γουν) γ' αν ουν *P.* Nihil mut. *Fl.* *I.* 16. col. 2. Ὁ ἀγοραῖος ἐτιμ.) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. *I.* 18. col. 1. Ἐξ οἴκου) Omissum in editis & supplevit Solan. *Pag.* 264. *I.* 1. Ὁ) De-

est in *Fl.* l. 2. Ἐματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A.* 1. Ἀναπλαττόμενος edd. l. 4. Ἀναγγέλλεις) εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A.* 1. l. 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* l. 7. Ἐπανιστάμενον) πεσσοῦμενον marg. *A.* 1. l. 9. Ὑπο) Ex emendat. Ienfil. Ὑποπιπτούμενος edd. priores. Ὑποπιπτούμενος peius etiam *P.* l. 11. Γέλοιος) Sic edd. omnes. l. 12. Τέχνη) τῇ τέχνῃ edd. l. 13. Ἐντυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. *A.* 1. quod verum credo. l. 19. col. 2. Κεκραγώτας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι. *Pag.* 265. l. 2. Τραγῳδῶν) Sic edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. *A.* 1 *W.* l. 5. Οὐδέπω) οὐ πᾶν *P.* & marg. *A.* 1. l. 7. Ἡ) Deest in *Fl.* l. 12. Οὗτος) αὐτὸς marg. *A.* 1. l. 18. col. 2. Ἀλλήλοισι) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλονσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοισι iungenda sensum produnt optimum. *Reitz.* l. 20. col. 1. Εἰ πάλαι) εἰπάλλαι) οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec apposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad Scholium Κεκραγώτας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde suspicor, eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγώτας esse in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *Reitz.* *Pag.* 266. l. 9. Εὐφρονότερον) Forfan εὐτονώτερον. *Solan. ead.* Ἐπίχει) Restituit. ex *P.* & marg. *A.* 1. Ἐπήχει edd. l. 13. Πρότερον) Sic *l. Fl.* & c. Πρότερος *P.* Πρότεροι marg. *A.* 1. *Pag.* 267. l. 18. col. 1. καὶ ταῖς) καὶ αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. καὶ ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἂν. Et ἐν accentum respuit, licet mox καὶ fervarim, quia & alia ibi corrupta. *Reitz.* *Pag.* 268. l. 11. Ἡ) Omittit *Fl.* Habent cett. & *P.* l. 15. Μετίωσι) Lege μεταίωσι. Sed sic erat in Cod. Mf. *Solan.* *Pag.* 269. l. 1. Αὐτοῦς) αὐτοῖς marg. *A.* 1. l. 2. Αὐτεπαγγέλτοις) Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *A.* 1. l. 7. Ὁ) Deest in *Fl.* l. 9. Γεννώμενα) γιγνώμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. *P.* l. 11. Τρέφεις) τρέφεις *L.* l. 16. Γιγνώμενα) γεννώμενα marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 270. l. 8. Διατάττεσθαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A.* 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. l. 9. Δέ) Abest a *Fl.* *Pag.* 271. l. 1. Σοι) Abest ab O. l. 3. Μέλει) Sic *Fl.* *Fr.* B. 2. P. S. Μέλει l. &

V. 2. Μέλλει male O. & marg. A. 1. *ead.* Οἶμαι) Deest in O. l. 4. Τοῦτο) τὸ O. l. 5. Κατηχούσι) κατέχουσι male Fl. l. 6. Ὑπὲρ) Deest in O. Pag. 272. l. 2. Ἐπεσπάσατο) ἐπεσπάσατο marg. A. 1 W. l. 5. Ἐμονομάχουν) ἐμονομαχοῦντο O. *ead.* Ἄρρηνες) οἱ ἄρρηνες τε καὶ αἱ θ. O. l. 7. Πεπονηκότα) προπεπονηκότα O. l. 9. Ἐριούνιος) Recte O. & edd. Εὐριούνιος l. l. 10. Μεμψιμοιρούσα) μεμψιμοίρος οὔσα O. l. 11. Ὑπὲρ) ἐπὶ O. l. 13. Ἐπαφῆκεν) ἀφῆκεν O. Pag. 273. l. 5. Ἀναβιβάσας) ἀναβιβάσας alii, aiunt Coll. l. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ) κατὰ σέ τὴν ἀσέβ. O. l. 9. Τραγωδοί) Sic Fl. Ald. H. P. Fr. S. Τραγωδοποιοὶ l. & marg. A. 1. l. 11. Εἶναι) Deest in Fl. l. 12. Καὶ τοὺς ἐμβ.) Omittit Fl. Habent cert. & O. l. 13. Χιτῶνας) Omisit O. l. 19. col. 2. Ποδῆρεις) ποδῆρης edita. Correxerit Solan. l. 21. col. 1. Τραγωδῶν) In ed. & C. τραγωδῶν. Ego mutavi. Solan. Pag. 274. l. 1. Μὴδεν) Hoc traiecitum in O. post λέγει. l. 2. Ἀκούσῃ) Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε edd. cert. Ἀκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. l. 4. Ἀπειρον) ἀπειρον edd. Ἀκουσον marg. A. 1. ridicule. l. 5. Καὶ γῆν &c.) Deest hic vers. in Ox. *ead.* Ὑγραῖς) θερμαῖς G. P. l. 8. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omissa in O. l. 9. Κλύων) Omisit Fl. l. 14. Τὰ) Abest a Fl. l. 15. Γε) Non habet O. *ead.* Πῶς) Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. Pag. 275. l. 1. Θρῆκες) Deest in O. l. 3. Μῆνη) Sic edd. omnes. Μῆνι ex O. vult Solan. l. 5. Καίτοι) καὶ τοῦτο Fl. Καίτοι τοῦτο l. Καίτοι sine τοῦτο Ald. H. P. Fr. S. *ead.* Κοινὸν) κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte κοινὸν Fl. l. P. &c. idque etiam adscript. marg. A. 1. l. 7. Κράμνον) Nihil mutare Fl. not. Solan. *ead.* Ἰβίς) Hoc & cert. ad πῆλινος omissa in O. not. Solanus. l. 14. Οὐκ) Deest in O. Pag. 276. l. 3. Κίνδυνον) τοῦτον κίνδυνον O. *ead.* Διαφύγομεν) διαφύγομεν l. Prius cert. recte. l. 8. Ἐπεὶ ἐρήσομαι) ἐρήσομαι γὰρ σε Fl. l. 10. Ἀμφήκης) ἀμφήρης O. Schol. & C. l. 11. Καὶ ἀμφοτέρωθεν) καὶ abest in O. *ead.* Πρὸς) καὶ πρὸς edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. l. 12. Ἐπιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς Fl. Ἐπιστραφῆς O. *ead.* Ἡ τί) τί γὰρ O. l. 14. col. 2. Αὐτὸς) αὐτὸς V. *ibid.* l. 19. Τοῦτ' ἀληθῶς) τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxerit Solan. l. 23. col. 1. Πρὸς) εἰς ed. Cler. Mutavit Solan. l. 24. col. 2. Εἰσιούσι) ἰούσι correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat, vulgatum servavi. Reitz. l. 26. col. 1. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπων male edita. Pag. 277. l. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ vulgo edd. l. 3. Τὸ) Omittit O. l. 4. Ἀνὴρ) Non comparet in O. l. 5. Ἐγὼ) Abest a Fl. l. 7. Ἐπισφάττεις) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 14. Καὶ) Omisit O.

ead. Μεστοι εἰσι) εἰσι μεστοι O. l. 19. col. 2. Σκυθία) Συνη-
 δεῖα ed. Cler. Sed quia Solan. adscripsit, in V. esse Σκυθεία,
 facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi,
 quod vel sine Codice coniciere licebat. *Reitz.* Pag. 278. l. 3.
 Ἐπῆλθεν) Sic restitui ex I. V. 2. G. O. & marg. A. 1. Ἐπὶ χεῖ
 edd. cett. l. 4. Ὡς) Sic edd. Ὡς L. Τίς O. l. 8. Ἐν) παρ' Fl.
 Ἐν cett. & Cod. P. l. 10. Αὐτοῦ) ἄρα O. l. 13. Ἀν ἄμεινον)
 ἄμ. ἂν O. l. 14. Παρὰ) Restitui ex Fl. I. Περι habebant cett.
 Ἐπὶ S. l. 15. Διηγούνται) διηγούντο Fl. & marg. A. 1. l. 19.
 col. 2. Αὐτῶ) αὐτῇ V. quod in impressis recte mutatum. So-
 lanus. Pag. 279. l. 2. Τενθεὸς πάλαι) πάλαι τενθεὸς O.
 l. 3. Πρὸ πολλοῦ) Omisit O. l. 4. Δ') Abest in O. l. 7. Κα-
 ταφρονεῖν) κατεφρόνουν O. l. 15. Πολλάκις) πολλά male O.
 l. 16. Ἐφερεν ὑμᾶς) ἔφερεν μὲν ὑμᾶς O. *ead.* O) In Fl. est ἡ.
 Pag. 280. l. 2. Εἰς) Deest in Fl. adest in P. P. &c. l. 7.
 ΖΕΥΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. *ead.* Ὁ Τι-
 μοκλῆς) ὁ Τιμόκλεις P. Συνετῶς, ὁ Τιμόκλεις, ταῦτα O. l. 9.
 ΔΑΜ.) Inferuit Solan. *ead.* Τιμόκλεις) Deest in O. l. 10. Ἀεὶ)
 Et hoc deest in O. l. 12. Οὐδὲ ἄλογον) οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. l. 13.
 Οὐδὲν τρεῖς) οὐδ' εἶχε τί O. *ead.* Ὁ μὴ χρησίμων &c.) Sic
 G. Ox. marg. A. 1. & ed. P. Ceterae vero novem, ut Fl. I.
 Ald. Fr. V. 2. (B. 1. & 2.) H. S. A. δμῇ χρεῖωδες ἦν αὐτοῖς,
 omisiss reliquis. l. 15. Ταύτη) Deest in O. l. 16. Οὐδὲν) ἔν
 esse in O. ante οὐδὲν notat Solan. Forfan οὐδὲ ἔν voluit. l. 17.
 col. 1. Ἀκάτια) Pro his, ab ἀκάτια ad ἰστούς usque, in C. sic
 legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰστούς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης. *ead.*
 col. 2. Κάροια) Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρνα. Solanus.
 Pag. 281. l. 2. Ἀν) Insert. ex Fl. Cett. non habebant. l. 4. Μο-
 λιβδοῦς) μολιβδου O. l. 5. Νεὸς) νηὶς O. l. 8. Δεινὸν) Hoc
 praetuli ex I. Cod. P. & marg. A. 1. Ἀοκνον cett. l. 13. col. 1.
 Ω) εἰς δ editum ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Ἀπήρτηνται)
 Sic recte Exc. G. idque recepi, cum ἀπήρτηνται ante edere-
 tur. Solan. *ibid.* l. 17. Ἔστιν ἀρχὴ) Post haec in C. inferitur:
 εἰσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον. Solan. *ibid.* l. 21. Εὐ-
 οιωνίσμου) Sic impressa. At εὐοιονίστου Ex. G. & V. Deest in
 C. Solan. Scriberem saltem εὐοιονισμού. *Reitz.* l. 22. col. 2.
 Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro οἱ μὲν.
 Utrumque mutavit Solan. l. 23. col. 1. Ὑπερνεούσα) Ita se ex
 G. C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπερνεούσης, testa-
 tur Solanus. Pag. 282. l. 5. Σωκράτης μὲν) μὲν Σωκράτης O.
 l. 9. Ἐντροφῶντες) ὑπερτροφῶντες O. *ead.* Ὑφ' αὐτοῖς) Hoc
 recepi ex O. Ὑπ' αὐτοῦ P. Ὑπὲρ αὐτοῦ edd. priores. l. 11.

Αἰ) Sine artic. *Fl.* l. 16. col. 2. Φάκου) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan.* *ibid.* l. 18. Ὀρτυγόκοπος) In Exc. G. scriptum est ὀρτυγόκοπον ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ ἀλέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *Solan.* l. 19. col. 1. Καλλίας καὶ Μειδίας &c.) Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc reulit *Solan.* *ibid.* l. 21. Κρατῖνος φησὶν) Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις G. *ead.* col. 2. Φρύν. καὶ Πλ. Διαβ.) Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *Solan.* l. 22. col. 1. Μελιτεὺς πλουσιος) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὤραις, πλουσιος C. l. 23. col. 2. Ἀνακυνθαράξου) Ἀνακυνδαράξου G. Ἀνακινδαράξου C. *ibid.* l. 25. Πεπραμένος) Sic Codd. Mff. *Solan.* Pag. 283. l. 7. Ἐποίησιν) ἐποίησαν O. l. 8. Ἀπεδέδεικτ') ἐποδ. O. l. 10. Ἐπαλετ') ἐπαύετ' male O. *ead.* τὴν) ἐς τὴν O. l. 11. Τὸ πῶς — αἰνδ.) Omiffa in O. l. 13. Τετυχηκός) τετυχηκότες O. l. 14. Ρουν) Recte sic Schol. *Fl.* Ald. P. &c. *Nouv l. V.* 2. Ox. l. 16. col. 2. Ἀρύουσιν) ἀρίουσιν editum erat, quod correxit *Solan.* Pag. 284. l. 5. Ἐπει) ἐπειδὴ O. l. 6. Εἶναι) Om. O. & pro δὲ habet ἥδη. *ead.* Δὴ) ἥδη O. l. 9. Ἰδοίς) Sic *Fl.* Ald. Fr. H. B. 1. P. S. Ἰδ' l. P. & marg. A. 1 W. l. 10. Σοι) σε male *Fl.* l. 11. Καὶ) Omitt. O. & hic, & post ἄρα. l. 16. Ὅση σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.) ὅποι σοι γέλοισιν ἐ. τὰ εἰρημένα O. Γέλοισιν pro γαλάσιμον etiam marg. A. 1. Pag. 285. l. 2. Σου) σοι O. l. 4. Οἶσι) Recte edd. & P. Ein male *Fl.* l. 10. Τε) γε O. l. 12. Ἐμὲ) μὲ O. *ead.* Τυμβορύχε) Ita rescripti ex Ox. Schol. & S. Τυμβορύχε cett. omnes. l. 15. Καὶ ὡς) Sic dedi ex O. & *Fl.* ὡς καὶ cett. Ὅς καὶ B. 2. *ead.* Ἀπέπνινξας O. l. 18. col. 1. Εἰς ὕβριν) πρὸς ὕβρεις C. Pag. 286. l. 1. Ἐως) ὡς O. P. & marg. A. 1. *ead.* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. l. 2. Τοῦτω) τοῦτωι O. l. 3. Ἀποδραύσω) Sic edd. omnes. A—τρ. V. 2. Ἀποσφάξω G. O. P. l. 4. Ἀπεισιν) ἀποτρέχει O. l. 11. Εἰσιν) Non est in *Fl.* l. 13. Πάντες) ἅπαντες O. Pag. 287. l. 1. Τοιούτον) τοῦτον male *Fl.* *ead.* Οἶον) Omiffum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 1. ΟΝΕΙΡΟΣ) ΜΙΚΥΛΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείραμα, ὀρθρεῖν. l. 2. ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Par. inscriptit: Interlocutores Micyllus & Gallus. Basf. 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρυόνης καὶ Σίμωνος. l. 5. Ὀνειρῶ) ὀνειράτι marg. A. 1 W. l. 6. Γεγω-

νός) γεγωνὼν marg. A. 1. Pag. 289. l. 3. Γὰρ) δὲ Fl. l. 5. Μο-
ταπηδῶν) Ex L. & P. Ἀναπηδῶν edd. l. 7. Ἐχοις) ἔχεις mi-
nus recte Fl. Vulgatae assentitur Th. Mag. ead. Ὁρθρευόμενος)
ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum servat Th. Magist. Fl. &c. l. 8.
Ἀνατεῖλαι) ἀνίσχειν G. l. 9. Κρηπίδα) κρηπίδα Fl. ead. Προ-
δοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφита) ἰν' ἐσθίης τὰ ἀλφ. Fl. omisso
etiam προδοῦ. l. 16. col. 1. Παιδαγωγῶν) παιδογγοῦ lege-
batur, quod mutare non sum verius. Ex vulgato ὁ Φρίξου
etiam feci δ, ut referatur ad χυμσόμελλον masculinum enim
ὁ hic sensum nullum fundebat. Reitz. l. 17. col. 2. Πεπορηκώς)
Ita dedi ex G. Editae enim habebant πεπορηκώς. C. πεπορευκώς.
Solan. ibid. l. 19. Προτέλειον) πρωτόλειον editum erat. Corre-
xit Solan. ibid. l. 27. Ἔσθ) ἔσσι male edita & hic & supra ha-
buisse, vix operae est monuisse. Reitz. Pag. 290. l. 9. Ὑμῶν)
ὕμῶν Fl. Vulgatum est in P. l. 14. Καὶ δ' τοῦ) Ex P. illud καὶ ad-
ditum, quod edd. non habebant. Pag. 291. l. 21. col. 1. Φηγός)
Ita restituit Solan. cum legeretur editum φηγός. Pag. 292.
l. 8. Εἰ τι) εἴ τι P. l. 9. Αὐτὰ) αὐτὰ marg. A. 1. ἡ το. Ἀβ-
γον) Deest in Fl. l. 16. col. 2. Ξυγκομιάζοι) Ξυγκόμαζοι edita,
media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus: cum vero
Ξυγκόμαζοι etiam scripsérít, & Ξύμπινοι, quod editum erat,
reliquerit, ac vulgatum κοινῶν) tamen in κοινῶν) commu-
tavit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, cu-
ravi. Reitz. Pag. 293. l. 1. Οπότε) εἰ ποτε Fl. l. 5. Ἀσι) Ab-
est in Fl. l. 6. Φαίνοι) ἀνίσχοι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd.
l. 13. Μεμνημένοι) Sic edd. omnes. Ἐμμενη. vel ἐπεποιήτο
L. vid. nott. In marg. A. 1. ἐπεποιήτο etiam adscript. l. 14.
Ἀρη) Sic edd. & P. Ἀρη Fl. l. 16. Ἀντὶ τοῦ κράνους) ἀντὶ τοῦ
κράνους marg. A. 1. Pag. 294. l. 3. Αὐτοῦ) Abest a Fl. l. 8.
Οἶσα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχὶ Σάμῳ) ἐκρίνεις τινὰ Π.
MN— Σαμ. P. Vulgatam edd. servant in prioribus; sed omit-
tunt Mv. Σαμ. praeter ed. P. quae habet. l. 12. Ἐκτράπεζον
ἀποφαίνον) ἐκτράπεζον, ἀπονον ἀποφαίνον edd. excerpta Fl.
quae ἀπονον ignorat, quam secutus sum. l. 14. Κεκείνῳ)
ἐκεῖνον Fl. Pag. 295. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.) ταυ-
τα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα Fl. Vulgatam tenet P. cum
P. & cert. l. 19. col. 2. Μίκυλλος) Post ὁ Μίκυλλος in edd. ad-
debat. οὖν ἀναμείνας. In V. οὐκ ἀναμείνας, quod cum aliun-
de huc irrepserit, delendum erat. Solan. Pag. 296. l. 1. Ἦγον)
Forfan ἦκα, adscript. Solan. l. 3. Ἄλλῳ) Sic recte marg. A. 1.
& P. Ἄλλο edd. cert. omn. l. 5. Ἐδιδόκει) ἐβεβρόκει marg.
A. 1 W. l. 14. Πότερον) πότερα marg. A. 1. l. 15. col. 1. Ἡ

Πυθαγόρα ὄντι) ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxuit Solan. Pag. 297. l. 7. Καί τινα &c.) Sex illa verba a καὶ ad καὶ omiffa in Fl. l. 8. Λόγος) λόγος φησὶν Fl. Abest φησὶν a cett. Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις) Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλεις l. 2. Ἐνυπνίου) Nil mut. Fl. Ὀνειρου Gronov. l. 6. Σοι) Non habet Fl. ead. Τριπόθητος) Sic Fl. l. Ald. H. P. Περιπόθητος S. l. 11. Τὸ νῦν) τὸ abest a Fl. l. 14. Πετόμενος) πεμπόμενος marg. A. 1. Pag. 299. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Restitut. ex Fl. & L. qui κεκοιμῆσθαι solemni ioracismo. Κεκοιμῆσθαι edd. cett. & P. l. 17. col. 2. Εὐξασθαι) In V. erat ἡύξατο. Imprefsa addiderant ὅτι quare ego εὐξασθαι dedi. Solan. Pag. 300. l. 10. Γὰρ) οὖν Marc. Nil mut. Fl. Τοῦ H. Pag. 301. l. 6. Ἐπεὶ) Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male l. 1. 8. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Προέχοντα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. A. 1. Nihil mutant edd. Pag. 302. l. 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. Fl. l. 11. Προσχυνησας) Abest a Fl. l. 15. Τὸ) Abest a Fl. Conf. sup. c. 6 m. ead. Λουτροῦ) λοτροῦ marg. A. 1 IV. ead. Αἰῶνα) ἀγῶνα Fl. male. ead. Μήκιστον) Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μέγιστον l. & marg. A. 1. Pag. 303. l. 3. Ἀπορρίψας) ἀπορρύψας Pell. l. 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. A. 1. l. 10. Ἐνεχρέμπετο) ἐγγρέμπετο male Fl. Quod edidimus est in cett. & P. l. 14. Δὲ) Sic Fl. P. H. S. &c. Γε l. l. 15. col. 2. Ὡς περ) ὅπως est in C. ibid. l. 19. Καρῆνας) Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde coniicere proclive erat, legendum καρῆνας, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείραςδας. Cler. Pag. 304. l. 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. l. 6. Ἡπερ) εἰπερ Fl. Vulg. est in P. l. 14. Λέγων) Abest a Fl. ead. Εἰσῆς χειρας &c.) χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπεριδόμενον Codd. B. Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) κελεύω Fl. male. l. 2. Ἐστιαθῆναι) ἐστιασθαι marg. A. 1. l. 7. Μὰ Δία) μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgatum est in edd. omn. l. 13. Δεῖπνον) Deeft in Fl. l. 16. Τὶς ἦν) Utrumque omitt. Fl. Pag. 306. l. 6. Συνείρει) σύνειρε Pell. l. 11. Δὲ) δὲ ἦδ' G. P. l. 14. Ὅ) Abest artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. sed additus in marg. Aderatque in l. & P. Et praefat adeffe. l. 17. Ἀέναον) Nil murare Fl. notat Solan. Sed nec l. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant. Pag. 307. l. 5. Τὴν ἐκείνου) Deeft artic. in Fl. l. 7. Ἐξημμένους) Ἀν ἐξημμένους; vid. nott. l. 9. Ἄρτι) Deeft in Fl. l. 12. Εἰσκαμιζομένου) Sic recte S. Ἐκκομιζομένου cett. quod Gcsin. servat. Ἐσκαμιζ. etiam marg. A. 1. l. 15. Παρεσκευασας) παρασκευασα male Fl. sola. l. 16. col. 1. Πότον) Ατ

masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *Reitz. Pag. 308. l. 3. Eī*) Recte iam *Fl.* sola. Omisium ei in cett. *l. 8. 'Εξήεις) ήεις Fl. Ούτω έξ. P. l. 9. Σιδηροφορεῖν)* Deest in L. In *Fl.* haec tria *μαλ. ή χρυσ.* non leguntur. *l. 10. Καὶ τότε) καὶ abest a Fl. l. 11. Διαδεδεμένους) ἀναδ. L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. ead. Διακινδυνεύειν) διαγωνίζεσθαι L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. 12. Χαρίτεσσιν) Ex Hom. Χαρίτεσιν edd. priores. l. 14. 'Εσφόνκοντο) Restit. ex *l. Fl. Ald. Fr. V. 2. & Hom. 'Εσφόνκοντο P. B. S. H. l. 15. Συναναπεπλεγμένοι) συναναπεπλάσμεναι Fl. male. Pag. 309. l. 1. 'Ο δέ) Nil mut. Fl. l. 2. 'Ως ποτε) ὅς ποτε edd. hac priores. 'Οπότε P. & marg. A. 1. l. 5. 'Ηδη που) δῆπου marg. A. 1. melius. l. 7. 'Ετι λέγοιμι) ἐπιλέγοιμι Fl. l. 13. 'Ηψουν) ἥψα G. L. Nil mut. edd. l. 14. Τόμους) Nil mut. edd. Τεμάχη Graev. & sic marg. A. 1. l. 21. col. 2. Λοκάνικα) Sic dedimus ex V. & G. Nam impressa prave λακονική. At Λυκαονίδην C. Pag. 310. l. 1. Σιμὸν) Sic recte H. *Fl. P. S. Σίμωνα I. & P. cum marg. A. 1. ead. Κεραμσοῦν) Sic I. H. P. B. 1. Fl. &c. Κεραμοῦν S. & Amst. l. 11. Μέν) Omisit Fl. l. 14. Σίμων — περιλείχων) καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. ρ. περιβεβλημένος π. G. Nil mut. edd. Καὶ νῦν ἐκεῖνος etiam marg. A. 1. ead. Πινάρα) Sic V. 2. S. A. recte. Πινναρά. *l. I. B. 1. Ald. Fr. P. H. l. 17. col. 2. 'Υακίνθου) υακίνθου C. Pag. 311. l. 3. Προσίοντα) Nil mut. edd. Προϊόντα Gronov. l. 9. 'Ανελεῖν) ἀνηρτήσειν G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. ead. Αὐτὰς) Sic P. aliaeque quaedam. Αὐτὰς I. l. 11. 'Αμύρφοις) Ex Cod. P. 'Αμορφότεροις edd. priores. l. 14. Κτέραις) Sic Luciani edd. Βροτοῖς Eurip. l. c. Pag. 312. l. 9. Προειδώς) προειπὼν Pell. l. 11. Προάγεις) προάγη marg. A. 1. & P. l. 12. Λοιδορεῖσθαι) Constans lectio. Pag. 313. l. 4. Οὐτὲ ὅσιον) Sic H. P. B. 1. &c. Οὐδ' I. P. Οὐτὲ Ex *Fl. l. 7. 'Ηλλάγην) ἡλλάγμην marg. A. 1. l. 12. Σὺ μύρμηξ &c.) Sic Coll. & Fl. cum cett. edd. habere notat Solan. l. 14. 'Ολίγαν) ὀλίγων B. 1. l. 15. 'Ηκειν) ἦκων Fl. Pag. 314. l. 1. 'Απάγχομαι) ἀπάγχομαι Fl. l. 5. 'Εν) Sic edd. οἶτο. 'Επ' I. & V. 2. & marg. A. 1. l. 7. 'Αοικος) ἀοικητος P. ead. 'Εξεργάσεται) ἐξεργάσεται Fl. male. l. 12. 'Εν) Nihil iam variet. invenio. l. 17. col. 1. Οἶκον) Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *Solanus. ibid. l. 18. 'Οτε) ὅτι edita. Correxist Solan. ibid. l. 21. 'Ω τὰν) Hoc accentu bis sic exaratum inveni. Τὰν vero edd. Luciani & Aristoph. Sed Τὰν rursus in Lucian. Icarom. non longe a pr. Reitz. ead. col. 2. E. τὰν) Lege E. ὦ τὰν. Solan. Pag. 315.******

l. 1. Δὲ) Abest a *Fl.* *l. 2. Μὴ δὲν*) Restitut. ex marg. *A. i. l. P. Μὴ δὲ* edd. priores. *Μὴ δὲ I. l. 4. Εἶδον*) οἶδον male *l. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.* *Pag. 316. l. 7. Τάληθῃ*) τάληθες *P. l. 8. Ἀμελέτητος*) Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *I.* not. Solan. *l. 13. Ἦγον*) Restitut. ex *Mf. Graev. & P. & marg. A. i. ἡδον* edd. anteriores. *Ἰδὼν Palm.* nescio unde. [*Ἰδὼν B. 4.*] *l. 15. Ἐπι- δειξαι*) Et sic *Fl.* cum cett. *l. 16. col. 1. Πολέμιος ὦν*) Huc re- tulit hoc Scholion Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἐταῖ- ρον esset relatum. *Pag. 317. l. 3. Τὰ τοιαῦτα*) ταῦτα *Fl. l. 6. Ὑπέρ*) Sic edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A. i. l. 7. Ἐχρῆν*) χρῆ *Fl. l. 9. Οὐδὲ*) καὶ *Fl. Pag. 318. l. 1. Καὶ σὺ ἐν*) κἄν solum *Fl. Kἄν ἐν Schol. Vulgatum* tuetur *P. l. 5. Ἀπο- δυσάμενος*) Sic recte *P. S. Ἀποδησάμενος* cett. male. *l. 8. Ἐν*) σὺν *Fl. l. 17. col. 1. Καταγέλας μου*) Ita correxit Solanus; cum vulgo legeretur, καταγέλασσω σου, & mox καταγέλα- σα — τοῦ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum, quia ex *C. G.* se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *Reitz. Pag. 319. l. 3. Τί οὖν &c.)* τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl. Vulgarum* servat *P. l. 4. Ὀπιεν*) Restitut. ex *Fl.* nam ὀπιεν cett. *l. 5. Ὀρῆς*) *Ex. P. & L.* sic dedi. *Οἶ- das* edd. omnes. *l. 6. Συννεγκούσαν*) συνεγκούσαν *H. Cete- ras* quod edidi. *l. 20. col. 1. Κενταύρῳ*) Cum in *V.* esset κεν ταύρῳ, edita inde fecerant μὲν ταύρῳ, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. Nam adscripserat Solanus, in *C.* esse: Periiit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *Reitz. Pag. 320. l. 1. Οὖν*) γοῦν *P. l. 6. Διοσκύρῳ*) Sic edd. omn. *Διοσ- κούρῳ Coll. l. 10. Δ')* Non habet *Fl. ead. Καταριθμῆσασθαι*) καταριθμῆσθαι *G.* Nil mut. edd. *l. 15. Σοῦ*) Deest in *Fl. l. 16. col. 2. Ὑποστáιν*) Ita pro vulgato ὑποστáινην dedit Solan. *ibid. l. 17. Πρὸς* eis legebatur ante, quod mutavit idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de eius vera lectione iam disceptare vacet. *Reitz. Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν*) Abest a *Fl. l. 5. Ὁ, τι*) εἰ τι *P. Ὅτι Fl. Pag. 322. l. 5. Ἐπελαύνουσιν*) προσελαύνουσιν marg. *A. i. ead. Τὸν* τὸ male *I. l. 14. Σὺ δὲ*) οὐδὲ male *Fl. l. 15. col. 1. Σὺ δὲ*) Rectius Cpdices σὺ δέ. Edita ex *V. οὐδέ. Solan. ibid. l. 16. Τὴν*) τοῖς edita. Correxist Solan. *l. 17. col. 2. Ἀλλην τὴν &c.)* Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen, quam in priore editione, in qua nota erat no-

vi Scholii ad vocem ἄλλην. *Solan.* Pag. 323. l. 2. Τὰ) Abeft a *Fl.* l. 6. Ὡς ἔχουσιν) Neque hoc habet *Fl.* l. 9. κατεχάλαζης) κατεχάλαζωσας male *Fl.* l. 11. Οὔτε δὲ συκοφάντην) οὐδὲ συκ. *Fl.* l. 12. Διορύξας) Sic *P.* Ὀρύξας cett. l. 15. Τοσαύτας) Sic *P.* cum *P.* & *L.* Τὰς edd. cett. & *G.* ead. Μεριζόμενος) λογιζόμενος edd. Restituta lectio est in *G.* *L.* *P.* & marg. *A.* l. 19. col. 2. Εἰς ἀέρα) πρὸς ἀέρα *C.* Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν *Δ.* *Solanus.* Pag. 324. l. 3. Κρομμύων) κρομύων *Fl.* l. 7. Παραθήγοντες) καταθήγοντες *Fl.* & marg. *A.* l. 9. Οὐδὲν) ἀμέλει *P.* & marg. *A.* l. 19. quae ἀμέλει in locum ὅστε collocat. l. 12. Ἀσιτίξ) τὴν ασιν male *P.* l. 21. col. 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην *V.* Pag. 325. l. 1. Μακρὰ) Sic *P.* Μακρὰν editi. l. 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ ναυάγια marg. *A.* l. 15. col. 2. Τὸ πᾶν) Ex sequentibus patet, legendum esse πᾶνν. *Solan.* l. 16. col. 1. Τὸ τὸν τρ.) τὸ in editis non comparens addidit *Solan.* Pag. 326. l. 1. Περιτετιλμένος) παρατετιλμένος *Fl.* Vulgato favet *Th.* Magist. l. 3. Καταλυθεῖς) καταδυθεῖς *P.* Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορίνθῳ γραμματιστῆς διδάσκει *G.* Καταδύσης tantum marg. *A.* l. 1. Γραμματιστῆς βλέπεται διδάσκων *P.* in prioribus cum vulgata faciens. l. 5. Ἀναγκάζων) διδάσκων *G.* & marg. *A.* l. 7. Τινὲς) πότε *P.* l. 10. Μηδὲ) μηδὲ *P.* l. 13. Πάνν) πάντῃ *P.* & marg. *A.* l. 19. col. 1. Γὰρ) Ita mutavit *Solan.* nam vulgo δὲ legebatur. Pag. 327. l. 12. Προπέμποντας) προπομπέοντας *G.* ead. Ἐπομένους) ἐπομένους *I.* male. l. 13. Ἐκείνοις μὲν τῆς) ἐκείνοις μὲν ταῦτοις τῆς *P.* Sed ταῦτοις non habent cett. quare id sustuli. l. 15. Οἷους ἢ) οἷους ὁ *Fl.* Οὗς ἢ *I.* Vulgatum exhibent *P.* *H.* *B.* *S.* & c. Pag. 328. l. 1. Χρυσού) ἐκ χρυσοῦ *G.* *P.* *P.* Cett. omittunt ἐκ. l. 2. Τε) Aberat in edd. prioribus. l. 6. Πῖτταν) πῖτταν male *P.* ead. Καὶ πηλὸν) καὶ πῆλιν *P.* *P.* *G.* unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπέπηλον male. l. 7. Μυῶν) μυιῶν edd. priores. l. 14. Οὕτως) οὗτος marg. *A.* l. ead. Κολοσσιαίφ) Sic edd. excepta *I.* & *V.* 2. quae Κολοσσαίφ. Pag. 329. l. 2. Δήγματα) Sic edd. excepta *I.* & *V.* 2. quae δείγματα. In *Cod.* *P.* δήματα. Marg. *A.* l. δείματα. l. 13. Ἀπάντων) πάντων *Fl.* l. 17. col. 1. Περσῶν) Et hoc emendavit *Solanus*, cum legeretur Πέρσαις. *ibid.* l. 19. Πολὺ) πολὺν legebatur in edd. quod ego mutavi. *Reitz.* Pag. 330. l. 5. Λεγόμενοι) διαλεγόμενοι marg. *A.* l. 8. Ὁ μὲν) ἐγὼ *Fl.* l. 9. Ἀπέθανεν) ἀπέθανον *Fl.* l. 10. Ἄλλον) ἄλλος *Fl.* & *L.* Pag. 331. l. 2. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδὺ) Nil mut. edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὅλ. τι *G.* l. 10. Προστρού-

σαι) κενεμβατήσας G. & Schol. l. 12. Παρέχει) Sic edd. excerpta Fl. quae παρείχε. Παρέχοι G. l. 15. ὧς) Omisit Fl. l. 16. Ἐμβάδων) Sic Fl. l. P. &c. Κοθόρνων P. Pag. 332. l. 2. Ἐδίδαξας) ἐδίδαξα marg. A. 1. l. 4. Ὅποτε) ὅτε P. l. 6. Τοῦτον) Ita dedi ex L. P. Τοιούτον edd. vulgo. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) ζυμμεμ — G. Μεμετρημένος Fl. l. 12. Ἐπιτηδεύετε) ἐνοείτε marg. A. 1. l. 14. Ὅγε) ὃ Fl. Pag. 333. l. 3. Μοι) μὴν Fl. l. 11. Εἰ μὴ καὶ) Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν edd. [Μὴ καὶ B. 4. omisso εἰ.] Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mf. Gr. καὶ μὴν Marcil. l. 12. Συναναγκάσεις) ἀναγκάσεις P. Pag. 334. l. 1. Ἀποσπάσας) ἀποσπᾶσαι marg. A. 1. l. 8. Ἀποπίνων) Sic edd. omn. Ἀποπινῶν Graev. Ὑποπεινῶν vel ὑπὸ πείνης Pell. Ὑποτεινῶν volebat Solan. v. not. Pag. 335. l. 3. Θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος) θάτερον — μέρους Fl. l. 4. Ἐπὶ) περὶ male Fl. Re-
ste cett. l. 6. Παρὰ) Restit. ex Fl. & V. 2. Περὶ cett. Ἐπὶ S. l. 10. Κλειῖθρον) Sic esse in l. V. 2. Fr. B. 2. & S. not. Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte. l. 11. Ἀναπεπέτασται) ἀνατέτρα-
πται marg. A. 1. & Fl. male. l. 15. Γε) Sic Fl. Fr. Ald. B. 1. H. P. S. Te l. cum V. 2. l. 16. Ὅπόθεν) ὅθεν marg. A. 1 W. Pag. 336. l. 2. Ἄ) ὃ Fl. l. 6. Ὅλος) ἄλλος non male Fl. ead. Εἰ-
δε, οἶμαι) Sic G. P. & marg. A. 1. Οἶμαι abest in edd. l. 7. Ὅλος) ὃς Fl. Vulgatum firmat P. l. 8. Ἰππῶνα) ἵπωνα Fl. Et i minuscula. Cett. l. unciali, ac si nomen viri esset, & sine ac-
centu in med. Ἰππον L. ead. Ἄλλως τ') Delevi cum Solan. il-
lud τε, etsi erat in omnibus edd. l. 11. Ὡφώνηκεν ἔχθ.) ὥφω-
νηκέναι χθὲς ἐλέγετο marg. A. 1. Pag. 337. l. 4. Ὑπὸ μάλης)
ὑπομάλης P. ead. Ἀπειμι ἔχων) ἔχω l. H. Fl. B. &c. omisso
ἀπειμι. Sed P. habet quod edidi, Item G. & P. l. 8. Περιείμι)
περιελεύσομαι marg. A. 1. l. 12. Καὶ ἐπὶ βουλευέομαι) Non le-
gitur in Fl. Pag. 338. l. 5. Διαγρύπνει) Sic P. l. & marg. A. 1.
Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B. 1. Fr. S. l. 7. Ἰδωμεν) ἴωμεν P. l. 9.
Τοῦτον) αὐτὸν P. Nil mut. Fl. ead. Ἐπὶ) Et hoc esse in edd.
omn. not. Solan. l. 11. Λιπόντα) Sic Fl. &c. omnes. Καταλι-
πόντα l. sola. l. 12. Κυνήμιαν) Sic P. & P. Μύϊαν cett. edd.
l. 17. col. 1. Ζωῦφιον) ζώδιον editum ante; sed ζωῦφιον est in C.
& V. priore loco. Altero vero ζωῦφιον in V. Pag. 339. l. 4. Ὀ-
νειροπολεῖς) ὀνειρώττεις L. Ὀνειρόττεις marg. A. 1 W. l. 5.
Γούν) Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B. 1. S. Δ' οὖν l. & P. l. 9.
Μοιχευομένην) Omisit Fl. l. 10. Ὡ Μικυλλε) Et hoc abest a
Fl. l. 13. Πείσομαι) πείσομαι Fl. In P. desunt haec quatuor, ἢ
τοιούτῳ τι πείσομαι. l. 14. Ἔστι) ἔστο l. sola.

ANNOTATIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. EIKONES) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. BOURD. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani concubinam, cum uxorem nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio, (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophontae amatorem laudabat, apud Philostr. §24 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.) Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Par.* idque ab Hemsterh. quoque factum animadverto, eas superscribi curabo, nisi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. Τοιοῦτόν τι ἔπασχον) Aliter in suis Codd. legisse videtur Thomas Magister, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. SOLAN. Idem esse, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus ad Hermot. c. 29, aliisque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Το τοῦ μύθου) Ita Mss. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. τοῦ μύθου, absque τό.

ead. l. 6. Πεπηγώς) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus, cum concresecunt, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. Ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν) Iac. Elfner. haec Luciani afferens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἀρθήτι, καὶ βλήθῃτι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet, iis, aequae atque his Luciani, significari rem gravem & insuperabilem, quem vide. REITZ.

ibid. Σίπυλον) Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἶθε. REITZ.

ead. l. 4. Ἐκείνην) Nioben scilicet, Tantali filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) Habuimus idem supra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemsterhusius in marg. ed. Graev. adiri posse L. Bos Epist. ad Hebr. p. 255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. Bosii) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt, post autem fructum pacificum reddit, uti etiam Belgae. Mallet ego, laetum, vel iucundum fructum, ut Cicero dixit iucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur id, quod dolori & acerbitati oppositum est. Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, i. e. & hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male ibi interpretes, & hoc forte magis ad pacem facit &c. Hucusque Bos. At Obsopoeus: & fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a Polystr. δέσμιμα δεινῶς βίαιον, adeoque lenius, placidius, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet, καρπὸς εἰρηνικός pro laeto fructu adeo usitatum esse; etsi minime nego, in adducto loco N. T. sic esse vertendum, quia directe opponitur τῷ, οὐ χαρᾶς. Ac lenius significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον: quare etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ κἀκείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. REITZ. Εἰρηνικώτερον puto, quod pacem & tranquillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obstupeas, ut non vulnereris; sed tamen, uti pacem animi serves, ut certe vulnus non sit letale. Sed Hebr. XII, 11, puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis *Schalom*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. GESN.

ead. l. 15. Λίθος ἢ Ἡρακλεία) Plin. Aristot. Sic apud Pifid. Cosmogr. Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνήτις λίθος, ἢ μάλλον εἰ-

τεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον, φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλαττωτέραν ἔχει.
BOURD.

in Schol. l. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. SOLAN. Verum est, ἐν hic pravum fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἢ Νιόβη ἐκ λίθου ποίηται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait, Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον. καὶ καὶ Διὶ εὐχαιμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλεν ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιεῖσθαι eis pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo Esai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκοτία εἰς εὐθείαν. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Οἷον) Attice pro οἷον, quod in verbis βούλομαι, εἶναι, ὁλομαι perpetuum esse, supra iam observavimus. Vidi Maittair: de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiast. Aristoph. ad Plut. 40. Ubi πύσει, audies. Et v. 60, ἐκπυθάνει, interrogas, ac sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 13. Σμυρναῖκα) Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

ead. l. 14. Καλλίστη) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legitur, an. Christ. CLXXVII; qua de re consulendus Aristides Μονωδία ἐπὶ Σμύρνη, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philostr. p. 145, Strab. XIV, 646. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἐπεὶ) In B. 2. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. SOLAN. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπεὶ λίθου. Guyet. Et sic reddidi Luciano ex edd. antiquis. REITZ.

ibid. λίθου ποιεῖσθαι) Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic pro ἔργον intelligi, vix est, ut mediocriter veriores admoneam. Vid. L. Bq̄ Ellips. v. ἔργον. REITZ.

ead. l. 3. ὅστις) Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2, & 'Εν Δ. VI. SOLAN. Etsi permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ Σαραπαινίδων αἷς συνεκπέμφας ὁ Σόστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναιξίν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, & Dial. seq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum Σμυρναῖον referretur. Quare ἥτις recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto, sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile lectoris assensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quisquis fuerit*. Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus fatis apparet. Smyrnensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in Miscell. Berolin. T. I, p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniicit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. GESN.

ead. l. 14. Αὐτός) Lege οὗτος, vel αὐτό. SOLAN.

Pag. 5. l. 6. Κνιδίων) Lege Κνίδω. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν) Venerem Cnidiam marmoream, *Euploiam* a Cnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigisse ab Athenaeo esse proditum, qui volumine XIII Cnidae Veneris simulacro effigendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in Ἐρωτ. c. 11, 13, multa legisti. SOLAN.

ead. l. 9. Πραξ. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. Art. Am. III, 223. Uraniam Noster vocat Ὑπ. Εἰς. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μῦθον) Historiam habes Ἐρωτ. c. 15 & 16. SOLAN.

Pag. 6. L. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθήνησι) Non ergo Athenis hoc scriptum est, Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλάμιδος Σωσάνδραν) Vide & Ἐτ. Δ. III. FL. autem hic & infra cap. 6 bis *Sosandran* pro *Sosandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III *Sosandran* exhibet. SOLAN.

ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteposit, qui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen sortitam credit Pausanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, Λίμναι nuncupato, unde & Dionys. Λιμναῖος. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide Pausan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δέησει) In omnibus legebatur δέησι. Prave, cum loquatur is ipse, qui imaginis effictor est. SOLAN. Δέηση) Solan. δέησει corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo iure δέησειν coniicere. Quamvis autem δέησει bene quoque se haberet, veluti οἶσι pro οἴη, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maittair. p. 63) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. § 48, σύ γὰρ — οὐδὲν ἴσως δέηση τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non semel. Epict. Sent. 28, p. 104, οὔτε πλείονα τῶν δεόντων προσοίσῃ, οὔτε ὀψοποιῶν δέηση ubi manifesto est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum δέησει non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a δέομαι, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3, τῆς ἀπολογίας σοι δέησει, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi οὐδὲν γὰρ δέησεῖ με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a δέει, *nil opus erit al. art.* Eoque sensu absoluto & ego accipio, credoque esse tertiam aoristi subi. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, ἦν δέη' & c. 47, καὶ πολέμου δέησειν ἡμᾶς. Pro Imag. c. 16, ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra Amor. c. 3, Ἀλλὰ σοι καὶ καθαροῖσιν τάχα δέησει. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. οὐδὲν δέη-

ση, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Epist. 118, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέησεις. Sic δὲ παρασίτων τοῖς γάμοις, Alciphrr. III, pag. 388. Ibid. Epist. 35 pr. δὲ δὲ ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ἀπασῶν ἦδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Το δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον Ἄμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, Ἄμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Ad quem locum vide interpretes. L. Bos. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philostr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse lubricum, i. oculorum mobilitatem. Adde Nostrum Dial. seq. Amor. c. 3, ἰσχυρὰ τῶν ὀμμάτων αἰβολαὶ ταπερῶς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresse: nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuæ, quamvis ceteroquin pulcherrimæ, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. SOLAN.

Pag. 8. l. 11. Δεπτὸν καὶ λεληθὸς) Angl. σερμὸν καὶ λελ. BOURD.

ead. l. 13. Σωσάνδρας) Flor. Δωσάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quæ verba L. Bos p. 183 ita commentatur: I. e. in virum aduultum, ad mensuram stature. Lucian. Imag. (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικίῳ ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κυρίῳ ἐκείνῃ μάλιστα — μεμετρήσθω, i. e. stature vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime secundum Venerem Cnidiam. Perperam ibi interpres ἡλικίας μέτρον reddidit, ætatis modum. Obsolete, ætatis mensuram. — Sed Gesnerus interpolationem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Græca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio vulgatae distinctionem retinere, an praeceuntem Gesnerum sequi, & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκος dixisset: nam etsi ἡλίκος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admittentis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosio versione ac vulgata distinctione nondum recederem, REITZ.

ead. l. 17. Δουκί) Post hanc vocem in Anglicano Cod. πού. BOURD.

Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει τοῦ &c.) In veteribus quibusdam edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. SOLAN. Consului edd. cognovique P. & S. sic habere & interpungere, ut edidimus. Fl. & B. 2. vero comma post τοιαῦτα male collocare. Iunt. vero Ald. Hag. Fr. καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τοῦ μεγίστου ἐτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in nostro Iuntinae exemplari προσδεῖν conspicitur, id Solani manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu scriptum esset illud γ. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφράνωρ) Meminit. eiusdem rursus Iov. Trag. c. 7. REITZ.

Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Vide Pausan. 341, 33. Et de Cassandra illius pictura 343, 11. SOLAN. Unice huc facit Pausan. in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὑπὲρ τὴν Κασσωτίδα ἑστὶν οἶκον γράφας ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναδήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐν ταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὅποσα μυθῶν, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnoti in illa Lesche (conciliabulum reddidit Amasaeus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. GESN.

ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie usurpari hoc verbum, v. Somn. § 8 multis ab Hemsterh. demonstratum. REITZ.

ibid. Κατὰ τὴν Πακάτην) Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάστη est apud Aelian. V. H. 12, 34, concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse, quae Campaspe scribitur ap. Plin. 35, 10, s. 36, 12, opinio est Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subiungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάστην esse. Quodcunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi sit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. GESN.

ead. l. 7. Ῥωξάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion, quam tabulam enarrat in Hrod. c. 4 & 5. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸν ἀριστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον) Hemsterh. margini adleverat, vid. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 387 ed. 2. Huius igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subiungo. At eius (Homeri) picturam, non poësin videmus, scribit ibi Cicero. Ad quae Davifius: Vult Noster, Homerum ita res descri-

tere, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & hinc ἀγαθὸν ζῶγράφον comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἀριστὸν τῶν γραφῶν vocat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae Homericæ in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradidit Cicero, se Homeri picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit Gisb. Cuperus *Apotheos.* p. 10. REITZ.

ead. l. 10. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα καλαινέφες ἐξ ὤτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ φοῖνικι μίμνῃ — Τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μιάνειν αἵματι μηροῖ, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 14. Θυβαῖος ποιητὴς) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspicoꝛ ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Eix. c. 26. Apud Pindarum certe παῖδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum ob stare videtur huic emendationi, quod poetam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto Herc. 7, in descriptione Alcmenae: Τῆς καὶ ἀπὸ κρηίδεν, βλεσφάρων δ' ἀπὸ κυανέων τοῖον ἀνθ' οἷον τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. GESN.

ead. l. 15. Ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in I. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contrulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

ead. l. 17. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Ἀπασαί) Omnes edd. ante S. hic prave δ' πᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. SOLAN.

ibid. Ὅπισαι χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιπέτεσθαι de iisdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγδίνῃ τραχύλῃ Χάριτες πέτοινο πᾶσαι. L. Bos. Alciph. III, 1, ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, αἶτ, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς ἐπ' οἷς ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὁμοῖσι χαρίτων περιχορεύει δέκας ex Aristae. affert ibid. Bergl. REITZ.

ead. l. 7. Διῖπτετες) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. SOLAN.

ead. l. 9. Συνειλημένον) Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνειλημένον. SOLAN. Συνειλημένον legendum Lucian. Vol. VI.

esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendum iam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. GESN. Eieci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Esai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ omitendum. REITZ.

Pag. 12. l. 2. αὐτὸ) Sic Fl. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. SOLAN.

ibid. Ὀμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adiungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audit Smyrnesem esse, cum Caesare vivere. GESN. Coniecturam Gesneri, verba Ἡ Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Mf. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΑΤΚ. Ἡ Δία — τινὰς. ΠΙΟΔ. Τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν &c.

ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus; per singulas civitates Asiae, Pamphyliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iuniorum Lucianus, si rite ego calculum in eo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Eiusdem amores tangit Iulianus in Caesaribus, cum ait, σὺ φρων, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. Βασιλεῖ συνοῦσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. PANTHEA ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII.) Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat,

callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI; quod & Noster de hac fingit. Alteram *δμάνυμον* huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus superfit locus. Consule Dion. Cass. 57. Et Nicasii Diff. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* scribitur apud Philostratum p. 824, ubi imaginem eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres, & Isidorus Pelus. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad 524 observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. SOLAN. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου τὴν Παρθίαν λέγει, ὅστε Παρθία καὶ αὐτὴ, ἥς καὶ ὁ Ἀντωνίνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς αὐτὸν ἠθικοῖς. Schol. Mf. Reg. 3011.

Pag. 13. l. 1. Ξενοφώντος) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. l. 5. Εὐ ἡκούσας) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniatur, εὐ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. V. H. IV, 26 &c. malletm εὐ ἐχούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adscripsit. Vide not. ad Ένυπν. c. 2. SOLAN.

ibid. Μορφῆς μὲν εὐ ἡκούσας) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I, 12, εὐ ἡκουσαν σαρκῶν. II, Ῥώμης καὶ ἀλκῆς εὐ ἡκοντας. V, Ἀνδρείας εὐ ἡκουσι. XIV, 26, εὐ ἡκει βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV, 15, εὐ γὰρ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἐνεκα. Emen- da igitur Hesych. apud quem, εὐηκῶν, πλουτῶν, εὐ πράττων. Lege εὐ ἦκων. L. Bos. Recte hanc phrasin ἡκούσας pro ἐχούσας adstruit Bos, (etsi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mss. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiiciat. Hemsterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetissent. Εὐ ἡκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν) Qui attente hanc ῥῆσιν inspexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνδόν, κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημονοῦν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καὶ, quod restituito ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN.

Pag. 15. l. 2. Ὅπως αὖτα ὅρος) Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπεικεῖα, καὶ φιλανθρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις,

ὁπρὸς ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia*, *aequitate*, *humanitate*, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur. Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro est, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπρὸς ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὅρος & πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πείρας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπρὸς ταύτων ὅρος ἐστίν, & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. GRAEV. Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate eius dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. GESN.

ead. l. 3. Ὅρος) Vide Plat. ed. Bas. p. 130 C. Fl. ὁπρὸς ταύτης. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 4. Μῦθον ἀντὶ μῦθου ἀμοιβῆσαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. par pari referre, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Hesych. cum p. 376 praemisisset: Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβῆς, factum est μοίτῳ, a quo Latinum mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuuum — ut recte Salmas. de usuris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomine, quod aequivalet Siculorum μοίτῳ, mutuuum, sive rem mutuo datam, appellarint, teste Hesychio &c. Bergler. vero ad Alciph. I, 24 f. p. 98, μῦθον ἀντὶ μῦθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπὼν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λώϊον, εἴαν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinat Hesiod. Ἔργ. v. 350: — εὐ δ' ἀποδοῦναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἶψα δ' ὑψηλῶς. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, & proverbialem esse locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctorib

possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, & alterum *μύθον* &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec Erasmi in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso *μύθον*. Sed cum *μοῦτον* coniectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almelooven de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. *Ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ*) V. Paroemiogr. BOURD. Omisit de industria *αἰὲς δύναι*, quod apud Hesiodum versum complet, *Ἐργ.* 348. SOLAN.

ead. l. 12. *Γραφῶν μόνον*) Omissa poetarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui iam initio statim Homericam utatur imagine. GESN.

ead. l. 15. *Καὶ τὸ γλυκίων*) *Καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἀνείρηκεν.* Sic Ms. Vulgo *καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος*, quod tamen non damno. Statim idem Codex, *καὶ πρῶτος παραδύμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, inque aurem blande se insinuans.* Est enim *παραδύσθαι* blande & latenter subire, se insinuare. Pro quo mox *διαδύσθαι* c. 14, *καὶ ἡ κηρὶ ἐπιφράζει τὰ ὄττα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* *Παραβύμενος*, quod in editis existat, hic est *ἀπροσδιόνυσον*. GRAEV.

ead. l. 16. *Γλυκίων μέλιτος*) Homer. II. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. *Παραβύμενος*) Non ausim equidem, si ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum *παραδύσθαι*: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix *παραδύσθαι* dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed *παραβύσθαι* ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula *ἐν παραλύσῳ* supra Vol. III, p. 359, observavit Hemsterh. GESN. Alteram lect. *παραδύμενος* fere praeferrem, quia blandiorem ingressum significat, & cum *πρῶτος* coniungitur; cum *παραβύω* violentiorem intrusionem nolet, ut Lexiph. c. 24, *καὶ ζημίακ ἡ γῆ, ἀνρὰ παρὰβύσης αὐτό πον.* Et sic alibi non semel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Gesn. defendi video. Quia tamen praemisit, se non dammare *παράδ.* si ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attulerimus; iam admittet credo. Mihi adhuc *παράδοσι.* restitui placet. REITZ. *Παραδύμενος* praeter P. G. & marg. A. 1 W. etiam Mss. Regg. 2954. & 3011. quare ita rescribere non dubitavimus.

ead. l. 10. Ἄττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At supra Amor. c. 17, & Herm. 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepisset, monuissetque, *ἄττα* esse quaedam, *ἄττα* vero pro *ἄτινα*, quaecunque. Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in Chrestomath. p. m, 10 f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam. Inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans, ait: *Ὅποτεν δὲ τὸ καλὸν ἐκείνο ἔδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα.* Vehementer illud *τί ποτε* turbat. Suspicio *εἰ ποτε*. Tunc certe, si unquam alias, *silere oportet Halcyones &c. IENS.* *Τότε δὴ τότε*) In omnibus fere legebatur, *τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα*. Cui scripturae ut medicinam faceret Iensius, *εἰ ποτε* legere iubebat, sed de *ταῦτα* nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: *Τότε δὴ τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἁ. &c.* Certe in L. & B. 2. recte legitur *τότε δὴ τότε*. SOLAN. *Τότε δὴ τί ποτε*) Non concoquo illud *τί*, undecunque demum irrepsit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, *ταῦτα* satis commode positum videtur. Cogitabam *αὕτη*, ut ad *ὥρα* referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit *ταῦτα*, ut alias saepe, pro *διὰ ταῦτα*. GESN. *Τότε δὴ τότε*) Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio *ἐμφάσεως* causa non aliena. Conf. not. Hemsterh. ad Nigrin. § 6. Sic in Ἀποφρ. cap. 14, *ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν*. Aristophan. Plut. 348, *Ἐνὶ γὰρ τις ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι*. Et 114, *οἶμαι γὰρ οἶμαι*. Ad quem versum plura Spanhemius. Recte vidit Iensius, *τί ποτε* stare non posse, & *εἰ ποτε* non absurde coniecit. Iam vero nihil amplius desiderabit; nec Ges-

verus, cuius versionem tamen intactam servavi. REITZ.
ead. l. 13. Ταῦτα) Quia non satis certum, quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgatam exhibui. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam Iensii ad Tim. § 15. REITZ.

ibid. τὴν Πανδίωνος) Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus Ovid. in Metam. COGN.

ead. l. 15. Πολυνυχία — φωνήν) Homer. Od. T, 521. SOLAN. In Homeri l. c. est πολυνυχία φωνήν χέει. Sed ἀρίστῃ bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι Long. Past. IV, 123 ed. Moll. Noster infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνήν ἀφίει. Achill. Tat. I, p. 3, ἀφίσει βόην. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum antea: de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in Art. poet. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI, cap. 5. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὀμοχροεῖν) Sic supra Συγγρ. c. 50. SOLAN.

ead. l. 14. Παρεστήξῃ) In addendis T. II ed. Graev. legas, παρεστήξῃ γὰρ, (*adstabis enim*.) Sic interpres vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξέστησῃ, a παρεξήσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, *tu seras tavi*. PALM.

ead. l. 15. εὐ οἶδ' ὅτι) Comma, quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520, οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὐ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαίτε. Alciphr. I, 38, p. 176, οὐδ' ἐν ἐκείνης ἀμείνον εὐ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. Ubi Bergl. aliud ex Demosth. testimonium, licet haud indicata pagina, affert. Aristoph. Plut. 182 - 3: Μονώτατος γὰρ εἰ σὺ πάντων αἰτίος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὐ οἶδ' ὅτι. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιφράξῃ τὰ ὄντα) Conf. infra Pnt. c. 22. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. Ὑπὸ) Ὑπὸ correxerat Solan. & Scholio ult. huius Dial. etiam ἀλλ' ὑπὸ ἀλλά: quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, eius orthographiam non muto, nisi Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. REITZ.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Theséo conditam, sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse volue-

runt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi, qui haec tractarit. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Καὶ γραφικῶς συντελ.) Obscura & insulsa est versio horum verborum, ἦττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est more graphico? Verte totum locum: Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνία erat factum, neq aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat, (utrum scilicet altero pulchrius sit) ex multis perficere, scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέγνωνκα, ἦττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἦττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est pingere. Plin. in ep. imagines exscribendas pingendasque, Martialis: scriptum testudine signa, hoc est, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. Ἀνθαμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Ms. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribis ἀνθαμιλλώμενον. GRAEV. Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obsopoeo adoptat Benedictus, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere, (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui cum promississet ἐπιδείξαι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defensione huius suae voluntatis interponit, (minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans, vel cuius multi-

formis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumtae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se secuturum, & sic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καὶ ἐκαστὴν εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed coniungi omnes quatuor voces, seu iunctae ab praecedentibus & sequentibus, quas apponuntur, ut Hermot. cap. 33 f. dixit *ξύμπαυτες, ἐν τῷ μέρει ἑκαστος*. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

ead. l. 8. Λαῖον) Parodia Hesiodi. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. SOLAN.

ead. l. 8. Δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις) Quae sint *δευσοποιοῖα φάρμακα*, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4, 405: *Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quinct. XII, 10, 75. GESN.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, ὅτι id quod iam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrium scribi, saepiusque monituri sumus. IENS. *Ὅ, τι*) Bene lens. vel per se, vel ex *Par.* ed. vidit sic scribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις post οὐκ ἔστι sequitur, ut Alciph. III, 24, p. 330, οὐκ ἔστιν ἢν τινα οὐκ ἀπολώλεκε. Noster supra Demon. § 10, καὶ οὐκ ἔστιν ἢν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνέμιζεν. Ne plura in re manifesta afferam. REITZ.

ead. l. 11. Παιδείας περὶ) Corrige *παιδείας*. GUYET. Id iam feci, & fecissem, ut *Fl.* non monuisset: nam errorem operatum tantum fuisse illud *παιδείας*, patet ex Bened. versione,

quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst. ed.* recte etiam *παιδείας* exhibere, quae alioquin eiusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

in *Schol. col. 2. l. 2. Τερψιχόρην*) Hic legebatur *Euterpe*; sed cum hoc iam haberetur nomen, deessetque *Terpsichore*, manifestum erat, festinantem librarium posteriorem hancce Musam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi poëtae divisionem hanc artium inter Musas agnoscant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpsichores inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII Aufonii, ad quod vide *El. Vinetum. CLER.* Recte legitur *Terpsichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. l. 4. Αισχύλῳ) Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt. II, p. 48, & Noster Παρασ. c. 32.* Libellum *Cic. de Invent. I, 31*, de hac ipsa *Aspasia* ab eo fuisse conscriptum, testantur *Diogenes ibid. C. & Athen. V, p. 220 B. Harpocration etiam v. Ἀσπασία*, a *Menagio* emendatus ad *Diog. l. c. p. 65 B.* Hunc autem aiunt, *Dialogos* a *Socrate* scriptos pro suis edidisse. Vide *Not. ad Diog. Laërt. II, 60, & alios a Fabricio in B. Gr. indicatos p. 783.* SOLAN.

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide *Plut. in Pericle.* SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσῳ) Vide *Φαλ. β, cap. 2, Ἀλξ. c. 2*, in hoc ipso opusculo c. 21, & sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestet scribere ὅσοι. SOLAN. Vulgara stare potest, si interpretare, in quantum. Sic aperte fin. huius *Dial. καὶ αὐτὴ ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ἔϋλου — πεποίηται.* Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen aspernarer, si qui *Codd. ὅσοι* haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. *Plut. in Pericle p. 300*, qui hic *Olympius*, ut saepe alias, audit: rationem docet idem *Plut. p. 315, p. 119*; vid. *Fabric. B. Gr. 785.* SOLAN.

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος est *Pericles*. *Diodorus Siculus lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὠνομάσθη Ὀλύμπιος.* *Plin. XXXV, 8, Olympiumque ab eo pitum*: sic pulcherrime hunc locum ex *Mss.* emendavit sagacissimus *Frid. Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *clypeumque Athonis*. Sic & *Val. Max. V, 10*, non sine causa igitur tantū roboris animus ad *Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, eiecto vocabulo *Iovis*. Non longe post Ἀττικωτέρως legitur in *Mss.* οὐ γὰρ ἴσον, οὐδ' ἐγγύς, Ἀθηναίων.

ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις. Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant (sed longe scilicet) Atheniensium respublica, & ista praesens Romanorum potentia. Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴση nimirum χρῆμα. Οὐ δὲ ἑγγύς est idiotismus Graecus, ne prope quidem ad illam accedit, longis parafangis ab illa distat. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἑγγύς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τιὰ γυναικὰ γεοῦσαν. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam. Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

ead. l. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαῦλον. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, αἶτ, ἐπὶ τηλικού κάλλιον, ἢ φαῦλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαῦλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, & femin. φαῦλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producatur testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

ead. l. 9. Παράδειγμα προθέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, Σαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, cum sensus & structura verborum postulerent προθέμενοι; idque iam in versione recte observavit interpres: Porro Milesiam illam Aspasiā, cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. IENS. Et ego cum Iensio προθέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγγράπτο, αὕτη δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι) Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse iam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim existebat illa imago. At id vult: Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esto) magnitudinis. Legendum itaque ἔστω. Posset & ἔσται legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, οὐχ ὁ Σωκράτης ἐπῆνεσεν αὐτὴν, εἰκνῦῖα ἔσται. Nisi & illic ἔστω sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, ὃ Λυκίης, ἀγακείδω ἢ εἰκάν. Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, *πᾶσι τούτοις ἢ εἰκὼν κεκοσμήσθω*. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In *Flor.* ed. video *ἔστιν* cufum, quod nimirum facile ex *ἔστω* corruptum est. Praetermissi ineptissimam huius loci vulgatam proponere interpretationem: nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente auctoris est omni modo devia. IENS. Non puto opus esse, ut *ἔστι* mutemus in *ἔστω*. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperre declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GESN.

Pag. 22. l. 5. *Θεανὼ*) De hac Theano Pythagorica Menagius quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus Philosophis scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noster filiam facere videtur, *Ἐρωτ.* c. 30. Apud Plut. 247 l. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, *καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' οὐ δημόσιος*. Adde Porphyry. No. 19, & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cuius historiam apud Polyaeum habes Strat. VIII, p. 630. SOLAN.

ead. l. 6. *Διοτίμα*) Vid. *Εὐν.* c. 7, & Plat. *Συμπ.* 337 C. Ab hac Socrates amatoria se didicisse illic profitemur. SOLAN.

ead. l. 8. *Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.*) Haec Luciani verba, cum praemissis huius capitis versibus, fragmentis Sapphus inferuit Wolf. p. 104 f. REITZ.

ead. l. 11. *Τοιαύτη σοὶ καὶ αὐτῇ, Λυκίῃ, ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν*) Sic legendum, non, ut in vulgatis, *αὐτῇ*. Talis quoque (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius *ἀνακείμας* vertendum puto, quam per reponi cum interprete. Posset & per *dedicari* verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constitutendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit*. Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic *ἀνακείσθαι* de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I Diophras. scribens, *Ἀνακείσθαι δὲ φαμέν ἐπὶ ἀνδριάντος*. IENS. *Ἀνακείσθω* verti potest, *ponatur*: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: *Ponitur ad patrios barbara praeda*

Deos, h. e. suspenditur donarii causa. Liv. IV, 20: *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iussu in Capitolio Iovi donum posuit*. Lactant. de mort. persecut. cap. 5: *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infesta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumpho poneretur*. ORTW.

ibid. Αὐτῇ) Sic Iensius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθε τοῦ νεώ. Suspendatur tamen cum Iensio vertere malim, vel proponatur, quam reponatur. Et si reponere recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum iam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani apposite, REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Πίλοις) Sic Mf. Reg. 3011. uti emendandum iusserat Solanus. Vulg. πίλοις.

Pag. 23. l. 1. Θεανῶ) Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. II. E, 70, Z, 298, Λ, 224. SOLAN. Puto, respicit ad II. E, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio: Ὅς ἦα νέθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανῶ^ς Ἰσα φίλοις τεύεσσι, χαρίζομένη πῶσι φ. Aetiae Alcinoi historiola nota est ex Od. H, 65 seqq. De Nausicaa tora prope Od. Z. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτη &c.) Homer. Odyss. Z, & H, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περιφρονα) Homer. in Odyss. saepissime. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. Ὅσω) Conf. supra nott. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποΐαν) Non satis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, scribens: Τὰ δὲ πρᾶγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποΐα, οὐ λίαν κέκριται. Utitur tamen & Alciph. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem affert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epi&. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποΐᾳ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποΐας ἀνάθημα. Et Ioseph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποΐῶν αὐτοῦ λαμβάνοντες. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ἄττη) II. I, 500. SOLAN.

ibid. Ἀττην) *Ate* Dea fingitur ab Homero II. IX, quam interpretantur noxam : de qua Erasim. in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* Bud. L. V de affe. COGN.

Pag. 25. l. 3. Ὅσπερ ὁ Ἰκαρος) Sic rursus Gall. c. 23 m. & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα) In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν. SOLAN. Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν omnino legendum, translata v. litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἐρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obrinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi edd. καλλίων — & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos incurrat, litteram v, quae ad posterius adiectivum pertinebat, ad prius esse translata, eum vel meo periculo, non expectata Codicum fide, sustulisset : iam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum iubere video. REITZ.

ead. l. 3. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, I, 17, & vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiaffes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei *Lucilla*, non *Panthea* : neque hic usquam uxor audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & cap. 10 &c. cui Imperator consuecit. Adde c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Ubi dixisset auctor, rem esse convenientissimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus, ait : Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμπρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσεὴν μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua iure quis Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus Homeri, qui respicitur, est ex II. I, v. 389 : Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, Οὐδ' εἰ χρυσεὴν Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι, Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι. Filiam vero Agamemnonis Atridae

non uxorem duxerim, Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caesariaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαιμον κτήμα, ut infra Tox. c. 62 amicitia vocatur κτήμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Parasit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσίτελές κτήμα, & ignis appellatur τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτήμα γυνή. Sed nec ob rariorem ulum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo ceteroquin Stephani Thesaurο. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesaurο illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subiicere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem haec:

A.
'Ακρίσσωτος. *Bis Accus.* c. 2 post med.

'Ακροχειριασμός. *Lexiph.* c. 5. Habet H. Steph. 'Ακροχειρισμός.

'Ακομψόδότης. 1. *Ver. Hist.* cap. 2.

'Αμαξοπληθής. *Ibidem* cap. 41 fin.

'Αμφιβόσκομαι. *Tragopod.* a fin. v. 31.

'Αναβράφιδέω. *Ion. Trag.* c. 14 p. med.

'Ανεξέργιστος. *Fugit.* § 21.

'Ανίχνευτος. *Amor.* c. 35 m.

'Αντιμαίνω. *Dialog. Mer.* XII m.

'Αντισυμποσιάζω. *Lexiph.* c. 1.

'Αντιφιλοσοφέω. *Bis Accus.* c. 21 vers. fin.

'Απανδρώ. *Amor.* c. 26.

'Απομυκτίζω. *Dial. Meretr.* VII m.

An tamen ἀπομυκθί-

ζω legendum? Hefychius agnoscit μυκτίζω, & exponit μυκτηρίζω χλευάζω idque loco Luciani apprimè convenit.

'Απονεκρόμαι. 2. *Ver. Hist.* c. 1.

'Απροσιμάστος. *Quom. Hist.* c. 23 f. & 52.

'Ασυγγύμναστος. *De Parasit.* § 6.

'Αχλόητος. *Ibidem* c. 11: (Sic scriptum inveni in *Leclit.* Lucianeis p. 309, errore calamit: nam ap. Lucian. recte legas ἀβχλητος, tam in *Benedict.* ed. pag. 352 E. quam in *P. &c.*)

Δ.

Δελφινίζω. *Lexiph.* cap. 5: (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causa conficta.)

Διαβρεχής. *Tragopod.* non longe a fin.

Διελλαμβάνω. *Philop.* c. 1,

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.
 Δυσέξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.
 Δωδεκαφόρος. 2. *Ver. Hist.*
 § 13, de vitibus, singulis men-
 sibus καρποφορούσας.

E.

Ἐγκαμψιδάλος. *Lexiph.* c.
 10 m. Sed in Ms. Wittiano
 diserte legitur Ἐγκαμψική-
 δαλος. Verum & hoc caret
 Steph.

Εἰράμαγμα. *Philopat.* § 20.
 Ἐκσεῖω. *Timon.* cap. 43, id-
 que corruptum censet Tan.
 Faber. (Sed probat Hemst.
 ex Plutarch. Arr. Epict. &
 Chrysoft.)

Ἐμμαλλος. *Cynic.* c. 5 m.
 Ἐμμετρημένος. *Gall.* §
 27, de hoc vocabulo vide
 quid sentiat Graevius p. 880
 edit. Amst.

Ἐμπεριέρχομαι. *Amoribus*,
 c. 11.

Ἐμπυδάκωτος. *Lexiphane*,
 § 13.

Ἐμφδέγγομαι. *Euphuo*,
 cap. 7 pr.

Ἐναποπνίγσθαι. *Mort. Pe-*
reg. c. 24 p. m.

Ἐνασχημονέω. *Icarom.* c.
 21 m.

Ἐνεργεωατέω. *Philopat.* c.
 3 p. m.

Ἐνοιοφλύειν. *Lexiphane*, §
 14 pr.

Ἐντεχίδιος. *De Paraf.* c.
 42 p. m.

Ἐξαβλος. *Lexiph.* c. 11. pr.
 Ἐπικαταδέω. *Asino*, c. 16

m. & 34 p. m.

Ἐπιῤῥαθυμέω. *Bis Accusa-*
to, c. 1 ante m.

Ἐπιχαριεντίζω. *Lapithis*, c.
 12 pr.

Ἐστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin.
 Nisi fallor, ab hoc verbo pos-
 sumus restituere veram suam
 vocem Hesychio. Quis enim
 dubiter, quin, cum apud eum
 legitur, Ἐστιᾶχος, οἰκουρδς,
 οἰκῶναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰω-
 σιν, legendum sit, Ἐστιαρ-
 χος. Idque cognominis Iovi
 haud inconcinnum. Vel, si
 malis, Ἐστιῶχος, qualis vo-
 catur Ceres Euripidi in Sup-
 plicib. v. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imag.* c. 22
 p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere*
cred. Calumn. c. 19 m.

Ἐχεγλωττία. *Lexiph.* idem
 quod ἔχεμυθία. c. 9 f.

H.

Ἡμιέλλην. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ἰματιοφυλακέω. *Hippias*, c.
 8 pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non tem.*
cred. Calumn. c. 14 m. Κακο-
 συνθεσία habet Hesychius,
 perque id exponit τὸ, Κα-
 κοῤῥαφία.

Κακοτεχνής. *Ib.* c. 10 a. m.

Καλλίτεχνος. *Deor. Dial.*

XVI med.

Κιττοποιήτος. *Baccho*, c.

1 post med.

Κλεψίχολος. (nam sic le-
 gendum, non, ut vulgo, κλε-

Ψυχολος quod recte vidit Guyetus) *Tragopod.* (In O-cyp. non ita longe a pr.)

Κληρονομία. *Tyrannicida*, c. 6 pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiph.* c. 7 pr.

Λ.

Ακλεσδιγάνη. *Lexiphan.* c. 14 m.

Λεκαλέος. *Ibid.* c. 12 a. m.

Λεπτεύφης. *Amor.* c. 41 pr.

Μ.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI pr. & VII haud ita longe a fine. *Μαννάκιον* ex Theocriti Scholiaste profert H. Stephanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Iove Tr.* non longe ab init.

Μεμετρημένος. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Mer.* XIII fin.

Μονοχιτιάω. *Chronosolone*, c. 11.

Ν.

Νησομαχία. *Ver. Hist.* fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξανουργία. *De Syria Dea*, § 34.

Ξυμμαστιγών. *Advers. Indoct.* c. 9 f.

Ο.

Όξυόστρακος. *Lexiph.* § 13.

Όρχησομανεΐν. *De Salt.* c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Όφθαλμοσόφος. *Lexiphan.* cap. 4.

Lucian. Vol. VI.

Π.

Παιδευαδτικά. *De Domo*, c. 4 f.

Παυλώβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymn.* c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accus.* c. 31 p. med.

Παραρκέω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδώρατος. *Tragopoda-gra*, v. 267.

Περλανδρος. *Lexiph.* c. 1 p. m. pro aurium fordibus.

Πολυάσχολος. *Philopat.* c. 25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v. 118.

Πολυμάχης. *Cynic.* c. 8 ad fin.

Πολυστάνκτος. *Tragopod.* v. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymn.* c. 37 p. m. Sed in Excerptis Graevii aliter legitur.

Προάπειμι. *Iov. Trag.* cap. 52 pr.

Προαποκάμπτω. *Rhetorum Praec.* c. 9 ad fin.

Προαποκληρώω. *Bis Accus.* c. 14 a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17 m.

Προβουλευμάτιον. *De Parasito*, c. 42 ad f.

Προεκλήττω. *Pseudom.* c. 16 pr. & *Adv. Indoct.* c. 9 a. m.

Προεκχέω. *Pseudolog.* cap. 4 f.

Προεμπλήθω. *De non temp. cred. Calumna.* c. 8 a. m.

Προξέρχεσθαι. *Ibid.*

Προπειζανών. *Bis Accusatio*, c. 7 f.

C c

Προβρυλλέω. *Patr. Encom.*
 c. 1 pr.
 Προκενῶ. *Pseudomanti*, c.
 13 a. m.
 Προκρίβομαι. *Ibid.* c. 17 f.
 Προκορίζω. *De Salt.* c. 61 f.
 Προσαναγράφω. *Macrobius*,
 c. 9 m.
 Προσανάκλισις. *Amoribus*,
 c. 31 a. m.
 Προσαναρτάω. *Philopseud.*
 c. 11 p. m.
 Προσδιηγέομαι. *Morte Pe-*
regriini, c. 43 pr.
 Προσμυθολογέω. *Saturnal.*
 c. 7 p. m.
 Προσωρεύω. *De Gymn.* cap.
 25 f. vel 26 pr.
 Προταμιεύω. *De Saltatione*,
 cap. 61 f.
 Πυκνέκαρπος. *Amoribus*, c.
 12 a. m.

P.

ῤησιμετρεῖν. *Lexiph.* § 9 f.
 ῤικνέω. *Ibid.* cap. 8 f. Sic
 quidem Bourdelotius legit
 pro ῤικνέω eaque emendatio,
 quantum ego prospicio, est
 certissima. Verba ergo Lucia-
 ni (five Lexiphanis) sunt, ἐρ-
 ῤικνούτο σὺν γέλωτι τὴν ἑσ-
 φύν. Prorsus ita ῤικνούσθαι
 exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν
 ἑσφὺν φορτικῶς περιάγειν
 quemadmodum id notat So-
 pingius ad Hesychium, ubi
 ῤικνούσθαι exponitur διέλ-
 κεσθαι, καὶ παντοδαπῶς δια-
 φέρεσθαι κατ' εἶδος.
 ῤιναυστέω. *Ibidem*, *Lex.* §
 19 m.

Σ.

Συγχειροπονέω. *Lexipha-*
ne, c. 2 p. m.
 Συμπαροξύνω. *De non tem.*
cred. Cal. § 27 p. m.
 Συμπερίειμι. *Lapith.* c. 16 f.
 Συμπεριλαμβάνομαι. *De*
Dom. c. 4 f.
 Συναναγρέμτομαι. *Gal-*
lo, c. 10 p. m.
 Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.
 Συνδιαλύω. *Demosihen. En-*
com. c. 45 f. vel 46 pr.
 Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15
 pr. iterum *ibid.* p. m.
 Συνεκλέγω. *Epist. Saturna-*
libus, c. 28 m.
 Συνεξαίρομαι. *De Dom.* c.
 4 pr.
 Συνεπισκοπέω. *Icaromenip-*
po, c. 11 f.
 Συνεπιστέλλω. *Chronosol.*
 c. 13 m.
 Συνεπιψεύδομαι. *Dialog.*
Mer. XIII f.
 Συναύται. *Pseudom.* c. 56
 f. *Ion. Trag.* c. 47 m. Sic συν-
 ναυθλοῦμαι, διαπεραιούμαι,
 ap. Hesych. quo & ipso caret
 H. Stephan. Mendosie tamen
 vel sic apud Hesychium. Le-
 ge συναυσθλοῦμαι, διαπ. est
 ab ναυσθλῶ, idque ab ναῦ-
 σθλων, naulum. Hesych. ipse,
 Ναῦσθλον, ναῦλον. Ναυσθλοῦν,
 ναυτολογεῖν. Ναυσθλωσάμε-
 νος, ναυτοληγῆσας. Sic nimi-
 rum emendatius legas, quam
 in vulgaris hodie exemplarib.
 Συνοστέω. *Amor.* c. 46 m.
 Συντυμβωνεύω. *Lexiph.* c.
 2 p. m.

Συντυραννοκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.

Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.

Συρρίζω. *Ver. Hist.* c. 8 f.

Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

Τεθαρήνκώς. *Abdic.* c. 4 f.

Τρισκαιδεκαφόρος. *Ver. Hist.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

T.

Τδατοποσία. *Rhet. Praec.* c. 9 p. m.

Τδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.

Τπεραντείνω. *Pro Imag.*

c. 13 a. m.

Τπερβρύω. *Rhet. Praec.* c. 6 pr.

Τπερεμφορούμαι. *Dialog. Mer.* VI post m.

Τπερευδαμονέω. *Gallo*, c. 20 m.

Τπερευφραίνομαι. *Icarome-nippo*, c. 2 pr.

Τπερμηλούμαι. *Amot. cap.* 1 m.

Τπερφρίττω. *Iove Confutatio*, c. 4 f.

Τποδειπνεῖν τινι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Τπερδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.

Τποκράζειν. *Dial. Mort. VI Terps. & Plut. vers. fin.*

Τποπρίω. *Dial. Mort. VI* post m.

Τποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.

Τποσυγχύω. *Soloeisista*, c. 10 f.

Τποφείδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.

Τποφρίττω. *Dialog. Mer. XIII vers. fin. & Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.

Φοινοβοταέω. *Syria Dea*, cap. 29 pr.

X.

Χλοτέκος. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλαξίς, Ἀποκομάα, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχέας in voce Λακκος, Ἀκροκυματών, Ἀκρουρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciano libello adduxit idem Steph. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμετρημένως, Τεθαρήνκώς, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένως, Μεμετρισμέ-

ως, & alia sexcenta similia? IENS. Verba illa rariora, quae Iensius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. REITZ.

ead. l. 8. Χρυσίη &c.) Homer. Il. I, 389. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ δέμας &c.) Hom. Il. A, 115. SOLAN.

Pag. 27. l. 4. Ὀσφ) *Infra* Τπ. Εικ. c. 23, Ἀλεξτ. c. 24 f. & Φιλοφ. 19 f. SOLAN. *Conf.* supra notata ad c. 17. REITZ.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subiecta deinde eius s. Lycini responsione apparet. GESN.

ibid. Ἐγὼ σοι) Feminam illam, cuius absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornavit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγὼ σοι, ὦ Λυκίης, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὰν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοι, sed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοι interdum pro σου poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοι ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. IENS. Non opus est, ut σοι in σου mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνείδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλεγματέλημα ἐπορεύει τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὔτε τίνα δειλίην μοι παρίδον, οὔτε ἀθυμίην & c. 38, οὔτε δειλίην, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παρίδων τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλομεν παραπομπῆν σοι. Sic idem in Toxari non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμῖς ὀρέσθην καὶ Πυλάδην ἐνείδοντες. GESN. Concederem Iensio, σοι pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero iam sequatur cum σοι iungendum ἐνείδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendat: etsi enim Obsop. vertit, *nam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat, quo minus & Lati-

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi inesse video*. Nam *ἐνείδον σοι* idem erit, quod *εἶδον ἐν σοι*, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripsissem, lubens cognovi, Gesner. mecum sentire. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι) Infra Chronosol. § 11, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράττημι πρὸς αὐτά. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diff. spectans in dno diremtum rursus in unum redegit Solanus, haec in marg. addens: Πρὸς τοὺς Θεανοὺς ἀντισυγκρίνας τύπους) Haec verba quasi textus Lucianus in priore editione praemittebantur, & pro Θεαινῶν, legebatur Θεανῶν. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum huius Aporlogiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & voculae illius mutatione cum ceteris ut cohaerent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem fecitavit Scholiastes in Iove utroque.

Pag. 29. l. 8. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. SOLAN.

ead. l. 12. Ἔργον) Malim ἔργον. KUSTER. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Ἐκέκρυπτο) Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο legebatur. SOLAN. Κέκρυπτο) Non obsecundavi Solano, ἐκέκρυπτο scribere iubenti. Alia res foret, si o tantum in ω foret mutandum, vel παρασκευασμένος, in παρασκευ— in quo facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρασκευασμένος ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquam perf. exempla omissi augmenti nimis sunt frequentia, quam ut omnia pro toridem aberrationibus sint habenda, eorumque ex prosae scriptoribus longe plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent ea, quae supra dedimus ad 1 Ver. Hist. c. 13, ubi τετάχατο quoque constanter legitur. Adde Aelian. VI, 12, τειθησαύριστο. VIII, 7, κεκδομένητο. XIII, 3, πεπλήρωτο. Ibid. I, πεφοίνικτο, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. ἐπελελοίπη no. 8 etiam νενόμιστο ex Plut. Inst. Laconic. affert. Nostrum Tox. c. 13 f. ubi συγκεκρότητο pro συνεκεκρ. Adde & Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, εὐδοκίμουν, non πῶδ. Adde Herodian. II, 8, 16, συνευφράνιστο in 3, quas consului, edd. Sed ibi

dem § 12 tamen *νῦφραίνεται* legas, idque aequè in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέρυπτο postea non semel occurrunt. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic supr. Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προθεῖναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant προσθεῖναι; SOLAN.

ead. l. 8. Ὑακινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραθεωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 &c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὖ) An καὶ γὰρ εὖ; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Et si hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad numerum oratorium facit. Eücias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; sed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto assentior. REITZ.

ead. l. 14. Καρσιόπειαν) Vide Ὀρχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. Ὁς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἀθῶ &c.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCII. Adscripserat etiam Solanus conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. Ἐχοντα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse effret, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντες legas. Ideoque cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. Matth. c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἀθῶ ὄλον referre, & reliqua ab ὧς pro parenthesi habere. At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χειρῶν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali scripserit, paucis id recognoscere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidisset ταιν χερσιν, in praef. p. 3 ait: *Retineo ταιν χερσιν, quod sic habetur in plerisque Codicum, propter ἢ χερσ.* Sed potior lectio videtur unici Codicis K. ταιν χερσιν. Volunt utique Grammatici femininum χερσ fieri in duali numero masculinum. At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταιν χερσιν inveni. Vid. supra Demon. c. 11 f. Et Somn. § 6, ac centies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τὸ χερσ, quod cum Nostro aliisque Articis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piscat. § 20 notamus in τὸ τέχνα) credere forsitan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inverse tribuerunt id substantivo χερσ, quod articulo esttribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τῷ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις &c. quia similiter τὸ τέχνα, τὸ πόλις, τὸ ἡμέρα invenitur; ut vid. ap. Maittaire. de Dialectr. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. ταιν πόλεσιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus 's werelts loop, 's moeders lichaam, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholia. Sophocl. supra ad Piscat. c. 20 adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταιν χερσιν utique praefero, etiamsi vel concederem Wallisio, genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum sit ταιν χερσιν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum δνοιν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δνοιν adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χερσιν non esse poëticum, pro χερσιν, sed in pedestri fermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ.

ead. l. 8. Μείζω τοῦτο) Lege τοῦτον. GUYET. Sed post in-
vertum τοῦτον iam non opus est. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτον) Sic W. In omnibus impress. τοῦτο, minus commode. SOLAN.

ibid. Αὐτοῦ ἀνστ.) Αὐτόν. GUYET. Sic opus erat, si τοῦτον legeretur: iam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντας, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῶ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῶ) Interpres: *Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίῃ. (Ex addendis Graev.) MENAG. An, *in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποιῇ*; infra pag. 771, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίῃ. (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep. X, 43, *ut cakeus olim si pede maior erit, subvertet.*) GUYET. Qui calceus latus valeat ad ἐπιστομίζειν, ad os obturandum, equidem me iuxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad evertendum, ad supplantandum illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere calceum os obturantem. Utrum autem Lucianus pro ἐπιστομίῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελισθ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui dederit, *ne inambulanti subvertat.* GESN. Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσθ emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 554, notante cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Οἱ ἄνδρες) Duo hic sedulo observanda curiosis: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anim. V, 17, lege prohibitum. Adde Pausan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, iustae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius, an a quoquam ante observatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De statu Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. I. c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σμαράτων ἀνστάναι τοὺς ἀνδριάντας) Typotheticum puto virium esse ταῖς pro τοῖς utique sic recte omnes priores, & ratio ipsa postulat. IENS. Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20, ubi plura in hanc rem, qui volat, inveniet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίσεις) Ἐγκρίνω iudicio meo comprobatum admitto; adopto. GUYET.

ead. l. 11. Ἐλανοδίκασι) Conf. infra Περσέγγρ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *l.* his male Ἐλανοδίκασι uno λ exaratum; at infra *l. c.* recte habet eadem cum aliis: sed pudet minuriarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικεῖδὲν τι) Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37: *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio sic purabam; sed mutavi sententiam. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴ δὲ iunctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. l. 1. Εἰπεῖν ἔδοξε) Depravatus hic locus est, forsan deletο τοιοῦτον, recte habiturus. In *L.* pro εἰπεῖν ἔδοξε, scriptum est παθεῖν ἔδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλησα ἑνὸς) Forſan πλημμέλημα ἐνεώρων. GUYET. Forſan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci ſententiam attenderit, illud videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, Obſopoeus, iam videtur animadvertiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνὸς, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet; ſed num Guyeto illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἐνὸς τινι, vide ſupra notata ad § 1 huius Dial. ubi Geſner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. l. 7. Ἐπικλόμενον) *Inflexum.* GUYET. Sed Bened. iam dederat *reflexum*; nec Guyeti notam addidiſſem, niſi viderem Obſopoeum vertiſſe *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyerus voluit. Nam ἐπικλάσθαι pro *debilitari*, *infringi* animo frequens. Thucyd. III, 59, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἰκτονόφρονα λαβόντας. Et IV, 37, εἰ πῶς τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lipſ. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 382, ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti*, incli-

nari ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἱκετευσούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum Tox. c. 20. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαίνους) Cum haec itaque scriberet, clarus iam scriptis Lucianus fuerit oportet, immo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me coniectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ') W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρά, quod W. habet, hic fore usitatus; ut Long. Past. III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχιλίαi, (scil. δραχμαί) a me feres has ter mille drachmas; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & saepiss. alibi apud hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiicio cum Solano. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρά iungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiat ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὔτε γάρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive de nobis, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινός, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. REITZ.

Pag. 39. l. 6. Ἐκχυθέντος) Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Ἀποκρ. c. 8, ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te iam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στησίχορον. GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, discas ex Nostro in Ver. Hist. II, c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. Himeraeum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν Ἱμ. ποιητὴν) Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, & caecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίκους) Forſan ἐν ἀντιδίκους. GUYET. Ἐν ἀντιδίκους) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat,

omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύναι) Conf. infra Περσεγρ. § 26. SOLAN. *ead.* l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, eiusque exemplum ex Sozom. dedit Hemsterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22 f. ἐν παιδίᾳ ἐποιοῦντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, alii-que passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὅσῳ) Omisso μάλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Laps. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγόνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἑμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἄμμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἐκμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἑμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelonii, Marcilii, & Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἑμμετρα manifesto falsum est: quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμμετρα pro ἑκμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεόν, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἑκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, transcribere nolo. Immo iam fere credo ἑμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe iam nihil mutamus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πόδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. l. 2. Ποιητὰς) Horat. — *Pictoribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.* SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο) Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat *praeter modum ferri*, ut inepte interpretes; sed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*: quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, *oratione prosa uti*. Similis locus est in Bis Accusato c. 33, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετρώρων, recte monuit ὁ πᾶν Graevius) βέβηκα. L. BOS. Nisi nimis notum arbitrarer, adderem Ho-

412 ANNOTATIONES

rat. 2, Od. 12, 9, — *tuque pedestribus Dices historiis proelia Caesaris, Mæcenæ, melius.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Δικ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλευθερον γὰρ τι ὁ ἔπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiæ assignetur*, Quam vere, hic non disputamus. GESN.

ead. l. 9. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημί [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημί ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. GUYET. Nihil inficerius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκεῖνο δέ σε φημί τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, vertuntur, illud vero dico, eiusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat. Nihil, dico, inficerius. Marcilius hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεσχημέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι & certe, si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summo-pere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae huius dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram eius dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, ἐκεῖνο δέ σε φημί, cum ordo postulet, ἐκεῖνο δὲ φημί σε &c. Pari modo supra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἡκούσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἡκούσας ὃν λογ. οἱ ἐπιχ. sed & fabulam

αὐθενῖσι, quam incolae de ea narrant. Similes *συγχύσεις* in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini later. Per *σύγχυσιν* quoque exponam verba haec in Nostri Her-
motimo c. 7 post m. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὀπί-
σθεν ἀνδρῶπιον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκή-
ρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρὸς. Nempe *διευκρινηθὲν* referendum ad τὸ θεῖον, quasi
verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινηθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρὸς, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς. Etenim ille, abiecto quidquid
humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem
discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil ne-
cesse est, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI,
pro *διευκρινηθὲν* legere *διευκρινηθείς*. IENS. Illud *σε* vel pro *σοι*
positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro *γῆ*, vide-
tur induxisse aliquem, ut *παρεσχηκέμαι* illud, de quo est in
nota Marcilii, infereret: cum praesertim non cogitaret, ἀφορ-
μὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias
στοιχεῖα, item μόρια τῆς περιστάσεως appellant, locos quos-
dam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti
possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti
Lycinum: In laudando utendum est comparationibus; com-
parandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus
aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi
auctor, non in hypothesi. GESN.

ibid. Σὲ φομι) Vide Ρητ. cap. 18, & Διαβ. c. 1. Eurip. Βα.
529 B. C. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀγῆς σοφὸς καλὰς ἀφορ-
μὰς, οὐ μογ' ἔργον εὖ λέγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν *παρεσχη-
κέμαι* τὰς ἀφορμὰς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus
remittit, in Rhet. praec. 18 pr. sunt: ἐπειδὴν καὶ δὲ λέγειν,
καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν
λόγων. Et in Cal. non tem. cred. 1 m. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς
τραγωδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον πα-
ρέσχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero
addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum
vocabuli ἀφορμὰς demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic
verbum requiri, ut illic *παρέσχηται* & *ὑπολαβεῖν* additum le-
gitur; & sic mihi videtur: nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive
σε mutes in *σοι* aut *γῆ*, dura tamen & contorta manet con-
structio, Lucianae non satis conveniens. Εἶναι quidem com-
mode alibi intelligendum relinquitur, hic vero diutiusculum
videtur, quia sic *σύγχυσιν*, ἄλλεψιν, ac transitio a singulari

ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Gesnerus cum Iensio, me perspicacioris, sic volunt. REITZ. Mf. Reg. 2955: ἐκεῖνο δέ σε φημί εἰδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς &c. & sic restitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) Ἄλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶον τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, si quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poterit, extulerit. Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen verus Codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶον τε προσβιβάζον, ut ap. Latinos proveniens. GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζῃ) W. & P. cum Graev. faciunt. SOLAN. Pag. 45. l. 2. Εἰδέναι) Quidam libri mendose ἰδέναι. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητῆς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητῆς) Pindarus haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non exstat. SOLAN.

ead. l. 17. Ὅρᾱς) Ὅρᾱς ὁποῖοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὅμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro insulsa versio, vides, qualibus Diis ipsum assimilavit? quin potius ipsis imaginibus expressit. Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Iam ait, viden', quibus Diis Homerus Glaucum comparavit? quin & illis ipsis declaravit. Marcilius pulchre vidit, desiderari κρείττω· non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiolem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων· plane uti modo praecessit, ἐνδὲ ἀνδρὸς ἐλέγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν. Haec iam scripseram, ubi in Florentinam ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina ed. perinde, ac reliquae, mutila est. IENS. Adscripserat Hemsterh. principio huius notae Iensianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, quin potius ipsis imagini-

bus expressit. Sed sensus requirit, *quin & potiore[m] ipsis expressit.* GUYET. At iam, cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Patet interim, recte eum coniecisse. Sensit idem Gesnerus vel ex coniectura, vel ex sensu Lecti. Lucian. perspicuens, comparativum deesse, qui cum maiorem in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur coniecisse; reposui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω versio conveniret. REITZ.

Pag. 46. l. 1. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε) Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. ed. restitui-
mus. SOLAN.

ibid. Γλαῦκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἑκκλ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡῦδοκίμων) Omnes libri εὔδοκίμων. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. εὔδοκίμων) Quantumvis Solanus iubeat ἡῦδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; rum propter librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae notavi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi εὔδοκίμων etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὐρίσκον, εὐρηκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & ἡῦφραίνοντο, quod supra iam monui. Immo in Novo Foedere εὔδοκῶ, nunquam cum augmento legas exhibitum, sed εὔδοκησα ubique. At magis Atticum est ἡῦδ. Estto. Nec tamen Noster alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ.

Pag. 47. l. 1. Θερσίτην) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 2. Νέστορα φάναι) Homer. Il. A, 250. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμπους) Atqui Herodotus lib. I, ὃ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρωνος. Videtur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillavisse. Nam & infra in Gallo, sive Somnio, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ἄν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi posse λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. MARCIL. Miratur Marcilius, quos Lucianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imaginibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum scribat Herodotus, illum fuisse mutum, non surdum. Sed ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos esse quoque surdos: immo surditatem esse causam mutae linguae? Qui surdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vocum literarumque percipiat? Fuerunt tamen nostro saeculo

cum in Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse & pronuntiare: de quo exstat elegans dissertatio Georg. Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequae poterant etiam longius a se remotos, & mustitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide Herodotum, & Nostrum Ἀλεξτ. cap. 25. Aliquem nactus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aetate nobilis Medicus muram puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud Apollod. I, p. 19 A. B. SOLAN. Τοῦ Μελαμπόδου) Cui dracones lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum deriderint. Vid. Plin. X, 49, s. 70, & quos ibi citat Harduin. Bochartus praesertim Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo sua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diss. 4, p. 215. GESN.

ead. l. 5. Τὸν Ἰφνέα ὁξύτερον δεδραμένοι τοῦ Λυγκέως) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet, transpositas literas pro *Φινέα*, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fabulari historia, & quidem propter oculos, qui fuerunt excaecati. GRON. Optime & ipso quoque hoc Lynceo ὁξύτερον viderunt Menagius & Gronovius, hic in notis pag. 902, ille in Addendis, legendum esse *Φινέα* nec enim aliter legitur in ed. Flor. IENS. (*Φινέα* omnino legendum videtur. Guyet.) Monuit idem la Croze. Monuit Menag. in add. ed. Graev. Et nos correximus dudum. RETZ. *ibid.* *Φινέα*) W. FL & V. 2. Reliquae edd. prave *Ἰφνέα*. Vide Apollod. I, p. 23 C. SOLAN.
1. ead. l. 7. Ὁ δέ γε [αὐτὸ ποῦτο] ἑταίων οὐχ [ὅπως οὐδ'] ἀν) Sic lege fortasse: ὁ δέ γε ἑταίων οὐκ ἀν) λεύσαιτό τι &c. Cetera glossa videntur. GUYET.

ead. l. 8. Προσέντων) Conf. supra hoc Dial. c. 6, & Συγγρ. cap. 35. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζῶον) Ὡς ἴσμεν ζῶον. GUYET. Ἰππος ἐπαινέσται δέλων, φύσει κούφον ὡς ἴσμεν ζῶον &c. Interpres, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animalia. Haec sunt versionum monstra. Redde, equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. IENS. Bis ὥς pro ὡν scriptum erat in nota

Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postulet, quamquam ζῶον non improbarerim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivum cum relativo convenientis constructio, ut bene iam monuit ac vertit Ienius. REITZ.

ead. l. 13. Ἄκρον &c.) Homer. Il. γ, 227. SOLAN. Fons Homer. Il. γ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *Ille vel intactae* &c. GESN.

ead. l. 14. Ἀελλοπόδων) Frustra apud Homerum quaesivi. SOLAN. Usitatus quidem Homero ἀερίποδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ἐχεῖτο. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζηνός σου) Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅπου Κύναιθος) Lege ὅς σου. GUYET. Mallem δ γούν K. Sed in impr. & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum huius particulae locus Iambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Lapf. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4. Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani testimonia ab Solano commonstratis tantum ed. Iunt. paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro cum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, Quid mirum? *ubi illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non consequitur, δ γούν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallem ὅπου καὶ Κυ. legere, aut Guyeto assentiri ὅς σου legenti. Ceterum de nomine huius parasiti vid. Bergl. ad Alciph. III, Epist. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: Fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ) Non ab re fuerit addere nonnihil ex Oblierv. L. Bos (quem consulendum Hemsterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2 Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata versione ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: « intra suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arrogare, quam

fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum Lucianum diceret, παραμετρῆν ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ, (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρῆν ἑαυτὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 590, Οὐκ ἀναμετρήσεις σεαυτὸν ἀπὶ ὧν ἄλλαχῃ; Non ipse te metietis hinc abiens alio? Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιάν dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon.... Horat. Metiri se suo modulo ac pede, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, Tuo te pede metire. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ὕλης. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut maior, quam sit, videatur: qui cum sit βραχυτέρος, ὑπεραναιτείγεται, ἀκροποδῖτι ἐπεγείρων ἑαυτὸν, i. e. brevioris staturae sit; extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ &c. » REITZ.

Pag. 49. l. 7. Τάχα δ' οὖν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δὲ, & sic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὖν iam sit inventum, id facile admitter, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. REITZ.

ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato δ' οὖν, auctore L. Codice reposuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐς τὸ κάλλος) Ἐπαινέιν ἐς τὸ κάλλος est laudare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quae supra noto ad Piscat. cap. 12, ubi ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omissum in nota. Adde L. Bos Obs. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ θεαῖς γε, ὡς βελτίστη, εἰκασά) Mendose. Scribe vel ας pro γε, vel εἰκασά σε. Vocolam σὲ hic requiri; vix monitore eget, iamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque; saltem contra consuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστα γε αὐταῖς ἐκείναις εἰκασα. Et hic σε requiritur, sive εἰκασά σε, sive γε in σε mutatum malis. IENS. Recte puto Iens. coniecisse σε legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Gesn. ei tribuit; tamen, cum scribae in eadem particula γε, pro σε scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic similiter aberrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίθου καὶ χαλκοῦ &c.) Conf. supra de Imag. c. 23; ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operae. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην) De Venere Cnidia intelli-

gō, de qua supra Ἐρωτ. c. 11, & Εἰκ. c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) Πρὸ intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. ε. verum esse credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σθ) W. In impressis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) Homer. Il. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἄρα) Homer. l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο) Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide Olerarium hunc locum inepte interpretantem ed. novae Philostrati p. 649. LA CROZE.

ibid. Ὁ μαστίζει) Zoilus hoc, non Zenodotus, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. Galen. Therap. I, c. 3, ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Oleario credas, alium sensum comminiscanti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad Philostr. Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Ἰστ. β, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπερ θεοῖς) Φιλομείδης Ἀφροδίτῃ. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνωνος) Conf. supra Συγγρ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμματα &c.) Homer. Il. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ αὖ πάλιν &c.) Ego nomen Hectoris, aut alius cuiusvis, excidisse hic puto. Vide Homer. Il. N, 802, M, 130, A, 295, Γ, 16, A, 131, Odyss. P, 37, T, 54, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξαληλίσθω) Vulgatam bene se habere, vid. ap. Grammaticos: nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπλήιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθῃ formatum legas aoristum Navig. c. 4, & sexcenties alibi. Ignoscat lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τῶν βοῶν) Alludit ad frequentissimum Epithetum Iunonis, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἐτερος) Pindarus haud dubie, quem supra poetam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ῥοδοδάκτυλον) Hom. Il. A, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς προσηγορίας) Insignis ea de re Clementis Alex. Iocus est p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκρίδυνον σφᾶς αὐ-

τοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κακείνους διὰ τὴν δόξαν ἀπιδά-
νατῆσθαι διδάσκοντες. Κηϋξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλ-
κυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἡρα
προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκα-
λεῖτο καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐρού-
λετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμώνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασ-
φόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν
ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. καὶ οὗτι γε βασιλεῖς μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον.
Deinde recenset Menecratem Iovis, Alexarchum Solis, Nica-
goram Mercurii, nomina & partes assumentes, & quos gen-
tes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Deme-
trium Deum. Menander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἐμφυ-
χὸς θεοῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ἡραστῖνες) Pendebam animi ali-
quando, essentne haec nomina Latine convertenda ipsa quo-
que, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequa-
tur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nomi-
num, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracu-
sanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Iovianos* non Elea-
tem illum, & alterum Stoicae sectae principem &c. sed quof-
vis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & in-
quisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origi-
nes ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖοι) Reliqua nomina satis nota: hoc an repe-
riatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, *Hermaeum* nullum
legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia
nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tan-
tum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμείας
legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγόρου) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui
multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperia-
tur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτίους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Alcib.
II, p. 46 E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur *imago*;
& de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Lactant. II, 10, (mihi II, p.
150.) Τῶν autem inferui, quod habent Coll. & M. *Sanctum*
esse in Minoë ed. Baf. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Dio-
geni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita signari,
vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri pos-
sunt, constat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum θεωρεῖς τε καὶ θεωρεῖσθαι, κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Steuchum dico, Vossium, Huetium, Pfannerum. GESN. Diog. Laërt. cap. 51, Grotius in Genes. 1. LA CROZE. Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi illius L. VI, Segm. 51, p. 340, T. I ed. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: Τους ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῶν ἑλεγε εἰκόνας εἶναι τὸν ἔρωτα, σχολάζοντων ἀσχολίαν. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγὼ ὑνόμενον) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν) Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia, quibus demonstret, ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένος καὶ θάρραλέως ἀπέρχομαι. Adde Nostrum infra Navig. c. 4, ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἀστυ. De περισοβεῖν autem, de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, deferam ad illam, verterat Obsop. Deferre propero, Benedict. male uterque. Est enim abibo, vel abeo, propero ad illam. Alciph. I, Ep. 34, p. 142, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβείς, ubi Bergl. σοβείς de insolenti, fastuoso & concitatore incessu, cum iactatione quadam corporis. Exemplum annotavit H. Steph. in Thesf. Interdum simpliciter propero. Lucian. pro Imag. fin. &c. (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eund. Alciph. III, 51, p. 392: Ἄλλ' ἔτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) Lege ἐκποδῶν. GUYET. Et sic Stephanus in Thesf. scribi iubet, quando e vestigio, statim, significat. Sed in Suid. ed. Hagen. lit. E. ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδῶν uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. esse, ex seqq. apparet.) Ait autem: Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης. Οὐτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δ' εὖρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις. Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἔστησαν. Καὶ παροιμία. ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γενέσθαι, φυγεῖν, ἢ ἐξαλείφασθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more iunctim scribas, ἐκποδῶν cum Guyeto ac Stephano praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illū, e vestigio, verum e medio, e conspectu, sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciss. qui locus est ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amor. c. 5, ubi ἐκ ποδῶν statim est,

& Toxar. cap. 9 ε. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ἐνείρητα οἷον-
ται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim re-
cte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per
αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur
modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκποδῶν ἀπὸ
scriptum sine varietate video deinde in Pseudolog. cap. 4 post
med. Ac tamen Latine ab Micyllo conversum, *abi e medio*. Ex
in Eurip. Hecub. 52 ἐκποδῶν χωρήσομαι iunctim exaratum
vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est eiuf-
dem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ πο-
δὸς διώκειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν
simili ratione scribamus semper, cum illa coniungendi aut di-
rimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris
aevi? Interim relinquamus huiusmodi orthographiam, qua-
lem suis locis invenimus. REITZ.

I N T O X A R I N.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scythia mul-
ta. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum im-
peratorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam
ad veterem respexisse patet, ut cap. 57. Vid. Schott. Observ.
pag. 138. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Pha-
sim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse
volunt. COGN.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἄνδρες) Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α, sine apo-
stropho ap. Nostrium fere ubique, rarissime cum eo. For-
san ne confundatur cum adiectivo αλλα. Confer παρὰ αὐτοῦ dein-
de c. 32, ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα
πράξειν) Etiam in hac editione video admissum ineptissimum
in versione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis, quae
in vita sunt*, cum & res ipsa & Graeca postulent masculinum.
GRON. Erasmus tamen recte, *his, qui in vita sunt*. In Bened.
itaque versione illud *quae* vinum tantum typographicum est:
ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oscitan-
tiam sic vertisse. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samofatenfis noster,
peculiari libello conscripturus eminentissima quaedam fidae
amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum, hunc ex

Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam texentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oresti sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte & ordine facere, qui virorum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes insidet emaculanda. Ait § 1, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πράξειν, μνησθέντες τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μνησθέντες τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oscitabundus interpretes verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem iam castigavit Gronovius.) facturos, si optimorum memores simus, & honore prosequamur mortuos. Apprime huic Scytharum instituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31, eum nempe statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; edicto professum, commentum id se, ut illorum velut ad exemplar & ipse, dum viveret, & insequentium aetatum principes erigerentur a civibus. — Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissima amicitia memorabiles, & inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Mnesippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia constituta sit victoria. Respondet Toxaris c. 11 m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. Καὶ εἰ τομώτεραι (pergit) φαίνοντο αἱ σελ (φιλίας) τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαι, καὶ ῥιώτερα δηλονῶντι ἐργάζονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάττον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς. Reddit interpretes, ut si tuae meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis letalia vulnera iustigant, quarum ictibus memetocius dabo. Inscita, & a mente auctoris aliena versio. Verte, Et si tuae (amicitiae) meis videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam. Non videtur intellexisse hoc in loco interpretes, quid sit ἐνδιδόναι, ubi de pugnis & cerraminibus sermo est. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54 p. m. Γενομένης δὲ ἐπιτολὴ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παραρρήγνυτο ἡ φάλαγξ: ubi aliquanto melius interpretes, possit *terga dabant*; quamquam id non prorsus est *terga dare*. Plutarchus in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχώρου ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2 Ver. Hist. c. 29 f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνεχεῖν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουν εὐθὺς, ἴπποι scilicet. Similiter ἐνδοῦναι πῶδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplant. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruiat ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπότεν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίσας πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρβῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, *den Schoot uitlaten*. Quod hic vocat Noster *συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι*, id eodem prorsus modo Belgae *met den Wind uitloopen*. IENS. Nondum possum accedere Iensianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἴομεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc accommodaverim. REITZ.

ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Iensus mutandum sensit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, similem constructionem videri posse in Evang. Luc. c. V, 25 & 28. Item Alciphr. I, 4, p. 20. Iam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciphr. autem l. c. τί δὲ οὖν παθοῦσα, ᾧ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιπεῦσα — ἄστυδε θαμίζεις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεῖς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X, 16, Καὶ ἐνεγκάλισάμενος αὐτὰ, τίθει τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, νύλγει αὐτά. Ibidem VI, 54, 55, — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτόν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ᾗρξαντο &c. Addo Lucian. Somn. § 3, ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατήρξατο. Infra Asin. c. 37, ἀπορρίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique iungit Alciphron III, Ep. 43 pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ πρᾶσσειον — ὥχόμεθα. Intricatus paulo idem III, Ep. 7 pr. Ἀκσίλαος ὁ ἰατρός ἡμιθνήτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φορὰδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκάδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, anne ex superioribus vulgata se tueri possit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vir. Auct. c. 26. Alciphron III, Ep. 3 f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκληῖναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: ποῦ, εἴε prius fame contabescendum esset. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Πρὸς τὰ παλαιὰ) Ego haec verba glossam esse τοῦ τούντεῦθεν existimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἐνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes *auferte*; hic tamen recte *appellere* dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum investis, Hemsterh. ibi docuit. Cui tantum addo Alciphron I, Ep. 38, pag. 174, οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατὰραντα. Quod recte quoque ibi conversum, a Syria huc *appulerat*. REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si propius inspicias; haud sincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes edd. notarant in variantt. Solanus. Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguas. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Gesneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 59. l. 7. Ἄξενος) Ovid. Trist. IV, 4, v. 55, & Strabo VII, Eur. Ἰφ. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπήσας) Non contentum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφεύζονται) Ita L. Codex, uti antea conieceram legendum, pro *διαφυλάζονται*. SOLAN. *διαφυλάζονται*) Mallem & ego cum Solano *διαφεύζονται*. Versio Gesneri utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi: neque enim nego, *διαφυλάττεσθαι* esse *salvum manere*, *incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lectionem suppeditat, magis ad illam feror. REITZ. Codici L. *διαφεύζονται* legenti suffragatur Mf. Reg. 2954. quare ita cum Solano rescriptimus.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud *αὐτῶν*, nisi cum *Φοίνικας* coniungas. SOLAN. Mf. Reg. 2954 *αὐτοὺς*, probante cl. B. de Ball.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων Σεραπ.) Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος) *Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους*. MARCIL.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40 de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia, *Κατάρχουμαι μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει*. Vid. Scholia & not. Barneſii; aut adi. *Ἐνπν.* c. 3, & quae illic annotata sunt. SOLAN. Veri immolat. Servius ad Aen. X, 541: *Immolari proprie dicuntur hostiae, non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam*. Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos, priusquam caederentur, profugisse in Siciliam*. Iam hoc esse *κατάρχεσθαι*, satis docebit ipse poeta Od. Γ, 445, & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi, *χέριβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο*. GESN.

ead. l. 12. Ἐκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucyd. VII, 75, τῶν δὲ ξυσκήνων ἥδη ἀπίντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi Waffius haec notat: *Habet Suid. in ἐκκρεμανν. & exponit ἀπικτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων dicit Lucianus in Toxari (h. l.) Apud Theophrast. in Hist. plantar. 9, κατακρεμάννυται*. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig. cap. 6, *μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἥδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων*. Et sic in A&. Apost. XXVII, 40, *ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων*. Nec abs re erit addere, quae I. Elſn. ad eum locum notavit, dicens: *Βεῖα πηδάλια gubernacula dixisse Lucam notabat, plurali num. pro sing. cum unius navis*

plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit Grotius. Aelian. Var. Hist. L. IX, c. 40, duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginienfes ait; — vid. ad illum locum Perizonium. Et Apuleius L. 2 Metam. p. 50, Navis turbinibus procellarum quasiata UTROQUE REGIMINE amisso demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum Delphini notat: malo scilicet & gubernaculo, quibus navis regitur. Sed vide Bochartum Hieroz. P. 2, c. 1, p. 452. Et Graevium ad Hesiod. pag. 9. Hinc in plurali fere πηδάλιον meminerunt auctores. Galenus Protrept. ad scient. p. 1, ἐπιτρέφας τὰ πηδάλια κυβερνήτη τυφλῷ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra iam indicato.) Vide & Aristoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III, p. 159. Et Orph. Argon. v. 1178, Ἀγκαιὸς δ' αἰάκας ἐπισταμέως ἐτίταινε, Ancaeus vero clavos docte gubernavit. Ita etiam Latini gubernacula dicunt. Petron. c. 114, p. 531. Vid. & Muncker. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et moderamina Ovid. III Metam. 644. Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum apposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse; hi quippe ora pro os, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis: nam & Heliod. Aethiop. V, c. 15 pr. τῶν τε πηδάλιον δάτερον ἀποβαλόντες &c. quem cum aliis ab Elsnero adductis indicat Scheffer. de milit. naval. p. m. 146, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves maiores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit Scholiast. Luciani ad Amor. c. 6, v. δειρότων. Interim cum Scheffero credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere iam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex Achill. Tat. III, fol. 62, Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὸν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex Navig. prolatis, rogabis, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum iussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula in-

telligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium alique iam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut pertracae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraq. manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. in Schol. Φιλέτερος) Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἀγροῖκος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταῖρος legere malit, quod longius tamen a scriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & ἕτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταιρος. IDEM in Addend.

Pag. 64. l. 5. Κοράκους) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forſan Κοράκους Sarmatice. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Siegesfr. Baiierus, quem laudat Gesnerus supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐν Σκιδναῖς ἄτε ἀξένους) De Scytharum inhospites crudelitate, quos mactatos comedebant, conf. Nostr. supr. Deor. Dial. XVI, & Iac. Elſner. ad Epist. ad Coloss. III, 11, ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque iustitiae laude celebrati legantur. Patet saltem, ἀξένους omnino legendum, ut probe etiam Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Trist. IV, 56. REITZ. Ἄτε γὰρ ξένους — καὶ ἀγρίους) In ξένους nihil est, quod suspicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον Erasmus, & vertit barbaros; sed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἀξένους, idque eo magis, cum supra iam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum, qui postea, εὐξένους vel εὐξεινους boni omnis causa dictus est, ἀξένον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitales, idemque factum video a Solano, & puto ipsum ἀξένους esse in contextum orationis recipiendum. GESN.

ibid. Ἀξένους) Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidi-

fit iam supra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone discere est, lib. VII, pag. 298 D.) qui postea melioris ominis causa εὖζενος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas eius accolae, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermot. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας) Confer infra Πενθ. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθῆδ' ὄνα) Iussit Hemsterhuf. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, Καὶ τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχων δ' Ἀχθῆδ' ὄνα. Ibique Hudf. ac Dukerus: Ἀχθῆδ' ὄνα vox apud Thucydidem poetica, ut dicit Dion. Halic. T. 2, p. 133. Uti- tur tamen ea ipse Dionysius in *Antiquit. Rom.* p. 572. Etiam alios prosae scriptores hoc vocabulo usos, ostendit Wasse in *Indice. Add. Lucian. Toxar.* h. l. Descripti ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66. l. 8. Ἦν του φίλος) Sic Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011. cum edd. S. & B. 4. Ἦν του φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. supra pro Imag. c. ult. ubi Guyet. ἐκ ποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις) Confer supra Quom. Hist. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσφ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non monent. SOLAN.

Pag. 67. l. 3. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. Ἑταιρίαν) Ἑταιρίαν etiam scribit Graev. in nota sua, casune, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallet; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero ἑταιρία frequentius atque usitarius sit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres rixnu subaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκυθικῆς) Ἀν ἥττης; seu potius, ὅπως τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτίμιόν ἐστιν. GUYET.

ibid. Ἐπιτίμιον) Conf. supra Mισθ. c. 4 med. Ὀρχ. c. 4. *Infra* Διαβ. § 26, & Κρον. c. 4 a. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθνηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους) Illud παρεσκευασμένῳ Iens. iis praeteritis passivis annumerat, quae pro activis ponuntur, vid. eius not. ad Tyrannicid. cap. 12, veritque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixerim, non video, cur passiva significatio non maneat, & sit, *instructio orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθνηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθνηγμένος κεραυνός Noster supra Tim. § 19 f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut de Salt. c. 72, *ἤγουσα τὴν ψυχὴν*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρήμην — ἀλῶναι) *Être condamné par default*. GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδῶσω) Vid. notam Iensii ad § 1, ubi hoc verbum contra pristinum interpretem explicat. Et 1 Ver. Hist. c. 29. Hermot. c. 24 &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.) Ita uti emendare iusserat vir celeberrimus, ed. Fl. SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κάμοι) Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὥρισθῶσαν ὁπότεαι ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Κάμοι δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε &c. dein post οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὁμοῦμεθα, εἰ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν; ἄρ' ἰκανός ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἰκανός; ἄρ' ὁ Φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἰκανός; ἄρ' ὁ Φ. In Fl. deest ἄρ' ἰκανός. SOLAN.

Pag. 70. l. 2. Ἀγαθοκλ. — Δειν.) Vera an ficta haec sint, quamvis iusiurandum intercesserit, vix dixeris, cuius tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17, 18, 32 & 33. Aetatis nempe Lucianae. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem institui ab Apostolo in Aët. V, 36, 37, unde cum Iosepho conciliari queat, vide monentem L. Bos in Aët. Apost. pag. 77, quem Hemsterhusii admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimaui. REITZ.

ead. l. 5. Λύσιωνος) Ita hic edd. *Infra* vero fin. c. 15 Λύσιωνος exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, aliter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lyfionis* dedit. Gesner. hic *Lyfionis*, illic *Lysonis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in Amicit. nec in Offic. Ait autem de Amic. c. 4, *ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore.* Plutarch. *περί πολυφιλ.* p. m. 93 quinque paria enumerat, *Thescum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyfionis aut Lysonis nihil. REITZ. Hic *Λυσίωνος*, infra vero cap. 15 *Λύσωνος* habere editiones, testatur Reitzius. Non videtur igitur contulisse Salmuriensem, in qua, uti & in B. 4. utroque loco legitur *Λυσίωνος*.

ead. l. 7. Νεόπλουτον) Conf. supra Tim. § 7, ubi *repente dives* vertitur, ac Solanum notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in Tox. eodem modo usurpari. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπομιμνήσκων ἀεὶ τῶν πρ.) Ὑπομιμνήσκων καὶ τῶν πρ. adhuc edebatur. Lectio, quam secuti sumus, est in Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011.

Pag. 71. l. 2. Ἄλλὰ — ἐκώμαζε) Et hoc subditiuum videtur. GUYET.

ead. l. 5. Χαρίκλεια) Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in Plut. & ap. Cic. pro M. Coelio. COGN.

ead. l. 6. Γραμματεῖα) Solanus *γραμματεῖα* correxerat in *l.* Obscundavi, quia duo Codd. sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14 *γραμματία* legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16 iterum *γραμματεῖα* est in iisdem Codd. quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisse scribere Lucianum. Alciph. loco mox adducendo *γραμματίδια* dicit; sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμέραντοι) Martialis: *A te vexatas malo tener: rosas.* MENAG. in addend. ed. Graev. Idem notarat Guyet. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ μῆλ' αἰνὰ ἀποδεδηγμένα) Ex hoc loco lux affulget Theoprito in Cyclope, ubi de violento eius in Galateam amore sic ait: *Ἦρατο δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοις οὔτε κικίννοις, Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις.* Scilicet poma moribus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indi-

cium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Past. I, pag. 19. Adde Alciph. III, Ep. 62, p. 430, *καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα.* Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis fascians ad amorem concilians inesse his pomis admorsis. Iac. Elsner. ad Apocalypf. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Veneri symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & *petere sese malis solitos amantes*, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit lasciva puella.* REITZ.

. *ead. l. 9. Μαστροποι*) Habuimus idem supra, Amor. c. 16 med. SOLAN.

. *ead. l. 13. Ἄχρις*) Negat Phrynich. p. 6, ἄχρις & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρι, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniantur cum σ, & apud Homer. in locis a Nunnesio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π ἄχρις significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρις. Et sic supra Tim. § 24, ἄχρις ἂν λάβω. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29 f. ἄχρις ἂν εὐρώμεν. Alciph. I, Ep. 23, pag. 96, ἄχρις οὐ τὸν νιφετὸν — διεδέξατο. Herodian. II, 6, 22, μέχρις αἵματος. Epict. Man. c. 14, pag. 22, μέχρις ἂν γένηται. Lucian. Dial. Mort. XII post med. μέχρις Ἰνδῶν. Amor. cap. 25, μέχρις ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio *του omnino* non tantum differt ab *usque, donec*, quin facile concilietur ex II. P, 599, — γράψεν δέ οἱ ὅστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών. Ubi Scholiast. γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἀχρις vero, ἕως τέλους. REITZ.

. *ead. l. 15. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγω ἐθελήσειέ τις*) Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON.

. *Pag. 72. l. 7. Συγκακρότητο*) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (i. e. Sympof. c. 18, 19, ubi bis occurrit in ἀνάπαιστα

συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas iubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim Solanus, συνεκρότητο legendum atque edendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12 post med. συνεκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, iam notavi supra pro Imag. § 3, ad κρύπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκομῶδουν) Id est, deridentes fingebant. GUYET.

ead. l. 12. Ἐκτραχηλίσασα) Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Guyerus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διαπείρασα) Ad unguis refero hoc verbum, quibus configunt rapaces bettiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, hamos imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51, περιεπάρη, hamo traiectus est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίνας, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμματία) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμματεῖα correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter, ut aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ.

ead. l. 5. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Urrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένην τὴν ἄβραν, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & binas quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. GESN.

Pag. 74. l. 1. Διάβροχον ἢ δὴ τῷ ἔρωτι) Ridicule interpreteturque, iamque amore illaqueatum; quasi nunc βρόχος in mente fuerit Luciano. Verte madefactum ac persum amore. Et quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato, οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ; GRON.

ibid. Τακερὸν) Conf. supra Amor. cap. 3, ibique ex Alciphro. Lucian. Vol. VI.

addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III; p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπιχούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, ταχερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑποκαμυλῶσι τοῖς ὄμμασι. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα.) Leve mendum in his later. Pro illo τ' est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore sui iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum* veniebat, *dicens*, se prohiberi a viro, qui de amore illo *audivisset*. Vel Attice legendum ὑπὸ τὰνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς. IENS. Ὑπὸ τὰνδρὸς.) Quod Iens. suspicatus est, id Paris. ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam τε, sed articulum intelligendum: quare spiritum tantum sustulimus, ut propius iungerentur. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκυλινδετο.) Sic supra Θ. Δ. VI m. SOLAN.

ead. l. 13. Συνοικίαι.) *Insulae*. Nimirum tales *insulas* sive conjuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c. 41, *Recentium populi — vicatim per dominos insularum egit*; ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. REITZ.

ead. l. 15. Λύσιωνος.) Sic *Salm. & Basf.* 4, quas secuti sumus. Edd. ceterae, teste Reitzio, Λύσιωνος. Vid. nott. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Gesneri versione, pro *Lyfione*, *Lyfionem* rescripsimus.

ead. l. 17. Ἐξεκένωντο.) P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένωντο. SOLAN. Dandum hoc Solano ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidisset. Vid. supra ad συγκεκρότητο c. 13 f. REITZ.

ibid. Ὡς ἤδη αὐτὸς ἦν.) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. *Θεσμοφ.* 853. Sed nondum tamen persuasit, ibi pro Ἰλλας γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὐτὸς. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem expectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis sic factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. GESN.

ibid. Αὐτὸς ἦν.) Confer supra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV

pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt eadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico Alciph. III, Ep. 4, p. 282, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Sed & αὐτὸν mutum prae metu ap. Suid. & Ioseph. esse, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Pag. 75. l. 1. Ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθήρα) Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est. Ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus. Non convenit pecunioso iuveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. GRAEV.

ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quamdam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenuis modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κλάκας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 76. l. 1. Γραμματεία) P. & L. Reliqui vero, ut supra, γραμμάτια, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπαλαμψόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιπαλαμψόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum sit ἐπιπαλαμψόμενοι, significabit, manum admoturi operi suo, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad dolosam machinationem referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαλαμψόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμψόμενοι.) Et sane spicilegii significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius notum simplex, ipsum adhuc ἔπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπικαλαμψόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. Menag. Sic rursus etiam ad verbum Guyetus in nott. Mss. REITZ.

ibid. Ὁρῶντες ἐδάδιμον) Erasmus, huius Dialogi interpres, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godofr. Maluynus Senator clarissimus monuit, machinantes, ut videntur in Dinia adhuc esse quod edi posset. Sic Terent. Eunuch. hunc

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debibendum legebat. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνδον ἦν ὁ Δημ.) Perperam haec antea interpunctata & versa suo nitori restituiimus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium occludi*, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista *κτύπος ἠκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλιος ἤράσσετο*, domusque ianua exterior effringitur: sicut pessime de Gymnasiis cap. 2, *ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς*, reddidit Benedictus in *atrio*, cum Obsopoeus accuratior in *aulae area*. Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis *ἔωθαν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν*, ut autem diluxit, *milites adcrant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, *στρατηγούς* officio licitorum functos, cum intelligendi sint praetores haud dubie accincti satellitibus & licitoribus. Stupidior *ἀβελή* est interpretis Salmurienfis in pagina vicina *ναυκληρος* ὁ *Μεγαρικὸς* scribentis *Chalcidenfis naucletus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

ibid. Αὐλειον) Adscripserat Solanus legendum *αὐλιον*, nulla ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed edd. *I. Fl. Fr. P.* consentire in *αὐλειον*. Obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrom scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII post med. *τὴν αὐλιον εὖρον ἀποκεκλισμένην*. Ibid. Dial. XV ipso med. *ἡ αὐλιος ἤράσσετο*. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellips. p. m. 67. Confer eund. in *πύλῃ* p. 139. REITZ.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμοστὴν) Cur utatur hoc loco Lucianus voce *ἄρμοστῆς*, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: *Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἄρμοστὴν ἐκάλουν.)* Illos suos praefectos in regiones sibi subiectas mittebant, & *ἄρμοστὰς* eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur *ἀνθύπατος*. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte *ῥωμαΐζειν* facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redolet, nec ipsum nomen *Μνήσιππος* videtur esse Laconis, sed

Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἀρμοστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine iurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budaeus in commentariis suis, qui haec ait: ἀρμοστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἀρμοστῆρας id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censurum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic fit, cur ira locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulave temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Gyarus sub Imperatoribus exsilii locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini § 9, ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso; vid. Diss. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmus in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32 συναρμοστὴν legatum Praefidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum Palmerium utitur. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ) Erasmus, *ad Persarum regem.*

Verte, ad Imperatorem. Solebant enim Praefides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmi saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obopoeus argumento εἰκόνων. BOURD.

ead. l. 12. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, atque Plin. 8, 29, f. 43; sed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, f. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. GESN.

ead. l. 15. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio l. Elsnarus ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογία οὐδεὶς μοι συμπαραγένετο, quae leguntur in 2 Epist. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos advocatos dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Gyaris) Modo enim Gyara plur. modo Gyarus dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen posteriore loco non aliquid, sed aliquis rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Iuven. lectum quondam aliquis, commentatores monent p. 762 ed. Casaub. Singulari utitur idem Iuven. X, 170, *Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Seripho*. Cetera vid. Erasmus in Adag. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφυρεῦσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam huius Dialogi narrationibus fusius. BOURD. Iam Strabo, cum appulisset ad hanc insulam, κώμιον ἔγνω ὑπὸ ἀλιέων συνοικούμενον, ut ipse ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. τὸ γινόμενον) Conferri iusserat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γινόμενον. Vid. not. Hemsterh. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo γινόμενον, modo γινόμενον esse in Luciano; modo in antiqq. edd. γιγνόμε. ubi in recentt. γινομ. Hic quidem γιν. Fl. aequae ac I. & H. P. &c. Alibi non semper huiusmodi minutiis recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πέντε &c.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo iam negotio scripti hu-

ius libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.
ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Ραγ. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, & cum ipso *Damon Chalcidensis, eius amicus*. In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ ταῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, & in eis *Damonem, hunc quoque Chalcidensem*, (aeque ut *Euthydicus*) *amicum eius*. Sic solent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας) Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae*. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12, χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 35. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀδολεσχίας p. 900: Νεὸς ἀρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad Odyss. Z, 269, σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δὲ ὧν ἔλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est Hesychius, apud quem sub voc. σπείρον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βᾶσει λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea, quae sequuntur, & , nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νεὸς σκεῦος τι, καὶ σύστραμμα ἐκ σχοινίου. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἰστίαι: haec σπείρον vocant Homericici interpretes. Excipere itaque se debent apud Hesychium, σπείρον, σπείρα, σπείρον. Sed redeamus ad *spiras* nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia, *spira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat Pacuvii versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poeta positum, *Quid cessatis socii eicere spiras sparteas?* Huc refero etiam Isidori verba. Orig. 19, 4, *Spiras, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant*. Servata res ad recentiora usque secula. Laudantur in Glossario Dufresniano Voc. *Spera*, n. 3, Glossae ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: *Ligantur plures fascēs. & proiiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis*

themonibus : & dicuntur *sperae*, quasi *res*, quae faciunt tardare progressum. Praestant ergo *spirae* navi iactatae, quod plaustris in deiscensu arduo alligata a tergo farmenta, *Schlepp-reifs* vocant rustici. GESN.

Pag. 80. L. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum videtur, quod Fl. habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut *res*, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat propter vel praeterea. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἰππων, id merito tamen suspectum est Perizon. qui ἐφ' ἰππων malit, ut est in Hist. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omissa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud Long. Past. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἰππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. Ephes. II, 20, ἐποικισθῆναι ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βους ἐπὶ σαρῶ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σαρῶ aequè recte vertas, *bos APUD acervum*, (quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βους ἐπὶ φάτνῃ, *bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηύσι non esse *in navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praesepe*, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) Τότε βοὼν ἐπὶ φάτταις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιδόντων αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σπικοῖς φυλλάδας ὧν ἐν τοῖς συφεοῖς ἀκυλον καὶ βαλάνους. Tunc *boves curabani in praesepeibus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *vescentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia afferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινὲς & ἐπὶ τινί. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθῆσθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζῃς. E. c. apud Hocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, *qui ad mensam sedet*, non, *qui in ipsa*. Ap. Achill. Tat. ipso init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam

non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas iam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Iſocrati l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est *IN, SUPER mensa*, infra Asin. cap. 47 post med. ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὄνῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29 f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse *ob, propter praesepere*, apertum ex Epict. Sent. XXVI, p. 102, Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτῃ, καὶ φάλαροις, καὶ τάπησιν· οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρέκῃ — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένον) Vix operae foret exponere, quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasmmum vertisse, *imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis*, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένον esse *fractam* sive *infractam* aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro Imag. c. 13, adeoque collisionem undarum ab vento disiectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciph. I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινούμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἰς αὐνοῖδοντα ἐρρήγνυτο. Ad quae verba Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. SOLAN.

ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο) Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17 pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένη, & passim. REITZ.

ead. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem huius loci scripturam derunt editores. Primi Florentini dedere διαιτοῦντες, Aldus διαιτῶντες, qua Aldina lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, sed διαιτάω, deducendum. Amiciffimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas: horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus eiusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτάω

plurumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest; quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster in Abdicato c. 11, "Ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοῖς συνθῶνται δικάστας, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι δαιτῶν. Perspicuum est, quid hic sit δαιτῶν, nempe *disceptare, cognoscere causam*. Sic apud Dionysium Hal. lib. IV. Ἀρχαιολογία. δικάσται καθεζόμενοι διήτων. Hinc iudex passim δαιτητής dicitur, & δαίτα non raro *arbitrium, iudicium* notat: sic apud Nostrium in Deor. D. XX, 1, Iuppiter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin reiciens, ἐγὼ δ' ἐ, inquit, ἀποδοῦμαι τὴν δαίταν & iterum eadem pag. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν δαίταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήτημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀν-επίφθονα. Hic δαιτῶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydidem δεδιήτημαι pro διήτηκα. Vide sis, quae supra ad Tom. I de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. IENS. (δεδιήτημαι legitur in Thucyd. & Steph. REITZ.) Rarior usus verbi δαιτῶν in tali re videtur induxisse virum summum, Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem δαιτῶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, δαιτῶν, δικάζων. καὶ δαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Iudicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. GESN. Prorsus ab Luciani mente est alienum, quod Graev. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aræaeus & Charixenus, ut aliquid petitori aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque iam, dum accurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipse eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito iam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum δαιτῶν est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, dispo-*

nere, disceptare, significat, adeoque cum seqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διαίτα de schikking. Aristoph. Eccl. 669, τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ Μίαν οἰκῆσιν φημι ποιήσεις σύρρηξας εἰς ἐν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522, quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέσεις, δείξον &c. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, permittitur mihi arbitrium. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δετήτηται. Quod Scholiast. exponit, ἐπιτέδευσα: πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appositissime. Pro *disceptare, componere*, Dionys. Hal. Isaeo. p. m. 107, οὐδ' ἐ λόγον ποιήσασθαι, οὐδ' διαίτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαίτᾶν. Adde Harpocrat. v. διαιτηταί, p. 124. Conf. nott. Vales. pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, Iensum idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifestior. REITZ.

Pag. 84. l. 2. Ἀπὸ τάλαντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conspicitur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρρους, scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελείπτο, ὡς ἤκουσαν, ἥκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: At heredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscetes ea, quae testamento erant mandata. Quid hoc? num διαιτῶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, petentes, quae

in testamento illis erant legata. Nam διαιτέω non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπαιτέω Luciano est familiare. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graev. vii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In addend. ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemsterhusio adii L. Bos ad Aët. Ap. V, 35, vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; cum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνοβέμιν) Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλίᾳ πρεσβέοντι) De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somnio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Πανλώβητον) Enumeratur inter verba in Stephan. Thef. deficientia ab Iensio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Hesych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemsterhusianis arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λωβητὸς notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionys. Vossii notās in lib. I Caes. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Vossii notam ab la Croze indicatam compendiose describere? Caes. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: *Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos &c. ad quae Voss. „πεντεκαίδεκα προσεστῶτας. Nam, ut ex Strabone discimus l. IV, διοικοῦνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομάτατα ἀνδρῶν χ' καταστήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προσεστῶτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδονται. Πάλιν δὲ τῶν ἑ' προκαθύνται τρεῖς οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his XV viri, quos Τιμούχους vocant, praecellebant, & inter Τιμούχους tres praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in Toxari, h. l. &c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait: Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus eius nomen est) exhibuit.* — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29:

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitratur :

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ

Η ΒΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. l. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἥν οὐ δὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτιστο, ἥξίωσεν ἂν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὕψιν. Quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset tam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τῶν ἀγενῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. Ἀγενῶν) Debetur haec genuina scriptura Mf. Gr. P. L. & edd. l. & V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

ibid. Παραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Elsner. ad Evang. Matth. I, 20, ubi legas, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκα σου. REITZ.

ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posteri. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocius ἀποδύρετο. Vertit Salmurienensis *declararet*; quam futilem versionem iam castigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀποδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Bass. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, *cavebunt posteri*, id Gesner. vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, cum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*: nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον quod vero Graeviana ed. id servavit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἦγεν) Sic recte L. In P. ἦσεν. In impressis vero ἦκεν. SOLAN.

Pag. 87. l. 6. Συγκαταζευγνύμενον) Qui nescit, τὸ ζεύγνυμι eiufque composita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi solitum, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ,

Pag. 88. l. 3. Θαλλῶ ἐστεμμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαΐας κλάδος. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλὴ &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιτίμιος) Bene monuit Hemsterh. in marg. ad-eundem Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπιτίμοι, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet, probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, qui integra fama & existimatione est. REITZ.

ead. l. 11. Παλλακὰς) Plures fuisse Scythiis uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento constat a Strabone in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. qua de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημητρίου) Idem, de quo Philostratus IV, 24, qui VI, 33, in quibusdam Codd. Συνιεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam nostrum Ὀρχ. c. 63. Unicus restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque tandem est, etiam tūm, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videtur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν) Alciph. III, Ep. 37 pr. ἦεν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meurs. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeschine docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex Aristaen. I, Ep. 4, Ἰππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. affert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παίδων) Modo ἐκ παίδος, ut Alciph. I, pag. 30, modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi. Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi forsan *impostorem* intelligat, ut Περ. c. 13, & passim. SOLAN.

ead. l. 5. Μέμνονα βοᾶν) Exstabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Φιλοφ. c. 33, Philostr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipse se eam Thebis vidisse narrat XVII, p. 816. SOLAN.

ead. l. 7. Πυραμίδων — Μέμνονος) Pyramides structurae sunt ex saxis aut lateribus, ab imo amplae, in summo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem huius cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphos. Lucianus in Philopof. COGN.

ibid. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἥδη μῆνα) Assumfit ab Erasmo Benedictus sextum iam mensem adverso Nilo navigabat. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἥδη κατὰ ῥοὴν προχωρεῖ τῷ Δαμίδι. GRON. Adverso Nilo & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse iam vir doctus bene removet. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectioe; iam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur adverso Nilo servavit etiam Solanus. GESN.

ead. l. 14. Κηρύκτων) Sic libri omnes; forsan tamen aliud

quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. ope eruere non possum. SOLAN.

. ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iusserat in marg. Solan. conferri infra Δικ. § 5. Ibi invenias, ὅς παραδοθαίς τοῖς ἑνδεκά, καὶ ἐς τὸ δεσμοτήριον ἔμπεσόν. Sed ἐμπήπτειν εἰς τινὰ est irruere in aliquem, invadere. Supra Tim. cap. 23, & passim. Long. Past. II, p. 78, λύκος ἔμπεσόν, de lupo irruente in gregem. At opposito sensu pro incidere in quem, quasi in rete, Noster Tim. § 25. Nec non pro incidere, obviam venire, Long. Past. I, pag. 25, (al. 18) ἢ μὲν — ἔπαιθον ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτίκτετο. Ubi forte tamen ἐπ' αἰθῶν discretim scribendum, sed legitur ἔπαιθον in tribus, quas consului, edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Ἀπεμπολοῦντες) Et si simplex πωλέω vendo primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam ed. P. quae ἀπεμπολ. dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cett. edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostrum aliosque media correpta scribitur constanter; ut supra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 vers. 34. Item Alciph. III, Ep. 3, p. 280. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia testimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piscat. c. 27 supine admissi; quandoquidem ibi Parisinae editionis orthographiam, ἀπημπόλησεν media longa exhibentis, sum secutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglexi, quod corrupte ἀπημπόλ. haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusio rem notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Iam vero ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere ἀπημπόλησεν, aequae ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Aristophanis Acharn. v. 373, Κῆνταῦθα λαμβάνουσ' ἀπημπολώμενοι unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. REITZ.

. ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cur Solan. varietatem quae fierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν custodiae praefectum significet, aequae ac apud LXX, Dan. VI, 7, οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praesides notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obf. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. Τῷ ξύλῳ κατακελευσμένα) Ex mala inter-punctione mala olim versio nata; cum enim comma post νυ-κτὸς esset positum, dederant, utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu: quare id comma sustuli, probe monente I. Elfne-ro ad Act. Apost. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πῶδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura affert ad ex-plicandum captivos ligno vincendi morem: eum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis va-ria loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ κλοιὸς ἤρχει) Haec instrumenta intellexisse ar-bitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ στεφάν. *Catapsa* autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae, qua servi vincti tenebantur, qualis a Prudentio de-scribitur in Vincent. COGN. Conf. supra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parui Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipsa mox. c. seqq. 31 & 32 δεσμο-φύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰώθασιν) Sic P. optime. In reliq. εἰώθεσαν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγωγὴν) P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτὸν τε) Sic etiam legere Florentinam adscri-pherat Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Ad-de Hom. II. Z, 351, — νέμεσιν τε καὶ αἰσχυρα &c. Ibid. 310, Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. Herodian. I, 1, φράσεως τε καὶ εὐφωνίας. Aelian. II, 13 pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. REITZ. Αὐτὸν Basf. 4.

Pag. 93. l. 3. Ἐκτετριχωμένα) Th. Mag. v. περισσπάσθη haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τριχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit *piliis nudati*: modo aliunde etiam constat, probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius constantia vel varietate Solanus noster: quare edd. novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conspirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐ-τῷ — ἀπειργάζετο) Alciph. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼν
Lucian. Vol. VI. F f

ἀβολοὺς δ' οὐ, καὶ τὴν βαλαγνὰ τοῦτοις ἴλεον καταστήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. Scribit autem τιθασσὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi edd. hic αὐτῷ habent. REITZ.

Pag. 94. l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμοστὺν. Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic συναρμοστής; Ἀρμοστής autem quid sit, vidisti iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἀρμοστῇ. REITZ.

ibid. Συναρμοστῇ) Uti supra c. 17 τὸν ἀρμοστὴν, δς ἤρμοσε τὴν Ἀσίαν, Proconsulem, Praesidem certe & Rectorem provinciae ordinariam intelligebam: ita hic συναρμοστὴν Legatum dici arbitror, cui mandata a Praefide iurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Praetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit Spanh. diff. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμοστὴν esse magistratum ordinarium, συναρμοστὴν, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo post vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset: quod ut signarem, ductus in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγαστο quod si cum ἀχθεὶς iungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. GESN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ. SOLAN. Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara est eiusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hist. c. 5. Addo hic Long. Pass. IV, 222 ed. Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμωζειβί. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in Astrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἀνδρας οὐδὲ ἐτίμωσαν. Alciph. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens est, παρὰ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. l. 3. Διεπιρομένων) Narrat, cum quidam victorum

in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδεδόντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc infertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo, quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, multo minus versio- nem Erasmi cyphonibus in eam infertis. Δειρομαι est quaero, in- terrogo. Sed legendum ex Ms. δειρογμένων, vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad to- tum primum ostendit. Cur cyphones verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem, τοῦτο γοῦν μάλιστα πολ- λὰ ἰκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξαιργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη- σίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδεδόται.* Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Anti- philo eademque in trabe vinciretur. Immo eadem catena. Sole- bant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Sene- cae ep. 5, *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* Ista vin- cula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit Lu- cianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. infertis) dirimentibus (sc. catenatos) solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincti compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae maiori. GRAEV. Non spernenda est akera, quam ex Ms. profert Graevius, le- ctio δειρογμένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse traiecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Δειρω est traicio, innecto, implico, infero. Infra c. 43, διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ δει- ρων τοὺς δακτύλους, digitos inter dentes inferens. In Pseudonanti c. 26 E. Γεράνων ἀρτηρίας συνάλας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς δει- ρας, gruum artēriis contextis, & per caput infertis. IENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων) Lectionem hanc satis sanam esse existi- mem, & vertend. *vinculis in eam infertis.* Mentionem enim fe- cerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscuiusque in eam catenam erant in- sēta. Iam cum maior illa catena dissecā erat, solvebantur

omnes ab illa. Significat autem *διδείρειν* *traicere, transmittere; inferere*. Aelian. Hist. an. XI, 12, *διδείρειν ὁλόσχοινον τῶν ῥινῶν, holoschoenum per nares traicere*. L. Bos. Vide Xenoph. 520, 24: *ὅτι μετὰ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἂν τις παρείρειε*. Vide Dion. Chrysoft. 205 B. C. SOLAN. Non nego, *διδείρω* signif. etiam *infero*. At non quamvis insertionem notare arbitror, sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. Aelian. IV, 28, *διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν δύραν διείρας τὸν δάκτυλον*. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praeposit. *διὰ* additur τῷ *διδείρειν*; hic vero *εἰς*. Interim nec falsam esse, satis patet; nam etsi *διδείρω* cum Graevio substituas, tamen *εἰς* manet: at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgatam lectionem. Nam *adaclis* an *inseris* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, *διδειρόντες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἐτι διείρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὀρᾷ*. Ubi prius a *διδείρω* an *διδείρω* derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitarit, *διδειρόμενον* passivum esse a *διδείρω*, sed *διδείρωμαι* crediderit tantum significare posse *interrogo*. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκπῆδ' ὥσιν) De furibus ciro aufugientibus *ἀποπῆδ' ἂν* Alciphr. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. Οὐτε) *Αὐτοὺς* adscriptum in marg. *A. 1.* non addito signo, pertineatne ad *οὐτε*, an ad sequens *αὐτῶ*, quod in eodem legitur ed. Aldinae versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad *αὐτὸς*, v. 16. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius Ms. *καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διέξῃλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς*, ipsas tibi orationes exponetem multas, & egregias. *Αὐτὸς*, quod in editionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet *φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος*, *sis malus orator*, pro vulgato *φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος*; & paulo ante illae membranæ pro *διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους*, scriptum ostendunt *ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους*, tam bonos & generosos amicos. Nec spernendum, quod sequente pag. in hoc Codice legitur, *εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ*, *verusne quis gubernator sit*. In editis est *ἀγαθός*. GRAEV.

Versionem Gesneri vulgatae lectioni αὐτὸς accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ.

ead. l. 17. Διέξηλθον) Indicativ. ille pro subiunct. non semel supra est indicatus. Et lector ej iam est assuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsumque Lucian. Abdic. c. 31 bis ter sic loquentem. Ex Lectit. Ien- siii Lucianeis p. 28 tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adiecit ex Hom. Il. N. 299 seqq. Οἷος δὲ βροτολογυῶς Ἄρης πολεμίδε μέτεισι, τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής "Εσπετο, ὅστ' ἐρόβησε τε ἀάφρονά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis TERREAT quantumvis impravidum bellatorem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex Herodian. II, 3, 12, ἀλλὰ μὲν ἂν τῷ θάρρους καὶ προθυμίας ἐνέβαλλεν. Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuere. REITZ.*

Pag. 97. l. 7. Βεβαίους) Vulgatam potiore arbitror, et si utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipsum marginis Aldinae vitium iuvat lectionem τοῦ φαινόμενος. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα) Sic supra in Alex. cap. 51, καὶ εἰρήνῃ βαθεῖα πρὸς ἀκείνους ἦν. Herodian. IV, 10, 1, οὕτως εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adiectiv. vid. ad Reviv. cap. 41, Pisc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ὑποχωροῦμεν ἐπιδύτας) Itane vero? An terga dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquires? Dicam ἀποκρούομεν scripserat Lucianus, quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAN.

Pag. 100. l. 2. Ἐντεμνόντες — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme est iusiurand. Catilinae, de quo Sallust. & Flor. COGN. Sallust. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuisse: vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcanum habetur, quasi mu-*

tuo cruore sacratum. Plura Lipsius & Gronovius ibi in notis. REITZ. Describit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὁρμισ δὲ ποιεῦνται Σκύθαι, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Τοῦτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. *Fl. vero μετ' αὐτό.* SOLAN. *Τοῦτο ἡμᾶς*) Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrium, & in Cod. invenitur, & Solan. ita mutavit, sic dedi. At poetis usitatius τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est, ut demonstrem. Vid. tamen Hom. II. A, 193, ταῦθ' ὄρμαινε &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἰ &c. Et in aliis prosae scriptoribus, ut Alciphr. III, Epist. 61, pag. 428, εἰς ταῦθ' ἔταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

ead. l. 6. Εἰσιέναι) Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύννειμε vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολυφίλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. COGN.

ead. l. 15. Μὰ γὰρ τὸν Ἀνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per *gladium* iurantes ridet, aut in mentem non venit, aut diffimulavit, Graecos ipsos per *lanceas* iurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. Justin. XIII.) neque per *sceptrum* iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Eust. II. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῇ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem pag. 19 A. ὅτι ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. BROD. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Ar- cum & Gladium ceteraque arma* pro Diis habent. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἀνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Iusiurandum Scytharum, ἢ τὸν Ἀκινάκην, καὶ ἢ τὸν Ἀνεμον. Tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensis significans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῇ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. I. XIII. Lu-

cian. in Tragoedo. COGN. Confer & Brod. Miscell. Part. II. p. 533. REITZ.

Pag. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ—L. ut cap. 54. Sed hic aptior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare edd. notarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰς—όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54 a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θνητῷ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Past. III pr. ἐπιπεσόμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπεσ. antiquarum edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ.

ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. GESN.

Pag. 103. l. 1. Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλίσκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδροι ἀμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus, non cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post κατελαμβάνοντα, quod in edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythias & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egregie autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo describere non pigebit. Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδ' εἰς, εἰ μὴ δεκ' ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τινές. Ἄν τέτταρας δ' ἢ πέντε γογαμηκῶς τύχη, Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, αἰθλιός, Ἀνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ. Hic vero, ut quantum debeat clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, restituit, auctores ipsos quaelo, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio eius exstat p. 97. SOLAN.

ead. l. 8. Διηρμένοι τοὺς ἀκοντάς) lamdudum notatus & agnif

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utique cap. 55, ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένους, non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα iidem reddant *idque cum temet dedideris*; cum qui sic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum ἄλτρα, non ob se dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ziris Guyetus scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοᾶν, cum sit effectum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare, exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 661 ed. minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἔβδα. Diod. Sic. XIV, c. 7 f. τοὺς δὲ πολίτας βοῶντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βόησόν μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. Esai. XII, 4, Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & Aristoph. Av. v. 60, Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pseud. V, 1, 30, licet & hoc proprie sit verbum neutrum: ait autem Plaut. *clamitant me, ut revertar*. Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκοντα) Forſan ἤχοῦντα, nam ſupra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὁφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν) Oculos offerre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit I. Elſner. ad Epift. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἀνέδωκατέ μοι. REITZ.

Pag. 105. l. 7. Ἀγαμέμτους εἰ βούλει) Toxaris, ubi nobiliſſimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarraſſet, rogat Mneſippum, quid par ei aut ſecundum proferri poſſit e Graecis, licet vel decem ſupra numerum ante poſitum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam ſine iureiurando, ut multa tuto poſſint aſſingi, quo hiſtoria evadat mirabi-

lior. Fuit, cum in Graecis verbis pro ἀνώμοτους suspicarer ἀνώ-
 μωτῳ esse legendum : εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δόιη τις ἐπὶ πάντε
 καταριθμήσασθαι, ἀνώμωτῳ, εἰ βούλει· si quis alios decem ad quin-
 que appumerare concederet tibi etiam iniurato, si placet. Iuraverant
 scilicet ambo, Mnēsippus per Iovem Φίλιον, Toxaris per Ven-
 um & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historis amici-
 tiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώ-
 μοτος est iniuriatus, h. e. qui ipse non iuravit, ut patet ex notis-
 simo illo Euripideo, Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
 Et ipse Noster supra c. 18, καὶ εἶθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος
 ὦν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil
 foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollici-
 tandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis iniu-
 ratus; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive
 pacto, sive iureiurando qualicunque non est comprehensa
 & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I Thucydides, ὅρκοις κατει-
 λημένος. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ
 εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc huius
 vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confir-
 mata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum hi-
 storia citra iusiurandum & obligationem fidei possit referri,
 admixtis etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet
 ἀνώμοτος iterum apud Nostrium T. II, p. 113, ubi causa datur,
 quare Iuppiter potissimum insulam Delum ad partum Lato-
 nae iusserit existere. Ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ
 κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοὶ τῶν ὠδίνων ὑποδο-
 χήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, iam
 monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτος νῆσος est,
 quae isto iureiurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iu-
 no, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui
 in voce Ἀπόμοτος ita : Ἀπόμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτος
 δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὁμώσας. Mox addit
 eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Ὑπὸ λέοντος) Leones Scythia non habet. (In ad-
 dend. ed. Graev.) MENAG.

ibid. Εἶδος βάσσην) Verisimilia haec non sunt: leones enim
 Scythia non habet. GUYET.

Pag. 106. l. 2. Ἐπιπίπτει) Conf. supra c. 39. Et hoc loco
 ἐπιπίπτει maxime proprium esse arbitror, beneque habet,
 quod nihil variationis notatum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Διείρων) Vide quae post Iensium de hoc verbo
 disputavi supra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

ead. l. 15. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασι. ἐν Βοσπ.) Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est. — Cave autem, quia βασιλεύσατος dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. l. 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, *respondet illi rex*, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, iam *operam illi rex dederat*, ut *Ἰναρομ. c. 26 de Iove*, qui audit modo, non respondet, ἐπεὶ δὲ ἰναρὸς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. GESN.

Pag. 108. l. 1. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχει) Legendum videtur ὥς τις, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1, T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc Herodiani I, 7, 7, γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem est: nam cum οὕτως, πῶς, ac similibus adverbii est satis obvium, ut *ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχει ἡλικίας*; cum τις vero, ut *τίς ἔχει*, pro εἶη, non aliunde succurrit. Quare ex P. ὥς recepi, ut probe Gesnerus divinarat. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic supra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. five Excerpta Florentina Solani concinunt cum ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat. REITZ.

ead. l. 11. Δείσειν, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum περιμένον coniungetur, quam cum δείσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοδ.) L. supplex implorat auxilia. Narum adagium a consuetudine sedendi in tergo bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse, testatur Zenodotus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde & Suidas, quae habet in ἐπὶ βύρσης, confarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγόν) Suidas l. c. περιγαγόν. P. vero παράγων. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀπλίτας πεζούς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frustra multa dissecta & tosta, in extenso tergo confidere, reiectis in terga manibus; appositarum vero carniū portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergo imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumtu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti sunt Ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi Ὀπλίται & πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, Ὀπλίται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic Ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus, apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint milites. De hoc vide L. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ Ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁ πέντε μὲν δύνηται vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡθροΐσθησαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, Ὀπλίται &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἰππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ Ὀπλιτικὸν, ἰππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Ceterum ut stupor eius, qui tam inficetam tersissimī scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἰππεῖς reddit quingenta millia equitum, paginae seq. sine verba haec, ἵππαρχον γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, nam te quingue millibus equitum praeficiam: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, & versionibus tuto crede. IENS. Ὀπλιτ. ἢ πεζούς) Cum Ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. SOLAN.

Pag. 112. L. 14. Τοῦ τράχωνος) Id est, asperam regionem. Α τράχων est Τραχωνίτις, subintellecto γῆ. GUYET. Vid. 'Ιστ. β, cap. 30, unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant edd. quasi nomen proprium esset, id praeunte Solano mutavi in hac ed. REITZ.

Pag. 114. L. 2. Ἡμῶν) Par. ἥ cum puncto subscripto: sine illo Fl. I. H. S. Omnes tamen discretem. Alibi ἥμιν iunctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἥ μιν disiungi, & ὄντως significare, satis docuit Bud. in Comment. p. 520 f. & 521. REITZ.

Pag. 116. L. 6. Ὀμόσκειος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὄν) Erasmus, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμόσκειος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμηροῖ τοῖς Σκύθαις ὁμόσκειοι, iisdem armis utuntur; quibus Scythae. Σκύν Graecis saepe sunt arma. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicissimum similem cum hoc Graecismo comparat frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. Z, 211, Ταύτης τοι γένεσις τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι. Item T, 105, — οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι, ubi Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum Elsner. ad Act. Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. I, 13. Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET. Adde Nostrum Tim. § 20, τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. L. 1. Ὅσπερ ἂν ἡ ἀριστερὰ) Ἀν ὅσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερὰ &c. GUYET.

ead. l. 13. Εὐβίotos οὐ μετ') Delendum videtur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum Bas. an οὐ μετὰ πολὺ cum Fl. quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic Fl. Reliquae edd. & ipse P. οὐ μετ' οὐ πολὺ nisi quod B. 2. μετ' οὐ πολὺ habeat, quod genuinum censeo. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτελεῖς) Suis sumtibus viventes. GUYET.

ead. l. 9. Εἰς δύο διεκλήθη) Hanc phrasin probat contra Galtakerum Elsnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucia-

ni, item alia ex eiusd. Dial. Meretr. XIII post med. & Deor. Dial. VIII pr. Item Sympof. c. 44, ubi *διδίκε τὸ κρανίον* — *ἐς δύο* videbimus, item ex Demofth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, *σχιζέται εἰς δύο μέρη* ait. Sed ut *μέρη* saepe abest in hac & aliis locutionibus, (de qua ellips. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciph. III, Epist. 54 pr. *ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη κατερρώγεις ἰμάτιον φορῶ;* REITZ.

Pag. 120. l. 2. *Πυρακτωθεῖς*) Corrupta haud dubie vox; cuius posterior pars *τρωθεῖς* fuit. Sed quaenam alia vox sub *πυρακτ.* lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forfan tantum *πατατρωθεῖς*, forfan *κατατρωθεῖς* scripserat. In libris nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. *Κοπίδα διηρμένους*) At supra c. 9 circa fin. habuimus *διηρμένα* una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & sic scribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. *διηρμένοι* exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed distinguendum fuerat: nam *διηρμένος* est a *διαίρω*, *divido*; *διηρμένος* vero a *διαίρω*, *tollo*. Vid. ad Bis Acc. cap. 2. IDEM in *Addend.*

Pag. 121. l. 5. *Ἐπείσθημεν*) In omnibus antea legebatur *ἐπείσθημεν* ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri possit recepta scriptura. Quid *σπένδομαι* valeat, notius est, quam ut moneam. SOLAN. *Ἐπείσθημεν*) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens *δόξαν*, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arsacomae persuasum, ut idem sentirent. Etsi enim *σπένδομαι* egregium est, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, *καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβήρον*, *litteras misit, quibus foedus pangeret cum Severo*; (seu malis construere, *litteras misit ad Severum*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio, an quidem *ἐπείσθημεν* sic passive pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, *Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἱς ἐσπείστο*, — *ἐξεληθόντες ἀπήσαν*, interea vero *Mantinenfes, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta* — *egressi abierunt*, alia res est. REITZ.

ead. l. 9. Μύθοις ὅμοια) At re vera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex historia Timurbeki, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ὁμοσας) Supra enim cap. 38 huius Dial. dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. l. 8. Ἀθήναζε ἀπῆειν) Conf. supr. Σκυθ. c. 1 & 4. SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τοῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti: nam & frequentatur aliis, ut Alciphr. III, Epist. 51, atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemsterh. rursus in marg. monuit vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem Thucyd. VI, c. 48, ἐν πόρῃ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibiq. Dukerus hoc Luciani pluraque alia ex ipso Thucyd. affert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiae ad IV, cap. 53. Προσβολή, αἶτ, ἀντὶ τοῦ προσόρμισης καὶ καταγωγῆ. ἐπί-θεσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβεως) Promontorium est Asiae, de quo vide Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἡγοράζομεν) Ad haec ita notavit pater. Vertunt iam ab Erasmo, res quasdam importatas in portu spectassent, in eumque e navi subduxissent, epimus. Immo καταγωγὴ, κατάλυμα, πανδοχεῖον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Aristophanes Λυσιστράτη pag. 860 Lugd. ed. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτοσι. Thucydides lib. VI, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἡγόραζον ἐς τὴν πόλιν ubi Scholiae perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78, ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἡγόραζε. Et cap. 164, καὶ μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etsi hic vertant negotiantur. (Adde Salmaf. de Usur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) Sedem, diverforium. GUYET.

ead. l. 16. Ἀνασπασαντες) Cf. infra Συμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλειῖτρον) Omnes libri habebant hic κλειῖτρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide 'Αλ. c. 29, & Εὐχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. Πράξομεν) Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπήν) Quintil. Decl. IX: Cum ostentata per arenam perituroorum corpora mortis suae pompam ducerent. Vide & I. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. 'Ανδρολογηθέντες) 'Ανδρολογεῖν milites conscribere, Alciphr. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiff. Bergler. ex Hesych. suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδεμένους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis inuestus, cuius alibi etiam meminit; ut 'Αλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέβηκεν) Cf. Dial. seq. 'Ον. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλω τῷ ἔϊφει ὑποτιμηθεὶς τὴν ἰγνύην) Adunco gladio vulneratus in poplite. Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. 'Ιγνύν) 'Ιγνύσει Noster supra 1 Hist. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. discas, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύν Ionice aiunt, & Homer. quoque sic scribit, cuius Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? et si ἰγνύν dedisse Nostrium verosimilius sit. REITZ.

Pag. 126. l. 5. 'Αμαστριανῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de Scythiis tot inaudiuisse probabile sit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum in his oris fuisse ex 'Αλεξ. c. 57 satis constet. Sed obstat, quod supra c. 57 Amastrim iis describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Coniiciebam tunc, legendum περίρσιον, pro πάρσιον. Nunc autem Athenis scenam huius Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN.

Pag. 127. l. 5. Διακπαίσας) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαῖσιν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν, quod Scholiaστ. exponit, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Eund. Aristophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciphir. III, pag. 408, quo probet suspitionem suam, etiam in Lucian. Sympos. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) ἐπεισέπαισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπαισεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro fuga elabi inveniatur, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Nostro potius est *extrudi*, *eici*, ut supra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel *excidere voto*, *exsibilari*, Nigr. § 9. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπεκέκαστο ὑπὸ τοῦ πυρός) Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, iuvante ellipsi in καθὼς ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μὴδέπω τελείως ἀπέκεκαστο. Ut ἀποτερίζειν est muro discludere, qui murus comineatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non iuvenit liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρὶ. Ceterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GESN.

Pag. 128. l. 10. Ἀγροικόν) Adleverat Solanus noster conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς βοιώτιον. REITZ.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) *Contenti simus.* GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, *nos invicem amplectimur.* Erasmus vero plane omisit. Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ διαφεύχονται (διαφυλάττονται vulg.) non contenti *ausugisse.* Adde, quae supra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre,* interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἠκούμεθα vicissim interpretabatur ἠγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἄ δὲ αἱ τε χεῖρες ἐκάστω ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύττουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδένος λείπεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γηρυόνην) Geryon, Erythaeae insulae in Gad-

tano mari rex, tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. l. 1. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, Patrensem se dicit c. 55, ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianum Tan. Faber, nor. ad Phaedr. 173 C. Photius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apuleius ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide Salmas. prol. ad Exercit. Plin. AG. III, n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philostr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς... ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας... ἐπιτηδεύτατος τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoeschel. bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀθής, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere est, ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adpersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apuleius, cuius ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. GESN.

ead. l. 2. Ἀθήειν — συμβόλαιον) Lucius, qui postea asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀθήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικὸν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνδρα πον ἐπιχώριον. Inscitissime interpres, Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum eius gentis viro, proficiscerer. Verte: Fuit, cum proficiscerer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum eius gentis viro. De tesseriis illis, beneficio eruditorum, res nota est ac discussa. IENS.

ibid. Θετταλίαν) Graeciae regionem, cuius montes sunt 24 nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa
Lucian. Vol. VI. G g

hiemalibus mensibus, & Larissa, a qua Achilles Larissaeus dictus. COGN. (Adscripserat huic notae Hemsterh. Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

ead. l. 3. Συμβολαίων Cogitaram hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide Philostr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Basf. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat Ienſius. Probare potius debebat, *συμβολαίων* etiam dictum pro *συμβολῶν*, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τοῦ συμβολαίου notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768 seq. H. Stephani in Thes. &c. Sic *συμβολαίας δίκας* interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon νέμεισιν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαιώσιν τῶν συμβολαίων, ut rati sint contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158 τῶν συμβολαίων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὅσπερ αἰκῆσαι παρ' αὐτῶν. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. GESN. Συμβολαίων quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. II paulo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὡς πρόνῃ ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. e. *syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticii indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. Dion. Hal. Isocr. p. 102, v. 29 ed. Lipsf. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex eiusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2, p. 134, versf. 16 seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῶ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthenem. Sed quia Gesner. similia aliunde iam dedit, plura non addo. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἄλλων) Nescio, num propter ἄλλων Florentinam consuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aequè ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὰ ὕπατα) Siccine solent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falsi arguit, quod ἔς pro ἐν positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis eius causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae suppetit, copia subiungam. Demosth. p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt Rhodii. Eustath. in proverb. quod ad Pisc. cap. 20 adduxi, τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς εἰς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud ἔς ibi significare, *ad, versus*, ecce aliud simile ex Ach. Tat. I, 1, ὃς χεῖμάζειν ἐν ταύτῃ, δερίζειν δὲ — εἰς τὸ προκόλιον. Alciphr. III, Ep. 43 pr. λουσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. Long. Past. III, pag. 103, ἄς ὁμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἀντρον), quas nymphas aliquando adiuravi in illo antro. Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa eiusdem, quae adducit Mollius p. 62, εἰς δόνακας κρύπτεται, εἰς ἕλος ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. frag. 80, εἰς δόμους μένειν. Noster mox cap. 17, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυλίην. Evang. Matth. II, 23, κατέκησεν εἰς πόλιν, habitabat in urbe. Quinque similia vid. ap. Gunther. in Latin. Rest. T. 2, pag. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Evangelista l. c. ut ibi sit, *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ita ἐν vicissim pro εἰς permultis demonstrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rursus habet, in quibus εἰς pro ἐν positum. Ita etiam εἰσω pro ἐνδον Alciphr. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paulo post bis terve sic legas sine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅπην) Sic Ms. Reg. 3011. melius, quam quod est in impress. ἕποι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκανὸν ἔχοι) Cur ἔχοι, & non ἔχει, ut τρέφει, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editt. etiam Fl. consentire in hoc vitio tolerando vidissem. GRAEV.

ead. l. 14. Τρέφοι) Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἔχει καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet suffragantem, alioqui mallet cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκῇ praecedit, etsi coniunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum deflectit oratio: ideoque οἰκῇ cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur Reitzio τρέφει in τρέφοι mutanti, qui optativus nullum hic locum habere potest praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare reposuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Ms. Reg. 2955, & ἔχει cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. l. 3. Ἀνεκτὸν) I. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

ead. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλευμένος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, assero.* L. BOS. At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione iam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciphr. III, Epist. 54 pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήση με, ἢ πῶθεν κατέαγα τὸ κράνιον, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτων φορῶ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγε legendum. At hic alia est ratio. REITZ.

ead. l. 8. Δεκριανοῦ) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. *Περὶ Δεκρ.*) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmuriensis *παρὰ Δεκρ.* quod reddere Luciano eo minus haesitavimus, quod & sic haberi videmus in Ms. Reg. 2955. *Περὶ* cum Reitziana etiam B. 4.

ead. l. 9. Παταρέως) Nihil dubito, quin Πατρείως legendum sit, id est, *Patrensis*. Mentio sit Δουσαρείου Πατρείου apud Ammonium de Interpr. p. 17. LA CROZE. Et sic ex Fl. dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

faepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπένδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN.

ead. l. 16. Τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuisset, scribendum erat τῶν Λυκίων. LA CROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμὲ) Ita ex Mf. Regg. 3011. & ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοί, rescribi iussit cl. B. de Ball. cui obsecundavimus. Ἐμὲ agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 8. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτων) Interpretes omnes, ostensaque domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrat aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, οἱ μὲν θοράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ νῦν μοι ὄδός) Aberat ab editionibus artic. ἡ, quem addidimus ex Mss. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν) Intellige διὰ. GUYET.

ead. l. 12. Κἄν τούτῳ) In lunt. κὰν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vet. edd. saepe omisere. Sed cum Par. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distinguitur a κὰν εἴσι. Ut supra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. Ἰμάτια — ἀνθινὰ) Confer, si lubet, Alciph. III, Ep. 54, πῶς τὸ ἀνθινὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurreret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad Nigr. cap. 13. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροῖά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, ego Abroea sum, amica si qua unquam fuit tuae matris, cum non videamur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, ego Abroea sum, si quam matris tuae amicam forsan audis vel audisti eo nomine; ut poeta, Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis. GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοί) Solan. iubet conferri Κατάτλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθῆσομαι. Et 2. Ver. Hist. § 6 pr. τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατόχθμεν. Quid tum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττου μοι) Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353 — 4. Et Alciph. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρουθίων) λαχὼν μοι τὰς πίονας καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἰκοσιν. Ex his passerculis partem electam misi pinguiore tibi & carnosiores, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχὼν pro λαχὼν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius sibi quod placeret, non ut sibi servaret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae fortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe procures, in secretioribus philosophiae & artis mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μάχλου γυναικὸς, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλης. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX, Genes. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasis amatoribus & amafis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Elsner. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquisierit, num quae ed. aliter haberet, suspensionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, οἳάν μιν οὖσαν ἀπολείπει habemus, quod alii frustra in ἀπολείπει mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς ζῶα) De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Phin. L. VIII, c. 22, Arist. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Virg. Ecl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. Ἀποδύου) Ab athletis metaphora. GUYET. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem eius mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequitas simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἰοῖναι πρὸς τὴν πότον, ὡς πρὸς ἀντίταλον ἀποδύμενοι. Idem II, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & accinxit se ad philosophiam. Alciphro. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλίς ἀποδύσεται, ad huius auxiliandum Herpyllis se accinget. REITZ.

ead. l. 11. Δούλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinosaque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam *Gymnasium*. COGN.

Pag. 137. l. 1. Ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρὸς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλετο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.) Vertunt, Tum illa, lumbi agiler moventur — Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens. At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt tum illa, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφὺς σὴ μὲν ὑγρὸς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis iuvenis, dicentisque, lumbi quidem tui agiler moventur. Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi Basileenses vertunt, cuius curam haud facile sustinebis, Benedictus cuius curationem haud facile sustinebis, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡδονῆς. Verrebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod iudicio verissimum. GRON. Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὃ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνει: ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρὸς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla.

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur, ita agit, quam si voculae ἢ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur. IENS.

ibid. (Ἡμῖν ὑγρῶς) Forfan ἢ μὴν, i. e. ὄντως vid. Hesychius. Aut ὑμῖν pro σοι, non plural. GUYET.

*ead. l. 3. Ἰταμὸν) Scholiast. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192. Ἐπαιῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδέες. In Suida ἰταμὸς quoque legas, etsi ab ἰέσθαι derivat. Et eadem pag. idem Suidas ait: Ἰτῆς. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμηρὸς καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum, convenit ei, quae Graniarum plena dicitur? nam *truculentum adpressum* notat ap. Alciphr. III, p. 360, qui de philosopho Cynico dicit: *δέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασειῶν, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ.* Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex eodem p. 382, ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορτίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens, & Cynico & meretrici* conveniet. REITZ.*

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ post τὸ μεστὰ desiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκωντον) Conf. supra Τοξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύεις) Ἀν παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum sententia postulat. SOLAN.

ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum edd. haberent Θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῆς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διψ. cap. 4 f. πρεσσεκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. τοιαύταις ἀρταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. REITZ.

*ead. l. 17. Καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα) Illud μὴδὲ optime quidem Gesner. reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in Long. Paft. I, pag. 4, *ἔπειτα αἰδεσθεῖς εἰ μὴδὲ αἰγὺς φιλαπ-θροπίαν μιμήσεται.* Item apud Alciphr. I, Ep. 32, ipso principio, *μὴδὲ κρίττης εἶν σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη,* ubi Bergler. similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, ane vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) *ὥς οὐδὲ πανσομένου μου,* se tueri*

queat, cum Hemsterh. ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in Prometh. 1 f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Paft. III, 110, 1, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster 1 Ver. Hist. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ἰδὺν δύνατον ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster alique affirmationem per negationem contrarii adiunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρὸν vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. Il. E, 816, — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, *dicam verbum, nec celabo*. Z, 180, — ἐν θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἰταμὸν) Ita adspirate scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴεσθαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμός, ἀναιδής. σκληρός. ἄμός. παρὰ τὸ ἴεσθαι ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. REITZ.

ibid. Ὡμὸν) Non comparebat in editis. Sed inferuit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. REITZ.

Pag. 138. l. 9. τοὺς δεσπότας) Eadem prorsus ratione alibi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium *reges*, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπνον) Ὑπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vett. & Codd. ου scribunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et unique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι τινός pro *mentiri adversus aliquem*, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito iam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρωτο) Impersonaliter, pro κλινὴ ὑπέστρωτο. GUYET.

Pag. 139. l. 2. τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ) Placet interpretibusvertere *aliae suis peculis exutae*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque sic erant? Certe; sed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in furtum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera sic debent intelligi, *aliae sic nudae ut nascebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ'.

αὐτὰ) *aliae solutae* foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, *aliae in ferta plexae*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἡμερον τὴν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότην & sane sic iam habent interpretes. GRON.

ibid. Λαλυμένα) Rosae solutae, rosae fertae Apul. GUYET.

ead. l. 4. Τὴν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem exspectabam*, legit τὴν συμπότην videnturque eruditi id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὴν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapse haec Palaestra Lucio dicit, ὦ μεράκιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἄνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέειν τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς: ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non solum *compotor* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipsa, se *magistri* ac *praefidis* more eum erudituram. Quid quod & *Dei* nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 dedit exemplum Iens. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. frag. 86 subiiciam: Γεοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνομένου: ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod Ortwinus Iensio scripsit: Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. 1 ad Fam. Ep. 9, appellatur Furia muliebrium religionum, qui &c. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. l. 11. Γοργὸς) *Durus, exercitatus, exercitatione induratus*. Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχύς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. GUYET.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἰδοίς) Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἰδοίς, ἔφην, φεύγοντά μιν &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noster: quare edd. in variantt. notatas consului, cognovique, solam ex iis Parisinam habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex coniectura insertum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτίαν) Ὑπτιον forſan, ut infra κολλῶ αὐτῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβάλλον) Forſan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μνηρῶν glosſema videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. Καὶ στήσας) Τὰ σκέλη sc. τὰ ἐμὰ vet. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῶ) ἴσως, κόλω, id eſt, membro, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *iunget & agglutina, αὐτῷ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri.* LONGOL. Cui notae inferſta erant etiam haec verba: ἀλὲς ſumſit pro ſalibus, more Latino. Alios hiſce de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorſus, ſi ſapis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰσχυέτω) Forſan ἰσχύη. Sic interpres. GUYET.

ibid. Ἐξελεύσας) Scil. τὸν ἀνταγωνιſτήν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Δηξόν) Quaeſnam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio: quare & in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἄμμα) In κλινοπάλῃ nihili eſt τὸ ἄμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mf. ἄμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.* GRAEV.

Pag. 141. l. 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo Guyeto: nam omnis caſus eſt πλείω, ſive adverbii more uſurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. *παραγενομένων δικαſτῶν πλείω τῶν τετταράκοντα.* Ubi Weſſeling. No. 48: *Rarior aliis hic uſus vocis πλείω, Noſtro triuiſſimus, qui paſſim adverbii poteſtate inſtruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H. Steph. ad XIII, 94.* Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω, ſupra Abdic. c. 16. REITZ.

ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) Ἀν, ἀλλ' ἀκούε; Placet. GUYET. Ἄλλω καίου) Κέου, mendose P. In L. ἀκούε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitiffimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, cum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίου, vel reddiderint *ſed urere.* GESN. Illa coniectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepti lect. Pell. quae congruit cum emendatione & verſione Geſneri, nec abit ab edd. niſi quod accentum tantum mutarit, ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. REITZ. Mf. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκούοντα τὰ ἐπιτ.

quam unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato sc. mox seq. παλαίων in παλαίς, h. s. *mais luttés en silence, sans raisonner.*

ead. l. 7. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν) I. e. pudendo abluto & absterfo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστῆς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέγα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπιπρῶσον) Lege ἐπιπρῶσον. GUYET. Idem Gesner. iussit. REITZ. Ἐτι τρῶσον, vel πέρασον, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλόν) Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγει) Cum in Basileensi ed. harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiunt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale disterium possit esse ἄμμα σφίγγειν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλαοστημόριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τίτος ἕνεκα οἱ γέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

ibid. Ὡς ἄμμα σφίγγει) Scaliger ad Euseb. Incertus interpres huius Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui scripserunt ad Milefias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaestrae vox ἄμμα, usurpata etiam Theocrito Dioscuris f. Id. 22, 66, — ubi male interpres *oculos* dedit, quasi essent ὄμματα. GESN.

ead. l. 16. Κρύψον) Forfan κύψον. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀνασπάσης) Iocus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. l. 1. Ὅφελε) Τὸ πέος forsan. GUYET.

ead. l. 2. Παρεμβολὴν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθισον) Lege κάθισον. GUYET. Guyeti emendationi favet Ms. Reg. 2955. Sed κάθισο cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter καθίζω & καθέζομαι vid. Soloeisist. § 11, ibique nott.

ibid. Εἶτα δοῦσα) Εἶτα λαβοῦσα, & *mox* pro τὸ λοιπὸν — καταμάττου, τὸ αἰδοῖον — καταμάττε, vel καταμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χεῖρας) Forſan, καὶ τῆς χεῖρος. GUYET.

ibid. Πάραλαι) Lege παράλαι. GUYET. P. I. & Ven. παράλαι. Quidam παραλύλαι. Coll. vulg. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET. Ἐς non agnoscī a Mss. a se collatis testatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. *Mox* auctoritate Mss. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθον rescriptimus ἦθλουν. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον. Adde, quod ἦθλουν, palaeſtrae verbum, optime convenit cum superioribus.

Pag. 143. l. 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN. *ead.* l. 12. Καὶ ἡ δάσποινα βάσκαρος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) *Sed hera mea fascinandi artem caller.* Sic Benedictus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Basilienſi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, *sed hera mea valde invida est erga artificium suum, & studiose abscondit, nec sustinet, ut quisquam eius fiat conficius aut particeps.* GRON.

ibid. Βάσκαρος) *Invida est circa artem suam.* GUYET.

ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego malle *idē*. SOLAN.

ibid. τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, *herus*, ap. Aristoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, *dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra Tox. c. 20. Sed licet Gefner. ἐπὶ τούτοις ἀκομήθημεν converterit, *in hisce acquiescimus*, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aequae ac ap. Aristoph. Plut. 57, ἢ τὰ πρὶ τούτοις δρῶ, aut *post haec sic faciam*. Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τού *post haec* tamen firmatur ab Kustero ex Eurip. Phoen. 1214, Τί τὰ πρὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν δρᾶσείτεν; quid *post haec* filii mei

facturi sint. Item Ione 256. Addo Herodian. I, 17, 2, ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos*. Namque ait : Ὡς πρώτη μὲν ἦν Μαρχία, εἶποντο δὲ Λαίτῳ τε καὶ Ἐκλεκτῷ ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν συγκλήτου πρωτευόντων. REITZ. Ἐπὶ τούτοις *in his* cum verti, respici putabam ad leges & conditiones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN.

ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad suum amatorem*, cum pag. 86 ea voce reddiderit ἐραστήν. Utique prudentius in Gallo pag. 181 puto ab eo verti *amatum*. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ νῦν ἔχεις) Potes. GUYET.

in Schol. Ἀδρὸν) Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀβρός laevigandum. Variant tamen edd. interdum inter ἀδρὸς & ἀδρός vid. 2 Ver. Hist. c. 40 f. Eandem ob causam paulo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Ἐκείνο) Forſan ἐκείνοι quaesivit Solan. Nec responderem, si invenirem : facillime enim a sequente *οἱ* absorberi potuit prior syllaba *οἱ*. Attamen invito non obrudo lectori, quia & elliptice stare potest, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἷον ἐκείνο, ὃ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκείνο scil. πρόξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκείνο magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικὸρακες etiam vocantur, quod ex Aristot. Hist. Anim. VIII, c. 3, notum est. REITZ.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν εἰρῶν ὄνον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obsceni in porcos, asinos, siue iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civ. Dei. L. XVIII, c. 17 & seq. COGN. Ἐαυτὸν) Ita L. Codex & Fl. In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quamquam non desunt eiusmodi exempla. SOLAN. Quia Ἐαυτὸν pro ἐμαυτὸν valere potest, recte fatente Solano, non necesse erit id mutare; & quia Ἐαυτὸν a scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Cod. L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31 f. ἐκὼν Ἐαυτὸν ἐνείσαιμι τῇ ἐστίᾳ, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde i

Ver. Hist. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque frustra mutatum voluit. Alciph. etiam II, Ep. 1, p. 198, *ἐαυτῇ* pro *ἐμαυτῇ*. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, *αὐτῆς* legas, ubi Bergl. cum Periz. tamen etiam *ἐαυτῆς*, idque pro *ἐμαυτῆς*, legi iubent. Bene: sed *αὐτῆς* forsan & ibi sufficeret. *Ἐαυτοὺς* itidem pro *ἡμᾶς αὐτοὺς* est in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & passim in N. T. aliisque, quos omitto sciens. REITZ.

ead. l. 8. Τυψάμενη τὸ πρόσωπον) Pristinus interpres satis dubie, *illa manibus demulcens caput*; cum verum videre potuisset sensum, si non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (s. potius Appuleio) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis*. Sed non libet singulas eius aberrationes repetere. REITZ.

ead. l. 12. Ῥᾶσθη) Ita Aldina, ni fallor, & Ven. utraque. In reliquis *ῥᾶον*, nisi quod Fl. mendose habet *ῥᾶον*. SOLAN. *Ῥᾶον*) Solan. iam correxerat *ῥᾶσθη*. Sed vereor, ne nimis festine. Quod enim & Aldinam sic habere credat, non satis intelligo; nisi Aldinam alteram, ab alio collatam significet. Nam Ald. 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet *ῥᾶον*. Quod probo, quia & sic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Me trepidatio simul & festinatio sefellit, & pyxidum similitudo decepit*. Sed bene, facilius quod reformationis huius medela suppeditat. Unde imitatio satis apparet. REITZ. *Ῥᾶσθη* tamen Mf. Reg. 3011.

Pag. 147. l. 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino L. Bos. in Epist. I Thess. I, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet, *ἀληθὲς & ἀληθινὸν* quidem *verum* significare; sed non promiscue semper usurpari. *Ἀληθινὸν* enim saepe sumi de eo, quod *natura & revera* est, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic *ὄνος ἀληθινός*, ac duabus paginis post, *ῥόδα ἀληθινὰ &c.* REITZ.

ead. l. 7. Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & aemulatione. Arist. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. Ἐπείσέρχεται) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς τῆς ἀκέρου ταύτης περιεργασίας) O intemperatam hanc curiositatem! *Περιεργασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιεργάζομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιεργίας*. GRAEV. *Περιεργίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. l. 8. Ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο) Ὡς δὲ οὐδὲν ἕνδον ἄλλο S. & B. 4.

ead. l. 9. λαβόντες καὶ) Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν δῖο. Ap τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vett. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Etsi non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inferuerim, monente etiam Solano nostro. REITZ.

ead. l. 14. Ἄνυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Iidem c. 43, ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, Κρον. Ἐπιστ. c. 19, & Φιλεπ. c. 21. SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur iumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. v. solea, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. Ἄνυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31, excepta S. & Amst. quae n in penultima dedere; hic vero s servarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per s scribas, dicitque: Ἄνυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Wesfeling. ad Diod. Sic. I, c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ s damnautes, ex Diod. Lysia, Aelian. Longo &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi η servavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπωλλύμην) Ἀπωλλύμην adscriptum in marg. Basf. 1. deletο ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπόλετο ὑπὸ τῆς ἀγρᾶς ait quidem supra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. l. 1. Καὶ εὐθύς ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπεκολούθει) Et in hoc sinceriores edd. priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integrioribus iterum eadem, καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβίωσεν) Ἄλλως, ματαίως. MARCIL. Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret, Pelleti scripturam ex Codice, non ex coniectura, esse. Et quamquam id non

constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini interpretes iam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes, *nihil ergo proficiens rudendo* &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅστε ἔσθην) Os dicit asino fuisse vinculo occlusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: Ὅστε ἔσθην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος, iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, Ὅστε ἔβην τότε, tum sic obturato ore procedebam. GRAEV. Ὅστε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, notante cl. B. de Ball. Verissime.

ead. l. 12. Καταλύομεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ ὕπατα. Adde Arrian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc desiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mss. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz. excidit τῇ post ἐν, operarum errore.

Pag. 150. l. 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Consului edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesse, & ῥόδα ἐκεῖνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνην) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20, l. 33, describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticosum. lumentis, caprisque, & ovibus venenum est. Apuleius l. 4 pr. Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibis letalis est. Hinc in suspitionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥόδ'οδ'άφνην. GESN.

Pag. 151. l. 12. Παλινδρομῆσαι &c.) Iambus proverbialis; quem Erasmus exponit Tit. *Satius*. Latine quoque usitatus versiculus: *Est satius regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμῖνφ) Supra ὄνω dixit; quare hic τῷ ὄνφ scribendum videtur, pro τῷ ἡμῖνφ. GUYET. Ἡμῖνφ) Quem tamen supra passim *asinum* dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν ὑπήκουε) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπῆι κάτω τὸν θάνατον ὀρχούμενος) Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses, *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus, *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter, *ille deorsum abibat mortem saltans*. GRON.

ead. l. 8. Ἐγὼν φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse *statui, decrevi*, quis dubitet? Conf. mox c. 39, ἔγνων κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Aristomenis ed. Oxoniensi Corn. Nepotis annexa: Μεσσήνιοι — ἀφίστασθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Messenii demigrare constituerunt*. Item ἔγνωσαν καλεῖν, Long. Paft. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνοῦς, *pro stabat ei sententia*. Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα — κατορθώθη, *multa male consilia — felicem exitum habuere*. Τὰ ἐν ποσὶ vero esse *praesentia*, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Εἰς ἑμαυτὸν ἀνασώθισσθαι) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituatur in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Λοιπὸν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem Nofter, meliore paulo iure quam ante; sed commate post καταλύσουσι posito, quod iam feci, cum in edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. REITZ.

Pag. 154. l. 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri iussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio similiter εἶχον θανμάσας. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θανμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an factururus sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8, παῖζεις ἔχων. Hesiod. Ἔργ. I, 42, κρύψαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addito

verfu. Sic λήρεις ἔχων, & familia multa, profert Maittair. de Dialect. p. 76 & 79 C. Adde Nostrum Icarom. c. 24 m. παίζεις ἔχων ἔφη &c. Ubi tamen cum *Par.* ἐκὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. ἄρτον) Lege ἄρτων. GUYET. Recte corrigit Guyet. Et vel sic ederem invitis edd. quae ἄρτον miro consensu habent. Nam et si vulgatam lectionem ita construendo defendere possumus, ἡσδιον ἄρτον (scil. τινὰ) τῶν ἐνδον, *comedi unum ex panibus, qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis, ob articul. τῶν, & Genitivus Atticismo aptior. Vid. Th. Mag. & Moer. v. φάγω. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔκλαε) Et sic legere *Fl.* bene notat Solan. Sed & legitur in *L. P. H.* &c. & recte, atque eleganter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i. e. *nihil aliud quam sebat*; ut *mox*, πάντα καταπίπτοντα. Plura iam notarunt Lexicographi. Adde Herodian. V, 8, 8, ἅτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα, i. e. *perpetuo cum illa versata*. Nostrum infra c. 51 m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paulo alia norione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μακρὰ κλάει Aristoph. Plut. 612, & alii passim. Sed & ἔκλαε sic apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen *mox συνέκλαιον*, non *συνέκλαον*. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε, quam ἔκλαε, scribere, perspicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum sit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia sequentia satis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alioqui in illo iota subscripto, quod facile ab hypothetis omittitur, non satis est praesidii, veluti ap. Long. Past. IV, p. 110 ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι τὸν δεσπότην ἔκλαιον, quasi aor. 2 esset, quod legentem tamen falleret, ni statim & ibi sequeretur ἔκλαυσεν. REITZ.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) An πάντη; adscripsit Guyetus. Bene, si libri addicerent. Iam vero, dum non addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἔκλαε, ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. Ὡς ἀλλοτρίῳ) Alludit, ni fallor, ad Homericum illud: Γνάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν. Thucyd. I, 70 B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πλεως χρωῶται. Greg. Naz. Martyres omnia alacriter perpeffos esse, ait, ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41 ed. Basf. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ δὲ) Solanus γὰρ edi iussit,

non repugno; nec tamen facio: nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γὰρ postulare. Vid. supra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37, ὃ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea novi est, his δὲ post μὲν sequi, ut iam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. Past. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciph. II, p. 202 & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δέ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σὺ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὅπως οὖν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eiiciendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in Aristotele, I Polit. c. 3 med. Ἔστωσαν, ait, δ' αὐταὶ τρεῖς, ἅς εἵπομεν. Ἔστι δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἵπομεν. REITZ.

cad. l. 7. Ἀναπείντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Elfn. ait: Ἀναπίπτειν, pro accumbere cibi capiendi causa, rarum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Aethenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Afino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1, ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. Iudith XII, 16, & in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπείν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀθυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν, & vixti quam minime animo consternantur. Confer ibi Waffium. Et Philon. L. I de Mose, quem ad partes vocat Hoefchel. qui tamen idem pro discumbere etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπείν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου· tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione: nam ut λύκον τῶν ὄτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceret, λύκου τῶν ὄτων; ita difficilior, λύκου ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τιγὸς, & λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς

ὑδρᾶς, seorsum recte dicatur, nolim his coniunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Luciano stilo aptiorem videri; etsi duplex eiusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II, 3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, & *prehensa manu Chlabrionis*. Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46, καὶ ἐκείνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, & *ille apprehendit eius iubam*. REITZ. Dixi, minus commodè dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ὀστέων iam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I, p. 26, καὶ λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 9. Δίκην κέρκου) Potest intelligi hic locus ita, ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi, dum forte Apuleium conféro, invenirem ista, Met. VI, pag. 127, 29 *Pris. de virgine capticia*, ut ipse vocat: *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non taurro sed asino dependentem Dircae aniculam; sumteque audacia virili, facinus audet pulcherrimum &c.* Nota Dircae fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomittim. Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe quin eandem fabellam traçter, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίκην κέρκου, ut nunc legitur, sed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. GESN. Praeclaram Gesneri emendationem in sua Luciano versione secutus est cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ἦύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ, ut initio eiusdem huius pag. φυγῇ σῶζε σεαυτὸν & c. 34 E. φυγῇ ἐσώζοντο. IENS. Τῇ φυγῇ P. uti Iensius emendandum esset monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34. *Eripe nate fugam*, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit Iensius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non satis causae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Iam vero ne ad anum referatur, obsecundavi; ac perspicuitati consului. REITZ.

Pag. 159. l. 11. Σαρδάνιον) Sic Z. Tp. cap. 16. Vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδένιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. Homerus metri causa mutavit. Vide Od. γ, 302. SOLAN.

Recte producitur secunda in *Σαρδάνιον*. Et sic bene editum in Suidae *Σαρδάνιος γέλως*. De significato eius proverbii vid. Erasmus in *Risus Sardonius*, & Suidas, ex cuius variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis fenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. *Σαρδ. γελ.*) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolum; sed vld. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. *Δὲ φησὶν*) Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. REITZ.

ibid. l. 7. *Ἔτη*) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui δ, i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. l. 2. *Τῷ μὴρῷ εἶχον*) *Τὸ μὴρὸν* in dual. maluissim; ita ut *εἶχον* tum esset plurale; sed propter adiunctum *ρουθετούμενος* non licet. Alii mallent *ἐν τῷ μὴρῷ*, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi *τὸ ἐν*, ut Homer. *Iliad.* E; 137, *Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰραπτοῖσι δῖοισι Χραύσῃ* — ubi *ἀγρῷ* valet *ἐν ἀγρῷ*. At si quis Codex praeiret, non dubitarem *ἐν* in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione similiter omisum est *ἐν*, legiturque, *τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος*. Id vero merito suspectum est Hemsterh. REITZ.

ead. l. 15. *Ἐδράξατο*) Verba illa *εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο* vulgo vertuntur *si domum suam aufugisset*: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim *ἐδράξατο* hic ab *διδράσκω* fugio deducendum est, (quid namque *διδράσκω τῶν οἴκοι* foret?) quemadmodum forte fecit interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a *δράττω* pertingo, consequor, assequor, velut *δράξασθαι* per *ἐπιλαβίσθαι*, & *δράξαι* per *κρατῆσαι* exponitur ab Hesychio. Est ergo *δράξασθαι τῶν οἴκοι*, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur Idaeos Daëtylos peperisse *δραξαμένη γαίης*, *apprehensa terra*; ubi vide Scholiasten. Invenio *δράξασθαι* positum aliquo modo etiam pro *affectare*, *studere*. Callimachus Epigrammate I: *Ταῦτ' αἶσαν ὁ ξείνος ἐφέστατο μέζονος οἴκου δράξασθαι, παίδων κλυδὸνι συνθάμενος*. Vertit Vulcanius: *His simul auditis maiores quæerere census Desiit, & puerum consilium arripuit.* IENS. Vide lensum. Conf. infra *Φίλον.* cap. 22. SOLAN.

Non solum infra in Philopatr. loco ab Solano cit. legas, δρα-
 ξάμενός μου τοῦ λάπους· sed & apud Alciph. III, pag. 426,
 compositum ἐπιδράττω pro *prehendo*, *nanciscor*: εἰ που τι τῶν
 κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνήθειν, ubi tamen etiam ἐτι δράξα-
 σθαι legi posse Bergl. non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς) Supra τῷ ξί-
 φει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. GUYET.

Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένοι) Sic I. ed. Reliquae ἀφιγμένον,
 nisi quod P. ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφιγμένον) Vides variari
 inter ἀφιγμένον, —ένων, & —ένοι. Quae cum singula pos-
 sent admitti, id servavi, quod longe maximus priscorum edd.
 numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbi-
 tror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος
 ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, muta-
 rit, ἢ pro ἰ substitutus. Ac vix credo opus fore construccio-
 nem huiusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari.
 Ecce tamen pauca: Noster supra Hermot. c. 72, ὁ πολὺς λεὼς
 πιστεύουσι. Timon. cap. 9 post Ἀττικὴν sequitur eo relatum
 αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciph. III,
 Epist. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Philostr.
 Vit. Sophist. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρίς Ἡρακλεία
 τῶν Ἑλλήνων ἐπαιοῦντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται
 ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμε-
 νοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη
 vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut
 pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσιν. Item τέκεα
 ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 291, aliaque ad Ver. Hist. a me
 notata. Adde Wessell. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἀριστον παρέκειτο
 μέδιμνος κριθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτη-
 μένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημέ-
 νοις; Unde tertius ille casus? Interpres vertit, *dominorum iussu*.
 Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis
 video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κε-
 κτημένοις ἀριστον παρέκειτο &c. ? *Est mihi apud dominos appo-
 nebatur prandium &c.* IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης
 coniiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Co-
 dex τῶν κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Mallet tamen
 παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta est
 Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim da-
 tivus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
 Graecis, aequè ac Latinis, ut supra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἐδε-

δείπνῃτο αὐτοῖς, & infra hoc Afino c. 39 f. καὶ τοῦτό μοι ἥδ' ἔπειράξεται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260, τοῦτ' ὀνέσσομαι, pro παρὰ τοῦτου, iterum apud Noftr. infra Iov. Trag. c. 7 pr. ἀρίστα κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis fit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciph. III, Epist. 63, Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4, docentem, active & passive accipi, de domino ac de servo. Eundem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11 f. REITZ.

ead. l. 12. Τοῦπτανεῖον) Τοῖπτανεῖον videtur fuisse in l. Sed Solan. ex aliis mutavit in τοῦπτ. REITZ.

in Schol. Δοχεῖον) Referri haec debent necessario ad vocem τοῦπτανεῖον, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exstat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. l. 1. Τοῖς ἀγέλοις.) Sic necessario cum P. & S. legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in Fl. ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. Τὴν ἀγέλην) Non solum illud εἰς ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens εἰς: sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud Aelian. in Hist. An. non semel. REITZ.

ead. l. 9. Κανδαύλη) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae iussu interemti. Sed quid simile huic afino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulum nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλη; GESN. Forsan & hic Ταυτάλη legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Wetst. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρῆν γὰρ Κανδαύλη γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8. Quod imitatum Lucianum scripsisse ὥσπερ Κανδαύλη καμὸν γενέσθαι κακῶς &c. suspicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθὰς ὕλας) Hoc & quod sequitur μάζας ὕλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & incite scripta. SOLAN.

Pag. 165. l. 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.

ead. l. 4. Ἀρσένων) Ἰππων scil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀκάθαρτον) Impurus, i. e. scelestus. Terent. Anus haud impura, non scelesta, non mala, i. e. bona. GUYET. Locutus Terentii est Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. l. 14. Ἐπ' ἡμοὶ καθίζων) Confer supra notata ad Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum casum hic interdum praefarendum; sed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel θείναι tamen non semel significare in, super aliquo loco esse, vel poni; licet Grammatici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ τοῦτοῖς potius valere post haec, vel propter haec, vid. supr. c. 11 f. & 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse intra, ut in vulgatissimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae sunt in nobis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respondeat, in Antigon. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ πρὶ τῇ ψυχῇ δάνη; In aurbusne, an in animo morderis? REITZ.

ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δέον. Reinesius putat deesse ἐνεκα, ante τοῦ. In L. pro οὐ, legitur οὐ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ γὰρ ἦν καταβας) Pridem in mentem venerat, legendum hic non οὐ, sed οὐ, suadente tum re ipsa, tum Apuleiana paraphrasi lib. 7, p. 145 ed. Pric. cum deberet egregius agaso &c. Video autem idem placuisse viro docto Miscell. Obs. Vol. I, p. 148, & Vol. II, p. 373; nisi quod ille vult etiam mutari sequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic ut alias positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem persona maneat. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὐ in οὐ transiisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβας τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδόυνας) Video, Anonymum quendam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. & Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba sic commentari: »Οὐ γὰρ ἦν καταβας τοῦ ἐπιδόυνας non est pura Graeca locutio: & praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi eadem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fateor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβας — ὁ δὲ οὐ κατήλθεν. χεῖρά μοι ἐπιδόυνας — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedi-

Etus tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, & si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticis iudicibus, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα &c. ac si dixisset, *ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus.* Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν an sit pura phrasis, litteratorum iudicio relinquam. Herod. Clio. cap. 80, ταύτας πᾶσας ἀλίσσας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεια. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν —. Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ οὔτε κατήλθεν — non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὅδε λοφὸ ὁ δέ. » Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβάς, pro κατέβαινε, periphrasis adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare. Recte vero alius Anonymus B. in nott. ad easdem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque huius participii a Budaeco ac Steph. iam satis ostensum ait, additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακώς. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνειν ἐστίν, ἢ τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἀνθρώπος βαδίζειν ἐστίν ἢ τέμνειν, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. Ten Katen aliquantillum differentiae statuit: quod iam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Quom. Hist. c. 3, ἐν ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδάξας. Et Gall. c. 19, ἀποσκῶφας ἔσθ'. & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. II, *es habens.* Dein τοῦ ἐπιδούναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τοῦ ἕνεκα, non sexcenties, sed sex millies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Ellner. sed aliud agens, ad 2 Thess. 2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνᾶναι σαλεύων. Immo vel τοῦ solum pro τοῦ ἕνεκα Aristoph. Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὁ δὲ sollicitatur, quod ἐπανόδω inservit. Vid. supra Hermot. c. 28 f. "Ὅς, δέον τὴν πηλειάδα κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μύρινον ἔτεμνεν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. 33 Videtur asinus, aegerrime fe-

rens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non solum non descendit, vel manum praebeuit, verum a summo capite & auribus incipiens totum me fuisse dedolabat.* » Cum autem Apuleius, (s. potius Apuleius, ut est in Inscriptt. ap. Reines.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET egregius agaso manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni οὐ δὲ ἤν' modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba οὐ δὲ usque ad ἐπέδωκεν pro glossemate habere velit, per me licet. Solanus quoque se non expedit, nesciens, quo οὐ, quod L. habet, sit referendum. Sed si οὐ cuius admittere libuerit, id iam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae Iens. collegit in Lectt. Luc. p. 71, 73—80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi accusativus & nominativus simul infinitivo iunguntur: quae constructio egregie defenditur a Iac. Elsnero, ex Aelian. V. Hist. XIII, 23, ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si οὐ vel δέον habeamus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) Χωρίον non est regio, ut putavit interpretes; sed *fundus, praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude pag. 544, αἵ γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον &c. Div. Luc. in Aët. Apost. IV, 34, ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ἐπὶ ἤρχον. L. Bos.

ead. l. 3. Κομίσας) Id est, *agens, ducens*. GUYET. Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. SOLAN. Non satis Graecum arbitratur Solanus, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens, portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cuius stilus cum Nostri satis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκμίσαν, Chloën in conspectum adduxere. Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. est p. 127) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσαι εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Ai. flag. v. 63, Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer versum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὐτὸν δεισιπτοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis, de vivis loqui poetam, nec talia in Luciano sollicitabis. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐαυτὸν) Ecce rursus pro ἑαυτὴν. Conf. su-

pra ad cap. 13 f. & saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice; quare talia non muranda. REITZ.

ead. l. 7. Κομίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) Lege αὐτοῦ. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοὺς) Legendum putaram αὐτὰς, sed quia *puceros* nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. Πλησιάζειν) Congredi, coire. GUYET.

ead. l. 6. Γαμψὲν ἐβούλετο) Sic γαμψέσαν accipit Kusterus in Schol. ad Aristoph. Plut. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρία) Vide Reines. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν ἔρηται) Ὁ δεσπότης deesse videtur. GUYET. Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Nub. v. 220, ἴθ' οὗτος, ἀναβήσων αὐτόν μοι μέγα. Quod vel honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis est apertum. Conf. & Scholiasten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκείνος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. l. 13. Ολόκληρος) De potestate huius verbi vid. supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges non castratum. REITZ.

ead. l. 15. Νῦν βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἔσπέρα, in Quom. Hist. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25, Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. testatur Solanus. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum eius non percipio. Nisi simul respiciat ad proximae praecedens ὁλόκληρος: quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τοῦ ὁλοκλήρου, ut, qui integer sit, etiam foret innoxius. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτοὺς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὐρίσκει) Legendum necessario aut εὐρίσκει, aut εὐρήσει. In utraque Veneta εὐρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὐρήκει. SOLAN. Qui memi-

merit, quoties *ι* & *η* male permutantur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum *εὐρίσκει* scribit, imitatum Mf. quod eo ipso *εὐρίσκει* dare voluit, sed bene distantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius Dial. *ξίφει* pro *ξίφει*. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio *η* instar *ι* proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur eius vestigia, ut *ἀνέθικεν* pro *ἀνέθηκεν* in Inscript. Reines. p. 633, ac non semel alibi apud eundem. Cum Henzenius recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae *η* balatui ovium comparasse, quae inde *μῦλα* dictae. At *εὐρίσσει* quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas edd. & in *η* pro *ι* substituendo faciliores esse, quam ut *κ* inferant. Vulgatum *εὐρηκε* languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod *εὐρήσκει* scriptum inveniunt, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. REITZ.

Pag. 174. l. 6. *Τούτων — γάμων*) Modo plur. num. effertur indiscretim, modo sing. Sic *ῥαῖον ἤδη γάμου* habuimus supra Tox. c. 22, 1 Ver. Hist. c. 21 &c. & infra Dial. Mer. 2. Sed plural. Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Aristoph. Av. 132. Item ter quater promiscue in Evang. Matth. XXII, 2 & seqq. *Ὁναίω* autem per contemptum dici, ut ap. Terent. And. V, 3, 18, *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile apparet. REITZ.

ead. l. 12. *Θεοφόρητος*) Illud certum videtur, hic pariter & paulo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae*, ut Apuleius appellat. Sed utrum hoc significari possit *Θεοφόρητος*, quaeritur? Favet certe, quod ex Polybio profertur *ἀληφοόρητος*, iure suffragii carens, qui non fert suffragium. GESN.

ibid. *Ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλος*) H. e. *tibicinium coetus*. Eleganter dictum pro *αὐλητικὸς ὄμιλος*, quemadmodum apud Comicum Pace 692, *τὸν δημότην ὄμιλον*, pro *δημοτικόν*. Vid. ib. Schol. L. Bos. *Αὐλητὴς ὄμιλος* nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. Eurip. Hec. 921: *Ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον*. SOLAN. Adscripserat Solan. vid. infra Παρασ. cap. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam *καὶ πᾶς οὗτος ὄμιλος* turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubitet, de ipso apparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio *αὐλητὴς ὄμιλος*. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus, *ναύταις οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον*, *nauticam non amplius videns multitudinem*. Unde iam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo *αὐλητής* pro *αὐλητικός*, quod *ναύταις* pro *ναυτικὸν* similiter est in Eurip. quodque ex Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in 2. Ver. Hist. cap. 46, ubi *Ἑλλάδα φωνὴν* pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex Hesiod. *Ἔργ.* 191, *ὑβριν ἀνέρα* &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Aretaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae Iens. ex Nostro aliisque profaiceis scriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco supra ad Ver. Hist. a me adducto. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσοντες) De hac participiorum structura vid. ad Tox. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. τοῖς ἑξίφεσιν ἐτίμνοντο τοὺς πῆχεις) Non debeo hunc locum inobservatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc *πῆχεις* aliter vertunt, quam *lacerios*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligantur haec praecedentia, *τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες*, ubi Basileenses, *caput subitus guttur ligantes*; Benedictus, *depressa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari potest, & Graeta exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρὸν καὶ οἶνου κάδον) Ridicule prorsus antehac legebatur *οἶνον καὶ τυροῦ κάδον*. Quod ex comestura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN.

Pag. 176. l. 11. Κακῶς — ἀκούειν) Phrasid Latinis aequae ac Graecis familiaris. Confer supra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 505. Sic & *καλῶς ἀκούειν*, Epiet. Sent. VII. Alia similia dedit Iens. in Lectt. Luc. p. 272. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάλιστα) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinesius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plut. advers. Colot. & apparatus ex Apuleii VIII disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro *ἐν* confer supra dicta ad c. 1 huius fabulae. REITZ.

ead. l. 14. Ἔγνω) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη παπράζεται) Eadem constructio est infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἄριστα κεκήρυκται σοι. Conf. & sup. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ ὕμνος) Ita Fl. I. Ald. & Fr. At Bas. 2. P. S. & A. οὐμός. Ven. 2. vero ὁ ἑμός ut omnes libri scribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὐμός) Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἑμός exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Καινίδος) P. & I. ed. κονίδος. Sed aut genuina hic est vox καινίς, aut scriptum fuit τοῦ κινδύνου. SOLAN. Nisi κοπίδος ex κονίδος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bos in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiusd. Demonacte petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, subversa navi, quoque habemus. Atque, suae coniecturae non obitare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν cum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in significato plane convenient, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. supra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἄρματα ἀναστρέφαντες male olim redditum erat, cuius subversos, cum sit eonversos, redeuntes, circumactos. Confer etiam, si lubet, Bergl. ad Alciph. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, mox totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisli. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed meraphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφεις facile tamen intelligi inversas, cum & ἀναστροφή vulgo significet inversionem; ego vicissim aio, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est, & revertetur Iacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, evertet; quam multum hoc differret? REITZ.

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13. Καινότερον) Non sperno lectionem Cod. P. ver-
toque, *aliquid maxime mirandum*, s. *nunquam ante visum audi-*
tumve. Long. Paft. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem ope-
rarum est p. 132) *Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότερον, εὐρεθεὶς ἀπο-*
λώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortassis, quod*
maxime mireris, a suis iam inventus perisset Daphnis. Nec ideo
tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur,
quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum
potestas voci interim maneat eadem: nam & infra hoc Dial.
c. 52, *καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος*. REITZ.
in Schol. l. 2. Ἀπατεύσιν) Suidas: *Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ*
ἀπατεῶν. Scribendum igitur *ἀπατεῶσιν*. Schol. autem seq.
ἐτρατεύσαντο adspirate editum mutavi, quia typothetae tan-
tum error est. REITZ.

Pag. 181. l. 10. Ὁδόνην) In Coll. & P. *ὀδὴν τὰ ὕμνατά μου*
σκεπασάντες. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡστε με) Sic habere dixi edd. quod verum est,
ratione particulae *ὥστε*, non ratione accentus; legunt enim
ὥστé με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, &
hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occutrebatur autem
saepissime. REITZ.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae *ἀπὸ* haberent, quod
alias facile permutatur. Sed *ἀδιάφορον* hic arbitror, & *ὕπὸ* re-
cte hic habet. Sic *ὕπὸ τινος πάσχειν* habuimus pro *Imag. c.*
1. Alia ratione *ὕπὸ* & *ἀπὸ* promiscue interdum usurpari pos-
se, supra monuit Hemsterh. T. I, ad Timon. (p. 332 sq. hu-
ius ed.) Sed quod propius huc spectat, *ἀπὸ* vicissim est in
Evang. Luc. VII, 35, *ἐδικαιώθη ἀπὸ &c.* ubi regulariter fo-
ret *ὕπὸ*. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficulta-
tis, testimonia non profundam frustra. REITZ.

ibid. Ὡστερ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφειν) Si Erasmus
ad Belgicissimum solummodo attendisset, non vertisset, *ut e*
vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse,
qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδητος) Quia utrumque frequenter
invenitur, *ἀνυπόδητος* & *ἀνυπόδετος* hoc loco sic edidi, ut
edd. & Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16 &c. ubi vide,
quae Solanus & ego notamus. REITZ.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis
πάνν est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξίοντων) Non satis sanus hic locus est. SOLAN.

Pag. 183. l. 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mss. Regg. 2956. &

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, ὅπου ἀπάρχοι. Fl. quoque ὅποι.

ead. l. 11. Ἀκινδυνότατον) Grammatici quidam nimis generaliter praecipunt, comparativos & superlativos ὅτερος & ὅτατος, sive ὅτερος & ὅτατος facere, quando penultima positivi habet vocalem communem: itaque hic *υ* praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem. At quando *ι* vel *υ* in positivo quodam revera est longum, ὅτατος breve scribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia *υ* in κινδυνος longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν ταῖς πληγαῖς) Solan. in marg. *Iunt.* adscripserat, conferendum cap. 12 in Quom. Hist. At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Verum quia ibidem ἐν pro ἐν est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde sit demonstratum, ἐν saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abesset, cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graecist. pag. 469, & Long. Paft. II, p. 59. Et eiusdem L. 2 pr. πᾶς ἐν ἔργῳ. Nostr. infra cap. 47 m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolata T. II, p. 523, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne sollicita. REITZ.

ead. l. 17. Ἐπέδωκε) Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45, ubi eadem vox in vulgatis occurrit. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Οἶκημα ὑπερῶν) In Act. Apost. I, 13, habemus, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν. Ibi L. Bos demonstrat, ὑπερῶν esse adiectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & Eustath. voluere; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut πατῆρος, μητρός, & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

ead. l. 6. Τότε) Lege πότε. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. Ἐπέδωκαν) Παρέδωκαν correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. sic erat, etsi omnes edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδω— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in
Lucian. Vol. VI.

contextum recepissim. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδιδόναι usurpat, pro *permittere, tradere se alicuius potestati*, vel *voluntatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri, crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδόντος αὐτὰς (θυγατέρας) τοῦ Λεῶ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. & 3011.

ead. l. 9. Ἀσβεστον ἐγέλων) Hom. II. A, 599, Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνὶ ὄρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύψας) Vide Zenob. V, 39. SOLAN.

ead. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Zeῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχναις) *Furtis*. GUYET.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte FL. editio. Reliquae omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνει etiam de cibis solidis usurpari, meminert, de piscibus hamum deglutitibus non semel dictum supra in Piscat. Adeatque Alciphron. I, Ep. 22 pr. ubi καταπνέεις πλακούντων inveniet, ibique Berglerum dicentem: *Conf. Horat. II, Serm. VIII*, Ridiculus totas simul absorbere placentas. Ita usurpatur καταπίνειν. Sic κατέπιον τεμάχην Aristoph. in Nub. v. 337, & Lucian. in Asino h. l. Ibidem supra c. 28, μᾶζας ὅλας κατέπιεν. Quemadmodum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p. 268, μᾶζαι — ἰκετεύουσαι καταπίνειν, mazaes orantes ut sese deglutias. Plato in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς νιεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnalibus c. 5, — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπιεῖν. Sed exemplorum tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro deglutio, quam καταπίνω. Aristot. Hist. Anim. VIII, 3 pr. σίτον δὲ, οὐδ' ἐὰν τις ψαμίζῃ, δύναται καταπιεῖν. Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρώσκω, facile apparet vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi pisces dicit καταβρώσκειν τινα, i. e. cadaver hominis devorare, sive depascere, & καταφαγὼν ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.

ead. l. 6. Ἠχθόμεν ἐπὶ τοῦ δεσπότου) Doct. I. Gavel in fin. Obf. ad Ocyp. in Miscell. Obf. T. X, haud inepte emendat ὑπὸ τοῦ δεσπότου. REITZ.

ead. l. 9. Συμπόσιον) Ad convivium vertit Erasmus, Sed

hic significat in triclinium. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.

ead. l. 10. Παραθεῖναι εἶπε) Hemsterh. in marg. adscripserat, consulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII, c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἰπεῖν saepe valere καλεῖν. Ac verbum λέγειν similiter iubendi significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. REITZ.

ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses δεῖναι conicere, nisi nimis prope παραθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatus, vide supra ad Tox. c. 20, & hoc Asin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακειμένους) Legendum forte κατακεχυμένους, nisi forsitan legendum sit, ἐν γὰρ καὶ ἐλαίῳ κειμένους. GUYET. Lege κατακεχυμένους. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Κατηχεῖν) Rursus infra Z. Tr. cap. 37 f. & Φιλοπ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine legas ἦτοι τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμούς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμούς. REITZ.

ead. l. 7. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελής) Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ habitus, apparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit apparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρὰ) Lege πορφυρᾷ. GUYET. Πορφυρὰ scil. habebat S. Sed vet. recte πορφυρᾷ. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiore arbitror. Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47, γυναικας ἐξηρητημένας λίθους &c. REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὄψιν ἱκανῇ) Salmuriensis τὴν ὄψιν ἱκανῇ, facie impudenti: quam lectionis varietatem miramur praetermissam a diligentissimo ceteroquin Reitzio.

Pag. 192. l. 7. Εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ) Benedictus, sive aliquid, sive nihil ex me faceret, ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses, qui parum curans mei iacturam &c. quos verissime affecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, si quam mei partem illa imminueret ac corrumpere-

ret, *necne*. GRON. Plane diversa Gronovianae explicationē tradit L. Bos in *Observ. Crit.* pag. 45, ubi propositis Aristophanis verbis (ex eius *Plut.* v. 194—6.) Ἄλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἐκκαίδεκα. Κἂν ταυτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται, ait: Quid hic *sive* ἀνύσῃ, *cognosci potest ex opposito*, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum impetrare & obtinere, quod quis cupit & rogat. Elegans usus huius verbi est in hoc significatu. sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud Hesiod. in Ἔργ. p. 395, — καὶ μὴδ' ἐν ἀνύσει, & nihil obtrineas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, & nihil efficias. *Lucian. Asin.* (h. l.) κἀκείνος οὐδ' ἐν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἑμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Basileenses* recte ceperunt sensum. *Benedict.* Qui non curans, sive aliquid, sive nihil ex me faceret. *Basl.* Qui parum curans mei iacturam ἔσ. *Existimem* ego, ἀνύειν hic etiam obtinendi significatu habere, ἀνύειν τι ἐκ τινος, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in *Antholog.* quem etiam in *The. sauro* adduxit Steph. ἡνυσάμεν τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, haec impetravi a *Parcis*. Verterim igitur verba *Luciani*: Et ille nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me, sive non, accipit mercedem. Sic perficere *Latinis* est obtinere. *Terent. Eun. Act. I, Sc. 2*, (v. 99.) quam ioco Rem voluisti a me tandem, quin perfeceris? — *Gesnerus* recte iam dedit, impetraret; ei-que assentiens *Gronovium* minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro *conficio*, *consumo* quoque *sumtum*, *perdere* possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum gloriatur mox ipse. REITZ.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρῶς μύρου; SOLAN. Ἐρωτὶ legendum omnino. *Guyet.* Bene, sed mallet *χρίσματι*, ex cuius compendiosa scriptura monstrum χρωτὶ prodiisse mihi verosimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένη) Mallet *προκαλουμένη*. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξάμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ καταχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, καταχρήσατό μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim καταχρᾶσθαι cum tertio casu *Noster* adhibeat. Sic in *De luctu* c. 20, τοῦτο συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται. & in *Mortuor. Dial. XIII*, § 5, ὡς δὲ καταχρήτῳ μου τῇ περὶ

παίδων (παιδείαν recte edidit Hemst.) φιλοτιμία. In verbis mox insequentibus, καὶ ποτὲ ἔλθων ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλαι τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset. IENS. Mou P. & L. uti probe viderat vir clarissimus. Vide Ένυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod eruditiss. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c 3 adducit, plane nihil est: ibi enim legas, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ἀκατάρχομαι, non ἀκαταχρῶμαι. Nec ipse ibi in Iunt. ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae Ienius ibidem subiecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa affirmat. In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοτιμία μου cohaerent. Et in tertio loco de Lucu nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῶ καταχρῶνται emendat. Quare Ienius assentior, vulgatam omnino esse sanam. Effet aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis causae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum simplex χράομαι dativum postulet, ut vel pueris e syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construant, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. iam dedit, vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr. Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρῆσθ' ἐμοί &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epist. Ieremiae v. 28 iungitur accusativo. Quare eo magis miror Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. REITZ.

ead. l. 17. ἤν — διδάξας) De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν πάντων; GUYET. Έν πάντων ὀφθ.) Inserui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit Solanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inseruissem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελώνης) Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V, 95, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, *illa quidem habent tenuem ab illice corticulam. REITZ.*

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I e. ramos. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ἀνθέων) A ramis. GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐνδόν) Lege ἐνθεν. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ γὰρ δραμὼν πρὸς τὸν ἀρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἐτυχὲ δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κατὰθεν ὅτι γυνή με θετάλη — χρίσματι μαμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσεις) Ridicule interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Thessala — ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum, illud κατὰθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum denique in theatro propositus, ut ibi cum homine femina congrederetur, visis rosis, iisque comesis, repente pristinae humanae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tanquam praestigiatores igni cremandum censerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte (theatri scilicet) unde se ad Praesidem superius confidentem obvertebat) memoravi, feminam Thessalam, Thessalae servam, me venefico unguento delibutum, fecisse asinum. IENS.*

ead. l. 10. Κατὰθεν) Vide Iens. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονὸς) Frater monet emendandum γεγονός et si prius edd. REITZ. Haud male Reitzius rescribi iussit γεγονός & sic omnino exaratum videmus in Ms. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατὴρ μὲν — Γάιος) Quomodo ista cohaerent? pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Interrogaverat Praefes primo de nomine novi ex asino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in versione ipsum hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Ceterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, eiusmodi, πατὴρ μὲν ἔστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

deinde, ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem & forte avum ab eo appellatum, satis responsio Praefidis indicat: sed quī potuit dissimulare suum? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quanam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, & consilio omīssa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohaerent cetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit, ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse! Illud quidem apparet, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρίως solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorē. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoefchel. GERM.

Pag. 198. l. 4. Πατρίς δὲ ἡμῖν Πάτριαι) Lucius Patrensis. Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθείρει ὑπ' ἐμοῦ) Lege ἀπ' ἐμοῦ. GUYET. Recte Guyetus ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exfulare iubeat, non potest Φθείρειν aliud, quam *facessere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾷ φθαρέντων. Et Ep. 34, p. 142, προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρα (alias ἄβρα scribitur.) Habet vero indignationis notam, ut recte Bergler. ad Alciph. Epist. priorē loco adductam, ex Aristophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκφθείρου rursus ita positum videbimus. Quod igitur Bergl. Frischlinum reprehendit, qui illud Aristophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις νῦν δὲ φθείρου, male verterit, *nunc perdaris*, cum sit vertendum, *tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque iniuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula apud Aristoph. excludi potest, sequitur enim, αὐτὸ δὲ ἔαν κλάσῃ μακρὰ τὴν κοφάλην. Ibid. supra v. 598, ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζης, quoque vertitur, *sed pereas, nec verbum musses*. Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati aiunt, *loop voor den koekoek*, quod tamen est apertius, quando eis post imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρειν) Caudam trahere. GUYET.

ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset*. Μέσον esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος (optarim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορὴ. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristophan. Eq. 652, δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγεμέναις εὐαγγέλια εἶναι. Diserte hic Scholiastes, μέσον, αἰτ, ὄνομα ἡ συμφορὰ. Etiam Lysistr. 1288, ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. GESN. Locus Herodoti ab Gesnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 sic legitur: Οὕτω ὦν, ὃ Κροῖσε, πᾶς ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορὴ· cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. apposuit margini, *omnis homo est ipsa calamitas*. At si iam ἀνθρώποις cum Gesnero legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de Ambiguis p. 87, Tit. *casus*. Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορὰν. nam & sic Sophocl. Ai. Flag. v. 68, Θαρσῶν δὲ μένε, μὴ δὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα· quod vertitur, *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturbaberis*. Proprie: *Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum*. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in Herodoto; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in ed. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, sicuti & ἄνθρωπος, (quod mihi humanissime indicavit P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta Gesneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὃ γίνεται ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, & sic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obs. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορὴ, *omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est*, idque exemplis propemodum probat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ ὄνου πορτεργίας) Non videntur sibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρῶκτος & ὄνου περιεργία, etsi conseras illam supra exclamationem novi asini, c. 15, ὦ τῆς

μακροῦ ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, ex longis atque inanibus afini laboribus: quibus & me iam defunctum gaudeo. GESN.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1. ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Dīs, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papismi idololatria, praedeterminantissimus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore M. Io. Wilhelmo Peterfen Lubecensi. Giesiae Hassorum 1674, 4, pag. 136.* Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vincent. Obsoepaei versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt, & controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone expectares: nempe iuvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GESN.

Pag. 202. l. 3. Εἰ ἀληθῆ) Respicit Homeri locum Iliad. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄφουκτα) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευκτὸς dicitur, & ἀνέμφευκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius est, quod marg. A. 1 W. habet ἄφουκτα, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. Hermot. cap. 79, ἐς ἄφουκτα ἐμβαλεῖν. Quom. Hist. cap. 62, ubi ἄφουκτα quidem edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura afferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II non semel, ut mox c. 18, p. m. ἀνάγκη ἄφύκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφουκτότεροι εἶναι. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rursus c. 32. De Iud. c. 2 f. De Dipl. c. 2 f. &c. Aristot.

phan. Nub. 1043, ἔχω λαβὼν ἀφικτον. Et passim. Sed ἀφικ-
 τως afferens Stephanus, ἀφικτος similiter se nondum inve-
 nisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi
 Solanus, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit;
 etsi, inquam, bis iam in edd. ἀφικτον (interdum & corru-
 pte ἀφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani alio-
 rumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit
 parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γεινομένη) Homer. Il. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. ad-
 scripserat, etiam sic legere *Flor. & Coll.* Quia non in *Odyss.*
 sed in *Iliad.* γ, 336, hunc versum reperit. REITZ.

in *Schol.* l. 3. Ὁ θεός) Sic bis sine accentu scriptum inve-
 ni. Forſan dedita opera, quia in antiquissimis monumentis
 accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quo-
 que ab Scholiasta hic omiſſi. Spiritus tamen appoſiti erant.
 REITZ.

Pag. 203. l. 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλαθὰ, Λάχσεις, Θί-
 μαι, καὶ Ἀτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν) Mutilus simul & vi-
 tiosus ad haec verba legitur Scholiastes: Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων
 ἡπόρησεν. εἴτ' ἄλλὰ τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς
 μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διδὼς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας,
 ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Possumus
 haec ita suppletes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία
 ἀπορῶντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito,
 quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id,
 quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab Luciano in
 hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. l. 4. Τὸ περὶ) Ex *Mss.* Ox. P. & edd. l. & *Ven.* 2.
 est illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod nihili est
 SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμήρου ἐπῶν) Hom. Il. θ, 18 & seqq. SOLAN.

ibid. Ἐν οἷς) Cod. Ox. 2, quod minime spernendum, quam-
 vis repugnet ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. θ, 18 — 27. SOLAN.
 Quia ἀναρτησόμε. recepi, etiam versionem ad id accommo-
 davi. Gesnerus, vulgatam secutus, dederat, *tanquam qui au-
 rea quadam catena suspensa habeas universa.* At cum mox quo-
 que sequatur futurum καθήσκειν, manifestum est, minas illas
 utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque postero
 demum loco dicat Iuppiter, se catenam demisurum, non
 poterat ante narrari, eadem se omnia iam sursum traxisse,

ante quam eam demississet. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla defunt, ubi sic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiusmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλην ἀπέτισσας (ἀπέτισαν Clark. & Barnet.) magno luens, (luerint.) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obs. Crit. pag. 19, ἐν ἧν ἔχουσα τίσασθαι τὴν Κανδαύλεα. Ubi Horr. vel nimius est in probandis eiusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐφης) Quod Fl. hic ἔφησθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mut. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in impressis est, τὴν μὲν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκκρεμαννύμενους) Et si probum quoque, quod in Ox. est, ἐκκρεμμαμένους servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6, ἐκκρεμαννύμενοι; ubi idem ex Thucydid. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κε) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solan. REITZ.

Pag. 205. L. 4. Γοῦν) Hoc ferme admirerem; ut mox c. 7, βούλει γοῦν ἐπαγάγω sed memor, δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλυνήσασθαι, ὥς καὶ αὐτὴν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe iustiore causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum astractum suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgā Θεω-

ροῦσα, quod quidem ferri potest; sed Mf. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam Mff. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Gesner. vulgatum θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν προῖον ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, *ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* IENS.

ead. l. 15. Ἡμῖν προῖον) Secutus sum scripturam Mf. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exfulare iussimus. SOLAN.

ibid. Φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. GUYET. Deletum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes edd. & Scholiast. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Iuntinae, ac φησὶν delerat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατόν; non respuerem, si invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω) Hic iam constanter γοῦν, & recte, non δ' οὖν. Conf. supra c. 4 f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. cap. 80. θέλεις διηγέσθαι; Scyth. c. 9 pr. βούλεσθε οὖν ἐπαγάγω ἤδη. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι ἢ τ. ἀ. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε muta-

rem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μάλλον intel-
ligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle
Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos
nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo
sensus verborum Iovis unice petendus, & ex eo satis intelligi
potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituen-
da. Et video, Gesn. τὸ sed etiam in versione sua delesse. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ τιμῶντες) Apparet ex interpretatione nostra,
omissum nos putare in priore membro μάλλον, ὅσον, vel simi-
le quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph.
Nef. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τε
κλέειν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει το-
πλοῦ πείσονται ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videba-
tur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificio-
rum χρεῖαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι, relin-
qui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est Iov. Trag. c.
46, Οὐλοῦν ἔσθ' ἐν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττοντες. Et in
ipso fine eius libelli: Ἐβουλήμην ἂν ἕνα τοιοῦτον εἶχειν — ἢ μυ-
ρίας μοι βαβυλῶνας ὑπέρχειν. GESN. De omisso μάλλον, sed
facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. cap.
17 f. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Χρηστέτητι) Ἰκεὶν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς
ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστέτητι δὲ τινα
τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis,
nullius iniquitatis causa sacra fieri: verum bonitate quadam homi-
num, quod praestantius est colentium. Sic recte interpretes, colen-
tium scil. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. iuberet me non
praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρηστέτη-
τι: hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, de-
clarat enim memorem, gratum & benevolum animum pro-
pter accepta beneficia. Sic pag. 123 idem Codex pro καὶ τι-
μαῖς γεραίροντες, scribit θυσίαις γεραίροντες. GRAEV.

ead. l. 3. Καθ' ὅτι) Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς
θεούς: non καθ' ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter pastorum numi-
na numeratur, nam & ipse greges Admeti Theffali regis pa-
visse dicitur. Virg. — & te memorande canemus Pastor ab Am-
phryso. COGN. Cum l. mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Trag.
& alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam eius ratio-
nem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλ-
λω pro Ἀπόλλωνα esse poëticum, per Doricam apocopen;

sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maitjair. de Dialect. p. 22 B. ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. Χρόνου) Non improbum est illud χρόνου, etfi ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 16, ubi variat scriptura in ἀκαρῇ, ἀκαρῖ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere Alciph. III, Ep. 25, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῇ θέλεις ὄραν. REITZ.

Pag. 211. l. 6. Ἐκείνων) Sic P. & L. melius quam ut in impressis est, ἐκείνη. SOLAN. Ἐκείνη) Solanus iam delebat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor, ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνος eodem casu iungi amant; vid. Aristoph. Plut. v. 84, ut alia omitam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Gesneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem consideranti facilius mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ων invenisset, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutandō. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφησθα) Iam cett. edd. Florentinae consentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. supra c. 4 med. REITZ.

ibid. Ἐκτὸς) Sic O. & P. In impressis deest. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Καὶ δυσίασις) Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. l. 14. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς) Ita O. & P. Mf. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἀπὸ τοῦτο φ. Marcil. Non male; sed post inventum ἐκτὸς iam non utimur. REITZ.

ibid. Ὁ) Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθόν. In impressis deerat. SOLAN.

Pag. 214. l. 2. Καθεῖρξας) Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex glossa nata videtur, quam quis καθεῖρξας minus intelligens, dein assumsit? REITZ.

ibid. Ἐξάξει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγεθέοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ) Perspicuum est & ex sequenti παραδῶσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. IENS. Vide Herod. I, pag. 9. SOLAN. Plane assentior Iensio ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάξει quoque in Graecis legerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδραστός) Archivorum rex, unus ex septem du-
cibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum
Polynicem. COGN.

ead. l. 7. Λαίου) Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum ex-
hibet Scholiastes Aristoph. (267 G. F.) quale ab Apolline
redditum. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ σπεῖρε) Eurip. Phoen. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) Etsi vulgata non vitiosa, elegantius
visum ac potentius, quod Fl. habebat, ἀπαιτοῖτε, i. e. *non vi-*
deo, quo iure mercedem repetere possitis. Quae vera vis optativi
est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἀν ἀπαιτοῖτε, probe
monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam reti-
net etiam Ms. Reg. 3011.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) Halys Paphlagoniae fluvius ma-
ximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappado-
ciam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc.
L. III, Ovid. IV de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καταλύ-
σει) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum est oraculum. Vid. Ἐπισκ.
cap. 11. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in edd.
αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρνεῖα κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώ-
νης autem in O. est χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. Hag. vir doctus χελώνην emenda-
rat, quod Par. etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam
χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed.
Steph. praeter historiam nihil est praesidii; nam hic utrum-
que substantive extulit, scribens: χελώνην καὶ ἄρνα κατακί-
λας ὁμοῦ ἔψας αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκίῳ. At cum in vulgata
Luciani nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης
denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Iov.
Conf. c. 30, ἄρνεα κρέα καὶ χελώνη ἔψεται habemus; ubi cum

utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo utendum dixeris: sed quis ait ita servilem in huiusmodi esse stiturationem, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρὺν τινα πολλάκις) Lucret. L. VI. MARGIL.

ead. l. 12. Ἰστὺν) Cur ἰστὺν *malum navis* receperim, pro vulgato ἰστῖον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quae-nam corpora fulmen discicere amet. Sensisse id viderur Genserius, qui sponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* satis frigide, sed ad vulgatum accommodate versum esset. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέ τε καὶ) Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim causa hic merito compareret, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστειδῆς) Notum est, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 scribit, *Hic qua fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ.

ibid. Καλλίας) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium dissolvissse & libidinosum fuisse, ait Scholiastes Aristophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagitatum. SOLAN.

ead. l. 6. Μειδίας) De hoc consule Scholia ad Z. Tp. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημον. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores scribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & passim in Apol. Socr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλιτος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλιτος legendum, etiam Guyerius monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀντὶ) An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Τινὰς) Studio accentum servavi, qui in edd. aderat, propter emphasin. REITZ.

Pag. 220. l. 9. Ἀφύκτα) Sic iam edd. recte, cum supra c. 1 ἀφύκτα scriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset. Vide, quae ibi notamus. Non tamen est συνάτων, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum

IN IOVEM TRAGOEDUM. 513

Lucianus amaverit, an verò modo hoc, modo illud pro lūbitu scripserit. REITZ.

ead. l. 14. Σίσυφου) De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. *Saxum volvere. COGN.*

Pag. 221. l. 7. Ἐπίτρονον) Wessel. coniicit *ἐπίτρονον*. Probe. REITZ. At sic iam legitur in ed. S. & B. 4.

ibid. Ἀμοισπον) Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, *οὐκ ἄμοισπον* exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe *οὐκ ἄμοισπον τὰς μοίρας βίον βιοῦν* significare, & *Parcas etiam fatalem vitam agere*; sive ad verbum, *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*. Et sic iam vulgatam sermo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paulo fufius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγαπήσομεν) iam dictum non semel supra. Vid. *saltem Tox. c. 3 & 62. REITZ.*

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγωῦδος, κα-
τακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὥς φασι, τὴν παρὰ Ῥωμαίοις
θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217.
LA CROZE.

ibid. Ὁ Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. Καὶ καταμύνας) Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1) Ὁ Ζεῦ &c. 2) Ὁ χρὸς. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφρονή-
σης &c. hexametři. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξάλδα. 4) Τίς
μῆτις. 5) Ἡ τί &c. senarii iambici. 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3)
Ἡς οὐκ. 4) Ἀπολλων. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox.
tanto lubentius parui Guyeto monenti, versusque ex eius
praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarati e-
rant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus,
licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere so-
let. Hexametři quidem ab Ναί πάτερ ad Ἡ τί βαρὺ in *Par.* iam
seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loqui-
mur, absolverint; & novus versus ab litera unciali inchoare-
tur. At reliqui iambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

Lucian. Vol. VI.

K k

ead. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα) Socratis scholae obiectus pallor ab Aristophane in Nubibus passim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόντας, τοὺς ὀχρίωντας, τοὺς ἀνυποδῆτους λέγεις. Add. 1110 &c. GESN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie defumta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videntum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, Εὐθείας οὐ προσανέβηκεν σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *ie rade gaan*: eleganter enim προσανατίθεσθαι τινι Graecis notare, quod Latinis adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere. Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. l. ἔμοι προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

ead. l. 5. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico defumta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

ead. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ πάτερ) Homer. Il. Θ, 31. *Solan.* Nisi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur ὦ πάτερ. Sed & in seqq. alia ab Luciano commutata & ad institutum suum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξάυδα) Homer. Il. A, 363. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀχρος) Scribe, ut in Mf. habetur, ὄχρος δέ σου εἶλε παρείας. Est ex Iliad. Γ, v. 35, ubi est μιν, quod omnium est casuum. Mox scribe ex Euripidis Oreste, ἥς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκίαν ἔρεῖς. Mox ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus Scholion ineditum ὑποτραγωδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐποτραγώδει, illi vero non poterant ὑποτραγωδεῖν. GRAEV. Ὀχρὸς τέ μιν εἶλε παρείας, est in Homeri l. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. Σου) Cod. Mf. Ox. & utraque Ven. recte. Reliqui libri *σε*. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adscribam: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δαίνειν, φῶς εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος ἥς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide Murerum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreste I & seqq. *Solan.*

Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀν-
δρῶν φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ὡς εἰπεῖν) Ὡς alias legitur. GUYET. Nullam invenio
ed. quae ὥς habeat, licet inspexerim *Fl. Ald. l. H. Fr. P.*
B. 1. S. A. Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl. & B. 1.*
ὦδε cum iota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὥς εἰπεῖν
alios auct. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. Ἀπολλων) Haec & sequentes parodiae Euri-
pidis ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constat. De
ποιμίσσον vide *Rhes. 669.* SOLAN.

ibid. Ἀρχὴ λθγων) Incipis. GUYET.

ead. l. 4. Ὡ παγκάμιστοι) Senarii. GUYET. Sed hos *Par.*
ed. iam divisit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκείων) Et si οἰκείων quoque erat in *P.* quam se-
quimur describendo, (non tamen sine mutatione, ubi id ne-
cessarium videtur) & ex *Cod.* suo quoque sic legi videtur
velle Graevius, nullus tamen id probare possum; quin e con-
trario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum
censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaeum ei
intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί μοι ῥέξεις;) Versus hexameter est e veteri
poëta: τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a
Luciano ipso. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι se-
clusi quidem, ut versus dimensio appareret, non tamen ex-
punxi, quia studio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὅργαν) Quia Euripideum est, προ ὄργαν, nihil
mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ἥτις ἐστὶ σοι) Pleonasmum horum verborum
(nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis
Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat
Davif. ad *Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65.* Quem, indican-
te in margine Hemsterhusio, consului, exscribere nolo, quia
hic notarum habemus satis. Conf. *Gall. c. 12.* REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ οἶσθ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5
nominat: Nyctei erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλου του) In vet. quibusdam edd. haec ita con-
tinuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὅστις
plerumque iunctim scribere amant. Sed του sine accentu pro
τινος valere, si quem fugit, adeat nos supra ad *Tyrann. c. 11,*
Gesner. ad Quom. Hist. cap. 51, Hemsterh. ad Prometh. c. 7;
addatque *Amor. c. 27, & Herodian. II, 3, 12.* REITZ.

516 ANNOTATIONES

ead. l. 10. Ὁ μακαρία) Verba Iovis ἑνστιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — Ὁ μακάριε

Ἦτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς

οἶσι δ' ἀμέτερα πράγματα εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἐσχάτοις) Senarii Ἐν ἐσχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔσθικεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἐτι.

Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἀν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμελῆσθαι. GUYET.

Non male quidem Guyetus rursus coniecit, & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque versus vestigia apparent, nihil de suo adiecisse Lucianum, quod & alibi eum fecitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut eiusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait, se hoc vel illud poëtae afferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. REITZ.

ead. l. 14. Ξυροῦ) Mf. Ox. ξηροῦ γῦν, quod nihili est. Vide Iliad. K, 173, — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. l. 1. Αὐθῖς) Ex Mf. Ox. inseruimus. SOLAN. Non diu haesitavi in recipiendo illo αὐθῖς ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὐθῖς clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118: Θάρσει τὰ γ' ἐνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυπεῖ) Mff. Regg. 2954. 2955. & 3011. Vulg. παραλυποι.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histriionum nomina, ut infra. COGN. Τῶν τραγωιδῶν ὑποκριταὶ fortasse. GUYET. De his vide Men. c. 16, & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit. Vide Demosth. p. m. 168 C. cum Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Δάμις) Timoclem Stoic

apud Nostrium, invenio. Hetoemocles Stoic

ducitur, idem est haud dubie cum eo, ad

cond. librum scribit. V. not. ad Mf.

ead. l. 10. Προνοίας περί διλεγέσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia. COGN.

ead. l. 14. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Iac. Elsner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνισαθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidisse, id significare primo, socium esse & adiutorem in belli certamine; tum, adesse periclitanti in iudicio, docente Biseto ad Aristophan. Theophr. v. 1070. Deinde in genere, studiose & omni opera adiuuvare laborem, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphy. de Abstin. L. IV, § 13. Adderem Ioseph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In edd. Luciani autem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις Herm. c. 18. Sed συνουσίαις ibid. c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurs. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragraphos octies σύν, quinquies tantum ξυν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis nunquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλάβοιμι, nunquam inveni ξυλλαβ. forsitan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solanus id faciat. REITZ.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quasi in aëre suspensos vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demosth. encom. c. 28, καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et Alciph. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων &c. adeasque Bergl. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long. Paft. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκὸν καταλαβών. Idem etiam de navi in altum evecta, L. 2, p. 58, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. Item 2, 71 Iungerm. ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορίσας, quod Iungermannus convertit, naves in ancoris subrectas con-

situit. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plutarch. Num. p. m. 60 f. μεταώρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptum expositum*. Sed de *suspensio* sive *incerto animo* aequae, si non rectius, quam *pendere ex alicuius ore*, (ut ibid. II, 13, 8, conversum legimus) verteretur hoc eiusdem: Προσίρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅπνῃκα ἂν στῶσιν εἰς τὸν βασιλέα ἀποβλέποντες, μετέωρον τε γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. REITZ.

ead. l. 5. 'Εν στενῷ) Supra in Hermot. c. 63, συνελαύνεις εἰς στενόν. Mox infra cap. 30, ἐν τῷ στενῷ ἔχόμενος. Alciph. I, Ep. 24 f. μὴ δὲ περιίδης ἀγαθοὺς γέγονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένου. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. 'Ανάγκη — ὀνόματα) Has duas voces delet Ox. Ms. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δόξαντα valde arridet haec Ms. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. l. 2. 'Επανεργεῖν) Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. praeter Fl. omnes ἀπίοι. Sed in ἀπεισιν conspirant Mss. Ox. Reg. 3011. & marg. A. 1. & sic rescribi iubebat cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοήσεται) Rectius Mss. Regg. 2954. & 3011. ἀγνοηθήσεται.

ead. l. 11. Κοινούμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἄπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scripturam, quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantior, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum I. etiam haberet συνέλθ. Solan. notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam, eundem Codicem sic saepissime ξ pro σ exhibere, ambigo, an opus sit id ubique in varianti. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v. συνουσίας. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπέλλω) Hoc recte se habere, vid. ad cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας) Ἀσαφείας. GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto, *quantvis obscuritas multa tegat*. Sic in Gallo χρησμούς ἀσαφεῖς dixit, c. 18 f. ἐν τοῖς ἀσαφεῖσι

τῶν χρησμῶν. L. Bos. Recte emendatum est a Parisiensi editore, quod in edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëtos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum Solanum, ex interpretatione Obfopoei, ab eo interpolata, colligo. GESN. Quod L. Bos monuit, id sic iam editum erat in Par. Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cert. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova ed. eius Ellipseων, brevi forsan proditura. REITZ.

Pag. 230. l. 8. Θήλεια δεδς) Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονος. GUYET.

ibid. Μῆτε τις οὐν θήλεια δεδς, μῆτε τις ἄρσεν) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νάνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἤκιστα παιητικός εἰμι. MARCIL. Parodia ex variis Homeri locis, quae emendamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τῶγε post θήλεια δεδς, & ὅσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato restituiimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensionem, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ.

ead. l. 9. Μῆδ' αὐτῶν) Homer. II. γ, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσοι — Νάνυμοι) Mercurius iussu Iovis convocaturus concilium Deorum, inter alia, quae βαλφοῖ, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες. Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίτυσδ' ἐκατόμβας, Ὅσοι τ' αὖ μέγατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νάνυμοι, βομοῖσι παρὰ κνέσσει κἀθησθε. Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce νάνυμοι claudicare dicat Marcilius pag. 131 ed. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νάνυμος producitur. Hom. II. M, v. 70: Νανύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοῖς. Pro νάνυμοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur νάνυμοι. Utrumque usitatum. IENS.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὖ) Hom. II. I, 218, & mox Νάνυμους II. N, 227. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Αλλ' ἐς Διὸς) Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiae ingenium magis innoscat, qui arrepta marium seminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obtrudit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Non dubitavi sic dare ex Fl. & Homeri loco ab Solano citato. Item ex Iliad. E, 70, ubi plane idem versus, quem Iens. ex M, 70, citat, recurrit, nec tamen νώνιμους, sed νωνύμους scribitur. Quin & M, 70, in ed. optimae notae Oxon. νωνύμους similiter legitur. Et quamvis erudit. Clarke νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμους habere, atque: Nulla ex analogia produci potest illud v. Utrumne vero νων: μινους, quomodo nonnulli ediderunt, an νωνύμους aequae ac νωνύμους pronuntiarint Iones, non liquet. Non tamen ausim repugnare Iensio, νωνύμους & νωνύμους promiscue inveniri, & prius etiam produci: nam in Odyss. priore modo scribitur A, 222, — θεοὶ νωνύμους ἐπίσσω, in 3 edd. antiq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. E, 182, Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης —, item N, 239, Οὗτ' ὁ νωνύμους ἐστίν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί: suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano, quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis iam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. REITZ.

ibid. Βωμοῖσι) Lege, ἐν βωμοῖς παρὰ κνίσσαις. GUYET. Recte quidem Guyetus vidit, in vulgaribus edd. deesse aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νωνύμοι, habeamus νωνύμους, addito ἐν nihil est opus. REITZ.

ead. l. 4. 'Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solanus in marg. conferend. Dial. 1, T. I. Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχῃ structura satis est obvia. Vid. tamen Tox. cap. 44 f. ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχει, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. REITZ.

ead. l. 8. Εὐφράντορος) Miror, hunc inter statuarios nominari, omitti que hic Polycletem, qui paulo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum. hic rationem a Iove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Eu-

phranoris inter alia celebrabatur Iuno, cuius & Noster meminit. Habet tamen etiam Lactantius inter statuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλκῶν) Sola l. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλουτίδην — Ἀριστ.) Quid haec significant, docebit Aristot. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χαρίεντες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11, & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Mf. O. Vide Ἀλλ. c. 24, ubi in impresfis itidem peccatur: μυῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Mf. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. murium greges, pro μυῶν muscarum, reciperem; quia habitatio illis hic conveniunt, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, muribus quam muscis melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24 f. muscarum grex potior sit grege murium, quod Wessel. Obs. pag. 51 voluit, ibi disquiremus. REITZ.

Pag. 233. l. 1. Βενδῖς) Vide Ἰκαρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Μῆν) Deus Lunus, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanh. p. 193, quem vide. Sic autem scribitur in O. & Fl. ed. In reliquis Μῆν. Nisi quod in P. Μῆν δ' ἄλ — scribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non satis discrete notasset Solanus, quid Fl. hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ τοῦ τούτο, ὃ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τούτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολύτιμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimonio firmarem. Ceteras tamen eiusdem Fl. mutationes assumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciph. I, 30 f. Sic in aliis adiect. Long. Past. III, p. 111, ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χαλῆς. REITZ.

ead. l. 4. Πωῦ) Lege πῶς. In O. deest. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Χρυσῷ) Homero nempe passim. SOLAN.

ead. l. 4. Περτέληθεν) Περτέλη locus in Attica. GUYET. Vid. de notam ad 'Ερωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δόξαν οὐτῶ Πραξιτέλει) Tale est Horatianum illud: Cum saber incertus scamnium faceretne Priapum, maluit esse Deum &c. GUYET.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ καὶ) Et si posterius καὶ, quod Fl. omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag. cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀπόλλω) Quod Solanus noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id iam dictum recte se habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c. 6 eodem modo legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀπόλλω, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. 1, 404; sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut 'Εργ. 519. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγίταις) Cum mox τοῦ Σπυτικοῦ, tum πεντακοσιομεδμήνων & ἱππάδας etiam mentio iniiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160 H. Steph. τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα πεντακῶσια (quingenas s. quingentas de unoquoque genere) ποιῶντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδμήνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἱππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακῶσια· (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελευτῶντας ἐκάλουν. ζευγίται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ἀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul summi trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο δῆτες, οἷς οὐδὲ μὲν ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχεῖν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ διακάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, classicios vel primi census homines vocari posse πεντακοσιομεδμηναίους, equestrem Atticorum censum esse τὴν ἱππάδα, ζευγίτας s. iugarios dictos, quod duo iuncti unum equum publicum alerent, δῆτας demique cum capite census Romanorum comparari utcunque posse. GESN.

ead. l. 13. Κόλλοτας) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN. Remittit Solan. ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Codd.

καλλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus Hemsterh. ibi est commentatus. REITZ.

Pag. 235. l. 1. Τῷ Θητικῷ) Θητικὸν infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon dividerat, in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππᾶδας, ζευγίτας καὶ θητικούς. Scholiaft. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΕ) In *I.* & *Fl.* non hoc modo nomen, sed & pleraque interlocutorum integra scribuntur; adscriptit Solan. conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὐν μὴ ὑπερφυᾶ) Sententia postulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc sum secutus. GESN.

ead. l. 6. Τελέσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu sive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita sunt. Plin. 34, 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεποιήντο αὖ) De meo non inferuisssem illud αὖ, quia tam brevi intervallo iterum αὖ habemus. Verum quia Solanus noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuisse. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1 Ver. Hist. cap. 35, & notam Iensii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet πεπραγμένου frustra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

ibid. *Αν) Ex Ms. Ox. ante ὥστε. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ᾧ Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προσδρίαν inter Deos vult vindicare. Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί, ᾧ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἔμοι γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὀπτόων τάλαντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππᾶδα αὖ εἶν. Hic locus imperitissime vertitur: Quid factu opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam. Oedipus fit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impen-

fas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appellatur χρυσή, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῷ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant aspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae proletarii & capite censi. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομέδιμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἀν εἶν, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. Καὶ τὴν ἱππάδα scil. τελοῦντες, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equitem cogentur alere in usum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀφ' ὁρίσων ταλάντων) Conf. supra Asin. c. 53, ἀπὸ χελώνης παποινμένη. Aristoph. Nub. 766, ἀφ' ἧς τὸ πυρ ἄπτουσι. Sed propius accedit, immo plane respondet hoc Demosthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326 A. ed. Hervag. στεφανοῦσιν — στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἐξήκοντα. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τοῦς) Cum id a Benedicto conversum esset, plures quam quingentos modios, Guyetus adscripserat, verendum supra. REITZ.

ibid. Πεντακοσ. — ἀν εἶν) Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεντακ. — leguntur, καὶ τὴν ἱππάδα.

nam prius esse posteriore malus, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. REITZ.

ibid. καὶ τὴν ἱππᾶδα) Delerat haec verba Solanus in Iuntina, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est, ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Gesner. in versione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. l. 1. καθίζοντων) Quod *Fl.* exhibet, frustra est; & καθίζεσθαι saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζοντων pro καθίζετωσαν, vidimus non semel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπαινεῖτωσαν. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίροντων. Sic III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροί *ibid.* p. 394, ποιοούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθίζοντων malint, quia καθίζω est colloco, καθέζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic Long. Past. II, 83, Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον, *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, collocans se erectum, etiam hic ira exponat, qui velit. Nam & sic Hom. II. Γ, 426, ἄνθα καθίζ' Ἑλένη, *ibi sedebat Helena*, & alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Διανομὰς) Subaudi ποίει, ὦ Ζεῦ. GUYET. Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Πῶ τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. O. ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis eiusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, Aristoph. Plut. 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643, ταχέως, ταχέως nec non v. 348. Sic apud LXX, Exod. I, 7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς δυσίας) Subintellige ποίει, ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνῆσιν) Quod φωνὴν inferat O. glossa est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (sc. φωνῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipsi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Δία) Atqui non Iuppiter haec, sed Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scriptura: quis enim unquam fando audiit *mutos Sophistas*? Tritum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut Ἀλ. cap. 1, & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum opem exspecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim

Collationes; neque ab it Ox. a vulgari textu. Memini tamen; alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo & hic respiciunt volunt. Vide 'Al. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Thesaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. ὅτε ἠπειλείς) Ita ed. Fl. In Mf. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοῖς. In reliquis ὅποτεν ἠπείλῃς. SOLAN.

ibid. ἠπείλῃς) ἠπείλεις. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN. Noli tamen credere, etiam ἠπείλῃς ex Homeri loco probari. Vulgatum ἠπείλῃς, quod edd. obsedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὅποτεν habere, fallitur: nam ὅποτεν etiam exhibet cum cert. Sed error calami est in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. l. instituta tantum signarit ὁ ἠπείλεις Fl. Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti, cum subiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed ἀπείλῃς dicendum fuisset. Florent. vero lectionem probam esse, testimoniis nihil indiget, alioqui afferrem Hom. Il. O, 179, ἠπείλῃς κῆκλινος &c. Forſan tamen optativi forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se ferunt; sed quia Fl. lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In ὅποτεν vero nihil mutavi: nam & sic rursus deinde cap. 19 m. ὅποτεν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν παραχῆν, ubi L. solus etiam ὅτε. REITZ.

Par. 239. l. 4. Ἀκούσας δαί) Hic mirari subit Scholiastae tarditatem, qui cum in suo Codice προύσας δαί legisſet, uti & in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tantillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat. Quid a tali Critico exspectandum sit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέκλυτέ μεν) Homer. Il. Θ, 5. Illud μεν ex O. & Fl. est, qui Codd. etiam reiiciunt τε, post πάντες, sed in eo nolui imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρῶνται) Inquinatissime antehac legebatur πεπαρῶνται, neque in impressis tantum, sed & in O. & Coll. & Excerpt. SOLAN. Quamquam παροινεῖν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ser-

mo sit, & respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter protulit c. 1, 3, 4, ita certa visa mihi Solani emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti.* Sed obitare videtur sequens *πλὴν*, quod cum pro adversativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de *παρρηδία*. At si, quod revera significat, *πλὴν* reddas, *quod reliquum est*, iam belle procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Προῦσσεσθαι) Hoc Scholium, nisi per Ox. Cod. foret, quo referretur non esset. Sed ex eo patet, in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro *ἀκούσσεσθαι* quod verum esse, locus ipse Scholii satis confirmat, cum inter *εὐπροσποτάτη* & *διαμέλλεις* in Voss. Ms. positum sit. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. Ἄρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro *ἄρξομαι*, sit *ἄρξαι*, & ante *ἀντί* : . ponitur *Ζεὺς*. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud *ἄνδρες* excidat, quod voce *θεοί* emendare mox conatur. SOLAN. Si cum *Fl. ἄρξαι* legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Iovis denuo ante *ἀντί* collocatur. Sed cum in *ἄρξομαι* consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν &c.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑμᾶς) O. Fr. S. recte. In reliquis *ἡμᾶς*. SOLAN. Retinuerat Parisinae ed. interpretes *ἡμᾶς*, ac tamen *vos* dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσῃμι τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX Interpret. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. I. c. sunt: *καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντες ἐν τῇ παραδείσῳ τὸ δειλινόν*. Ellipsis autem videtur, pro *κατὰ τὸ δειλινόν*, qua etiam utitur Long. Past. IV, p. 106 f. ed. Moll. *ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἴγας) πᾶν ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν*. Idem L. 2, pag. 43, *συνέρχονται τὸ ἑωθινόν*. Sic mox Dial. Galli sequente, *τὸ ἑρβινόν*. Quare assentior diligentissimo Berglero, τὸ ἑωθινόν quoque pro τὸν ἑωθινόν legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi simul haec Luciani afferens ait; haec suppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. REITZ.

ead. l. 8. Λιβανωτοῦ χύδρας τέτταρας εὖ μάλα εὖρ.) Si τέτταρας excipias, plane iidem verbis utitur Alciphr. in describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L. III, Ep. 35 f. ὃ δὲ ἐτι πενέστερος λιβανωτοῦ χύδρους εὖ μάλα εὖρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus. Gesnerus in sua correxerat εὖρωτιῶντος, & muci di veterat; bene, ut seq. παρασχόντος respondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρασχόντας cum Pell. recipere, quia & Alciphr. l. d. εὖρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ—. SOLAN. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum eiusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si exstinguendi significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praeposit. σὺν, ut tus statim una cum carbone exstinguere-tur, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad 1 Ver. Hist. c. 33 med. Verum videns, aliud quam exstinguendi verbum hic locum non habere, sensi Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quoniam ἐπι sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur, quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum ture exstinctae. REITZ.

ead. l. 10. Ὀσφραῖσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hēcatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana turis, ὥς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἀκρὰ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus. Mf. ὀσφῆσθαι. Sed lege ὀσφραῖσθαι. Idem quidem est, quod ὀσφραίνεσθαι: sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφραῖσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐκχέμενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. καθηρεύς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλόντας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεύς est Graece, quod Καφαρεύς fuit lingua Phoenicia: nam ut καθαίρειν significat expiare, lustrare apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices Caphar. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan lib. I; cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non est affecurus. CLER.

Pag. 242. l. 5. Θώκων) Narrat Iuppiter, se vanisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θώκων καθήμενους, in cathedris sedentes. Sed Mf. δάκων, & quidem rectius. Nam δῶκος est poeticum, quo Homerus alique sunt usi, sed δῶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, confessum; quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. GRAEV. Θάκων) Ita etiam Mf. Ox. & P. vide Schol. Aristoph. 128 E. sed hic sedilia significat, ut apud eundem iuniores dicuntur τῶν δάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt Homerica. SOLAN.

ead. l. 9. Πώγωνα) Atqui Iuppiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπασ. vide Πητ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παραγκωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis & brevi in med. Sed praestat ω. Alciph. I, p. 26, παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Heliod. & Nostro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. l. 1. Ἐξεκένοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam Tox. c. 40 f. edd. ἐξεκένοπτο habent, vulgatam sic emendari, Solan. etiam iubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso iam saepe dixi, pro Imag. c. 3, & 1 Ver. Hist. c. 13 &c. REITZ.

ibid. τὸ Σαρδάνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὕγι. Sic in Asin. Σαρδάνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonicè ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ἕλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) Oblo-

Lucian. Vol. VI.

LI

poeus: breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse; quae quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud, quam nos non esse, dicens*. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere locutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut *οὐδενείαν* Deorum, aut non-providentiam, *non secus ac si prorsus nos non effemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. *οὐδέν. ἀλλά*. Quid reponendum sit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκῆμμα) Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer Dion. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Παρ' αὐτοῦς) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

ead. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἄτιμα) P. ἀτίμητα, sed non placet. SOLAN.

Pag. 245. l. 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. SOLAN. *ibid.* Ἀνιστάμενοι) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde coniicere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 8. Τελείων θεῶν) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26, Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133, 35. Plut. τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* usurpat in Anton. Vide etiam Nostrium Ἐκκλ. c. 1 & 15. Faceffivit tamen haec vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. Petitus de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro *τελείων* fiat *τελείων*. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοί Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad

aetatem virilem nondum pervenisse rite censerī poterant: Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius Chrysostomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ καὶν εὐγενεῖς ὄσιν, ὅσι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, si lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. 'ΑΛΛ' ἡμεῖς μὲν) 'ΑΛΛ' ὑμεῖς μὲν. MARCIL. 'ΑΛΛ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impressis ἅπαντες. SOLAN. Homer. Il. Θ, 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in eius edd. ne Fl. quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παρρησίας &c.) Conf. infra Deor. Concil. sub init. REITZ.

ead. l. 15. Τῷ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti iam antea conieceram, pro vulgato τό. B. 2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin & π—τό—B. 2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τάγ' ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erechth. quae verba a Plut. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis ed. Barnesii non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίον, ὅστις ἂν εὖνος ἔμοι φόβον παρελθόντ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Nisi proverbialē vocem iam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. 'Απὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v. 4, dedit frater Gul. Otto, in Belg. Graeciss. pag. 437. Alia de eodem Elfner. ad Ev. Marc. XII, 30. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπώραν) Conf. supra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπανιζομένους) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπανιζομένους quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiaften Aristoph. 50. SOLAN. Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit; aut alibi dicturus est. LA CROZE.

Pag. 247. l. 2. Οὐδέ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέ. SOLAN.

ead. l. 4. Διαβάς τὸν Ἄλυν) Vide Herodotum l. c. Κροῖσος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicero ne verum: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 7. Ὡ δέιν Σαλαμῖς) Vid. Herod. VII, p. 271, in decantato de muris ligneis oraculo, cuius sensum Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ οὐδὲν ἐν λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδὲν ἐν λόγῳ. GUYET. Ἐν οὐδὲν ἐν λόγῳ) Ex Codice Ox. est illud ἐν. SOLAN. Bene divina- rat Guyetus; nec ego dubitavi absentem in edd. praepositionem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro Imag. c. 17, ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32, ἐν γέ- λωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. l. 5. Ἐν τῷ συλλόγῳ) Non agnoscunt O. & P. il- lud ἐν, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Πιτυοκάμπτην) Et sic, non ut est in O. edi- tum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemst. REITZ.

ead. l. 9. Καθήμεθα) Conf. supra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. Περὶ) Servavi scripturam, quam Gesnerus in versione expressit. Nec quisquam obiecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus: nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sa- crificant. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὐ- ρίσκωσιν οὐδ' ἐν ὄφελος αὐτοῖς ἐν, εἰ δύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν) Quod si, inquit Momus, homines paulo attentius rem considerent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si no- bis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum lui- mariarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommoda- tur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Graevius in Mf. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti, εἰ δύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν, sit omnino γνήσιος. Voce δύοιεν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solemnes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanita- te dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor, praesertim cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in Demo- sthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Ait illic orator, Εἰ γὰρ ἔροισι τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δὲ οὐχ ἡμεῖς γε, εἰποῖτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειρο- τονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξίαρχους καὶ στρατηγούς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὐτ' οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν

ένος άνδρος άν άν έκπέμψετε επί τόν πόλεμον; οί λοιποί τας πομπάς πέμπουσιν υμίν μετά τών ιεροποιών. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, distulistiis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistrōs equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis. Sicut autem hic πομπάς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπήν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρία Pammenis aurarii: Έκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ὃ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καί ἱμάτιον δάχρυσον ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τήν τοῦ Διονύσου πομπήν &c. Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret &c. Dicitur autem πομπήν πέμπειν, five πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἑρῶν ἔρωτα. Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι. Κινεῖν κίνησιν. Τολμᾶν τόλμημα. Ἐλπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Ὑβρίζειν ὕβριν. Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Πενθεῖν πένθος. Νίκην νικᾶν. Σιταγωγεῖν σιταγωγίας. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Ceterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδας πέμπειν, sed σπονδας σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum iam locutus fuerat in Timone c. 43: Καί μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδας σπενδόμεθα. Et neque misum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera seriamus. IENS. cad. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iusserat Solanus Somn. c. 7, ubi pro lection. Iunt. quae ἀνανήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. edd. habebant; etsi in notis dixeris, utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum divisione ab Hemsterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit; quem vide. REITZ.

cad. l. 5. Πομπάς) Mff. Gr. Ox. & P. In impressis est σπονδας. V. Ienf. SOLAN. Σπονδας πέμπειν) Non reprehendo formulam πομπάς πέμπειν, & sit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu fermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπάς πέμπειν) Neque tamen im-

probarem σπονδάς. Sed propter Codicum numerum, & viro-
rum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc reci-
pere sum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag.
371 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἴτ' ἐν βραχεὶ ὄφει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπι-
κούρους) Momus ad Iovem: εἴτ' ἐν βραχεὶ ὄφει καταγελῶν-
τας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρα-
τούμενους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέ-
ρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epi-
curos, Metrodoros, & Damidas, victosque & iugulatos ab ipsis pa-
tronos hosce nostros.* Apud Latinos sane iugulare adversarium le-
gitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces
σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nul-
lum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex
Mf. καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros vi-
ctos, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποσφάττειν est os obturare
adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15, ἀποστρέφειν
τὴν γλῶτταν, ἀποσφάττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est infer-
rius c. 43, cum Momo intempestiva interpellatione obtunden-
te Deos, Iuppiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὃ Μῶ-
με; quod non est, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes; sed Latini
dicunt, *enecas nos, Mome*: ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur
me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed
in hoc ipso dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Mf. reponendum
est, ἵδῃ γὰρ σε τοῦτ' ὁστράκη ἀποσφάζω, *ego te hac testa inter-
ficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ
δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμε-
να. Melius Mf. παρασυρόμενον, ut quavis forte trahitur, a vi flu-
minis scilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis,
quae modo praecefferunt, non probo eiusdem libri scriptu-
ram, quae pro τὰς σπονδάς πέμπουσιν, prae se fert τὰς πομπὰς
πέμπουσιν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum ho-
norem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν nemo dixerit.
Ibidem statim & sic cum Mf. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη,
quare vestrarum esset partium, non ἡμέτερον, sequentia indicant
verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod
in edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere
libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων, *vobis solis sacrificia
in epulis comedentibus*; cum nunc partem sibi vindicent sacer-
dotes, partem qui sacrificant: & id magis arridet, genioque
Luciani est convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποσφαττομένους) Ita optime Q. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. SOLAN. Καὶ ἀποσφαττομένους) Praeféro hic etiam antiquam lectionem, & versionem *iugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποσφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποσφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. GESN. Ἀποσφαττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, Solanisque diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem esse, etiam hic vulgatum fervarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν τιμωμένων ἦν) Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Aristoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τὸν φίλον, & similia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένος) Demosthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. sunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, ἵσως φῆσαι τις ἂν, ῥᾷδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὃ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. SOLAN.

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἐμὰυτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμὰυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem, quod κατ' ἐμὰυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque, quarum necessitati & se aequae ac Iovem fateretur subiectum, quasi diceret, si modo per fatum fieri potest. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκποδὼν) Iam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cuius exempla vid. supra l. c. Licet fatear, saepe nihil interesse. Ap. Xenoph. autem in edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. Cyrop. L. III sub init. f. ed. Basf. 1555, pag. 43, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιῆσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare*. Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, e conspectu, veritas. REITZ.

ead. l. 11. ἤτοι κεραυνῶ) Ex Ms. legendum, ἤτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλη τινι μηχανῇ, non ut edd. praeferunt, ἤτοι κεραυνῶ τινι, ἢ ἄλλη μηχανῇ. GRAEV. Ms. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιέλῃσαι οὐδέν) Legendum videtur, ἐπιέλῃσαι ὅτι οὐδέν &c. GUYET. Bene coniecerat Guyetus, coniunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐδέν) Ex Ms. Ox. est illud ὥς. SOLAN.

Pag. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἔλκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἔλκοντας. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 6. Γεραιστῶ) Veram esse hanc scripturam, patet ex Thucyd. III, 3, (quem adeundum Hemsterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudson. in variant. Lect. illic noter, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, Waffius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, *Geraestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro Γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota editum conspiciatur. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δὲ αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα οὐ περιμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3, καὶ λοιποὺς πατέρας φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII, 1, 7. Quod supra iam exhibuimus. Et Nostro supra Tyrannic. c. 1, atque alibi. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Τίνα ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET. Vid. Bos de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 9. Νέοις) Ante trigésimum aetatis annum pro concione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκείσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt affecti interpretes, quorum alter: ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur. Alter: ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus. Sensus est: ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat. Eodem modo, quo Mnesiphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγὼ τοι

ὦ Περσάνδρῃ, τὸν λόγον ἀξιῶ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνδην μὴδ' Ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. pag. 65 habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Ληξιαρχικόν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπώγωνα) Conf. supra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum de barbato, s. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam *generosum* significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενῆς quoque fiat εὐγένεια, nobilitas, non mirarer, si etiam εὐγένειος adiective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἄλλ' οὐ σέχρῃ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Ridiculus est Benedictus, cum ab Obsopoeo, verbum Graecum vertente per Latinum *permittere*, sic abit, ut puter, id notare *mandata dare* vel *iniungere*, cum in Toxari c. 37, καὶ ἐφείται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ipse clare viderit, recte id verbum ab Obsopoeo sumtum esse. GRON.

ibid. τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Parum hic distant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiungitur, ἢν οὗτος κλεῦσθῃ. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praefidis potestas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. *Εοικε) Aut post ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit, aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβής, & μοχ ἡκριβωκὸς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Πισανδρῇ) Sic L. & Ven. 2. Basf. 2. In reliquis πισανδρῇ, prave. SOLAN.

ead. l. 13. τὴν φωνὴν ιδιώτης) Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur, ιδιώτας appellari, praeter alios etiam docet Iac. Elsner. ad 2 Ep. ad Corinth. c. XI, 6, p. m. 159. Et Iensf. in Lectr. Lucian. p. 91, de plane ἀμούσφ. Sed hoc nimis iam notum, & vidimus supra in Hermot. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. l. 2. Συνιέναι) Συνιέναι alibi dedimus, ut de Salt. versf. fin. Ac Iensius haec verba adducens ad de Salt. § 1, et si aliud agens, quoque scribit συνιέναι. Et hoc differentiae causa melius puto: quia tamen iam crebrius συνεῖναι scribi video, quam antè suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Davisium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 3, συνιέναι scripsisse arbitrator. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id, quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero ed. *Amst.* hic male habeat συνιέναι — ὅξίς ἐστι, non opus erit monuisse. REITZ.

Pag. 257. l. 1. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς) Id est, in medium proiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἑκκλ. cap. 3, νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερίπτται σοι ὁ λόγος &c. KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6, & Ἄλ. c. 18. *Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἄλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.

ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον) Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci assequatur, cui similis alter est in δραπέταις non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc μεταίχμῳ, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, proiicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Ἀσφαλῶς ἀπορίπτων) Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6 med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra Pseudol. c. 3 a. m. ἀσαφῆς pro ἀσφαλῆς. GUYET. Etsi supra c. 6 ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, cum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobratur; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορίπτων aequè recte coniungitur ἀσφαλῶς, caute, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam eius respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέςτερον ἀποκρίνη supra c. 6, prudenter respondeas, ne carpiare: notumque est vetus verbum ex Eurip. Phoen. 597, Ἀσφαλῆς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ Δρασὺς στρατηλάτης. Ubi cautius miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum seqq. ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλον δεισδαι Πυθίου, quo certe obscuritas, non cautio significatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμιν αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio,

utrum Obsopoeus omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim eius, & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aequae praefens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem aditaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat, eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio differtaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὥσπερ ποτε ἡ Φηγὺς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμάρτευετο. GRON.

ead. l. 16. Ἐπινοήσομεν) Codex Ox. ἐπινοήσομεν, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN.

Pag. 258. l. 9. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος) Conf. supra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

ead. l. 15. Κολοφῶνι) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. Ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων) Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Nostro recensetur Ἡσιόδ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναδέξσοδε δὲ, εἰ καὶ ἑμμετρα λέγοιμι) Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine. Εἰ καὶ ἑμμετρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἑμμ. Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. Ἀνέξσοδε) Ex edd. Ven. & Mf. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξσοδε, vel ἀναδέξα-σδε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξσοδε) Haec lectio etiam adscripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia Iunt. & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36, ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέξσοδε; quamvis alia occasione. Et si enim ἀναδέξσοδε hic vertendo *recipietis*, (ut Gesnerus dederat) sensum non malum fundat; ac δέχσοδαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63, Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ. alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. Guyetus vero leviori mutatione pro ἑμμετρα, ἄμμετρα potuisset legere, neque rum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae L. Bos in Obs. Crit. p. 66 super hoc loco affert, ait autem: Insulse interpretes, quorum alter, quod

caperetis, nisi carmine responsum darem. Alter: suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero. Sensus est, recipietis autem in vos, si non metro constant iusto, quae dicam. q. d. Si iam non pedibus suis consent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξασθε pro ἀναδέξασθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν quemadmodum in Parasito p. 24, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad reiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio & ellipsis: quin etiam ἀναδέξασθε οὖν potius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali coniecere voluerit. REITZ. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδέξασθε, recipietis, aequi bonique consuletis. Ἀνέξασθε tamen nec ipsum damnare auisim. GESN.

ead. l. 6. Ἡ ἐρμηνεία) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. posterius ex I. recepti, & ex marg. Hag. Et si Iunt. ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, aut interprete etiam, nondum tamen permoveor, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant iam olim, aut interpretis, licet καὶ retinerent; cumque sic adiuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ satis iam hic & alibi frequentatum, reiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic secuti sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & edd. Ven. cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide Herod. I. 47, p. 11, & Nostrum Z. Ἐλ. c. 14, & Δικ. c. 1. SOLAN. Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καὶ nam vulgata historiae repugnat: simul enim & permixtas testudinis agnique carnes coctas fuisse, supra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I. 47. (al. p. 20.) Et sic Nostrer de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἀρνεία κρέα, καὶ χελώνας & supra l. c. etiam ἀρνεία κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνέψεται recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ψέται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. REITZ.

ead. l. 11. Κόμη ἀνασοβουμένη) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, crispata coma, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius, comarum

seniet erigentium horror. Horrentes enim & iactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro III dicit τήντε κόμην διασείσας καὶ τοὺς κατόχους μιμούμενος. GRON.

in Schol. col. 2. l. 9. Κορύβαντες) De hisce vid. Strabo lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλίῳ κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Moſis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2) Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoſibus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Idem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut ostendit Bochartus. Verum ista γούματος χάριν, donec Mythicorum temporum Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. CLER. De varia δαιμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditissimo opere de Angelis, p. 172 — 188. Etsi *Corybantes* his non annumerat, quia revera erant homines. REITZ.

Pag. 260. l. 1. Κέκλυτε) Adi Aristoph. Ἰππ. 298 B. & 348, unde hoc imitatus est Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοις κορυσόμενοι πυκνοῖσι) *Subtilibus armati sermonibus.* GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου) Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου. MARCIL. Quod Marcil. inferendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα καὶ ἔνθα, ut II. B, 462, E, 223, H, 156 &c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα) Ridiculus fit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφῆς est densus; ut silva, ut fruges, κορύμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαῖα, uniuscuiusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἐχέτην stivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro fulco, monet Hesychius. Igitur vel hic

sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis sulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis imprimis, anxietatem & sollicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτης ἄκρα κόρυμβα est absurda, & similis oraculis aliis descriptio coeli, Deorumque. Nam ἐχέτην, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro ἀμάξῃ s. plastro illo coelesti, (vid. Iliad. Σ, 488) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρίς potest alludere ad τεττιγοφορίαν Atheniensem, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorsum pertineant ὀξύβασι, κλωγμίδες, κοῦῶναι, ὄνοι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irridionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἄλλ' ὕταν αἰγ.) Homer. Odyss. X, 302. SOLAN.

ibid. Αἰγυπιδες) Mf. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vid. Od. X, 302, & Il. Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. λέγει) Ex Mf. Reg. 2955. pro vulg. λέγου.

ead. l. 17. Θεμιστοκλέους) Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo sese muris ligneis tutari Athenienses iuebantur. Vide supra c. 10, & adde Polyæn. Strat. I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. Guyet. Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themistoclis c. 2. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Κανθήλιους) Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus peius quid asino est κανθήλιος. Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ. Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι, ὄνος. Εἰ δ' εὐαρεστών ἀποτρέχεις, κανθήλιος. Haec ex notis Rittershusii ad Porphyg. No. 18. SOLAN.

Pag. 262. l. 1. Βοιώτιον) Sic Horatius: Bocotum in crasso iurares aëre natum. SOLAN.

ibid. Εὐναπολέσαι ἐπὶ πονηρῷ τοσούτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit ἐνὶ pro ἐπὶ, ut infra Somn. L. Bos. Mihi non est dubium, legendum esse ἐνὶ πονηρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocola exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. GESN. Recte divinarunt L. Bos, & I. M. Gesn. ἐνὶ legendum pro ἐπὶ. Quare, cum Fl. etiam id habeat, sic Luciano reddidi. REITZ.

ead. l. 2. Αὐτῷ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, ut in decem praetorum numero prima eius imago poneretur, ipseque horzaretur milites, proeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statutam ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημῶν. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Πητ. cap. 18, quem locum ipse inspicio. SOLAN.

ead. l. 4. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν) Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud causabatur, se non habiturum, ubi pileum imposeret. Nempe deridet iusiurandum illud Demosthenis, Οὐ μὲν τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus f. 16, ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti, praefertim Tollius. Add. tamen Spanhem. ad Aristophan. Nesp. 982. GESN.

ead. l. 6. Ἰσως) Ex Mf. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκ οὖν καὶ ὁπότε) Ducibus Mff. Regg. 2955. & 3011. inferuimus illud καὶ inter οὐκ οὖν & ὁπότε, quod ignorabant edd.

Pag. 263. l. 5. Ὁ κωμικὸς) Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τμηαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino: καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo: ὁ Ἀχιλλεύς ἴππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229: μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia sic supra Asin. cap. 46, infra Gall. c. 2, atque alibi apud Nostrum invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612, μακρὰ κλάειν. Item Eccl. 425, & passim, non μακρὰν. Gronov. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 post med.) sed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare ausim; quid prohibet id assumere, quod manifesto probum est? REITZ.

ead. l. 7. Καὶ κλύσῃ) Homer. Odyss. Δ, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐγχε) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς) Testis domesticus. Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi sunt centones Homericī & Euripidei. BOURD. Οἶκον) Id est: Tu, o Hercules fili, testis domesticus es, cuius testimonium contra nos valiturum est. GUYET.

ibid. Ἀπέσπας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. Damidi vero, subintellige & aliis ἀθέοις. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὃ Ἑρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὃ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁ σημεῖαι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgari habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est refertus, cum quotidie a statuariis exprimatur, sc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, Mercurius ad portulam, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocracionem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Meurfii Athenas Atticas lib. 1, cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν υποπιττούμενος, στέρνον τε καὶ μετάφρενον· ὧραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς παρηώρητο μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος· vertunt, cum ad porticum iam fabricarer aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo appenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur baltheus. Illepide sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicuius Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παύου ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῶδων legatur in Mf. ἱαμβίζων. Μιμητῇ τέχνῃ, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a love voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27, 22: Ἰούσι πρὸς τὴν στοᾶν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἐστὶν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN.

Pag. 264. l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic etiam P. & L. Propria

huic rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Alciph. III, Ep. 64, p. 434: Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάχато τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit magisterium.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cuius glossa ἀναπλαττούμενος videtur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro minus vulgari saepe solet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύγχανον μὲν ἀρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰφρονον) Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa, notantque, *eram fabricans vel fingens aera*, & ideo obduſtus pice pectori & tergo. Quod cum de se iactat hic in statua Hermagoras, ultro satis intelligendum praeber, id fieri per fabros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris caelaturam impressum habens.* GRON. Ἐτύγχανον μὲν ἀρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰφρονον· δῶρα δὲ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεῖς, παρηώρητο μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὁρῶ δ' ὄχλον καὶ τινὰς δύο ὄχρους κεκράκτας, πυγμαίους σοφισμάτων, δάμιν τε, καί. ZETΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Iovem, cuius Hermagorae statua erat ad Poecilen, ut praeceffit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*. Λῆροι. Ἀν χαλκουργῶν est aeneus? ἂν ὑποπιττούμενος est *cum fabricarer*? Deinde in Sal-murienſi ed. unde nos haec descripsimus, desideratur vox στείχοντα post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος per anastrophe praepositionis usitatissimam, praecipue poetis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299: Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὑπο. Meorum dominorum, a quibus missa sum. Aeschylus in Prometheus v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζαισι Αἰτναίας ὑπο. Ubi torretur sub Aetnae radicibus. Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepē quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per ana-

strophen (πέρη) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, cum a fabris aerariis pice lineret. Ceterum sunt omnes iambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo defumfit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poematum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Iuppiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παῖον, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδούμενος. Legendum quoque μιμητὴ τέχνη, eiecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordinendi, (ut iam in textu curavimus.) IENS. Iambi septem sic distinguendi &c. Guyet. Eodem modo Guyetus distinxit, ut Ientius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam non repetam. REITZ.

ibid. χαλκουργῶν ὑποπιτ.) Vide Iens. Parodia est Euripidis Orest. 867 & 872. SOLAN.

ead. l. 14. Στείχοντα) Cur Iens. dicat στείχοντα in Salmur. ed. deesse, nescio; nam omnino adest in illa, aequae ac in Amst. B. 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. tumultuantem, sed euntem, immo ordine ire, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item στίχος, unde distichon. Hom. Od. I, 418. De Cyclope: Εἴ τι νῆα που μετ' ὄσσοι λάβοι στείχοντα δύραζε. Si qua quendam prehendere possit cum omnibus foras exeuntem. Sed cum ὄχλον addatur, eodem iure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quando δύραζε additur. Ceterum & στίχῳ inveniri in praef. pro στείχῳ, non repetam ex I. Horrei Observationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265. l. 1. Δάμην τε καὶ) ἱαμβικὴ διποδία. GUYET.

ead. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος scribendum videtur. GUYET.

ibid. Τραγωδῶν) In P. & L. etiam ἱαμβίζων. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 7. Τί οὖν ἔτι) Senarius, sed ita scribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἔτι χρὴ λοιπόν, ὃ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur emendatio Guyeti versum restituere conantis: nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Guyetus quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usum suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno eiusmodi restituendo esse nolim. REITZ.

Pag. 266. l. 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμεῖων) Parodia est ex Homero de-
torta, quem vide Il. H, 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) l. e. οὐκ εἰσι θεοί, οὐ προνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφρονέστερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat,
credo, εὐτονάστερον. SOLAN.

ibid. 'Επίχει) Legend. videtur ἐπίχει pro ἐπίχεις. GUYET.
'Επίχει l. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαττε. Vide 'Αναβ. c.
22, & 'Ρητ. c. 16. In omnibus impressis ἐπίχεις. SOLAN.

ead. l. 11. 'Επιστομίζων) Cum Pricaeus arbitraretur, in Ep.
ad Tit. I, v. 11, οὐς δεῖ ἐπιστομίζειν, non significare os obtu-
rare, sed freno coercere, recte ab I. Elfn. p. 321, Observ. T. II,
hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840, nec
non Heliod. ac Plurarch. refutatur. Ceterum pro refrenare ta-
men Pollux p. 972. Forſan & facere ut quis pronus in os cadat,
vide coniectatum supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. col. 2. l. 3. Καρθάρμιον) Adscripserat Hemſterh.
Lege: ἐν Π. δῆπου'στι κάρθαρος λιμήν. REITZ.

Pag. 268. l. 9. ὦν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἕνεκα, vel ἀν-
τί. GUYET.

ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Αὐτεπαγγέλτοις legendum
videtur. GUYET. Dicit, Deos saepius ad Aethiopas epula-
tum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam invocatos. Sed Mf. αὐτε-
παγγέλτους, quod elegans est vocabulum, qui se ipsos invi-
tant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est condicere alicui, ut
apud Cic. 1 ad fam. 9 alicui significare, se apud eum coena-
turum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπαγγέλτος, sed illud
tamen exquisitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque
quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisse.
REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Aristot.
GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim,
ut haec incepta sint, Benedictus: iam enim alias incepta sunt, Ob-
sopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verre:
Potest enim esse, ut aliter (quam scilicet munere providentiae)
vel temere & fortuito incepta &c. Nec vero in praecedentibus
illa αὐτὸ που τὸ ζητούμενον συναρπάξεις interpreter aut cum
Benedicto tu quidem quaestionem corripis, vel cum Obsopoeo
tu quidem quaestionem discerpis, sed pro argumento latenter ar-
ripis & producis id ipsum, quod quaeritur, & sic fraudem
facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit, eumque sic exponen-

dum putavit, Henr. Valeſius in poſtumis ad Harpocraſionem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omiſit in verſione καὶ ἐπαινοῦντι at recte Obſopoeus, ac laudibus effe-
tas. GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Maniſteſtum mēdum eſt in his verbis Epicurei philoſophi, quibus dixerat, Stoicos ipſos τά-
ξιν vocare ἀνάγκην. Εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι
μὴ ἀκολουθοῖν, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐſτι, καταριθμουμέ-
νῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ
προνοῖα διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: Deinde
ſcilicet indignaberis, ſi quis te non ſequetur, cum ea, quae ſunt,
qualia ſunt enumeres & laudes, & putes hiſce demonſtraſſe, horum
unumquodque immuari providentia. Atqui non permutantur,
ſed eundem ſervant ordinem illi ſiderum motus, temporum
vices, & quae enumeravit alia. Scribendum ſine dubio, ut
eſt in Mſ. διατάττεσθαι, regi, adminiſtrari providentia. Sic
paulo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπὸ τινι οὖν θεῷ τάττε-
ται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; Hoc igitur univerſum nullane provi-
dentia regitur? GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Mſ. Gr. P. & L. In-
fra iterum διέταττε ἕκαστα. SOLAN. Διατάττεσθαι prae-
tuli vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iubebant,
& melius videtur; verſionem Geſneri tamen non attigi, quae
non multum abit ab reſtituta lectione. REITZ.

ibid. τὸν κομικὸν) Unde habeat neſcio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μοι) Inter duas haſce voces inſertum erat
δὲ, quod exſulare, duce FL. ed. iuſſimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μέλει) Sic Ven. utraque. O. μέλλει. Reliqui
libri μέλειν, minus eleganter. SOLAN. Μέλει etiam Mſ. Reg.
3011. quod cur reddere Luciano dubitarit Reitzius, cau-
ſam non videmus.

ead. l. 7. Ὀμήρου) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 &
ſeqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἔτρωςε τὴν Ἀφροδίτην) Ho-
mer. Il. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἴτα τὸν Ἄρην) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμονομάχουν ἀναμῖξ &c.) Homer. Iliad. γ, 70;
75. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀποτὶδ' ἀντέστη) Homer. Iliad. XX. MARCIL. Id
eſt, Il. γ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μεμψ.) Hom. Il. ι, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abiicere

dixit pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim, quisquis in bello arma abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem exspectat. Graeci simplici vocabulo *ῥιψάσπιδας* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristoph. in *Fuc.* *ἀσπίδα πόβλης* appellatur. Plato libro de Leg. XII declarat, *ῥιψάσπιδος* nomen multo probrosissimum esse. **COGN.**

ead. l. 10. Πᾶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τὸς ὑποκριτάς. GUYET. Vide supra not. ad *Men.* cap. 16, & hoc ipso opusculo cap. 3. **SOLAN.**

ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic *P.* Sed *ἐμβάτας l. B. 1. H. S.* Ergo sic iam lego, notamque ad Scholion eiusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. in *Addend. & Corrig.* Nota ad Scholion sic habebat: Ἐμβάτας) Sic bis scriptum in Schol. cum *ἐμβάδας* recte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, *ἐμβας, ἄδος, & οἱ ἐμβάται.* Vid. Poll.

ead. l. 13. Προγαστρίδια) Cum *προγαστῶρ* fit, cui venter prominet, possis *προγαστρίδια* putare pulvillos assimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. GESN.

ead. l. 14. Σωμάτια) Bis ad scenae apparatus & vestimenta histrionica refert Pollux. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen*? quibus nominibus notari vestem, muliebrem praefertim, qua arctius corpus stringitur, notum est. GESN.

Pag. 274. l. 1. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης) Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούσον αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου. Sic lege & interpunge. Ἀκούσον pro vulgato ἀκούση, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi ed. typographorum vitio est omiſſum, & τότε ex Mſ. reposui. Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi videntur, profert, audi tunc libere loquentem. GRAEV. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούση (hanc vocem omiserunt sequiores editores) αὐτοῦ ποτε παρρησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum esse, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amst. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Disputant Damis & Timocles, ille, non esse eos, qui vulgo ferantur.

Deos; hic, vere eos esse, contententes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil sani iudicet dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuaserint Tragicici, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκηνήν, quibus illi Tragoediae maiestatem augent. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico; cum (sic verto Graeca verba, quae proposui) ubi per se Euripides, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuntiantem, Ὅπως τὸν ὑποῦ, τὸν δ' ἄπειρον αἰδέσθαι, Καὶ γὰρ πᾶσις ἔχονθ' ὕψους ἐν ἀγκάλας, τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἥγου θεόν. *Vides supernum simul, & immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc esse puta Deum.* Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. 1. Subi. Medii. In quo hallucinatus est interpres, vertens audies, quasi esset hic ab ἀκούσσομαι, cum sit ab ἀκούσσομαι. IENS.

ead. l. 2. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε) In Ox. ἀκούσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. SOLAN. Ἀκούσῃ & ἄπειρον) Cum in marg. Ald. ἀκούσον sine signo, quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἀκούσον pro ἀκούσῃ notare voluisse, quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἀκούσον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & rudem notat, id in variantt. eo apponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adiectivo sic sensit; nam hic ἄπειρον esse a nominativo ἄπειρον, immensus, nimis est apertum: ideoque apostrophum in edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἄπειρονα. REITZ.

ead. l. 4. Ὅπως &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II, & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum versuum, apud quos omnes ὕψους legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam Σερμαῖς agnoscit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum posuit Barnesius. Dedimus, quam & ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre fervet, nisi quod pro ὕψους ipse nimis ad verbum dedit κνίδις; quod puto potius est, ut

reposuimus, *mollibus*. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides sublime fufum, immoderatum aethera, Qui terram tenero circumiectu amplectitur? Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Iovem*. Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, Davifius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philopatridis Luciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loëns. Epiphyll. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum superioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23 Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. GESN.

ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας) In versu Euripidis pro ὕγραῖς ἐν ἀγκάλας Ms. θερμαῖς ἐν ἀγκάλας. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicumque Iuppiter sit*. GRAEV. Servavi vulgatam ὕγραῖς, quia coelum telhurem ambiens recte dicit solet *humidum*. Nec tamen diffiteor, θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod Gesnerus dedit, satisfacit utrique. REITZ.

ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoscit Fl. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non exstant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset. Est quidem eius pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1, καὶ ἡσυχῇ πᾶσι ἀναμειβεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Ἀκινάκη δύοντες) Vide supra Toξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 533, Theaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαμάξιδι) Consule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θράκες. Certe a Scythis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ἰατ. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνι) Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12, 2, προσ-
εκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἴνδοι, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scri-
bitur Μηνι, quod rectius, quam quod in omnibus impressis
est Μήνη· ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil muto.
Vid. Hesych. & Hom. II. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant
Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui do-
cuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphi-
cis versibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, servatis,
itemque aliis, quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam
docet tum l. c. tum c. 17, Solem esse Phanera. Si quis dicat,
tum demum aliquid verosimile habituram coniecturam no-
stram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem, ut notum
est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde haesit: huic ego
respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipsum
numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia Eschenbachius
in Epigene. GESN. Principio notae Gesneri adscripsit Wessell.
V. Hesych. φάλητις, & Dion. Chrysost. p. 412 D. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN.

ibid. Περιστέρα) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑδάτι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in
aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per mero-
nymiam? Vid. Davif. (cuius Hemsterh. in marg. admonuit)
ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemsterhusio 68.)
Ubi inter alia huc facientia etiam haec affert ex Ioseph. in
Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῷ Παπρη-
μίτῃ ἱπποὶ εἰσὶ, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱπποί. REITZ.

ead. l. 8. Κροκόδειλος) Spanhem. 178; & confer cum his
omnibus ea, quae habentur Έκκλ. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνοκέφαλος) Anubis. GUYET.

ead. l. 11. Ποτήριον) Vide Pignorii mensam Isiacam p. 31.
Sed *modius* est nostris, quod *potulum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Λυδῷ) Confer Έπισκ. c. 11, Ζ. ελ. c. 14,
& hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιοι, πρὸς) Sic *Fl.* In rel. inter has voces erat
καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῆς· sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιανὸς ἐκείνος ὁλεθρὸς) Croesum perni-
ciem Sardianam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Ho-
rat. I Ep. Quid Croesi regia Sardis? Et patet ex hac locutione,
non temere ὁλεθροὶ sine auctoritate mutandum in ὁλέθριοι su-
pra, Pseudom. c. 11, ubi habuimus ὁλεθροὶ ἐκεῖνοι Παφλαγῆ-
νες· nam etsi pluralis ibi sit, & ὁλέθριοι deinde dicat adiecti-

ve; tamen & substantive de Salt. c. 5, ὁλέθρω τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ὁλέθροι legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. Κίθαριδός) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττεις) Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. *Maſtas* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττεις. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lectt. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Mf. Reg. 2955.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τοῦτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖ; Mf. τοῦτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν; GRAEV. Ἐπῆλθεν Mss. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius, quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicem obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπηται) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος) Ἀπὸ ἀν ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Bas.* habet περὶ, quae lectio non placet: verus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθεν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. GUYET. Post inventum παρὰ non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit Guyetus, περὶ & ἐπὶ falsum esse. REITZ.

ead. l. 15. Τάφον) Vide Lactantium haec fusius differentem I, 11, & Nostrum Τιμ. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀναδυσάμενος τῶν ὄτων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρὴν χρυσεῖν) Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπιπλὰς) Recte rursus edd. nec opus ἐμπιπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. Τὰ ἀκάτια) Id est, ἰστοία, Hesych. GUYET.

ibid. Ἡ οἱ ἐρέττοντες) Omissa ante ἡ vox μάλλον. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipsius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex coniectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro δ Τιμ. reposuit δ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλυσιτελὲς δέ) Ἀλυσιτελὲς δέ, οὐδὲ ἀλογον οὐ-

δέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Ms. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. GRAEV.

ead. l. 13. "Ὁ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, & quod miror, ed. P. unde nata, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parisinae ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς: quod Gesnerus verterat, *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui*. Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omisio facile transire solet ad posteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Gesnerus, me versionem etiam sex verbis auxisse. REITZ.

Pag. 281. L. 1. "Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνους & πρότονα explicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Hesychius, duplices funes, a carthesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur, navi, πρότονος vim nominis sui servare debet, & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cuius ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat deiici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua protonus non est protonus, sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πῶδες δὲ εἰς τὴν πρῶραν) Nempe πῶδες, h. e. funes, quibus inum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 seq. De *chenisco* nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declararet. GESN.

ead. l. 7. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην) *Dupliciarium aut tripliciarium*. Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat Livius, quem vide L. II. Consule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aeliani Tacticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam commodi. GESN.

ead. l. 8. δεινὸν) Ἀσκνον, quod edd. omnes praeter Iunt. habebant, videtur fuisse interpretatio τοῦ δεινὸν, & sic irrepsisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Maiorem enim vim habet, si mirabilem & quasi terribilem natando dicas, quam impigrum, quod vulgata lectio exhibet. In qua strenuum tamen edi passus sum, quia δεινὸς usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec potens, terribilis satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exemplā vero phraseos δεινὸς ποιεῖν τι sunt obvia. Alciph. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα δεινοί i. e. *Astronomi*. Aelian. V. Hist. III, 1, κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde Suid. v. κλείσοφος. Et Interpret. ad Ael. I, 1, ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολυπόδες. Sic δεινὸς λέγειν, Aristoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur *dicax*, in malam fere partem. Nam δεινὸς proprie *malum* quid esse, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horreus in Obs. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλὸν ἐστίν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὥς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin ususetiam ad res bonas transtulerit: nam & ipse Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστίν ἀνὴρ, dicit. Rursus Aristoph. Nub. 242, νόσος — ἰππικὴ, δειρὴ φαγεῖν, i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praerulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νύχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 6. Ἀρετὴν τέλειαι) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. SOLAN.

Pag. 282. l. 2. Χαρίεντας) Pro eruditis ac politis habuimus supra, Quom. Hist. c. 16, ἀλλὰ δὲ τινι χαρίεντι, καὶ δυνατομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεποιηκώς. Ubi vid. not. Graevii meamque. Gesnerus illic reddidit, *venusto*; hic *honeflos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Barnes. ad Anacr. v. 894 & 1192. Nostrum supra c. 8, ubi χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι iunguntur, adeoque prius ibi certe *venustum* significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντυφῶντές, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες) Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. GUYET. Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se maiores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. IENS. Ὑφ' αὐτοῖς Mf. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτοὺς. Iensius ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καταπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forfan scriptum fuerat καταπατῶντες, uti supra dixerat πατουμένων. Certe aliter solet construi καταπτύω vel καταπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Iensii & Guyeti coniecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam, quoque cum Iensio hic fere praeferrem, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Gesnero conversum, & multum se praestantiores viros despuentes, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbaetum Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Iustin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praefereundo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Gesnerus in Praefat. me castigabit; lector autem vulgaram potiorum existimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii

in verbis praemissis, *χαρίεντας πολλούς* — ὑπὸ χειρόνων πα-
τουμένων, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab in-
ferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dici-
tur eodem more, quo superiores in navi collocati (licet in-
digni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se
positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta
lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe
haec sunt aptanda. REITZ. Bonum factum puto, quod recep-
tum in contextum & interpretationem illud ὑφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώτας ἐπιμελητῆς) Πρώτης hic vulgo au-
diebat. 'Ετ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas pro-
ximus. *Famulum gubernatoris* vocat Xenophon Οἰκονομ. Post
hunc τοίχου ἄρχων, de cuius officio discepratur. Vide Plut.
1458, initio fere vitae Agidis, & Xenoph. 'Αναβ. V, p. 217,
25: ὅταν δὲ χειμῶν ᾗ, οὐχ ὁρᾷτε, ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἐνε-
κα χαλεπαίνει μὲν πρῶτος τοῖς ἐν πρῶρα, χαλεπαίνει δὲ κυ-
βερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. SOLAN.

ibid. τοίχου ἄρχων) Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide
Suidam voce τοίχαρχος. KUSTER.

ead. l. 14. 'Ροῦν) Ven. utraque ροῦν. Reliquae edd. & Ox.
ροῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato
enim κ. ροῦν ἀγωνίῃ τὴν δίκην scripsit, ed. Bas. p. 1 f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδὲν ἰσχυρόν) At, inquires, laudantem pau-
lo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ri-
dicule haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutatu-
ros fat scio, quibus vis Comica nota est. Haestenus de Luciani men-
te: rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae
in voculis emendandis, elegantius restituendis, obscuris illu-
strandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
mentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum
Iove Luciano risum spectatorum adaugeam, quod multi ho-
die facitant, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut in-
genio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christia-
nae veritatis luce non caecutiant modo, sed, quod nefariae
impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
periantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludi-
brio sui similibus, summo conatu, exponant. Sic, ut alios
omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immorta-
litate animarum, totamque adeo religionem Christianam,
nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coe-
lum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut aiunt uf-
que ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quae dolor extorsit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adversus providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores iraque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt . . . Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & observata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsitan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu coniuncta est: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde iam satis liquet, *ei non statim male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala, inopia, contemptus, iniuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint, vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctari cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine eius pronunties; sed, quid hanc vitam sequatur, respice, & in rationes refer, quicumque de providentia iudicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut respiciant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrimas excutunt. Lactantius V, 22: Si quis autem volet scire plenius, cur malos & iniustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiatur: fumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est &c. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαντλῆι) Vid. infra not. Iensii ad Mort. Peregr. c. 5 m. qui *ἐπαντλῆιν (λόγους)* exemplis probat atque illustrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὴ) Ox. ἥδῃ. Sed nondum a me impetrare valeo; ut illud *δὴ* repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. l. 12. Τυμβωρύχῃ) Deservi scripturam editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180, *οὕτω γ' ἀνείη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος*. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ ὧς) Ox. & Fl. ed. In reliquis *ὧς καὶ*, prave; nisi quod B. 2. *ὧς καὶ* fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicissimo Graeco comparat frater consultiſſi. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 495. Conf. Somn. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθραύσω) Etsi supra c. 43 f. *ἐπισφάττεις* non plane signif. mactas, iugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, *ne fugio, antequam verbera tuleris*; ita nimis ridiculum videtur, addere, *mane, donec te occidero, deinde fugies*. Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτω captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum sententia ad paribulum damnaretur, simulque in exsilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac forsan in lucem emittet ampliss. van Bynkershoek. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilioris intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπεισιν) Et si *abie, discedit*, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro ioco accepisse, & contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπεισιν melius, & ἀποτρέχει glossam eius esse. REITZ.

ead. l. 8. Κωμικός) Menander, teste Plut. Π. εὐθυμ. 844, 2, & 1064, 1. V. Stob. γνομ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (f. Stob. Flor. CVIII) ubi μηδέν pro Nostri οὐδέν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰσιν) Fere adducor, ut credam potiozem esse *Fl.* lectionem, quae *εἰσιν* omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

ead. l. 14. Δαρείου) Vide Herodot. III. SOLAN.

ead. l. 15. Ζωπύρεν) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὁ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει Alciph. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρίβειν, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαιφόντος, ὅς με, ἠδὲν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβόησας, ἐξήγειρεν. ἐδώκουν γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαθύπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler. adscribere hic non dubito: Haec epistola, & Luciani Somnium sive Gallus initio,

addo inter se conveniunt, sicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hauserint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Nostro: asserme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. REITZ,

ead. l. 6. Διάτορον) Perçant. GUYET. Διάτορον τι καὶ γεγώνως) Hoc loco uri poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44, ab importuna correctione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, διάτορον τε καὶ γεγώνως ὅτι μάλιστα. Sed ipse agnovit errorem suum Perizonius, & usum verbi declaravit ex Aristot. Probl. 11, 25, διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ἀρχήστραι, ἥττον αἱ χοροὶ γεγώνωσιν. Vid. Diss. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec dissimulavit nuperus editor, Abr. Gronovius. GESN. Adscripseram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Gellnerum idem agere, mea exsulare iussi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγώνως media brevi, cum Kuhniana rectius γεγώνως dederit. Nam γεγώνως est natus; γεγώνως, quod aures ferit. Et sic Alciph. III, Ep. 48, τορῶ τι καὶ γεγονοτέρῳ φωνήματι χρυσάμενος (sic enim, pro φωνήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aequae ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. Il. Θ, 227, Ἥυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγώνως, vociferatus autem est intense, Danaos inclamans. Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. l. 3. Εὐθύς σε) Recte hic edd. εὐθύς, etsi σ sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, εὐθύ vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur εὐθύ & εὐθύς, ut supra Amor. c. 53, οὐκ εὐθύ περίεργον, non statim nimis curiosum illud: ibid. c. 8, εὐθύ γάρ μου — προσεβήθησαν, statim ad me — confluebant: item c. 42, εὐθύ τὰ μακρὰ λούτρα &c. tamen ibi fretus Luciani edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confusa inveni, hoc disputabo accuratius, & exempla complura subiungam, ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθύς cl. Bel. de Ball. ex Mf. Reg. 3011. reponi iuber ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθύς, paucis interiectis antecedens. Sed condonanda forte ista repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συντρίβων τῇ βακτυρία) Celeb. D'Ablancourt haec
Lucian. Vol. VI.

Gallice reddens, *je lui tondrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

ead. l. 4. Νῦν γὰρ μοι) Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia iam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgaram non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi δὲ fere pro γὰρ, & Amor. c. 38, ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & Hermot. cap. 29 f. Quo ipso discrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, sed esse aio, ubi utraque sensui satisfaciat: aequae enim dixeris, non iam puniam te, *nam cras* potius id fiet; quam, non iam puniam te, *sed cras*, vel *cras vero*, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiast. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiastae adversatur, δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi assentitur eidem Scholiastae, δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum affirmanti. Sum autem Thucydidis verba L. I, c. 77 m. *Ἐκείνως δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον*, illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102, ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξει) Casaub. ad Suet. Sic p. 811. (i. e. de Lucr. c. 16.) BOURD.

ead. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως ἂν δυναίμην) Omissum in edd. ἂν inferuimus ex Mss. Regg. 2955 & 3011.

ead. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo, ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρητίδα ἐργάσαιο. Mf. ἦν γοῦν πρὶν ἀνίχειν τὸν ἥλιον μίαν κρητίδα ἐργάσαιο. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, sive sequaris editos, sive Mf. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὅποτε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἦν ἐσθίης τὰ ἄλφιστα. BOURD. Malim πρὸ ἔδου. Sed servavi scripturam edd. Non deerunt, qui προσόδου malint; neque iis adversarer: nam id *vestigal* signif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. Somn. c. 9, εὐτελὲς δὲ τὴν πρόσδον ante lectum, iam vero πρόσδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ προσόδου satis notus est aliunde. Vid. Asin. c. 50 pr. πρόσδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, πρόσδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο,

Nam cum sit construendum, ἔση πεπονηκὸς τοῦτο προσόδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum, lucrum*, quem laborando quaerit futor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* veritas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Εἰς τὸ αὐτὸ) Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. Ὁς Κρίδς) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν Heraclitus de incredibilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. Ἐφῶτε) Leg. ἐφοίτα. REITZ. Wesseling, melius ἐφ' ᾧ τε. IDEM in Addend.

ibid. col. 2. l. 5. Δύνη) Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήσῃ. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δ') Ex Il. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. l. 2. Ἀφώντερος — ἰχθύων) Arist. 2 de an. adimix omnibus piscibus vocem, excepto scaphro & porco fluviali. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde Plut. in Symp. & Athen. existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχθυοφιλίαν. COG.

ead. l. 3. Ὅναρ πλουτῶν) Simile protulit Cic. in Sallust. Pastor quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — — ἔχω δέ τοι ὄσα' ἐν ὕνερφ Φαίγονται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δὲ χίμαιρας. Possideo, quaecunque solent sub nocte videri In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas. COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. REITZ.

ead. l. 5. Ζεῦ τεράστιε) Τεράστιος Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Hefych. ait, Τεραστίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακς) Alciph. III, Ep. 47 pr. Ἐρμῇ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακς Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. Aristoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀχιλλεύς ἵππος) Hom. Il. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ξάνθος) Iunone suggerente: αὐδέντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χεῖρην) Conf. sup. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. l. 6. Ἀργεῖς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Iason cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiusdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Iovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae finxerunt, hanc navem fuisse vocalem. Apoll. L. IV Argon. COGN.

ead. l. 7. Φηγός) Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum: species enim τῆς δρυὸς ἢ φηγός, si Paulaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγούς καλοῦσι. Sophocles etiam fugum appellat, Trach. 175; versu autem 1175, δρῦν. LEED.

ibid. Αὐτόφωνος) Quid hoc sit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus notā sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M: Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον, Εἶρπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμμεμύκει, Ὅπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή. Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactavere. PALM. Homer. Od. M, 395. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχεμυθήσειν) Alciph. III, p. 406, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων, silentium Pythagoricum subindicans. Noster Lexiphan. c. 9. REITZ.

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω) In Flor. Cod. deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere Lucianum supra monui. BOURD. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Iensf. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν, & sexcenta similia. Quare & hic λόγον ante λέγω non eiicio cum Fl. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Μεμνηχάνητο) Correxerat Solan. ἐμμεμνηχ. Sed nihil opus esse augmento addito, saltem in his temporibus, plus satis inculcatum ad Alex. c. 22, pro Imag. c. 3 & 19, & 1 Ver. Hist. c. 13, ubi exemplorum dedi affatim; quae si non sufficiant, adde Wessel. ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, N°. 63, qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti asserens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non satis assequor ex annotatione eiusdem Solani, in inferiore marg. Iuninae sic adscripta: ἐμμε — L. ἐπεποίητο. Nam praeter consuetudinem sic iam literam Codicis inter duo verba inserit. Interim, eum omnino voluisse ἐμμεμνηχάνη-

το legi, certum est, quod praeterea ē ipsi etiam textui appo-
suerit. Coniicio tamen, in L. prius verbum cum augmento
fuisse scriptum, eiusque glossam ἐπεποίητο vel margini eius-
dem adpictam, vel ipsi quoque contextui infartam. REITZ.

ibid. Ἀφθεντα δὲ, ὡς ἀφειθῇ, τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ
τοῦ Ἀλεκτρούργου) Mirum, ni illud ὡς ἀφειθῇ sit glossiema τοῦ
ἀφθεντα. Ego certe ita existimem. Narrat Micyllus fabulam
Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis prae-
cipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigilias ageret,
dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol,
vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque
ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum
vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano
cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse
Gallum in avem. IENS. Ὡς ἀφειθῇ) Tam manifesta haec est
explicatio praemissi participii ἀφθεντα, ut vix mihi tempera-
rim, quin contra edd. omnes eiecissem. Sed ne temerarius vi-
dear, uncis ut suspectum seclusi. REITZ.

ead. L. 14. τὸν Ἄρην) Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρη, ex
Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένη, ad
Demosth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non re-
cessi. REITZ.

Pag. 294. l. 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit ed. P. Μνησαρχί-
δην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genui-
num existimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου παῖς voca-
tur. In eodem Codice pro οἶδα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ
Π. SOLAN.

ibid. Μνησαρχίδην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum
sculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. Ὅς ἐνομοθέτει) De disciplina Pythagorica Gell.
L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μῆτε κρείων γένεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Ari-
stoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα
συγχωρεῖν ἐσθίειν ἑμψυχα, μόνον δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀρο-
τῆρος βοῶς, καὶ κριοῦ a quibus, nisi cui absunt alia, quis non
abstinet? LEED.

ead. l. 12. Γούν — ἀποφαίνων) Non agnoscit ἄπονον Fl. ed.
quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. SOLAN.

ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτρά-
πεζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transposi-
tionem Gesneri etiam in textum recepissem. Iam vero & ali-
quid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis

habui lectionem *Fl.* revocare, sensum optimum exhibentis. Interpres Parisinae, intellectui consulturus, *ἄπονον* reddiderat *salubre & parabile*. REITZ.

ibid. *Ἄπονον ἀποφαίνων*) Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ ἄπονον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino caret, didici, eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typhothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, lector, opinatus eram ego, pro ἄπονον legendum esse ἀπόρρητον. Ἀπόρρητα scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eisdem hos κύαμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic εὐραγὸς apud Nostrum de Sacrificiis c. 9 f. dicitur ἀβατος καὶ ἀπόρρητος τῇ θνητῶν γένει. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικά, & vulgo enuntiari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόρρητοι apud Nostrum in Amoribus c. 42; & ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant. Vide Nostrum in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἄπονον, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano profectum esse: quare fuscillis exigatur ea vox. IENS. Duas habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut ἄπονον transponamus, & adiiciamus copulam, hoc modo, ἡδιστον ἐμαὶ γυνῆσον καὶ ἄπονον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἄπονον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo sutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse aiunt. Altera coniectura nostra est, an forte legendum sit ἄπωνον, qua ratione locum servare posset suum, & iungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπωνον significare puto contrarium nominis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed coniectura utraque est: qua melius quid afferri opto. GESN.

ead. l. 15. Εὐφορβος) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Menelao occisus, cuius animam Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. L. XV Metam. COGN. Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibusex Ovidio aliisque nota. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καί τι) Corrupta haec. Lege ὅτε pro καί τι. SOLAN. Καί τοι rectius legit I. I. Wetstenius. REITZ.

Pag. 295. l. 3. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Paraphrasis est huius versus: Ἐκεῖνος οὗτος εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί. BOURD.

ead. l. 6. Τοῦτ' αὐτὸ μακρὸν ἐκείνου τερατ.) In Flor. Cod. ταῦτα μ. ε. τερατοδέστερα. BOURD.

ead. l. 7. Μηνσάρχου παῖ) Herodot. IV, 159 f. & supra initio huius capituli. SOLAN.

ead. l. 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde, quae Noster habet de certaminibus gallorum apud Athenienses Γυμν. cap. 37. SOLAN. Nimirum Tanagram galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. l. 1. Ἦκον) Quod Solanus ἦκα. coniecerit, eius rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλω) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit Par. merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae ed. lectionem, & Solano monenti parui; licet suspicer & eius editorem tamen ἄλλο legisse, cum in versione dederit, cum aliud quiddam sit. Credoque, eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora sequeretur; alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

ibid. Ἡ Πυθαγόρα) Ἡ Πυθαγόρα ὄντι παραγενομένη καὶ τὰ ἴσον ἡσέβηκεναι κύαμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδεδόκει. Aut si Pythagoras, peccasse, & aequum fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Ὅδες μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἡμῶν γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλὰι τοκίων ἐνθάδε. De modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi nescio, cur interpretes veriant κεφαλὰι testiculos: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere causam, cur Pythagoras fabis abstineret, quia virides fabae similes sint ἀκρείως μορίας, ut loquitur Lucianus in βίῳν πράσι. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλὴ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίπλυνον, ἴσον τοῖς κύαμοις τρώγων, κεφαλὰς τε το-

κῆρον. Fabas, inquit, prohibuisse Pythagoram, quod sit legumini flatus excitans, *non quod parentis capiti sit simile, ut velis ille versus, Idem est, fabas atque caput patris edere.* GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae huius farinae admisit. SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit, *qui fabas edit, fabas edenti similis est; & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἡσέβηκέναι respicit, pro ὧς φαγὼν ἡσέβηκας.* Et si innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio constructioque satis apparet, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 26, ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — ἀμάξαι ἐντεμόντα. REITZ.

ead. l. 5. Κεράλην) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσοις — ἐβίβτουςα βίοις) Bíos generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Alciphro. I, 29, p. 120, χρηστοτέρῳ γὰρ ἦθαι κέχρηται τοῦ βίου, *probioribus enim moribus, quam pro isto (scil. meretricio) vitae genere, uteris.* Plura ibi similia affert Bergler. Alias ὁ βίος etiam homines vertendum, vid. apud Nostrium Amor. 20 & cap. 33, & Tim. § 25 &c. De usitata autem repetitione verbi cognati satis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. REITZ.

Pag. 297. l. 8. Ἀμενηνὴν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα, *imbecilla capita.* Adde Odyss. T, 560, — ἀμενηνῶν εἰσιν ὄνειρων. Ac saepe alibi. REITZ.

ead. l. 19. Γάργαλον) Adscripserat Noster: V. Th. M. Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἴπης, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρῶν τοιοῦτος γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐν-
πνίου, εἰγε πτηνὸς ὦν &c.) Pater voci octavae adscripsit ὄνει-
ρου, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripsisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus simili-

mus est Livianis illis XXVII, 27: *L. Caelius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta offert.* Ubi possem suspicari, τὸ ὅτι ordinem venisse ex permutatis & contractis literis pro rationem. Sed simile exstare video in Varrone lib. 1 R. R. c. 12: *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum eum ponas, quasi putasset se scripsisse fluvium vel amnem.* Item in Vitruvii praefatione libri VII: *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expositionibus exponam.* Ceterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, metasque volandi praescriptas habeat somnium. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. GRON. Ἐνυπνίον) Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiusmodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2 Ver. Hist. c. 37, Tyran. c. 8, Imag. c. 9, aliaque, quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι τὰ δ' ἀστὺκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν, Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant. Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum: ἀστὺκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ.

ead. l. 2. Εἴγε πτηνὸς ὄν) Ὑποσόλοικον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὗτος καὶ ἐναργὴς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis, quam digestionem, cogitantis παρὰ βραχέα. MARCIL. Πταῖνον ὄνειρον vocat Eurip. Phoenis. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλῳ, ed. Basf. p. 58 B. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν διατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὄφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEΩΓΕΝ. REITZ.

ead. l. 6. Τριπύθης) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. REITZ.

ead. l. 7. Ἐτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. GUYET.

ibid. Τὸ μεμνήσθαι, καὶ διαξίναί τι) Praeuentibus Mf. Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud *τι*, quod male vulgo legebatur post *μεμνήσθαι*. Non agnoscit etiam *B. 4.*

ead. l. 11. Τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum abicerem, qui adest in cert. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est, adverbii temporis aequae ac adiectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιόν, οὐκ, τὸ ἰωθινόν, παρὲ, & simil. quae ante vidimus, Iov. Trag. c. 15; facile colliges ex Diod. Sic. L. II, c. 1, τὸ τῆνικαῦτα. Item L. I, cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Wessel. Adde Aët. Apost. IV, 29, καὶ τὰ νῦν Κύρις ἐτίδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciphro. III, p. 318 f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15, Οὐδέ μιν — τὸ μεσαμβρινόν — Συρίσδεν, non licet circa meridiem cantare. Τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55, L. III Diod. Sic. Item τὸ προτοῦ ibidem & apud alios. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI, 894: *Sunt geminae somni portae* &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὑπέρ) Περὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen accuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum Suida (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαῦλος. REITZ. Cl. Wesseling. monuit videndum Zenob. VI, 23, & ibi Schott. IDEM in *Addend.*

ibid. l. 6. ἢ πόδας) Forſan κ' scribendum. Certe non ῥ'. SOLAN.

Pag. 299. l. 1. Πυθαγόρα) Atqui duas Hom. Od. T. Δοιαὶ γὰρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων. Virg. VI Aen. *Sunt geminae somni portae* &c. COGN.

ead. l. 2. Ὀμπος) Od. T, 560. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκείνου) Τοῦ χρυσοῦ scil. GUYET.

ibid. Καὶ μέταλλο ὅλα χρυσοῦ κοκομίσθαι μοι δοκεῖς) In-

terpres: & solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μετάλλα ὄ-
λα χρύσεια, totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla
Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effo-
diuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: Auraria in Thessalia, ar-
genti metalla in Thracia occupat. Sic damnari ad metalla. GRAEV.
ead. l. 11. Κεκοιμῆσαι) Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dose scriptum est κεκοιμῖσαι. Vide Ήκαρ. c. 1 extremo. In re-
liquis κεκοιμῖσαι. SOLAN.

Pag. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. 1, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς περ τοῦ τούμην) Ὡς περ οὖν τοῦ μόν. MARCIL.
Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit
Marsil. Sed cum pro illo τοῦ iam γὰρ habeamus, mutatione
nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae
in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοφ.
c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Λουσάμενον) Vera hic observatur verbi medii po-
testas, i. e. cum laverim me; quam in hoc verbo praeclare ab
activo distinguit Long. Past. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.)
λουεὶ τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. No-
ster supra c. 3, ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἀρεί. Quod & me-
dia & passiva forma potest exponi. Sed post Kulteri de ver-
bis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias
occafio ostendendi, in multis verbis promiscue usurpari me-
dium, reciproca, & activa sive transitiva potestate. REITZ.

ibid. Ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν) Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,
ut in Ev. Ioan. IV, 52, χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici,
quod Gronov. demonstrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona:
primum enim fuisse aiunt, qui πυγμαί secundum artem O-
lympiae cerravit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt. in Pyth.
p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura.
Eius victoriam ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio
de Olympionicis &c. Consule de ea re R. Bentley, & Henr.
Dodwelli controversiam; illum dissertatione de Phalar. Epist.
52, hunc de aetate Pyth. p. 153. Prior de philosopho intelli-
git; posterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμηρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Καλῶς γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δειπνεῖν;
ὥς περ ὑνεῖρὸν τινα τοῦ δειπνοῦ ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμνη-
ρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: Nihil

enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae for-
minium reducas, & quae tum ederis, rursus commemoratione quasi
rumines. Προάγειν num est reducere? immo id est educere, pro-
ducere. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut
legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, si veluti coenae il-
lius somnium imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν
est φαντάζεσθαι, imaginari, animo deformare. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἐστιῶ γενέθλια) Sic ἔστιᾶν γάμους, epulas
nuptiales celebrare, Aristoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII,
7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrasi eadem utitur Alciph. III,
Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν,
subulcus vero iam aegrotat. REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deest προσκυνήσας.
BOURD. Προσκυνήσας non agnoscit Fl. ed. neque in P. existi-
nisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum vi-
detur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelliga-
mus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone ta-
men infra cap. 14. dicit, ὅφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in
maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia
ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendent,
cum similia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipsum προσ-
κυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Grae-
corum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut no-
tum ex historia Ismeniae Thebani, ap. Ael. I, 21, qui Persa-
rum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret,
humi proiecit annulum. Potest tamen eodem modo rem ex-
aggerasse, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνοις δὲ παρ-
ταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus
etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non
respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν
hic me non offendit. Actum iam erat tempore huius scenae
de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπιάλον) Vid. ad Scholiaften notata. Adde eo-
dem modo ulurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem
algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum hor-
rore perpetuo, Alciph. III, pag. ult. καὶ ἡπιάλῳ συσχεθεῖς,
eis τὴν ἐν ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris,
ut inde altero die exstingeretur aeger. Vulgatum ἐπιάλῳ
enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφεδρος) Vid. Spanh. ad Ioseph. Ant. XVI, c. 3,
§ 3, ubi Iosephus ait: δὶδ καὶ καθάπερ ἐφεδρὸν τινα τὸν Ἀντί-

πατρον εισηγαγεν. Ad quae verba ille: *Apposite hic ἑφεδρος Antipater, quasi tertarius in duorum fratrum vicem subsidiarius, iuxta Scholiast. ad Aiace. Soph. v. 618: ἑφεδρος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choeph. v. 861, μένος ἦν ἑφεδρος Δίσσοις μέλλει θεὸς ὀρέσσης. Idem vero hic Zonaras pag. 245 B. ὡς ἑφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. Infra ἁλωσ. L. 1, c. 42, ὡς περ ἐπιτείχισμα τοῖς νιοῖς. Addo Aristoph. Ran. v. 804: — ἔμελλεν — ἑφεδρος καθεδεῖσθαι καὶ μὲν Αἰσχυλὸς κρατῇ, ἔξῃ κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιστῶν ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.*

ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) Subinde respiciens, quot pedum esset solaris umbra. Recte sic Salmurienensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8: τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ ἦν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δὲ κάπου τὸ στοιχεῖον εἴη. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicēbat; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἔδει σπεύδειν, prope-randum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exerc. Plin. Aristophanes in Ἑκκλησίᾳ. (v. 648) Σοὶ δὲ μελήσει ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρὸς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον. Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβακῶν) Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνί) Σὺν τριβωνί. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπιάλον) Hoc Scholion antea ad πλευρῆτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione sciamus esse, quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Hesych. Ἠπιάλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος ἡπιάλον φασιν. Cui & assentitur Galenus. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre miti accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter; vid. not. ad textum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. l. 4. Εἰσερχόμενος) Vid. Lucian. *Ἐμμ.* cap. 40. SOLAN.

Pag. 303. l. 1. Ὀποσάπου) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit Schronerus in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. LEED. Vide Κρονοσ. c. 8, & Λεξ. c. 4. Salmas. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem consultavit Dion. Petavius Diff. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 & c. Suid. δεκάπου. & Arist. *pag.* 744, & Athen. 8 C. & Casaub. ad eius lib. VI, c. 10. SOLAN.

ibid. Το στοιχείον) *Litera* redditum erat in *Par.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti agnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, i. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπορρίψας) Quia de balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρίπτειν apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀπορρίψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster, *ἴστ.* α', cap. 30, mutaram nolimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam Polyæn. *Strat.* IV, *pag.* 237 C. Adde *Iambl.* No. 74, & 77 A. — σπίλους. SOLAN. Ἀπορρίψας pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρίψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito desilit, *se deiecit*, habuimus *Asin.* cap. 54. REITZ.

ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut, qua esset parte purissimum, ea videretur.* Sic interpretes. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολῇ legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλές, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est, qui incedit pallio decore composito. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. *Alciph.* III, *Ep.* 55, p. 406: Ἀρχιβίος ὁ Πυθαγορικὸς ὄχρον ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Οὕτως δὲ) Consuetudo postulet οὕτως, sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis auct. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 sub init. οὕτως φλογώδης. Item Alciph. III, p. 348, οὕτως τήν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Τὰ καθήκοντα) *Officia*; & sic recte idem interpretis in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδέναι, qui officia norunt. BOURD.

ead. l. 4. πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐθέλης) Ita correximus ex Mss. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐθέλοις.

ead. l. 10. Θεσμόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo Noster nominatim Μισθ. c. 33 & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄμα λέγων) Et si abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μεταξὺ eadem structura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc scripturam secutus est interpretis. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπεριδόμενον τ. οἶκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) Flor. κελεύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικονίτιδι — ἐστιᾶσαι. De hoc loco Heinf. ad Hesiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἔαν, suo loco relinquere. Et Long. Past. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χανὼν) Fab. Aesopi. SOLAN. Qui nescit, videat fabulam eius 138, inscriptam Λύκος καὶ γραῦς vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per se fere negat; cum νὴ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790, — κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί' item v. 800, Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ὅσον affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequen-

tissime omnium hac formula utitur. Idem obiter Ienius monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, Nā affirmantis tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Iovem*. Sic apud Alciph. L. II, 4 pr. μὰ τὴν Καλλιγέειαν, ἐν ᾗ (ἧς) νῦν εἰμι, κατέχευρον. Ad quae Bergl. *Alias usitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristae. I, Ep. 10. Apud eund. I, Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206, ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, τειχομαχεῖν. Ubi alius posuisset γὴν πρὸ μὰ Ἐρ. Addo Aristoph. Plut. 187, καὶ γαὶ μὰ Δία, τούτων γὰρ πολλὰ πλεῖονα. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. γὴν addat negationi, Thesm. v. 617, καὶ γὴν Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει* apud Notitrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non sine molestia*, revera sit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

ead. l. 8. Περιβύσartes) Adscripsit Solanus, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρεπιβέβυστο. Quid tum? REITZ.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλεῖστον κατακεισθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. In Mf. ὑποκατακλίνουσιν quod minime damnandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere iuxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto iaceremus. Sic hic locus interpretandus. Ὀμοτράπεζοι sunt, qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paulo nescire potest. GRAEV.

ead. l. 12. Ὀμοτράπεζοι) Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse: ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgilianum illud Aen. VII, 115, *Hecus etiam mensas consumimus*; ubi apparet e locis Dionysii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudaris, eandem vim esse Graeci πρᾶτα. Firmantur his ea, quae ad Petron. c. 34, p. 137, de privis id genus mensis dedit Burmannus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ἀρετὴν τινα) Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accus. c. 11, & passim. REITZ.

ead. l. 4. Κέρτα) Conf. Dial. Mort. I. SOLAN. Ibi autem,

6. 2, habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorstii, ac Solani nostri. REITZ.

ead. l. 6. Σύνειραι) Σύνειρα. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. REITZ.

ead. l. 11. Ἀκουε) Scribendum, ἀκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. Sic Mf. GRAEV.

ibid. Δὴ) Conf. supra lov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀέναον) Sine dubio Solan. quaesivit, num quae ἀέναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras edd. excussi, & cum in ἀέναον consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in prosa ἀένναος dicatur. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. supra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ πρέθειν πολλοὶ) Alciph. paulo aliter III, p. 300, εἴτα οἰκετὼν ἐρεπεσθαί μοι στίφος (ἐδόκειν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκατάδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annulli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCIL. Alciph. l. c. Ἐφκειν δὲ καὶ τὸ χεῖρ δακτυλίων πεπληρωσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianea comparans ait: Videtur Lucian. πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Amoribus c. 41, ubi alium Alciphronis locum (qui est Epist. XI, L. III) imitatur, ubi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βριθος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianeum esse, quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἄξημμένους τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicit, c. 13. Consule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, efferri ut dicantur, non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένος, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τινα, καὶ πῆραν ἐξημμένον, non —μένον. Ita enim amat constriui & hoc verbum & καταρτάνομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hyp-
Lucian. Vol. VI. O o

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Afin. c. 48, ἐπιβάλλομαι στρώματα πορφυᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξημμέρος, id iam Luciano reddidimus auctoritate Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. τὸ δαῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturari cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum Hefychii descriptio docet, πρόποσις τις μετὰ τὸ δαῖπνον ὑπὲρ φιλίας, tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicutae poculo, apud Aelianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent Ald. 2. & Hag. utraque ἐκκομιζομένου. GESN.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτέϊτο) Ut in Nigrin. BOURD. At Scholiast. τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra 1 Ver. Hist. c. 23, ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. L. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. fati obvium & a Lexicographis iam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνος, καὶ ποτός ὀξύτονος διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνος τὸ συμπόσιον ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχαίς, κύβοι. ὀξύτονος δὲ αὐτὸ τὸ ἐκπομα. ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλλαβεῖν. Sic iam πότος & ποτός, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde proberetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adiectivi ποτός potabilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. REITZ.

ead. l. 11. Φιλοτησίας προπίνοντα) Vide Iul. Capitol. in Vero, quem ait convivas ita donasse. SOLAN.

ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic bibere IN poculo, pro EX, habuimus supra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐν ἐκπάματι πίνειν. Item de Merc. cond. cap. 26 f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, πίνουσιν ἐν πιθάρκναις: cum duobus ante versibus dixisset, πίνουσιν ἐκ κερα-

μένων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius, quam ἐκ. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσκομιζόμενον) Veterem scripturam ἐκκομ—
mutavit editor Salmuriensis in εἰσκομ—. Recte. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνέτρο-τας) Vid. supra de hoc verbo, ad Afm.
cap. 40. Et conf. rursus, si lubet, Alciphronem, satis iam
indicatum, qui dulce somnium galli cantu similiter interrup-
tum ait. REITZ.

Pag. 308. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Mf. Reg. 2955. In edd. de-
est artic.

ead. l. 8. Ἐξήεις πολομήσων) Hom. II. P, 51. SOLAN.

ead. l. 11. Διαδεδεμένους) Ἀναδεδεμένους L. Utrumque
probum. SOLAN.

ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ὁμοίας) Parvae sunt duae labe, quae
videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes
inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσσιν ὁμοίαι,
pro χαρίτεσσιν ὁμοίαι & ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφίκον-
το, pro ἐσφίκωντο. Sic enim apud Homerum II. P, v. 51, cu-
ius sunt, ut liquet; verba. GRAEV. Χαρίτεσσιν antea legeba-
tur, quod versus respuit, ideoque Homerum securus mutavi.
Vid. II. P, 16. Et ad verba seq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐσφίκωντο) Mendose in multis, iisque recentio-
ribus, legebatur, ἐσφίκωντο. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr.
& ipse Homerus, uti restituimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. l. 2. Ὡς ποτε) Omnes praeter P. ὥς (P. autem ὅ-
ποτε.) Atqui melius & ad scripturam propius ὥς ποτε. SO-
LAN. Scripturam ed. P. ὅποτε exhibentis non sperno, neque
ab ea discessissem, nisi iusta suspicio esset, eam ex coniectu-
ra sic emendasse ceterarum ὥς ποτε. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ-φουν) Ὅτε τὸ ἔτνος Ἡ-φουν τοῖς Κρονίοις, δ'ὐο τῶ-
μους τοῦ ἀλλάντος ἐμβαλόν. Cum duobus extorum frustis inie-
ctis legumen coquerem Saturnalibus. Ἐ-φω quidem mutuatur sua
tempora ab ἐ-φω, sed quod dudum repudiarant Atticorum
aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro Ἡ-
φουν malebam olim Ἡ-φον, sed postea Mf. mihi ostendit legen-
dum esse Ἡ-φουσα, & pro τῶμους, τεμάχη. Sed ἀλλάντες sunt
botuli, farsimina, non intestina. GRAEV. Ἐ-φω rarum esse
Grammatici aiunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde
formatum servavi quidem, facile tamen permittens, ut Ἡ-φου-
σα cum duobus Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf.
ἐ-φω ab ἐ-φω Aret. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97
A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse
aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpa-

tur. Ἐ-φείν vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Casaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 15 versus fin. In ipso vero Athen. sub init. eiusd. cap. Ἐ-φείν quoque praesens est, φακὴν Ἐ-φείν — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, praef. Ἐ-φώντες legitur, quasi foret ab Ἐ-φάω, ideoque Wessel. N°. 29 Ἐ-φούντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Casaub. dicat Ἐ-φω esse, coqui curo, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicitur dominus, qui id servis imperat. Nam Ἐ-φω per se esse *coquo*, probarem, si quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκότῳ καθήμενος Ἐ-φω (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Σίμων) In P. & I. Σίμωνα, prave. SOLAN.

ibid. Κεραμεῶν τρύβλιον) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numae fictilia: & ita videtur interpretari τρύβλιον Hesych. ποτήριον μυστηρίου. BOURD.

ead. l. 7. ληίζομένους ἡμᾶς) Active & passive usurpari ληίζομαι vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 85, quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρόν, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus. Που κείνται in Graecis Simon ille gaudens effert? Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patria, qui patellam circum lungebat, gaudens purpura ostroque circumiectus. In his nulla sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἶλε, quod vitio librarium intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit: ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent, unde

pendeant, & nihil significant. Sed ex Mss. haec iactura egregia sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere Codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre fane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὕσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. Ἄσμενος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν est, subaudito ἵππον, equitare. Ut apud Latinos vehere sc. se equo, pro vehi, frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλαυνε ἐς ἦθεα τὰ ἑαυτοῦ, equitavit ad suam domum. Ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est viiriiden. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen coccineus verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Galmas. exercitat. Plinian. GRAEV. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non nosse virum videatur: ostenderunt copiose viri docti ad Nεκρ. 10, 4. Sed neque non commode (in futoris praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto) iungi videntur ista ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon exigit, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum iubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solemnem illam, in equo vel curru procedendi significationem fervare: tunc ἄσμενος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae sequuntur, verbum ἔχει. GESN. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. scripturam Mss. Regg. 2955. & 3011. sic exhibentium: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περιέλων vult idem vir cl. sine causa) ἄσμενος ἐξελαύνει. Nihil tamen vul-

gatam mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicuit Gesnerus.

ead. l. 14. Τὰ πιναρά) Legendum videtur ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρά ἡμφισσμένος, aut simile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet Gesner. Exempla dedere Iensf. alique ad Mort. Dial. X, § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14, ὁ τὴν σύριγγα. REITZ.

ibid. Τὸ τρυβλίον) Quia & paulo supra, & infr. c. 29, & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ira relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum Iung. ad Poll. VI, Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. Ἄσμενος) Pone comma post ἄσμενος. KUSTER. Ego in περιλαίχων ἄσμενος mendum latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελάνει) Curru vestus in publicum prodiit &c. Male interpretes. GUYET. Vidit igitur iam Guyetus idem, quod Graev. Ita simplex ἐλαύνειν pro proficisci, Thucyd. VIII, cap. 108, ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, solvens (navim) properabat in Ionia. Aelian. V. H. I, 31 pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, cum rex in Persidem equitat. Ibid. cap. 33, Ἀρταξέρξης ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, Artaxerxi per Persidem equitanti. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5, ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et Alex. c. 46 f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro adventare, in Quom. Hist. c. 3. Ἐξελάνειν autem rursus hoc Dial. c. 25, ἐξελάνειν ἀποβλεπόμενον — ἀρχοντα. REITZ.

ibid. Ὑσγίνοβαφῆ) Ὑσγινον, plantae genus, cuius succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, ὕσγινον esse plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsan huic loco; nam differunt, opinor, inter se ἀλουργές, καὶ τὸ ὕσγιννοβαφές. LEED. Aelian. V. H. III, cap. 9, Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὕσγιννοβαφῇ. Ubi Periz. ex Salmaf. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem ὕσγιννοβαφῇ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmaf. p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προϊόντα) An non προϊόντα; Ut infra in hoc libello, ὥστε ὅποτε προϊοίμι, εἰ μὲν πολλὰ προσεκύνουν. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἐπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς) Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς: sed magis tamen

probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνερ-
τήσιν αὐτάς, minantur se ipsas suspensuras. Hae sunt & minae
& facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Lucia-
no non unum est exemplum. GRAEV.

ead. l. 14. Ω χρυσὲ) Homer. Il. Ξ, 214. Eur. fr. Belleroph.
70, v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. Pro βροτοῖς autem
legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud Athenag. legi-
tur ἀξίωμα pro δ—. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ—. SO-
LAN. Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei
apud Senecam Ep. 115, servati etiam a Barnesio fragm. Bel-
leroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non po-
nit κτέρας, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui inso-
lentiam illius vitarent. Est ceteroqui κτέρας apud Hesychium
κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum & ad
Incerta retulit Barnesius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6,
ubi etiam ita vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.*

GESN.

ca

ibid. Κάλλιστον κτέρας) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

ibid. Κτέρας) Κτέρας hic locum habere non videtur. GUYET.
Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque: *Aurum*
res iucundissima mortalibus. REITZ.

Pag. 312. l. 12. Λοιδορεῖσθαι σοι) Suspecta videtur Solano
haec fuisse lectio, quod asterisco appposito significavit. Sed
λοιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet,
q. d. *προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ* sive *ἵνα σοι*
λοιδοροῦμαι. Quid causae lateat, cur igitur improbarit, non
satis assequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium esse
solet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινι activa pote-
state dici solet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲ dici visum fuerit?
Vix credo, quia μὲ ad προάγειν pertinere, satis videre po-
tuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30
f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accusativo iungitur, ma-
nifesto construebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. l. 1. Ἀπόλλωνος) Pythagorae animam ab Apolli-
ne ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδεὶς ἀν-
ἀμφισβητήσει, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. *Prio-
rem esse corpore* a Pythag. docuit Plato Tim. ed. Bas. 1556, p.
478, l. 40. *Alutam* esse, Phaedone p. 204, l. 33. LEED. Vide
N. Δ. XX, & Diog. Laërt. post pag. 507 B. SOLAN. Servat
decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homi-
nes inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem.
Vid. Iamblichus f. 177, & Porphyg. f. 28. GESN.

ead. l. 3. Καταδίκην) Memorat Clem. Alex. Strom. III, Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρεῖνται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μαντεῖς, ὅς διὰ τινὰς τιμωρίας ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τοῦτο τέταπται. Huius sententiae Orpheum esse auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

ead. l. 12. Μύρμηξ Ἰνδικός) De qua Prop. III, 13: *Inda co-
vis aurum mittit formica metallis*. Et mira de eadem narrat Plin.
XI, 31, cui non multum absumile narrat etiam Herodotus in
Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effo-
diant, tradiderint veteres, ex Aeliano dicēs de anim. III, 4.
De his etiam Philostr. 229, ubi in nota habes auctorum loca
de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attuli-
mus, ad Έν. δ. ultimum. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴτα ἄκνον ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων
ἥκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος) Salmurienſis: *Ita-
ne neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo es-
sem alius*. Sed ἥκειν ψήγματα ἐς βίον significatne frustra impor-
tare in vitam? In ed. Basileensi Graeca 1555 legitur, ὀλίγων
τῶν ψηγμάτων ἥκειν. Constat sane, ἥκειν construi cum secun-
do casu, ut apud Herodotum εὐ ἥκω χρημάτων, *sum pecunio-
sus, dives*. Εὐ ἥκω φρενῶν apud eundem, *sum prudens*. Sed tum
semper εὐ aut πόρρω, adiunctum habet. Quod concise dicunt
εὐ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὐ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν
χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam
ὀλίγον legi in Mi. Flor. Ald. ceterisque edd. In Florentina vero
ed. scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi, excidisse &
hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκειν φέροντα, *omisi ferre in
vitam*. Est loquendi genus, ut multa huius generis alia, Grae-
cis peculiare: ἥκω φέρων est *fero*. Isaeus, οὐ γενομένης διαθή-
κας ἥκει φέρων, *non affert factas testamenti tabulas*. Apud poetas
vero, inprimis apud Homerum, infinita talium locutionum
sunt exempla. GRAEV. Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμά-
των. Idque sanius. Ceterum verba haec ita versa vulgo legun-
tur, *Itane neglexi infelix vel paucula frustra in vitam importare,
cum illo essem alius?* Sed profecto haec versio a mente scrip-
toris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum
gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat gallus, eum (Mi-
cyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis, qui aurum effodiunt.
Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane ego infelix pigratus fui
in vitam venire, pauculis inde frustis pro commeatu mecum sumis?*
LENS. Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba.

quam adhuc factum, aut levissima transpositione iuventur, ad quam Gesneri versio pronum iter monstrat. Quod enim Graevius φέρωντα ingerit, concederem, si plane opus esset, & si φέρων dixisset, bene haberet, idque voluit, credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. supr. Alex. c. 6, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκούντα Arrian. L. III, cap. 20 f. ἐπισιτισάμενος, δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρὸς αὐτὸν χώραν ἤκουεν. Nostrom infra Icar. c. 11, & Bis Accus. c. 28 pr. ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐπεσιτίσατο. Unde videbis, non esse ἀλο, comedo, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed in viaticum capio, s. de frumento mihi prospicio. REITZ.

ead. l. 15. ἤκειν — ἐπισιτισάμενος) Supple partic. ἄγων, aut φέρων. LEED. Vide N. Δ. I, Ἑπισκ. c. 20, & Eurip. Orch. 1323. De ἐπισιτ — vide Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Τὸνδε) Admisimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 314. l. 5. Ἐπ' Ἰλίῳ) Omnes edd. praeter Venetas, ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Troianus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. SOLAN. Ἐν Ἰλίῳ Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens ἐν Ἰλίῳ rursus ait; & quamvis pugna revera non intra, sed ad Ilium gesta sit, tamen & ἐν sic utitur Homer. quem indicavi ad Quom. Hist. c. 28. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώπῳ, & c. 38, ἐν Ὀλύμπῳ pro ἐπὶ. REITZ.

ibid. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.) Hom. II. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 6. Χρόνον ὕστερον) Diog. Laërtius Hermotimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215 B. A. Gellius post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c. p. 26 D. E.) Aethalidem praeter alios inserit Porphyry. N°. 45, & Tertullianus de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide Iambl. N°. 63, & 134, & Diog. Laërt. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 3. Κασίγνητοί τε ἔται τε) Hom. Iliad. Π, 456. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον) Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτὴν σοι φημί ὑπερφύες μὴδὲν γενέσθαι τότε. Et sic legit interpretes Latinus, quamvis omnes edd. Graecae μὴδέ. GRAEV. Μὴδὲν P. & L. uti emendare iusserat Graevius. In impr. μὴδὲ, aut disiunctim μὴ δέ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφιδναίς) Diodor. Siculus habet in singulari Ἀ-

φίδναν IV : φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. LEED.

cad. l. 9. Τοὺς τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτροκλον) Hom. II. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum: Hector peremit, v. 818 & seqq. LEED.

cad. l. 4. Ὁ Μανέλαος &c.) Hom. II. P, 47 seqq. SOLAN.

cad. l. 11. Βίβλους τὰς Ὠρου) Orum aiunt regem Aegypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. Isidus autem librorum meminit Plato in II Dial. de Legumlatione, vocatque τῆς Ἰσιδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα χρόνον μέλη. LEED.

ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦδόν με. Interpolator: *Et cum in Italiam rursus vela fecissem, eo affectu Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidisset, in ultimis verbis labem haerere, censébat legendum esse, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula vidi puer fere, scribendum esse, ὥστε θεὸν ἡγόν με, ut me pro Deo ducerent, seu haberent. Et vere me vidisse, Mf. postea declaravit, qui eandem servavit scripturam. GRAEV.

cad. l. 12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα) Τὰ χωρία: ut Aristoph. Nub. II, 1, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, non alia sunt praeter haec loca. LEED. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας) L. Bos de Ellips. p. 93 super hoc loco ait, perperam interpretem haec Luciani vertisse, Graecos eius temporis; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum, Graecos, qui isthic erant. Id quod pluribus demonstratum videas ibid. REITZ.

cad. l. 13. Ὡστε θεὸν ἰδὼν με) Lego, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. PALM.

cad. l. 14. Ἀναβεβιωκέναι) Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἄδου, atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas, nescio quas poenas luentes. LEED.

cad. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν) Iambl. in vita Pythag. N°. 92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνα-

δέντος τὸν μὲρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. Περὶ αὐτῶν) Sic *Fl.* ed. melius, quam ut in reliquis est ὑπέρ. SOLAN. Ὑπέρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπέρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delerat: nam etsi norim, qui differat ὑπέρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπέρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aequae ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa super Priamo rogians, super Hectora multa.* Ita Diogen. Laërt. videtur τῷ περὶ substituisse ὑπέρ, in prooem. pag. 8, Segm. 10 pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philosophiam de Diis & iustitia.* Aelian. XII, 52 pr. Ἰσωκράτης ὁ ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. REITZ.

ead. l. 9. οὐδὲν ὕγιές) Vide Iambl. N°. 105 & 227, ubi fateatur, ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μάλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial. pro Laps. c. 12, Quom. Hist. c. 17, & Phal. I, 1; item πλείους post ὅσῳ omissum c. 8, ibique notata. Pro Imag. c. 17 & c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης, quo magis mors appropinquat. Ubi μάλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi post ὅσον intelligendus in Long. Paft. III, 118, ἡ φωνὴ ποσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat, i. e. quanto serius inceperat. Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρέψῃς, μάλλον βλάψεις· ubi etsi sequitur μάλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foefio post μάλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μάλλον, ap. Alciph. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στρωμυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαίων. Plura Gesner. ad Iov. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quae affert, aptissimum hoc ex eiusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν εἶνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? cum posterioris huius ellipseos tot iam produxerit testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro Laps. c. 12) ita ad alteram non attendisse videtur interpres Hero-

diani I, 17, 16, dum haec verba, *συντίθενται φάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν*, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid*. Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim, eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis vel potius* omittere, haud infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6 f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur*. Sallust. Catil. 48, 5, *Tanta vis hominis leniundae quam exagitanda videbatur*, ubi plura Cort. Adde Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I, XXV, § 13, Ienſ. Lectt. Luc. p. 278—9, & Wopkens Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi *ξερίζομαι*, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Iac. Elſner. ad Ep. Divi Petri IV, 4, ubi *ἐν ᾧ ξερίζονται* hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. REITZ.

Pag. 318. l. 1. 'Εν τῷ μέρει) Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I, ubi Scholiastes exponit *ἐν τῷ ἴσῳ μέρει* & II, 1, Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur *ἐν τῷ ἐτέρῳ μέρει*, ex altera parte, vel vicissim. LEED.

ead. l. 5. 'Αποδυσάμενος) Τ & η toties male confunduntur in edd. vet. ut vix opus sit monuisse, aut ad edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. REITZ.

ead. l. 7. 'Ασπασίαν) Meretricem etiam factam tradit A. Gellius, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV, 11. SOLAN.

ead. l. 15. Καίνεος) Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. SOLAN.

Pag. 319. l. 4. 'Ωπυεν) Forſan ὄπυεν. GUYET. 'Ωπυιεν) Vox non inhonestae significationis. Hesychius exponit *ἐγάμαι*. LEED. Sic Fl. sola. In reliquis ὄπυεν. SOLAN. 'Ωπυιεν & scribi curavi supra, Eun. cap. 12, ubi itidem edd. vulgo i medium omiserant. In l. hic est ὄπυεν, iota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce, lector, Crenianae huic diligentiae. Interim ὄπυω sine i est ap. Aristoph. Ach. v. 254, — *ὡς μακάριος ὅς τις σ' ὀπύσει*. Quod nescio an poeticum sit, ad corripiendam syllabam. REITZ.

ead. l. 5. 'Ορᾶς) Sic melius P. & L. quam in impr. οἶδας. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐριπίδης) Locus est Medae v. 250: *Ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μάλλον, ἢ τεκεῖν ἄπαξ*. Laudat Barnesius versionem Ennii, *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere*. GESN.

ead. l. 9. Στῆναι) Τοι excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἀπαξ &c. GUYET. Non male olfecit Guyet. aliquid ad versum deesse; at cum in Eurip. legatur, Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἀπαξ τεκεῖν, patet, non ipsum versum, sed sententiam tantum eius ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν) Inscite vertunt: immo praetereo te, paulo post puerperam fore. Sensus enim est: equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturites: id satis liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

ead. l. 11. Ὁδίνουσαν) Ὁδίνουσαν legendum, ut sit futuri temporis. GUYET. Assentior Guyeto, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. Aristoph. Thesm. 389, & Vesp. 452. Alciph. I, Epist. 35 f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀντασπομένοις. Sed praesens hic nil habet incommodi. REITZ.

Pag. 320. l. 1. Σὲ οὖν) Unde habeat, haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, serio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixisse traditur. Vide Iambl. N°. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ) Iac. Elfner. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Roman. VII, 3, afferens vertit, *Aspasiā nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo εἰς γέννηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiā vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1, quamque probe distinxit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tunc, galle, exististi Aspasia tyranno?* unde minime consequitur, verbum γένεσθαι τινὶ hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accadat, ut de coniunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud σε modo praepositum & omnino cum γένεσθαι cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem τοῦ γένεσθαι hic esse significationem. Interim alia Elfnerus habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.

ead. l. 3. Τίς δὲ δὴ) Scripturam hanc suppeditarunt Mss.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum *τίς δὲ*, aliae *τίς δὴ* habent.

ead. l. 6. Διοσκόρω) Ita impr. In Coll. *Διοσκώρω*, uti & 'Ετ. Δ. XIV scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τῷ *Διοσκώρω*. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, *Διοσκώρους*, & sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla compluria in praelonga illa, sed pererudita nota Hemsterhusii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de ovo Castoris & Pollucis agente. Steph. fatetur; etiam *Δίοσκοροι* scribi, licet nullum afferat exemplum. Sed *Δίοσκουροι* tantum habent Suid. Hesych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν δ' ἀν γένοιτο καταρθμείσθαι ἕκαστα. GRAEV.

ead. l. 12. Ἦσθην γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Aspasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram itaque huius loci scripturam opinor esse, *Ἦσθην γὰρ τοῦτ' αὖ τῷ βίῳ*. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. IENS. Mss. Regg. 2955. & 3011. *Ἦσθην γὰρ τοιοῦτ' αὖ τῷ βίῳ*, quod recepimus.

Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν) Duce *Fl.* expunxerat Solanus hoc αὐτῶν, & fateor, recte posse abesse. Interim quia non insolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ablectione ceterarum edd. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Wesseling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miserabilis pleonasmus in verbis, *πῶς εἶναι τετραμμένον, εἰς δὲ — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν*, praeter quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita, retento illo, *ὡς ἔχουσιν* abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex Davisio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic subiiciam. Ex Soph. Ai. Flag. 18 affert: *Ὅρῳ, Ὀδυσσεῦ, τῶν Θεῶν ἰσχύον, ὅσῃ*; Electr. v. 954: *Παρουσίαν μὲν εἶδ' αὖ καὶ σὺ που φίλων, ὧς αὐτὸς ἡμῖν ἔστιν &c.* Polyæn. Strat. VIII, c. 8: *Τὸν βασιλέα τὴν Πορσίαν οὐκ εἶδ' ὅστις ἦν.* Lucian. Iov. Trag. l. c. *τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἔστι σοι &c.* quae apud Davis. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Nostrium de Merc. Cond. cap. 19 pr. *ταῦτα μὲν ἡδίστον*

ἔπεινο δειπνον. Alii pleonasmī notabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπετής ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 sqq. h. ed.) REITZ.

ead. l. 10. Τὸ νῦν) Conf. supra Dial. c. 6 m. REITZ.

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἀγρὸν τέμνωσιν) Respicitur ad arbores ac fegetes, quas hostis succidit. Thucyd. VI, 7, τῆς τε γῆς ἔτεμον οὐ πολλὴν, καὶ σίτον ἀνεκόμισαν. REITZ.

ead. l. 6. Ἐμβαλλόντες) Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro invadere, f. iniicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. Thucyd. II, cap. 84 pr. δόκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν, opinionem praeberentes invadendi, quod Schol. ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI, 70, καὶ ἐσβαλλόντες ἐς τοὺς ὀπλίτας. Et saepissime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. Ibid. ὥς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. Idem V, 16 ε. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιοῦμενος. Et sic alternis fere paginis. Horodian. VI, 5, 11, τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὼν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16, ἐπάγειν, & similia passim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, in se mutuo irruere, proelium committere. Adde Nostr. de Salt. c. 76, προσβαλεῖν τείχεσι. Liban. Ep. 12, p. 3 ε. προσβάλλοντα νοσήματα, morbi, quibus infestor. Sed desino congerere, quae inveniuntur ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut Plutarchus in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro tributum solvere, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλοςμα, tributum. LEED.

ead. l. 14. Οἰσύνην) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — flectuntque salignas Umbonum crates. Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, scuta Germanorum dicuntur fuisse viminum textus. SOLAN.

Pag. 323. l. 8. Οὐδὲ λόγον μεταδιδούς) Ad ostracismum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. Vindicem tacitae libertatis tabellam vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. GESN.

ead. l. 13. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt: neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus consuetaris.

neque curis distraheris. Sed cui persuadebit, πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογίζομενος esse in eadem περικοπῇ repetitum inscite, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυσον. Optime Mf. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος, & talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μεριζέσθαι πρὸς τι est alicuius rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μερίζ.) P. L. & P. ed. τοσαύτας. P. & L. μερ—. In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ— Conf. Δικ. C. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. SOLAN.

Pag. 324. l. 1. Ἐπαναστὰς περὶ δειλὴν ὄψιαν, λουσαμένους ἢν δοκῇ) Vertunt: Sero surgis crepusculo, & si libuerit, lavaris. Praestitit sera vespera. Duplex enim erat vespera, prior, & scior. Vespera prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δειλὴ πρωία, καὶ ὄψια. Suidas: Δειλὴ ὄψια ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δειλὴ πρωία, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀριστον. Sera vespera circa solis occasum. Vespera prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. δειλὴ πρωία, ἢ μετ' ἀριστον ὥρα. δειλὴ ὄψια, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Vespera prior est tempus a prandio. Vespera scior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro: Nescis, quid serus vesper vehat. GRAEV.

ead. l. 2. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας) Cum sic notabiliter muret numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus, vertens, & maenide pisciculo, & Benedictus vel maenide; cum Lucianus clare ista numeri varietate subindicet, unam maenida ad coenam satis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβεται) Sic supra Nigr. § 29 f. ἡ ἰππομανία — ἐπείληπται. Ubi Solanus huius verbi potestatem, quae hic & illicest, corripi morbo, recte contra Gronov. asserit. Vid. Foef. Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciph. I, pag. 9, activa & med. forma; nam Alciph. εἰ χειμῶν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. Thucyd. vero active καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμῶν ἐπέλαβε, oppressit. Herodot. VIII, 115, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — ἔφθειρε. Dio Chrys. de Regno II, διὰ τὴν ἐπιλαβούσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβούσης, die ingruente; item Diod. Sic. aliosque, si quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. l. 1. Μακρὰ οἰμῶζειν) Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic postulat. Vid. supra Ion. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. REITZ.

ibid. Ταῖς ἱατρικαῖς περιόδοις) Conf. supra Nigr. § 22 f. ἱατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἰκαρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον) Supra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. l. 1. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιμμένος) Afferit eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γραμματα διδάσκει) Salmurienfis: Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exiit se ipse dignitate: abrogatur vero magistratus ei, qui illo ab alio exiit. Mallem igitur, abrogata tyrannide, aut exutus tyrannide. Sed Mf. non inscite, ἡ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens. Γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poetas & alios scriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων, quod non probō, quia modo id vocabulum praecepsit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινος ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινος ἐκείνου non bene iunguntur. GRAEV.

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀποφρ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemsterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξαγωγαιμένη. Verrunt: reliquae omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus liber ληρῆν, & tempus perdere. Vertendum, reliquusque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant

Lucian. Vol. VI.

P p

potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγν) De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discas. SOLAN.

ead. l. 12. Τους προπέμποντας) Alios consensu tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre *τους προπέμποντας, τους ἐπομένους, anteaambulones, & a tergo sequentes*. Optime Mf. *τους προπομπεύοντας*, qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam *προπέμποντας*, est *praemittentes*. GRAEV.

Pag. 328. l. 1. Ὅμην Ποσειδῶν &c.) Senarii duo sic legendi: Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος

Χρυσῷ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξεργασμένος. GUYET.

ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστὶ) Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, aut Iuppiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus. Sed unde pendet χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος; Mf. ἐκ χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος) Mf. Graevii p. 879 ed. Amst. ἐκ χρυσῷ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἑλλειπτικῶς, id liber Mf. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπὸ. Sic supra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεπονημένα. Infra in Philop. cap. 17, σιδήρου πεπονημένους & saepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μολίδου πεπονημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσῷ pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ οἱ δὲ ἀργύρου οἱ δὲ χρυσῷ οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. In Dial. Mort. XI, c. 3, εἶχεν δὲ πᾶν καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου ποιησάμενος. Aeschylus in Prometheus v. 239: Σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in Asino c. 53 pr. κλινὴ ἢ μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεπονημένη. IENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11, & passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν & ἐκπληροῦν, tamen secutus sum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsis praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, no-

tissimum. Vide 1 Ver. Hist. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota Iensii & L. Bos de Ellipsi. p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pendet χρυσού; & necessario ἐκ addendum esse credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ infer-tum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλάβαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me ver-sum ex Guyeto non restituisse, cum nec ex praemisso versu pateret, Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἐστὶ ἵπονδεum facit male. REITZ.

ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: *Spectantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliiverat constituens.* SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πίτταν ὑπόπτηλον) Sequitur pervenuita comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vectes, clavos, stipites, καὶ πίτταν ὑπόπτηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* Sed Ms. καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, & *picem*, & *lutum.* Ὑπόπτηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πῆλινος. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέ ποτ' ἐφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοῦς, οἵτινες εἰν τῆς ἀρχῆς. Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vectes regni. GRAEV.

ead. l. 7. Μυῖων πλῆθος) Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id est, *foricum & murium araneorum copia.* Nam forices & mures aranei melius conveniunt, quam muscae. PALM. Μυῶν) Vide supra ad Z. Tr. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deorum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. SOLAN. Cur μυῶν legam, vid. omnino supra Iov. Trag. c. 8, ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυιῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Wessel. Obs. p. 51, qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis Hom. Batr. 174, Plut. Syll. p. 455. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξελαύνειν) Conf. supra notata ad cap. 14 huius Dial. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer supra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epist. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἔσικεν οὕτως) Lege ὄντως. GUYET.

ibid. Κολοσσιαίῳ) Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra Imag. c. 17, atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δήγματα) P. δήματα. Veneta utraque δειγματα, unde coniicio scriptum fuisse δείματα. SOLAN. Cum in *l.* esset δειγματα, Solanus deleto γ. δείματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A. l. W.* sed & marg. *Hag.* ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum Gesnerus vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δείματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorē faciet sermonem; nam *pavor* plus est, quam *metus*: adeoque metus ac pavores, suspiciones & odia, sese consequentur iusto ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδ' ἄ γὰρ — Ἀγαμ.) Ποιμένα λαῶν, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. Hom. II. K, 3. SOLAN. Ubi cum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere, quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυδῶν) Croesum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Nostrium *Ἱ. εἰκ.* c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑἱὸς κωφὸς ὢν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσῃν) Xerxem. Vid. Xenoph. *Ἀναβ.* SOLAN.

ead. l. 15. Δίων) Dionysium. SOLAN.

Pag. 330. l. 1. Κοινολογούμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14 med. (iam est c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipsum. Consule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius*. V. Iust. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Aristoteles Rhet. 5 opponit θάρσος τῷ φόβῳ, non ἐλπίδα. LEED. De mali exspectatione ἐλπίδα vidimus supra Tyran. c. 3, & alibi. Ἐλπίζω vero Long. Past. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis exspectatione: οὐδ' ἐν εἶδεν, ὦν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πᾶν ἀνθρώπινος τὴν δῆλὴν εἰς ἀφθονον. REITZ.

ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1, ὑπὸ τῶν πάσχειν. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Bas.) θανάτῳ περιέπεσεν αὐν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intelligi, quod ipforum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit. Et ita Homerus millies ait, *sub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισθοῖ) Εἰ παρολισθοῖ forsan. GUYET. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed cum & ab ὀλισθέω possit, nihil in accentu muto. Vid. Scoti Grammat. p. 489, atque alibi. REITZ.

ead. l. 3. Αἰμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδὺν, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paululum aberrat smilion, defleatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine. Αἰμάσσειν non construitur cum secundo casu. Sed legendum ex Ms. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι & vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scalpellum aberrat, defleatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret. GRAEV. Assentior quidem Graevio δακτύλους scribi posse, aequae ac supra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pender ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἰμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi, eoque minus iam immuto, quod his scriptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμόντα αἰμάξαι nihil aliud esse, quam ὥς vel ὅτι ἐντεμόν αἰμάξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4 f. ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἡσέβηκεναι φερόντα: quod frustra improbat Solanus noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinocum,

non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι, quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur: nam πολλῶ ait, γὰρ ᾤετο πικροτέρην, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενος — ὀπτᾶσθαι, ἢ ἀλεῖν μύλην παραδοθέντα. Noster Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulabit. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide apud Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 55, & 220, & 531. REITZ.

ead. l. 8. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα) Heliod. lib. 2. ΒΟΥΡΘ. Regi scenico tribuit Miccyllus Ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpretes. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπίσειστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροῖαν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπίσεινεται αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειστος, & iactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli*. Philostratus in imaginibus describit Cyclopem, χαίτην ἀνασειόντα ὄρθην, καὶ ἀμφιλαφεῖ πύτυος δίκην, *iactantem retilos crines & multos instar quercus*. Talis ἐπίσειστος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis. GRAEV.

ead. l. 10. Προσκρούσας — παρεῖχε) De histrionibus regis personam gerentibus, ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέση, γέλωτα δηλαδὴ παρῆχε τοῖς θεαταῖς. Quod si, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. Sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρεῖχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κενεμβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flaminio, cum narrasset, Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem, qua liberos illos esse iusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὰ καὶ μεγάλῃ

φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομέ-
νοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ, καθάπερ κενεμβατοῦσιν. *Causa est*
divisio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea
non sustinet volucres, sed facit ut decendant, ut solet iis evenire, qui
in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistant, ubi
est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana
illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore
loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia,
ubi totum corpus gravi illorum κενεβατούντων lapsu vulne-
rari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent
scioli, supposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse ve-
ro in theatris non unum locum, ubi histriones poterant prae-
cipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de thea-
tri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἐλλείπει. GUYET. Bene
Guyet. ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra
1 Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est
obvium, nisi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fru-
stra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu sit κα-
ταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλᾷ. Ellipsi prorsus eadem. Tria
similia dedit Bergl. ad Alciph. pag. 12. Addo igitur, (quia &
Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostro T. I, Tim.
§ 22, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. 56, Λείας ἀπά-
σας καὶ κατηναρισμένας, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Hom.
Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι. — Arrian. II, c. 2 f. ὁκτὼ
μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo Icar. c. 27, κα-
πνὸν αὐτῇ κνίσσῃ. Et cap. 33, ἐπιτρέπονται αὐτῇ διαλεκτικῇ.
Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occur-
rit. REITZ.

ead. l. 16. Πάκια δύστηνά) Tangit scenicas vestes servo-
rum. Duplex vestis in scena, liberorum & fervorum, ut pa-
ter apud I. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui servos fingeant,
vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικαὶ
ἑσθῆτες ἐκ ράκων πάνυ εὐτελέων συγκεκομμέναι. Hinc centu-
culum mimi, apud Apul. Apol. i. Hinc iocus ille Plautinus:
Confusus tunicis huc advenio; non dolis. BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum καθόρνων. Ἐμβάδων supra
habuimus Iov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem.
REITZ. Anne & hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis sermo? Vid.
Adv. Indoct. c. 6. IDEM in Addend.

Pag. 332. l. 7. Τῷ κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-

λαίω *summatim* est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28 f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια, *ipsa capita & summaria*. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. Afm. cap. 29 pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, *summa, cumulus malorum*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμετρημένος) Dicit Alcetryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit *μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἔμμετρημένος*, *naturalibus dumtaxat cupiditatibus & usibus circumscripta*. Sed quis dixit ἔμμετρέω, aut ubi legitur ἔμμετρημένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Ms. noster scribit *ἑμμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς εὐδαιμονησαὶ τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι *ἑμμετρήθη*, *quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex *μετρημένος* quod *Fl.* habet, non displicet; & sic supra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterh. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. l. 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐξηλωκός. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciph. ibi adductum, etiam est apud Nostrom, Tox. c. 57 med. *ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν*. Ac rursus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. ἐκ νηπίου — ἀποτέμνονται, pro ἐκ νηπίων. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγὼ σε ἰάσομαι) In Evang. Matth. XIII, 15, καὶ ἰάσομαι αὐτούς legimus, ubi I. Ellner. haec Luciani afferens monet, id in genere esse, *iuvabo, malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν) Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcilius; sed remedium praesentius nobis Ms. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις; Num tu me compelles parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* GRAEV. Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν etiam P. & L. Cerebrae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ — est, pro *συναν* — quae his mutatis satis iam commode habent; ideoque servavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπικαμπές ἐστι) Post τὸ ἐστὶ reponendum vide-

tur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλαι, quod excidit librario. GUYET. Non credo excidisse ἀποτίλλαι. Sed medium galli sermonem cupidus interruptit Micyllus: continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσαι &c. Exempla eiusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. Icarom. cap. 11 fin. REITZ.

Pag. 334. l. 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locis est, qui me diu torfit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpreteretur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώζεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt, at ille rursus coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. Serice aut Scythice si interpres locutus esset, aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim ebibet? quid bibere ad corii rorsionem? Deinde ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda? καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινούν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem. Πινὼν est sordibus inquino, maculo, ἀποπινῶν est sordibus purgo, emaculo. Hesych. ἀποπινούται, ἀπορυπνύται. πίνος γὰρ ὁ ῥυτίς. Ἀποπινούται est sordibus purgatur. Πίνος enim est sordes. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινούται & recte Stephanum legisse, hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec est: at ille rursus soleas obrodens sordibus purget. Nam futores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. GRAEV. Sermo est de homine, qui cum fuisset furor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo ille iterum, inquit, circumrodet, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At sagacitas eiusdem viri cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum huius loci genuinum pervestigavit, eruto ex Hesychio ἀποπινούται, ἀπορυπνύται, sordibus purgatur, lectoque ἀποπινούν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινούν pro ἀποπινών scriptum esse in viri cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινών requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram ἀποπλύνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. IENS. Lege ἀποτείνων. Guyet. Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis de sutore, quem Simonis huius Lucianei archetypum dicas, adeo similis est, IX, 74: *Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum. Praenestina ienes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτείνων τὰ καττύματα, quod inter dictantem & scribentem, iotacista ut sunt Graeci a pluribus inde seculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. GESN. Iensii emendatio ἀποπινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque apprime appositum est. Graevii ἀποπινούν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσῶν, in Grammatica Verweiana χρυσῶν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribusve. REITZ. Haud male divinavit Gesnerus ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπίνων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) Th. Mag. v. φωρᾶ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπότιλον) V. Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Casaubonus ad Athen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. BOURD. Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. ed. & V. 2. Bened. ἐπὶ. Reliqui impressi περὶ. SOLAN. Recte indicavit. Confuse Bourd. REITZ.

ead. l. 10. Κλειθρον) Cum nihil varient edd. cur id apposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non assequor. Sed forsan suspicatus est κλειστρον in quibusdam esse, ut supra Tox. c. 57, quod ibi recte in κλειθρον mutatum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀμαυράν γε) Sic impressi plerique; recte. Ven. utraque τε. SOLAN.

Pag. 336. l. 6. Τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est, τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος, at sedecim vidit, opinor, Soffylus. Nam se dubitare, non certo scire num vide-

rit, ex sequentibus licet cognoscere. Paulo inferius: *σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφώρῃς παρόντας ἡμᾶς*. Vertunt: *Tace, Micylle, ne nos praesentes prodas in furto*. Quis furabatur? Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quidquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. GRAEV.

ead. l. 7. Ὀλως γοῦν) Si quis Cod. ὅλος haberet, non spernerem: causam vid. ex not. nostra sequi. Satis tamen tolerabile est ὅλως. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὴν ἵππωνά ἐστιν &c.) Typographi vitium esse ducere, nisi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum enim *περὶ τὴν ἵππωνά ἐστιν &c.* GRAEV.

ibid. Ἐπιμελής ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὢν) Delendum τ' & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpret est. SOLAN. Quia nimis brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praeferens, nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*. Graeca enim sic legébantur: *ὅλως γοῦν περὶ τὴν ἵππωνά ἐστιν οὐ πάνυ ἐπιμελής, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν*. Gesnerus sic: *Etenim circa equile non valde iam diligens est, qui neque alias laboriosus sit*. Nec poterat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & *τὸ* eiecto, nunc in sensum plane contrarium converti: rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem capret (subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione iam satis patet, prae quo pristina lectio sponte iam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspitione cohaeret, nisi dixeris, *quia ex furto iam dives factus est, negligit stabulum*. At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*: quid ergo sic praeter solitum facit? REITZ. Recte administratam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ Τίσιος) Vid. supra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. e. huius ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

ead. l. 12. Τὰμὰ — τοῦ κακοδαίμονος) *Sic nostros vidisti stentis ocellos.* LEED.

Pag. 337. l. 3. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω) *Elegantius & ἀττικότερος* Mf. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paulo ante monui GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo supra cap. 14, ὅς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελθίμενος ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. GUYET. Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπειμι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in impressis tantum ἔχω. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθήσω αὐθις) Theophrastus in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suam facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tim. c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφον. Alciph. III, Ep. 34 f. Φείδωνος καὶ Γνίφωνος μικροπρεπεστεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vir. Auct. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Et ubi iam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. REITZ.

ead. l. 9. Ὁρᾶς — τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Ὁρᾶς ἐπαγρυπνούντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους κατεσκληκῶς, non est contortis digitis, sed cuius digiti contabuerunt. Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατεσκληκεν ὅλος ἐκτετηκῶς ὑπὸ φροντίδων, & totus contabuit, & extenuatus est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & eius digitos contabuisse*, ut solent esse hominum morbis aut curis contectorum digiti. Posses etiam vertere, *digitos eius occalluisse, callo fuisse obduetos, sive callo induruisse assidua supputatione; & hoc malo.* Mox nescio, cur αἰλφῇ Latine vertatur *silpha*, ut paulo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commoda, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri nostri. Ego mallem ὑπό. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπό, ut supra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occallescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, myrica fit, & iam est,

hic Gniphō, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἐν διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίλφην) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam passively, τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. Long. Paft. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίου. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου) Subaudi περαινόμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἔστι) Ex I. ἔστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρετω conveniret. Concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Iam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti apparet, illud ἔστο propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἔστο, accentu retracto, eadem aequae exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. REITZ.

Erratum

p. 260. l. 5. Ἑτερακλέϊ, leg. Ἑτεραλκεί.